

Giới thiệu Tàn Cảnh Ký

Bạn đang theo dõi truyện Tàn Cảnh Ký - một tác phẩm ngôn tình sắc đến từ tác giả Cửu Nguyệt Hi. Trong suốt quãng đường, Tàn Cảnh áy náy không thôi, đến lúc vào thang máy mới ừ ừ nói: “Thiên Dã, em xin lỗi, đều tại...”. Chữ "em" phía sau còn chưa kịp nói ra thì ngón trỏ của anh đã đặt lên môi cô và anh đã hôn lên đôi môi em. “Không phải, những thứ đó vốn không phải của anh, thua cũng không tiếc. Nhưng còn em...”, ngón tay anh nhẹ nhàng sờ trôn môi cô, “... là tài sản của riêng anh, không ai được phép chạm đến.” Cùng đọc truyện để theo dõi tiếp diễn biến ra sao nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Type: P.anh

Lúc Tàn Cảnh chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ, QQ chợt nhấp nháy báo có tin nhắn của Viên Từ, cô bèn kích động mở ra xem. Vì nghĩ đông rảnh rồi nên Viên Từ đã viết một bộ truyện lấy tên nữ chính là Tàn Cảnh - cũng chính là tên cô!

Cô gái nào chẳng ôm mộng làm nữ chính, mà nữ chính Viên Từ viết còn dựa theo cuộc sống thật của chính Tàn Cảnh nữa.

Trắng trẻo, sang chảnh, xinh đẹp, ôm mộng làm đạo diễn... cô có thể không kích động hay sao?

Hộp thoại xuất hiện, quả nhiên là cô ấy gửi tới một tệp tin tên là “Mình tình tránh ra, nữ phụ muốn báo thù”.

Tàn Cảnh vừa nhìn tiêu đề máu nóng đã sục sôi: Mình tình cơ đấy, nữ phụ muốn báo thù nữa kia, nhất định là tranh đấu rất khốc liệt, không bên nào chịu nhường bên nào rồi!

Sau khi cô nhận tệp tin, hộp thoại còn hiện thêm một câu:

Viên Từ 22:33:33 17/03/2013: Tàn Cảnh, gần đây thịnh hành văn nữ phụ, tôi viết thử một truyện xem thế nào. Thật ra bà là nữ chính, có điều, ừm, là nguyên nữ chính (*) thôi. Bà đừng choáng tôi đấy nhé! Tôi phấn đấy! Vèo~~~~

(*) Từ dùng để chỉ nữ chính ban đầu của một bộ văn nữ phụ. (Tất cả các chú thích trong truyện đều là của người dịch.)

Thế rồi, ảnh đại diện cười ngốc ghéech của Viên Từ lập tức tối sùi.

Tàn Cảnh không hay đọc truyện, ngu ngơ không hiểu, câu này nghĩa là thế nào. Văn nữ phụ là gì vậy? Còn cả nữ chính rồi nguyên nữ chính nữa? Con nhỏ này viết văn đến ngu người rồi à? Nữ phụ là nữ phụ, nữ chính là nữ chính, sao lại loạn xì ngầu lên thế này?

Nhưng Tàn Cảnh không thèm quan tâm nhiều, cô lưu file vào di động rồi cuộn mình trong chăn, hăm hở nghiên cứu bộ truyện mà mình làm nữ chính.

Vài tiếng sau, cuối cùng Tàn Cảnh cũng phát hiện ra mình đã bị lừa! Cuộc đời cô là một chuỗi bi kịch đây mà!

Không thể tin được đây còn là một bộ truyện “xôi thịt” nữa chứ! Không những phô bày mọi tư thế, thậm chí còn đủ mọi chiêu trò gọi tình các kiểu. Đã vậy văn phong còn tinh tế và sống động, cô đọc quên hết trời trăng, không nhớ bỏ xuống, thế nên cứ vừa đọc vừa tức muốn ói máu.

Câu chuyện chia thành phần nguyên gốc và phần truyện kể về quá trình sau khi một độc giả vô tình xuyên vào nhân vật nữ phụ Tập Vi Lam và được đặt tên là Mình tình tránh ra.

Phần truyện gốc kể về nguyên nữ chính Tàn Cảnh và nữ phụ Tập Vi Lam là hai chị em trong gia đình “tỏ rá cạp lại” - tình tiết kiểu mẫu của hàng loạt phim thần tượng. Tàn Cảnh là người chị kiên cường và lương thiện, có ông bố giàu sụ, anh nào anh nấy mê như điên đồ, có giáo dục, có tài hoa, từng bước trở thành đạo diễn nổi tiếng. Còn Tập Vi Lam là cô em gái nham hiểm và độc ác, có bà mẹ hồ ly tình lúc nào cũng ghen tỵ và muốn tranh đoạt hết thảy từ cô chị. Cuối cùng cô ta bán mình, trải qua đủ loại quy tắc ngầm để trở thành đại minh tinh.

Nam chính Doãn Thiên Dã có thân phận thần bí, hình như là con ông cháu cha, gia tộc nắm chức vị quan trọng. Cũng nhờ anh khích lệ và âm thầm giúp đỡ mọi lúc nên Tàn Cảnh mới có thể chiến thắng được mưu kế thâm hiểm do Tập Vi Lam bày ra, trở thành đạo diễn.

Đến cuối truyện, Tập Vi Lam mơ được trở thành con dâu nhà giàu, không ngờ phim “nóng” của cô ta cùng hàng loạt ông chủ tai to mặt lớn bị phơi bày ngay tại đám cưới. Vừa không thể cưới chồng giàu lại không được làm minh tinh, cô ta trút giận vào Tàn Cảnh, muốn đẩy Tàn Cảnh xuống lầu, kết quả lại bất cẩn tự ngã chết.

Phần truyện gốc được tác giả Viên Từ khái quát trong chương đầu tiên, về sau không nhắc đến nữa.

Còn phần nữ phụ Minh tinh tránh ra lại dài vô kể. Độc giả không tên hy sinh oan uổng nào đó xuyên vào truyện trở thành Tập Vi Lam, thế phải trả thù Tần Cảnh và Đoàn Thiên Dã vì đã hủy hoại cuộc đời cô ta. (Tần Cảnh cảm thấy điều này phải bàn lại, không phải chính cô ta gieo gió gặt bão sao?)

Đầu tiên, cô ta cứu vớt hình tượng của mình trong suy nghĩ của cha dượng, còn cùng bà mẹ nham hiểm bày mưu tính kế, thành công thuyết phục cha dượng chia phân nửa số cổ phần công ty cho mình. Thế là cô ta tự đầu tư cho bộ phim mình đóng, không phải chịu quy tắc ngầm nữa.

Không chỉ vậy, cô ta còn có khả năng nhìn xa trông rộng, luôn đầu tư vào những bộ phim hay, mang lại doanh thu lớn, không những vợ vét được cả đóng tiền mà tiếng tăm cũng nổi như cồn. (Vẫn phải bàn lại, có người cha nào thân thiết với con gái riêng của vợ hơn con gái ruột của mình không?)

Bước thứ hai, cô ta đáp nện bản thân theo hình mẫu một người phụ nữ tự tin, thành đạt. (Hừm, làm gì có người phụ nữ tự tin nào lại ngày ngày nghĩ đến chuyện báo thù cơ chứ?) Đồng thời, cô ta còn giả vờ tử tế, tốt đẹp trước mặt mọi người, bao gồm nguyên nữ chính, khiến tất cả tin sái cổ. Khi cô ta đã được bao người yêu mến, nguyên nam chính cũng quay sang chết mê chết mệt cô ta.

Cô ta vui vẻ đùa giỡn nam chính, còn định cho nữ chính xem phim và ảnh của họ, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại không đành lòng, thế là tạm thời thu tay. Kết quả nam chính ra nước ngoài, nữ chính bị vứt bỏ còn khốn khổ kể lể nỗi tủi hờn với cô em nữ phụ cứ như hai người là tri kỷ vậy. (Ồi, nữ chính ngốc đến mức không nhận ra cô ta xấu xa đến vậy sao?)

Bước thứ ba, cô ta bồi dưỡng và khai thác nam phụ là vị đạo diễn tài năng An Nham. Sau khi nam chính bỏ đi, nữ chính bỗng dưng hết tâm trí về phía nam phụ, từ đó nhận ra mọi mặt tốt đẹp của anh ta, yêu anh ta nồng cháy, không tiếc đoạn tuyệt với gia đình, thế là lại có màn tranh giành tình cảm.

Trong truyện gốc, để nhấn mạnh sự gian truân của nữ phụ, nguyên nữ chính là một người tài sắc vẹn toàn, tình yêu, sự nghiệp, gia đình đều thuận lợi, còn nữ phụ phải phấn đấu vô cùng vất vả! Đã thế, phen này cô ta quyết hại nữ chính đến cùng. Cô ta bèn quyến rũ và xúi giục nam phụ, để nam phụ ngu ngốc ở bên nữ chính, giám sát, lợi dụng, lừa gạt tình cảm, đồng thời học ngón nghề đạo diễn từ nữ chính.

Cuối cùng, sau khi có được tình cảm của Tần Cảnh, anh ta lại vứt bỏ cô, trở thành tay sai đắc lực cho nữ phụ trong cả cuộc sống lẫn sự nghiệp.

Mấu chốt là nữ phụ muốn giành lại người đàn ông này từ trước nên nhất quyết không thể làm người thứ ba. Vì vậy cô ta nói với nam phụ rằng anh ta chỉ có thể yêu đương vụng trộm với nữ chính thôi, tuyệt đối không được phép công khai tình cảm. Nữ chính thấy đều là người trong giới cho nên cũng nhận lời.

Về sau, nữ chính bị vứt bỏ, nữ phụ chạy tới nói hai anh chị không công khai, tôi nào có biết gì đâu...

Tuy nữ chính tin lời cô ta nhưng vẫn ghen tuông gây khó khăn trăm bề, kết quả bị công ty khiển trách rồi giáng chức. Nhưng tác giả dường như thấy chưa đủ đã, còn ép nữ chính phải bán mình, chịu quy tắc ngầm để bò lên từng chút một.

Nữ chính vẫn yêu nam phụ, muốn giành lại anh ta nhưng không sao thành công. Nữ phụ còn cố tình lựa lúc ở phim trường nói cho nữ chính biết kế hoạch lừa gạt trước kia, kết quả nữ chính nổi cơn thịnh nộ đánh cô ta ngay tại trận.

Nữ phụ dùng khổ nhục kế khiến mọi người lên án nữ chính gay gắt, công ty đại diện của nữ chính cũng đóng băng cô. Vì muốn tiếp tục sự nghiệp đạo diễn, nữ chính lại bán mình, chịu quy tắc ngầm lần nữa, hoàn toàn trở thành phiên bản nữ phụ trong tiểu thuyết gốc.

(Người ta là nguyên nữ chính đấy, kiên định nghị lực, lễ nghi đầy mình, sao có thể dễ dàng ra tay đánh người như thế? Hơn nữa, làm gì có chuyện vừa gặp chút khó khăn đã bắt đầu chịu quy tắc ngầm chứ? Phẩm chất bất khuất của người ta bay biến đâu rồi?)

Kết cục là nữ phụ được hưởng cuộc sống hạnh phúc còn nguyên nữ chính thì “huương tan ngọc nát” trong cảnh phóng túng quá độ.

Đọc hết bản thảo, Tần Cảnh cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Cô không tài nào hiểu nổi sao Tần Cảnh trong truyện lại phải chịu đựng mấy tình tiết vô văn như thế? Không hề có phong thái của nguyên nữ chính gì cả.

Hóa ra vẫn nữ phụ là thế này đây, phải bôi xấu nữ chính đủ kiểu, phải ngược nữ chính đủ đường. Thật ra nếu đọc truyện nguyên nữ chính trở thành nữ phụ vẫn rất hay, nhưng nữ chính lại trùng tên trùng họ với Tần Cảnh nên cô cảm thấy cực kỳ ám ức.

Tại sao thể loại truyện này chỉ cần dựa vào thân phận nữ phụ là có thể hà hiếp nữ chính trắng trợn như thế? Hai chữ “nữ chính” kia còn có ý nghĩa gì nữa?

Nói dễ nghe là nguyên nữ chính, nhưng thật ra chỉ là nữ phụ thôi, không phải sao?

Mẹ kiếp, xem nữ chính hèn mọn, yếu đuối, thiếu năng, nào tàn đến mức kia, các người cho rằng tác giả truyện gốc bị ngốc nên mới cho cô ta làm nữ chính đúng không?

Không phải độc giả xuyên vào nữ phụ nên tạo mối quan hệ tốt với nữ chính trước ư? Lẽ nào độc giả xuyên không không thích nữ chính à? Lẽ nào độc giả xuyên không không muốn cuộc sống hài hòa, hạnh phúc giữa nữ chính và nữ phụ sao? Ai lại chuyển thành trạng thái chiến đấu, chia súng máy vào mục tiêu sống là nữ chính mà bắn quét trước tiên chứ?

Cái cô nguyên nữ chính này quả thật còn bi thương, thảm khốc hơn nữ phụ trong truyện thông thường nhiều, đúng không?

Cứ nghĩ đi, nữ chính người ta đang yên đang lành, hoàn toàn vô tội không làm gì cả, kết quả nữ phụ mang vàng hào quang vạn năng vừa xuyên không đã lập tức trả thù. Với lại kể từ khi nữ phụ xuyên không, nguyên nữ chính phải chịu đủ cảnh bi thảm, trắc trở mọi bề. Phim lên sóng có tỷ suất thấp thì thôi,

ngay cả nam chính cũng trở thành vật hy sinh bầm vấy nữ phụ, sau đó bị cướp mất trong tích tắc, chuyện này ngược với ý trời mà, đúng không? Nam chính người ta kiên định không đổi, lòng dạ sắt son, sao lại bị nữ phụ dạy dỗ trong vòng một nốt nhạc cơ chứ?

Nữ phụ xuyên không không sửa chữa sai lầm trước kia còn giờ cao lá cờ báo thù, ngày ngày lấy việc hành hạ nam chính, nữ chính, đùa giỡn, cướp đoạt mấy người đàn ông trước đây vây quanh nữ chính làm thú vui. Rõ ràng là tâm lý biến thái thù hận xã hội đây mà!

Sau khi cảm phần phi nhô trong lòng, Tần Cảnh bình tĩnh xem xét lại. Nếu không phải vì nguyên nữ chính trong cuốn tiểu thuyết này lấy tên Tần Cảnh thì cô sẽ thấy ổn thôi. Có mấy ai không thích truyện về nhân vật chính xuôi chèo mát mái chứ?

Nhưng khó chịu thay, nhân vật chính lại trùng tên trùng họ với Tần Cảnh.

Cô phần nộ ngút trời gọi điện cho Viên Tử, kết quả điện thoại báo không gọi được. Chắc là cô nàng sợ bị mắng nên đã tắt máy từ lâu. Vì vậy cô chỉ còn cách gửi tin nhắn: Viên Tử, đừng có trốn! Tôi ra lệnh cho bà phải viết lại, nhất định phải viết cho nguyên nữ chính một kết cục xứng đáng. Nếu không tôi sẽ cho ông cụ nhà bà xem cuốn truyện nghiêm cấm thiếu nhi này ngay đây! Để xem bà dám không!

Gửi tin nhắn xong, cơn giận của Tần Cảnh vẫn không nguôi nổi. Cô lẩn lộn trần trọc, quyết định sáng mai đây phải mắng cho Viên Tử một trận mới được. Nhưng không ngờ rằng, khi cô tỉnh giấc, thể giới đã thay đổi hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tần Cảnh đứng giữa thang máy lồng kính, nhìn khung cảnh chậm chậm xuống dần mà trong lòng bỗng nảy sinh chút ngờ vực (*).

(*) Bắt đầu từ chương này, Tần Cảnh đã xuyên vào trong tiểu thuyết. Tất cả các tình tiết, tính cách nhân vật và các mối quan hệ đều hoàn toàn do Viên Tử tự sáng tạo ra, không hề ảnh hưởng cũng như không thể đồng nhất các nhân vật trong truyện với các nhân vật quen biết với Tần Cảnh ngoài đời.

Sao cô vừa ngủ một giấc, mở mắt ra đã đứng trong thang máy nhỉ? Cô không thể nào nhớ nổi lý do mình lại xuất hiện ở đây. Thật kỳ lạ, chẳng lẽ tối qua cô đọc truyện lâu quá, ngủ chưa đủ giấc nên đầu óc mụ mị ư?

Tần Cảnh ngờ nghệch gõ đầu, lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên lạnh lót. Cô giật mình phát hiện nó phát ra từ túi xách của mình.

Nhấc chiếc túi lên, Tần Cảnh lại phát hoảng thêm một phen. Nhân hiệu Chanel phiên bản giới hạn, có nhầm không vậy? Cô không thích cái logo hai chữ C kia, xưa nay không dùng Chanel bao giờ mà!

Tần Cảnh cuống quýt lấy di động ra xem, trên màn hình hiện rõ hai chữ to đùng: An Nham.

An Nham? An Nham là ai thế? Cô chưa từng lưu cái tên này. Không - hề - quen - biết...

Trời ạ!

An Nham!!!

Đây chẳng phải là gã nam phụ trong phần truyện gốc, sau đó biến thành nam chính trong tác phẩm Minh tinh tránh ra kia ư? Hôm nay có nhiều việc giật gân quá, chẳng lẽ cô xuyên không vào tiểu thuyết rồi? Xuyên không liên hoàn, có nhầm lẫn gì không đây?

Không thể nào, không thể nào!

Tần Cảnh không dám tin, nhưng dù sao cô vẫn phải nghe điện thoại trước đã rồi hẵng nói.

“Tần Cảnh, có gì cô cứ nhắm vào tôi, sao phải ra tay với Vi Lam? Tôi cảnh cáo...”

Tần Cảnh sợ hết cả hồn, cúp máy theo phản xạ. Vi Lam? Lại thêm một nhân vật nữa nhảy ra từ trong tiểu thuyết.

Thế này là sao? Nhưng cô chưa kịp suy nghĩ gì thêm thì giọng nói liến thoắng của người dẫn chương trình vang lên từ màn hình LCD trong thang máy chợt khiến không gian nhỏ hẹp trở nên ồn ào:

“Ngôi sao xinh đẹp mới nổi Tập Vi Lam từ khi ra mắt luôn có tiếng là hiền lành, chưa từng dính vào bất cứ vụ lùm xùm nào. Những nghệ sĩ từng hợp tác với cô ấy dù là người mới hay siêu sao đều khen ngợi cô ấy không ngớt. Ngay cả nhân viên làm việc cho cô ấy cũng lập tức trở thành fan trung thành. Nhưng mấy ngày gần đây, ngôi sao tinh khiết như hoa bách hợp ấy lại bị ngôi sao Tần Cảnh cùng công ty truyền thông gây khó dễ. Người quen cho biết, vì để mất giải thưởng đạo diễn mới xuất sắc nhất của Tinh Nguyệt vào tay An Nham đây tài hoa, Tần Cảnh trong cơn nóng giận đã bôi nhọ An Nham, cùng lúc trút giận lấy sang Tập Vi Lam chỉ vì cô ấy thể hiện quan điểm ủng hộ vị đạo diễn này...”

Sao tình tiết này quen thế nhỉ? Hình như trong truyện có đoạn này thì phải.

Nếu cô nhớ không nhầm thì trước đó, Tần Cảnh nhận được một tấm ảnh hôn môi nồng cháy của Tập Vi Lam và An Nham. Trong cơn nóng giận, cô đã đăng tải bức hình, kết quả không hại Tập Vi Lam mà lại rước vạ vào mình. Cũng chính từ lúc đó, công việc và cuộc sống của Tần Cảnh đột ngột thay đổi. Trước kia cô là biên kịch và đạo diễn chuyên mục thuận buồm xuôi gió bao nhiêu, sau này vận mệnh xui xẻo, đường đời gian truân bấy nhiêu.

Trong thang máy lồng kính chạy thẳng xuống dưới, ánh nắng ban mai mỏng manh điểm sáng lấp lánh trên lớp thủy tinh, hắt lên gương mặt Tần Cảnh. Hình bóng mờ ảo in trên đó của cô mang cảm giác quái lạ không sao kể xiết. Nhìn đắm đắm vào cô gái thoáng vẻ xa lạ kia, Tần Cảnh ngỡ ngàng đến thần thờ.

Búi tóc kiểu Paris sang trọng, trang điểm tỉ mỉ, khuôn mặt mỹ lệ, đồ công sở Chanel cao cấp... Đây không phải là Tần Cảnh thích mặc quần áo thể thao mà chính là Tần Cảnh - nguyên nữ chính của tiểu thuyết kia đó sao? Cô thật sự đã xuyên không vào tiểu thuyết, trở thành nữ chính Tần Cảnh trùng tên trùng họ bị trả thù bí hiểm kia rồi...

Ồi thần linh ơi, có cần như vậy không? Tôi qua cô chỉ kêu gào bắt bình thay nữ chính thôi mà, thế mà bây giờ đã xuyên vào đây rồi? Gì vậy trời, muốn cô trở thành nguyên nữ chính xứng danh ư? Còn phải oan oan tương báo đến khi nào cơ chứ?

Thang máy dừng lại ở tầng 12, Tần Cảnh chờ dẫn đi ra, kết quả thứ chào mừng cô lại là ánh nhìn soi mói của tất cả nhân viên. Mọi người đều là fan của Tập Vi Lam, cô đồ tiếng xấu cho nữ thần trong lòng họ, đương nhiên phải hứng chịu chỉ trích rồi!

Dưới bao ánh mắt căm ghét ấy, cô chỉ biết lặng câm. Tuy không biết ai với ai, nhưng dựa vào trí nhớ của “Tần Cảnh” trong truyện, cô vẫn điềm nhiên đi vào phòng làm việc của Giám đốc bộ phận truyền thông online tại Công ty Truyền thông điện ảnh và Truyền hình Tinh Nguyệt.

Cô chưa kịp đứng vững thì Giám đốc Dương Tân chờ đợi đã lâu nổi đóa: “Ngôi sao của công ty lại bị chính bộ phận truyền thông online nhà mình bóc mẽ! Tần Cảnh, đầu óc cô có vấn đề à?”

Dương Tân không kìm nổi cơn giận, lúc quát mắng còn tiện tay ném cả chồng bản thảo đặt trên chiếc bàn gỗ lim về phía cô. Một tiếng “bốp” vang dội, mấy tập bản thảo đủ mọi màu sắc cuốn theo cơn thịnh nộ, ào ạt trút về phía Tần Cảnh như bão táp.

Trang giấy nhún nhúm rơi lộp bộp xuống đất, có mấy tập đập vào đôi giày cao gót đồ bóng loáng của Tần Cảnh. Thậm chí, có một tập bay sượt qua tai cô, làm rối búi tóc kiểu Paris chín chu.

Cô gái mang khuôn mặt xinh đẹp không chút tí vết bình thân đối diện với tiếng quát mắng phần nộ của cấp trên, chỉ quật cường mím nhẹ bờ môi, lạnh nhạt nhìn Dương Tân đang khoác trên mình bộ vest sang trọng.

Cô đã từng đọc qua tình tiết này nên không hề ngạc nhiên. Và lại, cô không muốn đối nghịch với anh ta. Cô nhớ Dương Tân có thể coi như là một nửa ân sư của Tần Cảnh. Ở thế giới xa lạ này, người trước mắt đây là người đầu tiên đối xử tốt với cô. Anh ta nổi giận chẳng qua vì tiếc nuối và muốn tốt cho cô thôi.

“Tần Cảnh, cô trông chuyện tốt mà cô làm đi!” Dương Tân cau có cảm điều khiển từ xa bật màn hình ti vi tinh thể lỏng cỡ lớn. Hình ảnh hiện lên khiến bất cứ ai chỉ cần liếc mắt nhìn thôi cũng đã đỏ mặt.

Đoạn video online này không có giọng nói của người tường thuật, chỉ có từng đoạn phim ngắn và hình ảnh vụn vặt nối tiếp nhau. Đầu tiên là đoạn phỏng vấn Tập Vi Lam trước đó không lâu, hỏi cách nhìn của cô ta về sự việc “lộ hàng” của ngôi sao hạng C Thư Miểu. Vi Lam xinh đẹp hút hồn khẽ cười: “Tôi không tiện nói gì cả, nhưng là người của công chúng, bình thường phải chú ý hình tượng”.

Vừa dứt lời liền xuất hiện một tấm ảnh to chình ỉnh chụp cảnh “lộ hàng” của Tập Vi Lam. Thật ra cũng không thể nói là lộ hàng được, có điều Tập Vi Lam mặc váy trắng thướt tha không nhận ra rằng phía sau đã bị “người bạn thân hàng tháng” nhuộm màu đỏ chói. Bên trái đoạn băng đề dòng chữ đỏ: Kia cô em gái đỏ xinh, sao em nở điểm tuyết trinh trắng ngần.

Tiếp đó là đoạn băng Tập Vi Lam e lệ trả lời phỏng vấn mấy ngày trước: “Tôi có thể nói rõ với mọi người, bây giờ tôi vẫn chưa có bạn trai, cũng chưa có ý định yêu đương. Tôi là một người khá bảo thủ, luôn cảm thấy có khoảng cách với đàn ông, không dám đến gần họ. Thậm chí đến giờ, tôi vẫn chưa mất nụ hôn đầu nữa”.

Đoạn băng thứ ba được cắt từ buổi phỏng vấn của An Nham vào mấy ngày trước, câu trả lời cũng tương tự như vậy.

Thình lình dừng lại đột ngột, tấm ảnh Tập Vi Lam và An Nham hôn nhau thắm thiết hiện lên, bên phải đoạn phim là dòng chữ lớn màu vàng: Liệu ai đang che giấu cho ai?

Chẳng biết câu này ám chỉ An Nham dựa vào sự trợ giúp của Tập Vi Lam để thăng chức, hay ám chỉ Tập Vi Lam dựa vào An Nham để bồi dưỡng thế lực thần tín ngày sau?

Dương Tân nhắm mắt lại, đoạn clip chỉ dài một phút nhưng lần đầu xem anh ta đã nuốt nửa lần dừng ra ngắt. Tuy đã trút được cơn thịnh nộ nhưng anh ta không sao tin nổi Tần Cảnh luôn thận trọng lại gây ra chuyện này.

Chuyên mục bản tình Tiêu điểm sáng trên mạng này không dễ gì được trở thành biểu tượng giải trí cao cấp, anh ta còn dự định mang sản phẩm tiêu biểu của bộ phận truyền thông mạng đi tham gia cuộc bình chọn hàng năm trong ngành nữa. Không ngờ Tần Cảnh lại đăng tải một đoạn phim không những nghèo nàn về trình độ kỹ thuật mà còn “phản lưới nhà” như thế này!

Xưa nay, anh ta chưa từng nghi ngờ khả năng ngôn từ sắc bén, tài quan sát tinh tường như ứng như sói và phong cách hành sự quyết liệt chém đầu trũng đó của Tần Cảnh. Nhưng anh ta không thể ngờ rằng thanh kiếm sắc bén khiến đối thủ kinh hồn bạt vía này lại chìa thẳng về phía nghệ sĩ dưới trướng công ty mình.

Dương Tân cảm thấy như bị phản bội, lại giận dữ quát tháo: “An Nham là đạo diễn do công ty chúng ta đào tạo, Tập Vi Lam cũng là nghệ sĩ của công ty chúng ta, sắp sửa đi tranh giải diễn viên được yêu thích nhất năm nay. Còn cô thì ngấm ngấm sắp đặt chuyện này, còn chọn đúng thời điểm tung tin của cô ấy, muốn gây scandal hả? Công ty của chúng ta mới cổ phần hóa được bao lâu, cô muốn cho người ngoài biết chúng ta đang đấu đá nội bộ, tự diệt lẫn nhau sao?”

Tần Cảnh thấy anh ta giận như vậy rất muốn xoa dịu, nhưng lại phải mau chóng nhớ lại tình tiết trong truyện, làm rõ chân tướng sự việc. Vì thế, cô trưng lên vẻ mặt lạnh như tiền, lẳng lặng và bình thản xem đoạn phim lặp lại trên ti vi kia. Dưới garage tối tối, trong chiếc Audi màu đen, hai người đó đang hôn nhau đắm đuối. Đôi mắt trong veo nhưng thoáng vẻ trống rỗng của cô lóe lên sự thù hận. Đúng là đôi tình nhân để tiện!

Ồ, Tần Cảnh nguyên bản trong tiểu thuyết bỗng dưng nhập vào xác cô à?

Cô biết Tần Cảnh làm vậy là do con ghen trời dấy, muốn trả thù Tập Vi Lam. Nhưng cô đâu thêm loại đàn ông bị phụ nữ thao túng như An Nham chứ, có cho cô cũng không cần. Bây giờ lại nói cô vì tên đàn ông tệ bạc này mà đánh mất lý trí, thật sự là quá cảm phần, quá xấu hổ lắm!

Có tìm cũng nên tìm một lý do cho ra hồn mới phải chứ!

Tần Cảnh cấp tốc lùng sục ký ức trong đầu. Theo như cô nhớ, An Nham làm theo kế hoạch của Tập Vi Lam, dùng cô làm bàn đạp để giành lấy cơ hội trở thành đạo diễn thực tập. Chính Tần Cảnh đã ngốc nghếch “dâng hiến” tác phẩm của mình cho anh ta, sau đó còn mang tác phẩm đi dự thi hội. Kết quả, An Nham giành được cơ hội làm đạo diễn thực tập, còn Tần Cảnh chỉ có thể tiếp tục là biên đạo (*) chuyên mục trên mạng.

(*) Từ “biên đạo” được tác giả sử dụng trong truyện với ý nghĩa là một vị trí kiêm nhiệm cả công việc biên kịch và đạo diễn chứ không phải là vai trò biên đạo là chỉ đạo múa hay võ thuật như cách hiểu thông thường.

“Tại sao người có thể chuyển sang làm đạo diễn thực tập ở bộ phận điện ảnh và truyền hình lại là anh ta?” Tần Cảnh nhìn Dương Tân chằm chằm, bởi vì nhớ đến tình tiết này mà cười khẩy, “Tổng giám đốc Dương, anh cho rằng em không đủ tư cách làm đạo diễn, còn An Nham thì đủ khả năng ư?”

Dương Tân cảm thấy khó hiểu: Cô ta vẫn còn cười được à?

“Chẳng phải tại cô à? Thật không hiểu làm sao, tác phẩm kia hoàn toàn không xứng với thực lực trước nay của cô.” Anh ta nói một tràng, rồi nghiêm mặt nhìn cô.

Đương nhiên anh ta không biết Tần Cảnh trước mặt này đã thay đổi linh hồn. Anh ta chỉ cho rằng cô vẫn là cô gái xuất sắc, ngoại hình bắt mắt, tư chất thông minh, nắm bắt mọi chuyện nhanh hơn người khác gấp mấy lần trong ký ức của mình.

Anh ta còn nhớ, cô của bốn năm trước mới chỉ là một sinh viên vừa tốt nghiệp nhưng đã mang phong thái ôn hòa và nổi bật hơn người, ôm trong mình quyết tâm trở thành nhà báo giải trí mà những người xung quanh không thể nhìn ra.

Khi ấy, cô vẫn mang vẻ bình thản ung dung, từng cử chỉ đều tao nhã và kiêu ngạo, dường như tất cả các vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng thoát cái, phong thái của cô đã hoàn toàn thay đổi: Ánh mắt trở nên lạnh lùng, như thể không màng đến hậu quả mãi mãi vượt qua sự tồn tại của con người và sự vật, chỉ cần là chuyện cô muốn làm, dù quỷ thần có muốn ngăn cản cũng không được.

Anh ta khá tiếc nuối nhưng cũng không ghét cô của lúc này, dù sao con người ai cũng sẽ thay đổi. Dương Tân cười có phần bất đắc dĩ. Cô phải trở thành loại người máu lạnh như thế này mới thích hợp bon chen giữa giới giải trí.

Dương Tân bóp trán, ngồi xuống ghế nhìn cô rồi nói: “Đây là quyết định của cấp trên, tôi không thể can thiệp. Và lại, cô đã lẫn lộn trong giới lâu như vậy, lẽ nào vẫn ngây thơ cho rằng nơi này tồn tại công bằng hay sao?”

Tần Cảnh cười nhạt, trong cuộc sống hiện tại, quả thực cô học chuyên ngành đạo diễn, thế nên Viên Tử đã xây dựng nhân vật chính dựa theo cuộc sống thật của cô. Nhưng khác với cô tiểu thư nhà giàu Tần Cảnh trong truyện, Tần Cảnh của thực tại là con ông cháu cha, đã tiếp xúc với đủ loại người, đủ loại việc, sớm biết thế giới này hoàn toàn không có công bằng rồi.

“Tôi biết cô giỏi hơn An Nham nhiều, nhưng sau chuyện này, cô nên học cách tiết chế tính tình của mình đi!” Dương Tân cau mày lần nữa. “Dù không nghĩ đến công ty, ít nhất cô cũng nên nghĩ đến chút tình nghĩa giữa cô và Tập Vi Lam chứ. Hai người không phải là bạn tốt sao? Năm ngoái, nếu không nhờ có Tập Vi Lam làm cameo (*) cho đoạn phim ngắn của cô, cô tưởng tay mơ như cô có thể nổi tiếng nhanh chóng như vậy à? Bây giờ, gây ra chuyện lớn thế này, công sức của cô cũng tan thành mây khói cả rồi.”

(*) Cameo hay diễn viên khách mời là thuật ngữ chỉ sự xuất hiện với khoảng thời gian ngắn của diễn viên hay người nổi tiếng trong tác phẩm nghệ thuật như phim điện ảnh, truyền hình. Thông thường, vai diễn cameo không phải nhân vật quan trọng mà chỉ mang mục đích gia tăng sự chú ý của công chúng nhằm nâng cao hiệu quả truyền thông.

Nói đến đây, Dương Tân lại không nén nổi cơn giận. Tần Cảnh rất có tài, xử sự cũng chừng mực, dù lần này bại bởi An Nham nhưng về sau vẫn còn rất nhiều cơ hội được điều sang bộ phận truyền hình và điện ảnh làm đạo diễn. Thế mà hiện tại, cô làm vậy rõ ràng đã tự hủy hoại tiền đồ của chính mình.

Dương Tân không nói ra suy nghĩ thật sự trong lòng mà chuyển qua trách móc: “Tập Vi Lam là cô gái ngây thơ và lương thiện, sao cô lại nhẫn tâm thế hả? Sao cô nỡ lòng ra tay với bạn thân của mình chứ?”.

Anh ta vẫn không tin cô là người đánh mất nguyên tắc chỉ vì chuyện ghen tuông vớ vẩn. Nếu như vậy, cô có gì khác những kẻ giả dối kia cơ chứ?

Tần Cảnh không nói không rằng, chỉ khẽ nhướn mày. Ô, suýt nữa cô quên mất, trong truyện, Tập Vi Lam là người rất tốt. Nửa phần trước truyện, quan hệ giữa hai chị em này còn chưa đến nỗi nào, tuy họ đều có tâm tư đấu đá nhau nhưng ngoài mặt vẫn giữ không khí hòa nhã. Người ngoài không biết họ là chị em một nhà mà đều tưởng họ là bạn thân. Ban đầu, Tập Vi Lam vừa ngấm ngấm trù tính con đường thăng tiến của mình vừa lừa gạt Tần Cảnh đến ngu người. Dù sau này trở mặt thì vẫn tỏ vẻ chu đáo ân cần với Tần Cảnh, làm cho mọi người lầm tưởng cô ta lòng dạ thiện lương, còn Tần Cảnh là loại vong ân bội nghĩa.

Vì thế, tình huống có thể tổng kết là: Ôi, ai bảo Tần Cảnh sinh ra đã là mụ phù thủy độc ác cơ chứ!

Sứ mạng của cô chính là dùng quả táo độc hết lần này đến lần khác nói cho Tập Vi Lam biết rằng thế giới này không trong sáng, thuần khiết như “trái tim thủy tinh” của cô ta đâu.

Dương Tân hít sâu một hơi rồi dựa vào ghế, rệu rã nói: “Tần Cảnh, tôi cho rằng cô không phải loại người như vậy”.

Câu nói này bất ngờ khiến Tần Cảnh thần thò, trong đầu đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt bơ phờ mỗi một của đàn ông trung niên: “Cảnh à, con không phải là người như vậy”.

Người đó là ai? Ba của Tần Cảnh ư? Đúng vậy, lúc này Tần Cảnh đã vì An Nham mà chiến tranh lạnh với ba mình bốn năm rồi nhĩ? Cũng chính khi đó, Tập Vi Lam đã thay thế vị trí của Tần Cảnh, trở thành con gái ngoan của ông.

Tần Cảnh bắt đầu cảnh giác, vậy mà cô lại xuyên vào thời điểm này, nếu sớm hơn một ngày thì tốt rồi, cô sẽ không công bố đoạn phim bôi xấu Tập Vi Lam kia. Nhưng bây giờ, cô buộc phải đối diện với cục diện rối mù này. Từ đây trở về trước, Tần Cảnh lên như điều gặp gió. Nhưng từ đây trở về sau, Tần Cảnh làm gì cũng không thuận lợi, càng lúc càng bị thảm. Cô không thể như vậy. Xin lỗi đi, hãy thành tâm thành ý nói xin lỗi!

Tần Cảnh lập tức chân thành nói: “Giám đốc, lần này tôi thật sự nóng giận đến mù mịt đầu óc. Tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu! Sau này, tôi tuyệt đối không tái phạm nữa, mang anh tha thứ cho tôi một lần, được không?”.

Dương Tân ngẩn người, thật sự không ngờ cô gái kiêu căng, lạnh lùng kia lại mở miệng xin lỗi. Anh ta nhìn cô chần báy giây mới lúng túng đáp: “Tần Cảnh, cô biết đấy, kiểu người không qua trường lớp lại không có ai chống lưng như cô muốn làm đạo diễn là chuyện rất khó. Vì vậy, cô mới bỏ nhiều tâm huyết cho tiết mục Tiêu điểm sáng đến thế! Đơn giản cô muốn dùng nó làm bậc thang để lần sang bộ phận điện ảnh và truyền hình. Cho đến bây giờ, cô đã làm rất tốt, thậm chí có thể nói là hoàn hảo. Cô nên biết, dù lần này không có cơ hội, cô cũng không phải chờ đợi quá lâu. Nhưng mà...”. Anh ta bắt đầu đi quay đi, không nhìn cô nữa, “Lần này, quả thật cô quá đáng. Tôi không lo được chuyện của cô nữa, đã giao cho cấp trên rồi. Có lẽ tôi không giữ cô lại được đâu”.

Tần Cảnh quần bách vô cùng, không phải xin lỗi là có thể cứu vãn được hay sao? Trong tiểu thuyết đều thế này mà, rõ ràng nữ phụ chỉ cần làm vậy là đã dễ dàng có được sự lượng thứ và ủng hộ của người khác, tại sao đến phiên cô lại vô dụng chứ? Đúng là tác giả ác độc gạt người!

Tần Cảnh kim nén nỗi buồn, quay người đi ra. Vừa ra khỏi văn phòng đã đụng phải những lời chỉ trích tới tấp:

“Thật là, có người phụ nữ nào chưa từng bị đánh ra vấy chứ? Vậy mà cô ta lại lợi dụng đề đăng bài, ác độc quá đi! Cái loại hờ hang như Thư Miểu có thể so sánh với Tập Vi Lam sao?”

“Nếu cô ta không ác độc, sao bò lên được vị trí này hôm nay? Hại người mới có lợi cho mình mà! Có điều, tám hình hôn hít kia nhìn giả quá, vừa liếc mắt đã biết là photoshop rồi. Mấy người nói xem, dù cô ta ác độc nhưng đâu có bằng chứng thật. Hừ, vì lợi ích trước mắt mà vứt bỏ hết nguyên tắc.”

“Thật sự nhìn lầm cô ta rồi! Tưởng cô ta chỉ xấu tính thôi, ai dè đến độ hiểm độc. Uống công Tập Vi Lam đối xử với cô ta như vậy, dóc hết lòng dạ đối xử với cô ta như chị em, vậy mà cô ta lại lấy oán báo ân.”

Mấy nhân viên nữ vậy lại bàn tán, hoặc là lên tiếng bất bình thay cho nữ thần Tập Vi Lam trong lòng họ, hoặc là hả hê “ném gạch đá” vào Tần Cảnh đang gặp tai họa. Mặt ai cũng phẫn nộ và khinh miệt, cứ như khinh thường kẻ ác độc như Tần Cảnh là có thể phát huy tình cảm bao la ngút ngàn của họ vậy.

Tần Cảnh làm như không nghe thấy, lời nói của đám người dung nước lã này nào có gì hay để nghe cơ chứ! Với lại, có xin lỗi cũng chẳng ích gì, cô lười phải tốn nước bọt với mấy kẻ qua đường này.

Đôi mắt tinh lạnh của cô hờ hững liếc nhìn một vòng như thể người máy. Đám phụ nữ léo nha léo nhéo kia tuy cố ý cất cao âm lượng cho cô nghe, nhưng thấy cô nhìn sang, chợt nhớ lại vẻ lạnh lùng đáng sợ thường ngày của Tần Cảnh liền hèn nhát ngậm miệng, không dám ho he gì nữa.

Duy chỉ có một người không sợ cô tên là Lý Hủy vẫn cố gân cổ: “Nhìn cái gì? Chúng tôi đâu có nói sai”.

Cô ta vừa dứt lời đã nghe thấy một giọng nữ nhỏ nhẹ và lịch sự: “Lý Hủy, đừng nói nữa. Tần Cảnh không có ý đâu”.

Tần Cảnh thâm run lên, rồi mắt sang liền thấy vị nữ phụ trở mình biến thành nữ chính đang đi đến trước mặt.

Tập Vi Lam.

Tập Vi Lam vốn xinh xắn, trang điểm nhẹ thôi đã đẹp lắm rồi. Mái tóc mềm mại đen như mực vắn thành búi tóc hờ, trong vẻ đơn thuần phảng phất nét quyến rũ. Cô ta không ăn mặc lộng lẫy mà chỉ quần chiếc khăn quàng cổ màu vàng nhạt, áo sơ mi in hoa dài màu xanh phối với chiếc quần ôm màu trắng. Một phong cách trẻ trung đáng yêu mà vẫn phô diễn được dáng người duyên dáng.

Tần Cảnh lạnh nhạt liếc nhìn, không còn gì để nói với cô ta cả. Đúng vậy, hiện giờ, cảnh tượng trong mắt mọi người là một con yêu tinh độc ác vong ân hại người và một cô gái thiện lương rộng lượng bị hại. Quả thật cô chẳng có gì để nói hết.

Trong truyện gốc, Tập Vi Lam là nhân vật hèn mạt rành rành, nhưng tác giả chỉ khái quát vài câu ở chương đầu tiên, Tần Cảnh không tài nào kết luận được. Còn Tập Vi Lam trong truyện nữ phụ mặc dù đã giờ đủ trò để hại Tần Cảnh, nhưng vì là nhân vật chính nên không tài nào khiến người ta ghét nổi.

Tuy nhiên, Tần Cảnh không thích kiểu con gái này cho lắm. Nếu đã không thích lại chẳng ghét thì cũng không có gì để nói, nhưng Tần Cảnh vẫn hơi tò mò, cô ta bỗng dưng nhảy ra giải vây, thế định giải thích tấm hình đó thế nào? Dù sao cô đã đọc truyện nên biết tấm hình đó được Tập Vi Lam gửi nặc danh cho Tần Cảnh, về sau khiến Tần Cảnh bộc phát.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Type: Alex Pooh

Trông thấy Tập Vi Lam, đám đàn bà con gái càng bắt bình hơn bao giờ hết. Họ lớn tiếng ngợi khen Vi Lam nét na hiên thực, cảm giận phần nộ thay cô ta, thì nhau trách móc lòng dạ hiểm ác và hành vi đáng khinh của Tần Cảnh.

Tập Vi Lam mỉm cười dịu dàng, kiên nhẫn nghe hết mọi lời nịnh nọt và lên án rồi mới lo lắng nhủu mày, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Có lẽ cấp trên ép chỉ tiêu nặng quá, chị ấy chỉ bất đắc dĩ thôi. Đương nhiên mọi người không hiểu áp lực chị ấy phải chịu đựng rồi”.

Một câu nói đơn giản đã gạt sạch mọi tội lỗi của Tần Cảnh. Tập Vi Lam quả thực là một đồng nghiệp hiểu lý lẽ. Cô ta cười thanh lịch: “Hơn nữa, mọi người đều nhận ra tấm hình kia là ảnh ghép, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tôi, ngược lại còn có thêm nhiều người hâm mộ lên tiếng ủng hộ, thế này xem như trong họa có phúc rồi!”.

Con người của Tần Cảnh hơi co lại, cô không phủ nhận tiếng nào.

Tập Vi Lam mỉm cười hiền hòa, cuối cùng bổ sung một câu: “Có lẽ đây là sách lược ‘lãng xê nhờ scandal’ của Tần Cảnh đấy! Mọi người đừng đoán mò nữa!”.

Đương nhiên không ai tin, nhưng người bị hại đã bao dung như vậy, kẻ bàng quan đâu thể nhiều lời. Họ rồi rít xuyết xoa Tập Vi Lam thật sự quá tốt. Vì thế, Tần Cảnh càng không biết nên nói gì với Tập Vi Lam, chỉ cười gượng rồi lướt qua cô ta, đi về phía thang máy.

Vào khoảnh khắc cánh cửa thang máy gần khép lại, bỗng bị một bàn tay trắng nõn ngăn cản, cánh cửa mở ra, nụ cười mỉm của Tập Vi Lam xuất hiện: “Em đừng quên đồ ở bãi đỗ xe, nhân tiện đi xuống lấy luôn”.

Cửa thang máy khép lại lần nữa, Tập Vi Lam nhìn Tần Cảnh với vẻ mặt chân thành và mong đợi. Tần Cảnh sờ cả tóc gáy, có cảm giác như gà con bị chồn gian ác nhìn hau háu. Cô không biết phải nhìn đi đâu, cuối cùng chỉ có thể lúng túng hướng mắt ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa kính.

Sau khoảnh khắc im lặng kì dị, Tập Vi Lam cất tiếng hỏi: “Tần Cảnh, tấm hình đó ở đâu ra thế?”.

Giọng điệu cô ta như đang thăm dò nhưng không hề thấp thòm. Bởi vì dù sự thật ra sao, mọi người đã nhận định tấm ảnh kia là hàng photoshop vu khống cô ta rồi.

Đầu mày Tần Cảnh khẽ cau lại, nhưng lập tức đưa ra đáp án không chút né tránh: “Là thư nặc danh!”, dứt lời, cô quan sát Tập Vi Lam chăm chú.

Nhưng cô ta vẫn nở nụ cười điềm nhiên, không chút xao động. Tần Cảnh không khỏi khen ngợi thái độ bình tĩnh, không thẹn với lương tâm ấy. Nếu chẳng phải vì cô biết nội dung truyện, biết tập tin kia do Tập Vi Lam gửi, chắc chắn cô không thể nào cảm nhận được sự khác thường của cô ta chứ đừng nói đến việc sinh lòng ngờ vực.

“Tần Cảnh, hôm trước em mới nghe tin chị và An Nham chia tay. Em không ngờ anh chị lại yêu nhau kín đáo đến vậy. Em thật sự không biết, chị nhất định phải tin em!” Cô ta một mặt muốn khoe khoang thắng lợi của mình, một mặt vẫn cố ra vẻ ngây thơ hồng gát bỏ ấn tượng xấu có khả năng lưu lại trong lòng Tần Cảnh. Chỉ cần một người cảm thấy cô ta không hoàn hảo thôi, cô ta đã thấp thòm như ngồi trên bàn chông rồi.

Lòng Tần Cảnh sáng như gương, vừa nhìn đã biết tổng suy nghĩ thật sự của Tập Vi Lam. Quả thật Tần Cảnh không tài nào hiểu nổi thứ tâm lý quái đản này. Cái nhìn của người khác quan trọng đến vậy sao?

Nhưng dù thế nào đi nữa, Tần Cảnh của trước kia vẫn tin sái cổ trước chiêu trò này, vừa trở thành vật hy sinh cho con đường thăng tiến của cô ta vừa làm tường Tập Vi Lam là một người tốt đẹp và mạnh mẽ, chỉ có thể đứng từ xa hâm mộ và ghen tỵ.

Bây giờ, tuy Tần Cảnh đã biết tâm tư của cô ta nhưng chẳng buồn vạch trần. Nếu cô ta cố ý đeo bám thì cứ duy trì về hòa bình ngoài mặt đi.

“Không có gì, dù sao chị cũng chán anh ta rồi, đã không còn thích từ lâu rồi”, giọng nói bình thản ẩn chứa sự kiên định sáng ngời.

Chung quy lại, cô thật sự khinh thường loại đàn ông cặn bã dựa hơi phụ nữ để thành danh rồi vứt bỏ người ta như vậy. Cô đảo đôi mắt xinh đẹp và kiêu ngạo, bồi thêm một câu: “Ban đầu, chị cảm thấy anh ta có tài hoa của con nhà nghèo. Nhưng bây giờ mới phát hiện ra, kẻ hèn hạ sẽ mãi hèn hạ, ăn mày có mặc bộ đồ mới đẹp để đến đâu cũng không thể mang dáng dấp của hoàng tử được. Chỉ cần nhìn thôi chị đã ngửa mặt với cái vẻ nghèo rớt mùng tơi rồi sinh của anh ra rồi”.

Tập Vi Lam ngây ra như phỗng. Chuyện gì đã xảy ra thế này? Rõ ràng Tần Cảnh yêu An Nham đến chết đi sống lại, vì anh ra mà trở mặt với người nhà, vì anh ta mà chịu để người ta ức hiếp, vì anh ta mà hy sinh sự nghiệp, dâng hiến tất cả cho anh ta... Sao lại bỗng dưng cặn bả? Thậm chí, về mặt còn thêm nhiên khinh khỉnh, chán ghét nói anh ta là kẻ hèn?

Tập Vi Lam không phục. Người đàn ông cô ta cực khổ mài giũa lại bị người ta gọi là kẻ hèn ư? Làm sao cô ta chấp nhận cho nổi? Nhất định là Tần Cảnh không ăn được thì đập đổ, yêu quá sinh hận mà thôi!

Nghĩ đến điều này, Tập Vi Lam dễ chịu hơn một chút, quay sang nhìn Tần Cảnh bằng ánh mắt thương hại rồi mỉm cười nói: “Chị nghĩ được như vậy thì tốt quá. Chị không trách em, em cũng thờ phào được rồi. Chúng ta vẫn là bạn tốt chứ?”.

Tần Cảnh khẽ rung mình, cười khan hai tiếng.

Tập Vi Lam dứt lời thì hơi neho mắt lại. Lần này, Tần Cảnh phạm phải sai lầm lớn, nếu kéo ngã chị ta, sắp đặt người của mình vào vị trí kia, sau này cô ta muốn thứ gì sẽ có ngay thứ đó.

Cô ta trầm nghĩ, tuy Tần Cảnh lạnh lùng cay nghiệt nhưng lại tài hoa hơn người, dù đã cắt đứt quan hệ với người nhà từ bốn năm trước, không dựa dẫm vào ba mà vẫn tạo được cho mình một cõi trời riêng. Ban đầu chỉ là phóng viên tin giải trí ở vị trí sát đáy, dần dần xoay sang làm nhiếp ảnh gia, bây giờ trở thành biên đạo tiết mục Tiêu điểm sáng đình đám nhất bộ phận truyền thông online.

Nếu Tần Cảnh không trả giá hết thảy vì tình yêu, giao tác phẩm của mình cho An Nham thì ắt hẳn bây giờ, chị ta đã được điều sang làm đạo diễn bộ phận điện ảnh và truyền hình rồi. Thế nhưng, sau này, Tần Cảnh sẽ không còn cơ hội nữa.

Tập Vi Lam cười khế, ngoại trừ việc này ra, cô ta phải nắm trọn chuyên mục Tiêu điểm sáng mang tính dẫn dắt dư luận kia mới được.

Thang máy đi thẳng xuống bãi đỗ xe dưới lòng đất, tâm trạng Tập Vi Lam càng lúc càng vui vẻ. Tuy việc Tần Cảnh nói An Nham là kẻ hèn hạ khiến cô ta khá bức bối nhưng ngoài mặt vẫn thân thiện vô cùng: “Đúng rồi, hôm trước mẹ em có hỏi sao chị không tới nhà chơi. Mẹ nhớ chị lắm đấy!”.

Cô ta cười dịu dàng, giọng điệu nũng nịu như một cô em gái ngoan hiền. Tới nhà chơi ư? Hừm, cô ta thật sự cho rằng mình mới là tiểu thư đích thực của ngôi nhà đó à?

Tần Cảnh mỉm cười: “Chị bận quá, để qua một thời gian nữa đã”.

Tập Vi Lam thoải mái hơn: “Vây cũng được!”.

Dứt lời, cô ta vẫy tay với Tần Cảnh rồi quay lưng đi.

Tần Cảnh không biết xe mình là chiếc nào, đợi Tập Vi Lam đi rồi cô mới dựa theo chút trí nhớ còn sót lại tìm phương hướng đại khái, rồi lấy điều khiển từ trong túi ra. Vừa nhìn thấy logo trên chiếc điều khiển, cô đã từng quýnh, vội vàng ấn nút.

“Tít tít!” Xe của Tần Cảnh cất tiếng gọi từ phía bên trái. Tần Cảnh nhìn theo, đôi mắt bất chợt bừng sáng lấp lánh, nước dãi chạy dài bên môi như bà cô đói khát trông thấy anh chàng đẹp trai tuyệt thế. Cô sùng bái lao đến bên chiếc xe, chạy quanh vài vòng vẫn chưa thưởng thức đủ vẻ đẹp của nó.

Porsche Carrera GT!

Đây là chiếc xe Tần Cảnh vẫn hằng ao ước bấy lâu. Hè năm ngoái, Viên Tử lái chiếc xe này của bạn trai, sáng loáng chói lóa khiến đám bạn thân mù cả mắt. Phải biết rằng, Tần Cảnh ngoài đời thật chỉ với ba một chiếc Cayenne thôi mà còn không được, không ngờ xuyên vào tiểu thuyết lại được lái chiếc Carrera cao cấp nhất.

Vui quá đi mất, vui đến phát điên lên được!

Giàu rồi, cô giàu rồi!

Giờ phút này, Tần Cảnh chỉ muốn ôm ngay lấy chiếc xe, đi ngao du khắp chân trời góc bể. Ngồi vào xe, khởi động máy, động cơ chạy êm ru, cô quả là

có số hưởng mà!

Cô không khỏi xuýt xoa từng hồi, Tần Cảnh trong truyện đậm đáng quá, lái chiếc xe nổi bật như vậy, không biết tự kiếm tiền mua được hay là xin ba nữa.

Nhưng dù thế nào, Tần Cảnh vẫn quyết tâm phải trở về nhà nói lại quan hệ với người cha giàu có kia. Không thể để tiền của rơi hết vào tay Tập Vi Lam được. Dù sao cũng phải chia đều, đúng không?

Cơ mà, hic, nhà Tần Cảnh ở đâu nhỉ? Haizz, thôi cứ lái xe xịn ra ngoài dạo chơi cái đã!

Tần Cảnh vui vẻ đeo kính râm lên, nhưng không ngờ trong khoảnh khắc lái ra khỏi bãi đỗ xe, cô lại gặp phải đám phóng viên ào ạt kéo đến như thủy triều. Giữa ánh đèn flash chớp nháy, mỗi câu hỏi đều chua ngoa gay gắt:

“Biên đạo Tần, tại sao lần này cô lại vứt bỏ nguyên tác, đăng ảnh ghép vậy?”

“Xin hỏi có phải nhân sự trong công ty đấu đá lẫn nhau không?”

“Cô Tần, có phải cô không hợp với cô Tập không? Xin hỏi ban lãnh đạo công ty định xử lý chuyện này thế nào?”

“Có người nói cô vong ân bội nghĩa, không biết cô Tần có câu trả lời nào cho vấn đề này không?”

Tần Cảnh khẽ nhú mày, đúng là tụt hết cả hứng!

Cô không có ý định dừng xe, cứ thế lái thẳng ra ngoài. Dù sao đám nhà báo phóng viên đều sợ chết, đâu ai dám chặn xe cơ chứ! Quả nhiên mọi người đều la ó, tản ra như ong vỡ tổ.

Xe hơi chạy băng băng trên đường lớn, lướt nhanh như chớp. Tần Cảnh vui vẻ nhoeo đôi môi đỏ tươi, thật là vui sướng. Nhưng vào khoảnh khắc nào đó, lòng cô khó tránh khỏi có chút âu lo. Cô thật sự sống trong thế giới này rồi, đã trở thành một Tần Cảnh khác, một Tần Cảnh có cả đồng chuyện phiền phức.

Không biết cấp trên sẽ giải quyết vụ việc lần này ra sao? Cô xin lỗi cũng vô ích.

Tần Cảnh bắt giắc siết chặt tay lái: Cô sẽ không sống như cái cô Tần Cảnh trước kia!

Đang mãi suy nghĩ thì điện thoại bỗng đổ chuông. Cô cầm lên xem, lại là An Nham!

“Tần Cảnh, tôi cảnh cáo cô! Nếu cô còn dám làm hại...”

Tần Cảnh cau mày, đôi mắt tối sầm lại. Tên đàn ông này đúng là đốn mạt mà! Cô tắt điện thoại, để cơn gió gào thét luồn vào xe, phả hơi lạnh lên mặt mình. Tần Cảnh cụp mắt xuống, về mặt hồ nghi. Cô không tài nào hiểu nổi tại sao Tần Cảnh trong truyện lại coi trọng gã đàn ông đề tiện như hắn. Hiện giờ, cô chỉ cảm thấy rất đáng khinh mà thôi!

An Nham lại gọi điện làm gì? Hỏi xem đầu óc cô có bị chập cheng không à?

À, đúng nhỉ! Đầu óc của cô Tần Cảnh trước kia đúng là bị úng nước rồi nên mới hy sinh cho tên cận bã này biết bao nhiêu năm. Uống cho một con người khôn khéo trong công việc như thế lại đại khờ tin tưởng vào lời nói vớ vẩn của hắn, cam tâm tình nguyện làm bạn gái bí mật bốn năm trời.

Tần Cảnh hành nghề bói móc đời tư của người ta, lo hắn sẽ đăng mấy tấm ảnh ‘nóng’ nên họ chưa từng chụp chung một tấm ảnh thân mật, cũng không hề lưu lại một tin nhắn nồng ấm nào, xử lý dấu vết còn hoàn hảo hơn cả gián điệp. Kết quả là hắn lại lên lút bất cả hai tay không chút sơ hở, bốn năm tuổi xuân của Tần Cảnh thoáng cái đã mất sạch, chẳng chừa lại một chút dấu vết.

Buồn cười hơn cả chính là chuyện tình cảm bí mật của họ, ngoại trừ người trong cuộc, ngay cả trời đất cũng không hay. Vì vậy, người phụ nữ lặng yên đứng sau giúp đỡ hắn như Tần Cảnh lại trở thành kẻ thứ ba nực cười nhất trên đời, thậm chí không có nổi một cơ hội lên án.

Tần Cảnh càng nghĩ càng căm tức, quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cố gắng chớp mắt. Hứng gió lạnh, cô chợt nở nụ cười, kiểu tiểu thuyết phi logic này đúng là hại chết người mà! Làm gì có ai dẫn đến thế chứ?

Nhưng mà, có lẽ trên đời này thật sự có kiểu phụ nữ một khi sa vào lưới tình sẽ trở nên ngu ngốc như vậy. Cô – một Tần Cảnh mới tái sinh – sẽ không như xưa nữa.

An Nham, trước kia chẳng phải anh ý vào tình yêu của Tần Cảnh để làm mưa làm gió sao? Bây giờ, Tần Cảnh này hoàn toàn không có bất kì tình cảm nào với anh cả, anh đừng có phách lối trước mặt tôi đấy nhé!

Tần Cảnh mỉm cười, xốc lại tinh thần mới phát hiện ra cơn phấn nộ vừa rồi đã hóa thành lực nhấn chân ga. Lúc ý thức được, tốc độ xe đã quá nhanh, cô chợt giật mình thẳng thốt. Nhìn lên ánh đèn đỏ chói giữa trời không, thân thể cô bỗng chốc lạnh toát. Cô cuống cuống đạp chân phanh, chỉ nghe thấy tiếng còi vang lên gay gắt. Thế giới sụp xuống trong phút chốc, bóng tối như vùng nước xoáy ngút trời bất chợt bủa vây.

Khoảnh khắc đó, lòng cô bị phần, uất ức, không cam lòng và tiếc nuối vô vàn...

Porsche Carrera của tôi!!!

Thế là cô xuyên tới thế giới này, quyết chí trở thành đạo diễn nhưng lại ra mắt giới truyền thông bằng vụ tai nạn xe hơi đắt tiền nhất trong lịch sử ư? Có cần kinh hãi đến vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sau một màn rung chuyển long trời lở đất, cuối cùng, thế giới mới yên tĩnh trở lại. Tần Cảnh cảm thấy cơ thể vô cùng đau nhức khó chịu, nhưng giờ đây, điều khiến cô đau lòng hơn cả là chiếc xe yêu dấu này. Cô cuộn tròn người lại, vội vã ngẩng đầu lên, nhưng khi thấy cảnh tượng trước mắt, cảm giác chết lặng thoáng chốc tràn ngập khắp cơ thể. Chiếc xe màu đỏ bóng loáng đối diện không phải là chiếc Ferrari California sao?

Khi này cô vượt đèn đỏ...

Có bán cô đi cũng không đền nổi chiếc xe kia!!!

Tần Cảnh thầm tính toán ngay tức khắc: Tuy xe mình đắt hơn, nhưng bản thân cô còn không sửa nổi, thôi dứt khoát đền xe mình cho anh ta đi! Không được, thế này lỗ mất, hay là cho anh ta dùng năm năm? Mà thôi, ba năm thôi nhĩ?

Các xe chạy trên đường đều dừng bánh, mấy người trên xe đều xấu tính giờ điện thoại lên chụp hình lia lịa: Ferrari vs Porsche – Cuộc đụng độ tầm cỡ thế kỷ!

Tần Cảnh ngồi trong xe, đầu óc hoàn toàn trì trệ, lúc đang vận xoắn mọi neuron thần kinh tìm đối sách thì ba người đẹp trông như người mẫu xe hơi đã bước xuống từ chiếc xe đối diện. Nói họ giống người mẫu xe hơi là vì họ ăn mặc quá thiếu vải!

Đám đông vây xem ra sức chụp ảnh, đồng thời suy diễn miên man: Ăn mặc hở hang thế kia, không phải vừa mới chơi trò mờ ám gì trong xe đấy chứ!

Tần Cảnh khá đau đầu, theo kinh nghiệm của cô, đây là kiểu phụ nữ khó đối phó nhất.

Nhưng kì lạ thay, mấy cô đó chứ như không phải xuất hiện tại hiện trường tai nạn xe vậy, lại còn vừa đi vừa lắc mông đầy quyền rũ nữa chứ! Cô gái dẫn đầu đi đến trước cửa sổ xe Tần Cảnh, cúi người khoe hai “trái bưởi” đồ sộ, phô bày tư thế cáu đồ, mỉm cười định lên tiếng... Nhưng khi thấy chỉ có một cô gái trong chiếc xe Porsche bánh chọi, cô ta lập tức hoanh hộc ngay: “Này, cô lái xe kiểu gì thế hả?”.

Tần Cảnh á khẩu. Có cản trở mặt nhanh đến vậy không?

Hai cô kia cũng nhào đến la ó, nào là cô vượt đèn đỏ phải chịu trách nhiệm toàn bộ, phải bồi thường bao nhiêu tiền này nọ...

Tần Cảnh cố nhìn con đau trên người, nở một nụ cười nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo: “Im miệng! Âm ỉ cái gì? Khi này ai lái xe thì đến đây nói chuyện với tôi. Tuy tôi vượt đèn đỏ nhưng xe các người cũng chạy lẩn lộn đường. Nếu không tôi có đụng phải mặt trắng cũng không đụng phải xe các người nhé!”.

Ba người đẹp tức khắc im thin thít, thoáng nhìn nhau. Một người đẹp ưỡn ẹo quay về chiếc xe Ferrari, nũng nịu gọi với vào trong: “Thiên Dã, người đẹp kia nói chúng ta chạy lẩn lộn kia!”.

Người Tần Cảnh run lên, có nhầm lẫn gì không thể? Thiên Dã?! Không phải tên nam chính đã hy sinh oan uổng đó chứ? Có cần xuất hiện hoành tráng thế này không?

Một giây sau, anh chàng kia xuống xe. Bởi vì khoảng cách quá gần, từ góc độ của Tần Cảnh không thấy được mặt mũi anh ta, chỉ có thể trông thấy ống tay áo sơ mi trắng xắn lên của người đàn ông dính chút máu, vài nút bị cài lệch, để lộ lồng ngực màu nâu đồng khỏe khoắn.

Tần Cảnh không khỏi xoa trán: Một giây trước khi xảy ra tai nạn, bốn người đang chơi trò gì thế?

Người đã đi đến, ánh sáng bên ngoài cửa kính bị ngăn trở. Doãn Thiên Dã cúi người xuống, Tần Cảnh sửng sốt, cảm thấy áp lực một cách khó hiểu. Ngay sau đó xuất hiện một gương mặt rạng ngời như ánh dương, tươi cười đến lạ kỳ, bên thái dương còn vương vết máu loang lổ, đôi mắt hoa đào sáng long lanh.

“Tần Cảnh, không phải em có ý đấy chứ?”

Tần Cảnh nhìn gương mặt anh, ngơ ngác chừng ba giây. Nụ cười cuốn hút kia, vẻ đẹp ngất trời kia, khí thế hùng hục kia chỉ có thể là đặc điểm của nam chính. Có điều, trong tiểu thuyết nữ phụ phản công, hình như anh thích hợp với khí chất khác hơn, đó chính là tên cận bần!

Tần Cảnh biết, để đối phó với kẻ cho mình là số một thế này, cách tốt nhất là đừng để ý đến anh ta. Cô rời mắt đi, lạnh lùng nói: “Anh phô trương vậy không sợ ảnh hưởng à?”.

Cô biết anh vừa là công tử nhà giàu vừa là hạng con ông cháu cha. Ôi, thật đáng tiếc, chàng thanh niên vốn chung thủy si tình, tiền đồ xán lạn, yêu nữ chính tha thiết khi không lại nhiễm độc tiểu thuyết nữ phụ, bị nữ phụ toàn năng gây vò đau khổ. Kết quả bạch mã hoàng tử đã biến thành gã cặn bã, không chỉ trở thành vật hy sinh mà còn là vật hy sinh vô cùng tệ hại nữa chứ!

Tần Cảnh nhớ lại đoạn miêu tả về anh trong truyện, chỉ vồn vện có vài câu tệ bạc, nào là “hoang dã vô sĩ”, “ăn chơi trụy lạc”, “ham hố sắc dục”, rồi là “khoe của”, “ỷ thế hiếp người”... Cô nhắm mắt lại, không muốn dính líu đến con người này chút nào.

An Nham, Doãn Thiên Dã và đám đàn ông trong giới giải trí sau này đã ức hiếp Tần Cảnh, hãy cút hết đi!

“Sau mấy năm, mức độ tệ nhạt của em chỉ tăng chứ không giảm nhì!” Anh nghiêng đầu nhìn cô, khề như rướn đuôi mày, trông có vẻ khinh miệt nhưng nhìn thế nào cũng thấy anh chưa thỏa nổi lòng.

Tần Cảnh không đáp, chỉ lẳng lặng nhìn sang chỗ khác, để lại khuôn mặt nghiêng hờ hững. Anh nhìn cô trong chốc lát, cuối cùng nói: “Thôi bỏ đi, dù sao ba tôi cũng không bắt em đền.”

Câu nói này khiến Tần Cảnh thấy lạ. Cô quay đầu nhìn anh, không sao hiểu nổi: “Anh có ý gì?”.

Thấy cô quay lại, anh lập tức nổi hứng thú, không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại ánh mắt lóe sáng: “Nghe nói em và An Nham chia tay rồi hả? Sao thế, cảm thấy lớp dự phòng không tốt bằng người yêu cũ à? Nếu em bằng lòng trở lại, có lẽ tôi sẽ giảm số người xuống còn hai thôi”.

Tần Cảnh ớn lạnh, tuy cô không có tình cảm gì với người trước mắt này, nhưng nghe giọng điệu mỉa mai đắc ý kia vẫn cảm thấy hơi bất thường: “Doãn Thiên Dã, anh bị tự kỷ cấp độ mấy rồi? Hon nữa, là anh có lỗi trước với Tần... với tôi cơ mà!”.

“Vậy à?” Anh lại như rướn mày, trong nét cười ẩn chứa vẻ lạnh lùng.

Tần Cảnh nổ máy, xe không hư hại nhiều, vẫn có thể lái được. “Nếu không cần bồi thường thì tôi đi trước đây!”, cô nói mà không dám chắc lắm, phải nhân lúc câu “không bắt đền” kia chưa nguội mà tìm cách chuồn trước thôi.

Doãn Thiên Dã liếc nhìn cô, đứng thẳng người dậy đồng thời buông lỏng hai bàn tay đang chống trên thân xe.

Nhưng khi Tần Cảnh nhấn ga, một cơn đau lập tức ập đến, nó âm ỉ tận xương tủy, không rõ là đâu nhưng trong nháy mắt đã bủa vây cổ chân phải rồi phóng đại gấp nghìn lần, đau đến độ khiến cô suýt nữa la hét thất thanh.

Chỉ tẹo chân thôi, sao lại đau như vậy chứ!

Tần Cảnh được y tá dìu đi, bước khập khiễng vào phòng bệnh rồi ngồi xuống. Cô chỉ bị trật chân thôi, bôi thuốc, quấn băng là ổn rồi, không ngờ y tá lại ăn cần xung phong giúp cô đi lấy thuốc, bảo cô ở đây chờ.

Cô cứ tưởng mình bị quăng lại ở đại sảnh, không ngờ y tá lại dẫn cô đến phòng bệnh riêng này.

Tần Cảnh nhìn phòng bệnh sạch sẽ tinh tươm, trong lòng khẽ xuyết xoa: Khi nào bệnh viện chu đáo với bệnh nhân như thế này mới được phổ cập toàn quốc nhì?

Y tá vừa ra ngoài đã có người bước vào. Tần Cảnh nghe thấy tiếng bước chân là lạ liền giật mình. Một giây sau, một người đàn ông trung niên tinh thần phấn chấn, nụ cười hiền hòa xuất hiện trong tầm mắt cô. Ông mang phong thái hơn người, vẻ thanh lịch đầy cương nghị toát lên từ mỗi động tác, có thể thấy xuất thân của người này không hề tầm thường.

Tần Cảnh cảnh giác, ông ta... không phải là ba cô đấy chứ? Trong lúc cô ngần ngừ định gọi một tiếng “ba” thì đối phương đã tươi cười cất lời chào trước: “Sao vậy, Tiểu Cảnh không nhận ra bác Doãn à?”.

Từ “ba” ngay đầu lưỡi đã bị bóp chết trong tích tắc. Tần Cảnh vô cùng xấu hổ, suýt nữa thì gây ra trò cười rồi.

“Bác Doãn!” Tần Cảnh vội vàng thưa gửi, xem ra bệnh viện này là của nhà họ Doãn rồi. “Lâu... Lâu quá con không gặp bác nên... nên nhất thời chưa kịp phản ứng ạ!”.

Doãn Tùng không hề để bụng, ngồi xuống đối diện cô, nói chuyện thân thiết: “Tiểu Cảnh à, bác nghe nói Thiên Dã đụng phải xe con hả? Con yên tâm, bác đã mạng cho thằng nhóc đó một trận rồi”.

Dù Tần Cảnh không thích Doãn Thiên Dã nhưng cũng không muốn anh chịu tiếng xấu thay mình, vì vậy vội vàng giải thích: “Không phải đâu ạ, là tại con không cẩn thận...”

Nhưng cô còn chưa dứt lời, Doãn Tùng đã nói thêm: “Bác cũng đã cho người kéo xe của con đi sửa rồi”.

Thế là Tần Cảnh hèn mọn lựa chọn im lặng, sửa xe cho cô ít nhất cũng phải mất cả triệu ấy! Đồ dâng lên tận miệng còn không chịu nhận thì đúng là đồ ngốc rồi còn gì!

Doãn Tùng thấy cô cười liên gật đầu khoan thai, cuối cùng nói: “Tiểu Cảnh à!”. Câu nói này trầm thấp và thông thả, mang giọng điệu thâm thúy của bề trên.

Tần Cảnh lập tức tập trung tinh thần, nghiêm túc nhìn ông chủ vừa tài trợ sửa xe cho mình. Nhưng trông ông có vẻ hơi chán chường và do dự, điều này khiến cô cảm thấy khá bất an, quả nhiên một giây sau, ông nói: “Nghe nói con và An Nham chia tay rồi, không phải vì Thiên Dã nhà bác chứ?”.

Tần Cảnh ghen lời. Cô cười ngược ngáp: “Không phải ạ, chẳng qua con và An Nham không hợp nhau thôi”. Trong lòng thì không dẫn được mà nghĩ: Bác Doãn này tuy nặng con trai là thằng nhóc nhưng thật ra lại rất cưng chiều đấy nhé! Ôi, người ta là con trai độc nhất, nhà có tiền có quyền cơ mà, đâu còn cách nào...

“Bác đã sớm cảm thấy như vậy.” Doãn Tùng vuốt cằm, nhíu mày suy tư nghiêm túc: “Không ai hợp với con hơn...”

Tần Cảnh thấy chột dạ, cho rằng câu nói khó xử hơn sẽ thốt ra nhưng ông bỗng tỉnh ý ngừng lại. Đôi mắt đã trải bao tang thương kia tối đi, ông thờ dãi nói: “Thiên Dã cũng không còn như trước kia nữa”.

Tần Cảnh thờ phào nhẹ nhõm, xem ra người cha này vẫn biết con trai mình là hạng người gì, may mà không phải đối mặt với tình huống trường bối cố ý tác hợp. Dù Tần Cảnh không có ấn tượng gì với bác Doãn nhưng dù sao mình vẫn đang bám víu người ta kia mà.

Tuy nhiên, Doãn Tùng bỗng nói lời sâu xa: “Tiểu Cảnh à! Thiên Dã trở nên như vậy có liên quan rất lớn đến kẻ làm cha mẹ như hai bác. Mẹ của nó thì quá cưng chiều, còn bác lại bận rộn không quan tâm. Nhưng mà, con và Thiên Dã đồng trang đồng lứa, sau này con hãy giúp đỡ nó nhiều hơn nhé! Dù sao hai đứa là bạn nối khố cùng lớn lên với nhau, chắc con cũng không muốn thấy Thiên Dã trượt dài như thế này, đúng không?”.

Ngụ ý là: Tần Cảnh, bác vinh dự giao nhiệm vụ gian khổ cứu vớt thằng cặn bã nhà bác cho con đó!

“Ha...” Tần Cảnh lúng túng cười khan, đang rối rắm nghĩ phải từ chối thế nào đây.

Cuộc sống sau này của cô đã rất tệ hại rồi, óc chưa mang nổi mình óc, bây giờ còn gánh thêm một tên phá của ăn chơi trác táng, ăn bám bố mẹ, báo đòi hộm hình nữa ư?

Kiên quyết nói “NO” thôi!

Cô vừa định lên tiếng thì cửa lại được đẩy ra, tiếng ho khan của người đàn ông vang lên khe khẽ. Không biết tại sao, âm thanh này hệt như thần chú vòng kim cô quán giáo Tôn Ngộ Không. Tần Cảnh căng thẳng theo phản xạ, cô tò mò nhìn sang, trông thấy một người đàn ông trung niên bước đi khập khiễng, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên yếu kiêu duyên dáng.

“Cảnh!” Người đàn ông khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi cất giọng trầm khàn và xót xa, âm thanh như đã trải qua buồn vui cả một kiếp người.

Lòng Tần Cảnh chợt đau xót một cách khó hiểu, cô ngơ ngẩn nhìn ông. Mặt ông, giọng ông hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh từng xuất hiện trong đầu óc cô trước đó. Cô nhớ có một người nói với mình: Cảnh à, con không phải là người như vậy!

Đây là ba của Tần Cảnh sao? Có lẽ tình cảm của Tần Cảnh nguyên bản vẫn còn tồn tại trong thân xác này, mắt cô bỗng nhòe đi, giọng nói cũng nghẹn ngào: “Ba!”.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tần Chính – ba của Tần Cảnh lập tức đỏ hoe mắt, tập tễnh đi đến ôm cô con gái rượu đã xa cách nhiều năm vào lòng, vỗ nhẹ vai cô: “Cảnh, con đừng sợ, không sao rồi!”.

Thật sự có cảm giác của một người cha!

Không hiểu vì sao, nước mắt Tần Cảnh bỗng rơi là chảy. Khi này mắt ba hoe đỏ, có thể thấy ông đã luôn luôn lo lắng cho đứa con gái bất hiếu bỏ nhà này đi như thế nào. Hơn nữa, ông còn nói: “Đừng sợ, đừng sợ!”.

Nào ai biết trong tiềm thức, cô đã luôn sợ hãi đến nhường nào. Cô sợ mình không thể thay đổi được vận mệnh thảm thương của Tần Cảnh trong thế giới xa lạ này, cô không muốn bị đủ loại người bắt nạt đâu!

Tần Cảnh òa khóc: “Ba, con sai rồi! Con không nên cãi lời ba, còn bỏ nhà đi nữa! Người đàn ông yêu con nhất trên đời này chính là ba. Ba tha thứ cho

con được không? Con biết sai rồi, con không bao giờ làm ba đau lòng như thế nữa đâu!”.

Tần Cảnh nghĩ có lẽ đây chính là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của mình, cũng là bước ngoặt cuối cùng trong cuộc đời cô, thế nên càng khóc lóc thảm thiết.

“Con sai rồi, con không bao giờ ngang bướng bốc đồng như trước kia nữa. Ba ơi, ba tha thứ cho con nhé! Con nhớ ba lắm, ba, con nhớ ba lắm!”.

Bà mẹ kế Tập Quyên từng là ngôi sao hết thời nhìn đến ngáy dại, thảm thán vở kịch này thật cảm động quá đi mất.

Doãn Tùng cảm động đến rơi nước mắt, đây mới là Tần Cảnh vâng lời và hiếu thảo trong ký ức của ông. Rõ ràng nó là một con bé hiểu chuyện, độc lập tự cường, vaayh mà lão Tần cứ khẳng khái rằng nó đã trở nên hư hỏng. Thật sự là quá khiêm tốn rồi! Ông ấy vừa nghĩ vừa gật gù, trong lòng tự nhủ nhất định phải bàn với lão Tần, lôi kéo Tần Cảnh quay lại với Doãn Thiên Dã nhà mình bằng mọi giá mới được, giúp đưa con trai ngu ngốc kia trở về đường ngay nẻo chính.

Tần Chính chỉ có một đứa con gái ruột, tuy năm đó cô bỏ nhà đi vì một tên nhãi vô dụng khiến ông giận đến độ lên con đau tim, nhưng tất cả đã nguôi ngoai từ lâu rồi.

Cha mẹ trên đời đều vậy cả.

Khi này bước vào phòng bệnh, tiếng “ba” ảm ức đáng thương của Tần Cảnh đã khiến tất cả ân oán đều hóa thành hư vô. Mà hiện giờ, con gái biết đường nhận lỗi, xin ông tha thứ, như thể sống lại một lần nữa, tựa hồ quay trở về là cô bé ngoan ngoãn đáng yêu, hiểu chuyện năm xưa. Trái tim cứng rắn của ông trong chớp mắt liền tan chảy.

Khuôn mặt đã trải qua muôn vàn phong ba của người đàn ông chan chứa giọt lệ thoát vui thoát buồn, ông dịu dàng vỗ về bả vai gầy gò mong manh của con gái: “Được rồi, chuyện gì rồi cũng sẽ qua. Khi đó, ba quá chuyên quyền, không phải là không có lỗi, sau này sẽ ỉn thôi. Sau này, chúng ta sẽ yên ổn thôi mà.”

Cuối cùng đã có nơi nương tựa rồi, Tần Cảnh kích động càng tuôn rơi nước mắt.

Lúc này, Tập Quyên đứng sau mới tiến đến cười niềm nở: “Tốt quá rồi, cuối cùng Cảnh cũng đã nhận lỗi, lần này xem như gia đình mình đã được đoàn tụ.”

Bây giờ, Tần Cảnh mới có thời gian nhìn bà ta thật kỹ. Tập Quyên – mẹ ruột của Tập Vi Lam – một người đàn bà bốn mươi, năm mươi tuổi nhưng vẫn ăn vận diêm dúa. Nghe nói trước kia bà từng làm diễn viên, nhưng không hề có tiếng tăm.

Tần Chính nghe vậy liền nói: “Đừng nói từ nhận lỗi nữa! Cứ mở miệng ra là nhắc chuyện trước kia.”

Tập Quyên sùng sốt, vội cười trừ giảng hòa: “Biết rồi, biết rồi!”.

Tần Cảnh cảm thấy ảm lòng, trong truyện không miêu tả quá nhiều về Tần Chính, bởi vì hai cha con họ luôn trong trạng thái căng thẳng, rất ít chạm mặt nhau. Không ngờ người cha này lại như bao người cha khác trên đời, thương yêu con gái, bất kể con mình phạm lỗi làm gì vẫn có thể trầm lắng, dịu dàng bao dung như biển cả rộng lớn.

Đồng thời, Tần Cảnh cũng nhận ra bà Tập Quyên này không phải dạng vừa, câu “cứ mở miệng ra là nhắc chuyện trước kia” cho thấy mấy năm qua, bà ta đã nói xấu Tần Cảnh không biết bao nhiêu rồi.

May mà ba không từ bỏ cô.

May mà, hiện giờ vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Tần Cảnh quay đầu sang, Doãn Tùng ở bên cười ảm áp nhìn hai cha con, nhưng trong mắt lại thoáng vẻ buồn bã. Lúc này cô mới nghĩ đến, người cha này cũng đang lo lắng cho đứa con trai vô dụng (hoặc nói chính xác hơn là sa ngã nửa đường) kia của mình. Cô không khỏi cảm thán: Làm cha mẹ thật là khó khăn quá mà!

Tần Cảnh cho rằng Doãn Tùng là người báo tin cho Tần Chính, vội nói: “Bác Doãn, con cảm ơn bác vì đã báo cho ba con biết”.

Doãn Tùng sùng sốt, lập tức cười xòa: “Nào có chứ? Là ba con cho bác biết đấy! Không biết ông ấy về vụ tai nạn xe đất tiền ở đâu, lập tức nhớ đến chiếc xe của con. Điều tra ra thì đúng là xe của con thật. Trùng hợp địa điểm xảy ra tai nạn ở khá gần bệnh viện này, ông ấy sợ con bị thương nặng nên bác đã đích thân sang đây thăm con đấy!”.

Tần Cảnh lại bị tình yêu thương thâm lắng của người cha này làm cảm động một lần nữa, vành mắt hoen đỏ.

Tần Chính sợ cô lại khóc nên vội chuyển đề tài: “Khóc cũng vô ích thôi. Chiếc xe Porsche kia của con nhất định phải đem đi sửa lại rồi.”

Quả thật, Tần Cảnh nín khóc mỉm cười, sau vài giây phiền muộn thì nói: “Sớm biết vậy con đã không mua nó”.

Tần Chính lườm cô: “Chiếc xe là do con trộm rút của hội môn đi mua đấy! Giờ thì hay rồi, coi như nhà họ Tần đã giao của hội môn rồi nhé!”.

Tần Cảnh sùng sốt, đột nhiên có cảm giác chẳng lành. Đồi trước, tập đoàn Tần Thị đã tự gây dựng doanh nghiệp gia tộc, chỉ truyền lại cho con trai. Ba người anh em của Tần Chính đều có con trai, nên Tần Cảnh chỉ được chia cho một chút tiền và chút cổ phần công ty mà thôi.

Lẽ nào số tiền kia đã dùng để mua chiếc xe đầy ròi?

Cô chợt cảm thấy như sét đánh ngang tai. Hơn chục triệu đã biến thành thứ không thể ăn, không thể uống, không thể mặc, không thể ở, còn hấp dẫn tên cận bã kia nữa!

Cô thật sự muốn lời Tần Cảnh trong tiểu thuyết ra đánh cho một trận toi tã: Cô bị ám đầu rồi à?

Tần Cảnh nghiêng răng bực tức, cuối cùng đành lặng lẽ thờ dài. Thôi rồi, vốn còn định mượn tiền của ba làm đạo diễn, bây giờ vẫn nên tự lực cánh sinh thôi.

Bốn năm trước, Tần Chính đã chia hơn nửa số cổ phần trong tay cho đứa con gái khác họ kia rồi, số còn lại tuy vẫn còn rất nhiều nhưng là tiền đường lão của ba, sao cô có thể đang tâm xin xỏ được chứ?

Đêm ấy, Tần Cảnh ở lại ngôi biệt thự ngoại ô của nhà họ Tần, trùng hợp là Tập Vi Lam cũng chạy về, dáng điệu như là quan tâm đến vết thương của cô lắm. Hơn nữa, khi hai người ngồi trong phòng khách xem ti vi, cô ta còn như vô tình chuyển nhăm kên.

“Phó giám đốc bộ phận truyền thông mạng Công ty Điện ảnh và Truyền hình Tinh Nguyệt cho hay, cùng ngày Tần Cảnh – Tổng đạo diễn kiêm Tổng chế tác chương trình Tiêu điểm sáng – xảy ra tai nạn, Ban lãnh đạo Tinh Nguyệt đã tuyên bố kết quả xử lý đoạn clip tai tiếng của đạo diễn An Nham và nữ diễn viên Tập Vi Lam: Tạm thời đình chỉ chức vụ quản lý và lên kế hoạch của Tần Cảnh ở Tinh Nguyệt, công việc mới của Tần Cảnh sẽ được sắp xếp sau khi cô trở về công ty...”

Tần Cảnh không mấy để tâm, cô đã sớm tính toán đường trở về rồi.

Trước bữa tối, cô về phòng thu dọn mấy món đồ lặt vặt như nhật ký, album ảnh... để tìm hiểu thêm mối quan hệ giữa cô và những người xung quanh. Còn quần áo không có gì đáng mang theo cả, đều không phải thương hiệu cô thích,

Lúc đóng gói, cô bất ngờ nhìn thấy rất nhiều hình của Doãn Thiên Dã cùng Tần Cảnh từ hồi tiểu học đến khi học đại học: đáng yêu, trong sáng, ngốc nghếch, non nớt, rạng rỡ, anh tuấn, xinh đẹp, cuốn hút... Dù bé trai và bé gái trong ảnh lớn dần lên nhưng nét cười hồn nhiên trên gương mặt vẫn như thuở ban đầu.

Từ góc nhìn của một người xa lạ, Tần Cảnh không quá hứng thú, chỉ rút bừa một tấm, số còn lại đã hết xuống gầm giường. Lúc xuống nhà ăn tối, lại có người nhắc đến tên cận bã trong tấm ảnh lùm xùm đó.

Sau khi đưa Tần Cảnh về nhà, Tần Chính ở suốt trong thư phòng gọi điện thoại, lúc ăn cơm, vừa vào bàn đã hỏi: “Con và An Nham chia tay rồi à?”

Tần Cảnh chuẩn bị gấp miếng chân giò liền khựng đũa, khẽ “ạ” một tiếng.

Tập Vi Lam bên cạnh còn hốt hoảng hơn cả cô, vội nói: “Ba, tấm ảnh kia là ảnh ghép”.

“Ảnh gì?” Tần Chính tỏ vẻ nghi hoặc.

Tập Quyên đưa mắt ra hiệu, lúc này Tập Vi Lam mới ý thức được có mẹ mình ở đây, chắc hẳn ba chưa thấy tấm hình kia, vội chuyển lời: “À, con nghe nhầm ạ!”.

Cũng may Tần Chính không để ý, ông lại quay sang nói với Tần Cảnh: “Bác Doãn hy vọng con có thể giúp bác ấy quản lý Thiên Dã”.

Tần Cảnh cắn đũa, xấu hổ lắm bảm: “Con đâu phải là gì của anh ta, sao phải ôm việc vào người chứ ạ?”.

“Nói gì thì nói hai đứa cũng đã trưởng thành cùng nhau, cũng từng yêu nhau.” Tần Chính và Doãn Tùng là chiến hữu, tình cảm anh em khăng khít hơn hẳn người thường. Hơn nữa, ban đầu ông thật sự vừa lòng với tên nhóc Doãn Thiên Dã kia.

Tần Cảnh hơi khó xử: “Ba! Ba không biết bây giờ Doãn Thiên Dã ra sao đâu.”

“Dĩ nhiên ba biết.” Tần Chính đặt đũa xuống, nhíu mày, “Trước kia nó rất ngoan, nếu con không bỏ nó theo tên khốn An Nham kia, nó sẽ không bị sóc mà thành ra thế này. Cảnh à, bây giờ nó thành ra như thế không thiếu trách nhiệm của con đâu. Bởi vì chuyện này mà ba con không dám ngắt đầu trước mặt bác Doãn suốt một khoảng thời gian dài đấy!”.

Tần Cảnh trở mặt á khẩu. Con bỏ anh ta à? Trong truyện rõ ràng là anh ta và Tập Vi Lam dan díu với nhau rồi đá con mà?

Cô thần nhiên liếc nhìn Tập Vi Lam, vậy mà cô ta vẫn ung dung dùng cơm, dáng điệu dửng dưng không thẹn với lòng. Tần Cảnh tức anh ách. Không có chứng cứ, có nói cũng vô dụng. Hơn nữa, nếu không phải đã đọc truyện, chắc hẳn hiện giờ Tần Cảnh vẫn chưa hề hay biết điều gì, còn thắc mắc tại sao Doãn Thiên Dã tự dựng đá mình. Đúng là đốn mạt mà!

Tần Cảnh cảm phần. Anh ta bỏ rơi Tần Cảnh còn dám bỏ bỏ rằng Tần Cảnh đá mình. Tập Vi Lam cũng vậy, giả nai thành thánh rồi. Nếu không sợ ba nổi giận, cô sẽ bóc mẽ mọi chuyện để hưởng thụ niềm vui thắng lợi cho mà xem.

Tần Cảnh cố nén cơn giận, lẳng lặng ăn cơm. Tần Chính thấy cô im lìm, lại dịu giọng khuyên như: “Cảnh à, tất cả đàn ông xuất sắc đều do phụ nữ rèn giữa mà thành. Trên đời vốn không có người đàn ông nào sinh ra đã tài giỏi cả. Như ba con này, hồi đầu không phải chỉ là một tên ất ơ sao, nếu không nhờ mẹ con, ba cũng không nghĩ mình sẽ thành công được như ngày hôm nay đâu”.

Tần Cảnh không ngờ một người đàn ông thành đạt như Tần Chính lại nói được như vậy, cảm xúc rung động chợt trào dâng nơi đáy lòng. Nhưng một lúc sau cô vẫn chưa thể gạt nổi sự bức bối: Con biết rõ phụ nữ không cùng đàn ông trải qua mưa gió không có tư cách hưởng thụ xuất sắc của họ sau này, nhưng Doãn Thiên Dã có liên quan quái gì đến con đâu cơ chứ! Sau này, con có rèn giữa đàn ông cũng không thêm rèn giữa anh ta.

“Ba nói cứ như con và anh ta nhất định phải có dính líu đến nhau vậy.”

Tập Vi Lam cười khuyên như: “Tần Cảnh, không phải ba bảo chị làm gì với anh ấy. và lại, bạn bè phạm sai lầm thì phải khuyên như chứ? Chị với Doãn Thiên Dã lớn lên cùng nhau, không phải người yêu thì cũng là bạn bè mà. Anh chị hiểu nhau hơn ai hết, biết đâu anh ấy nghe lời chị thì sao?”.

Tần Cảnh cười khẩy, thầm nghĩ: bây giờ cô đã biết đầy tên cận bã này đến gây họa cho tôi rồi đấy!

“Vi Lam nói đúng, dù sao trước kia nó cũng chỉ nghe lời con.” Tần Chính thở dài, nói chậm rãi: “Bác Doãn cũng hết cách rồi. Bác ấy còn nói nếu con chịu giúp nó, bác ấy sẽ chuyển 5% cổ phần của Doãn Thị cho con đấy!”.

Lời vừa dứt, ánh mắt Tần Cảnh lập tức sáng quắc, còn Tập Vi Lam thì giật mình.

Doãn Thị - ông trùm giải trí trong nước.

Mắt Tần Cảnh lấp lánh ánh vàng: Hơn ba trăm rạp hát, rạp chiếu phim trải khắp đất nước, mười trụ sở điện ảnh và truyền hình, năm mươi cơ sở truyền thông mạng, chưa kể đến những công ty giải trí có liên quan khác. Có cần hoành tráng đến thế không?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi khỏi chân, Tần Cảnh thân nhiên đến bộ phận truyền thông online, bình tĩnh bước vào văn phòng giám đốc trong cái nhìn pha chút hả hê của mọi người.

Thấy cô, Dương Tân sững sốt vô cùng. Anh ta cứ ngỡ khi biết tin bị cách chức, con người kiêu ngạo như cô sẽ không xuất hiện nữa.

Tuy anh ta giận Tần Cảnh nhưng dù sao cô vẫn là cốt cán do mình vun đắp, trong cuộc họp ban lãnh đạo hôm ấy, anh ta đã biện minh đủ đường cho cô, nhưng người đại diện của Tập Vi Lam và An Nham đều khẳng khái muốn phạt nặng Tần Cảnh. Các thể lực trong ban lãnh đạo công ty cũng đang mâu thuẫn gay gắt, rất cần vụ tai tiếng nào đó để dời sự chú ý của truyền thông. Vì thế ... Dù muốn bảo vệ cô nhưng anh ta cũng đành lực bất tòng tâm.

Tần Cảnh rất bình tĩnh, mỉm cười cắt lời: “Em bị cách chức rồi, bây giờ chuyển sang làm gì ạ?”.

Dương Tân đáp: “Biên đạo Chuyện ngôi sao”

Biên đạo chuyên mục bị coi là rẻ nhất công ty, phải chịu sự sắp xếp của nhà sản xuất, tác dụng thực tế không khác gì đám paparazzi, coi như công sức cô bỏ ra suốt bốn năm đã đổ sông đổ biển. Ban lãnh đạo một mực muốn phạt Tần Cảnh, một mặt sợ đuổi việc sẽ khiến cô tức nước vỡ bờ nên vô cùng thâm hiểm mà đề đầu cô xuống thật thấp, muốn cho cô biết rằng: Bọn tôi muốn đuổi cô đấy!

Ai cũng cho rằng Tần Cảnh không chịu được nổi nhục ngã từ thiên đường xuống địa ngục, đương nhiên sẽ giận dữ xin thôi việc.

Tần Cảnh điềm nhiên hỏi: “Tiêu điểm sáng sẽ giao lại cho ai vậy?”

Bộ phận truyền thông online có mười mấy chuyên mục giải trí lớn nhỏ, trong đó chuyên mục có tỉ lệ xem cao nhất, lượt mua VIP cao nhất, được dư luận chú ý nhất chính là Tiêu điểm sáng mà Tần Cảnh toàn quyền phụ trách.

Năm đó, chuyên mục bất lương này có tỷ lệ xem và lượng tiêu thụ truyền thông khiến người ta lú lẫm, nhưng vì nội dung vạch mặt ngôi sao hoặc giả dối mập mờ, hoặc lập lòe nước đôi hấp dẫn độc giả mà bị thưa kiện nhiều lần. Dưới áp lực của dư luận và hình tượng của công ty, ban lãnh đạo thậm chí từng có ý định đánh loại bỏ chương trình. Nhưng kể từ khi Tần Cảnh vào tổ chuyên mục Tiêu điểm Sáng, tình hình đã thay đổi chóng mặt.

Cô gái lạnh lùng ít cười này có cái nhìn thấu đáo và một sức nhẫn nại đáng kinh ngạc, luôn nhận ra mặt tối phía sau ánh hào quang của ngôi sao, tìm được điểm đột phá đáng giá. Nhưng cô rất có nguyên tắc, phải có chứng cứ xác thực mới đưa vào tiết mục. Vì vậy, những tin tức cô khai thác vừa chính xác

vừa gây rúng động dư luận.

Về sau, chương trình không chỉ thoát khỏi cảnh kiện cáo, tỷ lệ xem và lượng tiêu thụ cũng tăng vọt, lọt xác trở thành “vùng đất sáng” của giới giải trí trong miệng các fan. Đồng thời với việc Tiêu điểm sáng trở thành “sách giáo khoa chuẩn mực” trong giới, cái tên Tần Cảnh cũng vang dội bốn phương, có người hâm mộ, có kẻ sợ hãi và cũng có kẻ căm hận.

Dương Tân khá hồ thẹn, áy náy nhìn Tần Cảnh. Việc này có khác gì vắt chanh bỏ vỏ chứ?

“Công ty vẫn chưa chọn được người thích hợp. Cô yên tâm, Tiêu điểm sáng sẽ không bị hủy đâu.” Anh ta an ủi cô mà cũng tự cảm thấy thẹn với lòng, chương trình này đã được Tần Cảnh phát triển xuôi chèo mát mái, muốn hủy đi cũng khó. Dù ai tiếp nhận cục diện cũng coi như vớ được món hời.

Tần Cảnh không có gì bất mãn với sự sắp xếp này cả, dù sao mọi hy sinh và vinh quang của Tiêu điểm sáng đều không liên quan đến cô của bây giờ, không phải là thứ cô dốc hết sức làm nên, cô bình tĩnh nói: “Vậy em đi nhận việc đây!”

Dương Tân trầm lặng nhìn theo bóng lưng cô. Anh ta thật sự không thể nào hiểu được, với tính cách cao ngạo cả mình, cô phải phần nộ xin thôi việc mới đúng. Anh ta vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu. Ô, trong cô còn một phẩm chất đặc biệt khác, đặc biệt đến nỗi thấm sâu vào xương tủy hơn cả tính tình kiêu ngạo kia: Đó là sự kiên trì.

Không ngờ cô nhẫn nại đến mức ấy, không ngờ cô lại là kiểu người phụ nữ có ý chí kiên cường như vậy.

Ra khỏi văn phòng, Tần Cảnh hắt hơi hai cái liên tiếp. Ai đang nhắc đến mình thế nhỉ? Vừa vào thang máy, điện thoại đã đổ chuông thông báo có dãy số lạ gọi đến. Tần Cảnh hơi nheo mắt, cô lơ mơ đoán được đó là ai rồi. Hít sâu một hơi, cô nở nụ cười, hết sức vui vẻ và lịch lãm nhấn nút trả lời:

“A lô, xin hỏi ai đấy ạ?”

“Tần Cảnh, em đang lên con điện gì đấy hả?” Giọng nói câu tiết của Doãn Thiên Dã truyền qua loa, gần như muốn làm nổ tung di động của cô: “Em dám bảo ba khóa thẻ của tôi à? Cô nghĩ mình là ai...?”

Tần Cảnh dừng dừng cúp máy, lấy đầu ngón út xoa lỗ tai đau âm ỉ.

Ba giây sau, điện thoại lại vang lên, vẫn là dãy số trước đó. Tần Cảnh vẫn ngọt ngào: “A lô, xin hỏi ai đấy ạ?”

Giọng Doãn Thiên Dã càng thêm giận dữ, kéo đến như bão táp mưa sa, ẩn chứa sự khó tin sau khi bị chọc giận: “Tần Cảnh, em dám ngắt máy...?”

Tần Cảnh lại nhanh tay cúp máy, khoe môi gọn nụ cười mơ hồ. Tôi đâu thiếu nợ anh, việc gì phải nghe anh la hét chứ?

Thế nhưng, có lẽ đời này quý công tử Doãn gia chưa từng bị đối xử như thế bao giờ. Chắc hẳn anh ta đang điên tiết lên rồi. Ôi, sao cô đột nhiên cảm thấy cúp điện thoại của tên tệ bạc này lại vui sướng thế chứ?

Sở thích bắt lương quá đi mà!

Mười giây sau, điện thoại lại kêu réo rất. Tần Cảnh vẫn niềm nở: “A lô, xin hỏi ai đấy ạ?”

Lần này, bên kia không đáp ngay. Trong sự im lặng kéo dài, Tần Cảnh có thể cảm nhận được đối phương đang cố nén cơn giận. Nhưng cô không hề sốt ruột, rất kiên nhẫn chờ anh lên tiếng.

Cuối cùng, anh nhẫn nại xưng tên: “Tôi là Doãn Thiên Dã!”. Từng câu từng chữ đều chứa đựng cơn giận mà anh đang cố kìm nén.

“Ồ, có chuyện gì không?” Cô ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài lớp kính thang máy, tâm trạng vô cùng hả hê, thoải mái.

Đương nhiên Doãn Thiên Dã cảm nhận được giọng điệu của cô, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nạt nộ: “Tôi muốn nói chuyện với em. Bây giờ, em ra đây ngay cho tôi!”

Giọng anh ẩn chứa sự cao ngạo và độc tài bẩm sinh, nhưng Tần Cảnh chỉ thấy quả nhiên là phong thái của đám con nhà giàu quần là áo lượt, tự cho mình là đúng, không coi ai ra gì. Chỉ có một từ để hình dung thôi: Đốn - mặt!

“Vậy sao được?” Tần Cảnh làm bộ nghiêm túc: “Tôi đang làm việc, trong giờ hành chính không ra ngoài được”.

“Em bớt giả bộ đi!” Doãn Thiên Dã biết thừa cô đang cố ý gây khó dễ mình, không dẫn được mà quát âm lên: “Ai mà chẳng biết công việc của em...?”

Tần Cảnh lại bình thản cúp máy, hàng mày hơi nhíu lại. Anh tưởng mình là ai hả? Bà đây đâu phải là ba cô người mẫu xe kia, anh gọi là phải tới liền à?

Mười lăm giây sau, điện thoại lại vang lên.

Tần Cảnh nhả nhận lịch sự: “A lô?”.

Cậu Doãn gần như đã nhẫn nại đến cực điểm: “Mấy giờ em tan làm?”. Giọng anh không lớn, rất trầm thấp nhưng mang thái độ như muốn lột da rút gân

cô.

Tần Cảnh biết điểm dừng: “Năm giờ chiều”.

Còn chưa dứt lời, đối phương đã giành quyền cúp điện thoại cái rụp, cứ như làm thế là có thể xả giận, hòa nhau một ván vậy.

Tần Cảnh hừ nhẹ: Đồ trẻ con, tưởng trò này chọc giận được chị hả?

Hơn nữa, cô không ngờ bác Doãn lại hành động quả quyết đến vậy. Hôm ấy, cô đưa tờ giấy liệt kê hơn mười kiến nghị cải tạo tên nhãi ranh này đến Doãn gia, vậy mà bác Doãn đã dứt khoát vung bút phê duyệt toàn bộ.

Ha ha, Tần Cảnh cười khúc khích. Cải tạo tên cặn bã này cũng là tạo phúc cho chị em phụ nữ thôi, nếu không sau này anh ta lại gây tai vạ cho biết bao thiếu nữ khác không chừng. Nhưng điều cô quan tâm nhất vẫn là 5% cổ phần kia.

Tần Cảnh ôm thùng giấy, hỏi mấy người mới tìm được tổ chuyên mục Chuyện ngôi sao ở tận cùng phía Tây tòa nhà. Vừa đến nơi, cô đã choáng váng. Không ngờ trụ sở của truyền thông Tịnh Nguyệt hoành tráng kia lại tồn tại một nơi chật hẹp thế này.

Thùng giấy chông chát và mấy nhân viên chen chúc trong một văn phòng mười mấy mét vuông, gió thổi cũng không lọt, ngay cả phòng làm việc của nhà sản xuất cũng chỉ có mấy mét vuông, được ngăn bằng một vách kính.

Theo chính sách máu lạnh của bộ phận truyền thông online, cuối mỗi năm sẽ xếp hạng, phân chia phòng làm việc và tiền lương theo các số lượng thống kê như lượt xem, lượng tiêu thụ, tiếng tăm, doanh số, sức ảnh hưởng... Chuyện ngôi sao là chương trình có tỷ lệ xem và lượng tiêu thụ xếp bét bảng, đương nhiên vị trí và không gian phòng làm việc cũng tệ nhất rồi.

Tần Cảnh bối rối nhìn ba cái đầu uể oải ngược lên từ đồng sách. Đề lên chương trình, ít nhất cần một ê-kíp với những vị trí then chốt hư đạo diễn, giám chế, chụp ảnh, quay phim, biên kịch, biên tập, phụ trách trường quay, nhân viên hậu kỳ. Nhưng ở đây chỉ có mấy người này thôi sao?

Nghĩ đến Tiêu điểm sáng nằm dưới tay Tần Cảnh, ngoài mấy vị trí cao cấp như Giám đốc sản xuất, tổng giám chế, Giám đốc kịch bản, tổng biên tập, chỉ đạo nghệ thuật, đạo diễn hình ảnh đã có đến hai mươi, ba mươi người rồi, tính cả đám phóng viên giải trí nằm vùng cũng phải đến hơn một trăm nhân sự. Bởi vậy, cô không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

Tần Cảnh giật giạt khoe môi đầy miễn cưỡng, thấy bên trong có một bàn còn trống, vừa định đi qua thì có người bắt chọt xông vào. Cô ta tròn to đôi mắt xinh đẹp hồi lâu rồi toét miệng cười: “Tần Cảnh, chị là Tần Cảnh của Tiêu điểm sáng ă? Chẳng lẽ chị sẽ trở thành đồng nghiệp của bọn em ư?”.

Ồ, hóa ra Tần Cảnh cũng được xem là người nổi tiếng trong công ty đấy nhĩ?

Tần Cảnh mỉm cười: “Xin chào!”, rồi liếc nhìn bảng tên của cô ấy: Đường Quả.

Ba người kia lại ngẩng đầu lên, ánh mắt hâm mộ xuýt xoa, tò mò quan sát Tần Cảnh. Họ chưa từng gặp mặt cô nhưng đã nghe về cái tên này. Tuy cô vừa thua một bản trông thấy, nhưng đối với họ, hai chữ Tần Cảnh vẫn là truyền kỳ về sự nỗ lực và thành công.

Tần Cảnh xấu hổ trước ánh nhìn sùng bái của họ. Dù sao những hào quang kia cũng không thuộc về cô. Cô đặt hộp giấy xuống, chuẩn bị vào trình diện với nhà sản xuất. Nhưng bình tĩnh lại, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng rên rỉ miên man của phụ nữ quanh quẩn bên tai không ngừng nghỉ. Cô nghi ngờ nhủu máy, âm thanh gọi tình này phát ra từ chỗ nào đây?

Mọi người nhìn về phía văn phòng nhà sản xuất như đã biết tông. Tần Cảnh nhìn thấy liền thấy một người phụ nữ lớn tuổi đang đeo tai nghe, khuôn mặt ứng đồ nhìn mê mẩn vào màn hình điện thoại.

Hiển nhiên chị ta đã quên cắm tai nghe.

Ngay cả nhà sản xuất còn trắng trợn xem phim làm việc ngay trong giờ làm việc như thế, vậy chuyên mục này còn cứu vãn được nữa hay không đây?

Tần Cảnh bình thần cúi đầu sắp xếp đồ đạc, xong xuôi mới hỏi thăm tên họ mọi người. Thợ quay phim kiêm nhân viên phụ trách trường quay là Đường Quả, chế tác hậu kỳ là Diệu Khả, biên kịch kiêm giám chế là Thái Vi, nhân viên liên lạc là Trâu Mạnh.

Sau khi trò chuyện, màn chiến đấu kịch liệt trong văn phòng của nhà sản xuất đã đến hồi cao trào, diễn viên nữ gào thét như heo bị chọc tiết vang vọng khắp văn phòng.

Tần Cảnh thông thả mở laptop, vào mạng công ty mở mấy kỳ gần đây của Chuyện ngôi sao xem thử, nhanh chóng đưa ra kết luận tổng quát: Lạm dụng từ ngữ tăng bốc, tình tiết lạc hậu, nội dung phô trương, kịch bản cũ mèm, không có cá tính.

Chắc hẳn nhà sản xuất không bỏ công sức, nhân viên cũng muốn bớt việc, trực tiếp liệt kê vấn đề giao cho người đại diện của ngôi sao viết, sau đó cứ thế bê vào y nguyên. Kết quả là cả phóng sự không có nội dung gì ấn tượng, chỉ biết ca tụng ngôi sao được phỏng vấn đến mức khiến người ta muốn lộn ruột.

Lúc này, âm thanh hoan lạc của đôi nam nữ cuối cùng đã đi đến hồi kết. nhà sản xuất tận hưởng dư âm trong chốc lát mới mang khuôn mặt ứng hồng rời khỏi phòng, chẳng mấy may biết rằng khi nãy đã phát cho cả phòng bản bản giao hưởng hùng hục như sóng triều dâng.

Lúc chị ta nhìn thấy Tần Cảnh thì sững sờ, sắc hồng ửng thoáng chốc trở thành màu đỏ au: “Tần Cảnh?”.

Tần Cảnh khẽ nhủ mày, nghe giọng điệu hình như có thù oán gì đây. Nhưng cô thật sự không biết người này chui từ đâu ra. Ủm, hóa ra Tần Cảnh kia có nhiều kẻ thù đến vậy à?

Nhà sản xuất thấy cô mụ mị thì càng căm phẫn, cười châm chọc: “Cô là nhân vật lớn mới đến thì hãy chứng minh chút thực lực cho chúng tôi xem đi. Tiếp theo, chúng ta phải phỏng vấn Việt Trạch, nhiệm vụ này một mình cô đảm đương nhé!”.

Còn chưa dứt lời, tất cả đã kinh ngạc vô cùng, ngay cả Tần Cảnh cũng sững sờ.

Cô không hề thích khiêu chiến và cũng không muốn khiêu chiến gã Việt Trạch – kẻ đầu tiên thực hiện quy tắc ngầm với Tần Cảnh. Tần Cảnh im thin thít, thì ra Tần Cảnh trong truyện đã trượt dốc không phanh từ đây, thế rồi giờ đủ thù đoạn cực đoạn để lên chức.

Cô không muốn trải qua những ngày khốn đốn bí bách này đâu!

Phòng làm việc tối tăm lạnh lẽo ở phòng phía Tây tầng mười hai tòa nhà truyền thông Tinh Nguyệt im lặng như tờ. Nhóm Đường Quả và Thái Vi cẩn thận quan sát vẻ mặt tức tối của Lục Nhã và vẻ điềm tĩnh của Tần Cảnh, không sao nén nổi sự tò mò.

Ai cũng muốn biết giữa bà cô ế bất tài kia và cô gái thất thế mới đến này có chuyện sâu xa bí mật gì. Nhất định là có hận thù, nếu không Lục Nhã sẽ không cố ý gây khó khăn đến vậy.

Việt Trạch – kẻ thao túng thân bí của giới giải trí. Bởi anh ta không nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào, cũng không cho phép bất cứ ai chụp ảnh nên người ngoài ngành biết rất ít về anh ta. Truyền thông cũng rất khoan dung với Việt Trạch, có tin đồn anh ta được chính trị gia F che chở, giữ bí mật kín kẽ vô vùng.

Cho nên... phỏng vấn Việt Trạch ư? Đó là nhiệm vụ bất khả thi.

Đường Quả bất bình thay cho Tần Cảnh. Ngay cả chuyên mục nổi tiếng của Tinh Nguyệt cũng không thể xin phỏng vấn được người này, thế mà kiểu tiết mục râu ria như Chuyện ngôi sao lại đòi làm chuyện lớn ư?

Thấy Tần Cảnh vẫn bình tĩnh, Lục Nhã có phần căm hận. Chị ta chưa bao giờ thấy vẻ bối rối và thất bại hiện trên khuôn mặt cô gái này. Bực dọc và tức tối, chị ta châm chọc “Sao thế? Không phải cô tài ba lắm sao? Nhớ ngày đó, tấm ảnh duy nhất của Việt Trạch bị tuồn cho giới truyền thông xuất phát từ tay cô mà. Cô cừ khôi như vậy, chút chuyện vặt này chắc không làm khó được cô đâu nhỉ?”.

Nhóm Diệu Khả tròn tròn mắt, phóng viên chụp được hình của Việt Trạch còn đăng lên mạng kia chính là Tần Cảnh á?

Tuy Tần Cảnh vẫn giữ vẻ bình thản nhưng trong lòng thì dậy sóng. Trời ạ, đây là sao? Lại thêm một tình tiết không biết nữa! Trước kia, Tần Cảnh là kẻ chuyên gây chuyện à?

Không được, bất kể thế nào cô cũng không muốn đi chọc gã Việt Trạch kia đâu. Đánh chết cũng không đi!

Tần Cảnh chưa nghĩ ra đối sách thì tiếng gõ cửa khe khẽ đã giải cứu cô: “Lục Nhã, Tần Cảnh, hai người đều ở đây à?”.

Tần Cảnh chán nản nhắm mắt lại. Có cần chọn thời điểm này sang đây thương thức về thảm hại của cô không?

Khuôn mặt phấn nộ của Lục Nhã lập tức trở nên tươi roi rói, mấy nhân viên khác cũng đồng loạt sùng bái nhìn về phía người kia: “Vi Lam? Sao Vi Lam lại đến đây?”.

Diệu Khả lập tức bật dây ghế đi rót nước.

Tập Vi Lam vội ngăn cản: “Không cần đâu! Tôi vừa uống rồi!”. Nói xong, cô ta vừa cười thật tươi với Diệu Khả vừa đi về phía Tần Cảnh và Lục Nhã.

Vẫn phòng hơi chật chội, Tần Cảnh nghiêng người ngồi dựa vào bàn làm việc của mình, gật đầu coi như chào hỏi Tập Vi Lam.

Lục Nhã thấy Tần Cảnh như vậy không được phải phép nhưng vẫn cố nhịn không so đo. Chị ta đi đến, ân cần kéo tay Tập Vi Lam: “Đi, chúng ta vào trong nói chuyện”.

Tập Vi Lam dừng ngay trước bàn làm việc của Tần Cảnh rồi kéo tay Lục Nhã: “Lục Nhã, Tần Cảnh là bạn thân của em. Chị ấy chuyển đến tổ chuyên mục của chị, chị phải quan tâm đến chị ấy nhé!”.

Tần Cảnh thần nhiên cảm cốc thủy tinh lên uống, không buồn quan tâm.

Lục Nhã vừa bị Tần Cảnh làm mất mặt, bây giờ nghe Tập Vi Lam dặn dò khản khoản thì không sao chấp nhận nổi. Chị ta kéo tay Tập Vi Lam vào phòng làm việc, đóng cửa lại, bất mãn nói: “Vi Lam, em việc gì phải tốt với cô ta như vậy? Em không thấy vẻ xa cách của cô ta đối với em ư? Rõ ràng em mới là ngôi sao đấy! Cô ta tưởng mình là ai hả?”.

“Tính cách của chị ấy là vậy mà”. Tập Vi Lam nghịch cây xương rồng trên bàn làm việc, cười rất dịu dàng, “Ai bảo em và chị ta là bạn bè chứ?”.

Lục Nhã không biết quan hệ bí mật giữa Tập Vi Lam và Tần Cảnh, vì vậy vừa tò mò lại vô cùng khó hiểu. Tần Cảnh đang đoạn phim bôi xấu Vi Lam, thế mà Vi Lam lại không hề tức giận. Mấy năm qua, Tần Cảnh nổi như cồn trong giới truyền thông, Vi Lam chẳng hề ghen tỵ chút nào hay sao? Bây giờ Tần Cảnh gặp nạn là đáng đời, Vi Lam còn tốt bụng đến đây thăm hỏi. Đúng là đẳng cấp của Đức mẹ Maria mà!

Lục Nhã trầm ngâm rằng, chị ta sắp ghen tỵ phát điên lên được. Xem ra chị ta tu chưa đủ, thảo nào Tập Vi Lam đã trở thành ngôi sao lớn mà mình vẫn chỉ là hạng tép riu thế này.

Tập Vi Lam nghịch hai cây xương rồng, chợt buột miệng nói: “Lục Nhã, chị nhường chức sản xuất chương trình cho Tần Cảnh đi!”.

Lục Nhã tròn mắt khó tin: “Em nói gì?..

Tập Vi Lam cười dịu dàng: “Em muốn tốt cho chị thôi. Tần Cảnh đi rồi, vị trí biên đạo và sản xuất của Tiêu điểm sáng đang để trống. Lần này, lãnh đạo quyết định không để một người kiêm hai vị trí nữa, sẽ điều hai người qua. Chuyên mục chuyện ngôi sao này kém cỏi như thế, sớm muộn cũng bị cấp trên loại bỏ. Chị rời khỏi đây, qua cạnh tranh vị trí bên đó đi!”.

Nghe vậy, Lục Nhã bốt tức giận phần nào, nhưng nghĩ kỹ lại càng cảm thấy sợ: “Vi Lam, đó là Tiêu điểm sáng đấy, trong tổ có những trăm người. Chị cùng lắm chỉ quản lý được ba, bốn người thôi. Cái nó lớn như vậy, chị không dám với đâu”.

Tập Vi Lam khá bức trước dáng vẻ hèn kém của Lục Nhã nhưng người có thể trung thành với cô ta cũng chỉ có một mình á bất tài này thôi.

Tập Vi Lam kiềm chế cơn giận, khích lệ thêm: “Không sao đâu, dưới sự dẫn dắt của Tần Cảnh, Tiêu điểm sáng đã sớm trở thành bộ máy có thể hoạt động độc lập và hoàn thiện rồi. Những nhân viên chủ chốt chị ta bồi dưỡng có thể một mình gánh vác công việc. Chị xem đi, không có chị ta, không phải mấy kỳ gần đây vẫn đặc sắc sao? Bây giờ, ai ngồi vào hai vị trí kia cũng chiếm được món hời cả”.

Nói đến đây, Tập Vi Lam không khỏi khó chịu khi nghĩ về tài năng trong công việc của Tần Cảnh.

Lục Nhã nóng lòng muốn thử, nhưng vẫn không dám chắc: “Chắc có nhiều biên đạo và nhà sản xuất chuyên mục khác mơ tưởng hai vị trí để trống kia lắm. Sao chị đấu lại được?”.

Tập Vi Lam rũ mắt, lơ đãng miết gai xương rồng, cười khê: “Đúng vậy, hầu như ai cũng muốn cả. Vì thế, cấp trên mới chọn phương pháp cạnh tranh công bằng nhất”.

Cô ta quay đầu nhìn Tần Cảnh ngoài cửa kính, thấy cô đang nghiêm túc xem chuyên mục mấy kỳ gần đây. Tập Vi Lam âm u nheo mắt lại: “Lấy chương trình cuối cùng trong tháng làm mốc, tổ nào đạt lợi nhuận cao nhất thì nhà sản xuất chuyên mục đó có thể được chuyển sang Tiêu điểm sáng”.

Lục Nhã cau mày khó hiểu, Chuyện ngôi sao dưới tay chị ta luôn tuột dốc không phanh. Nhưng mà... một ý tưởng bỗng lóe lên, chị ta vui mừng nhìn Tần Cảnh, không kìm được nổi kích động: “Ý của em là... giao Chuyện ngôi sao cho Tần Cảnh tòa quyền phụ trách. Lợi dụng khả năng của cô ta để cải tạo chuyên mục này à?”.

Tập Vi Lam nhếch môi đầy nham hiểm, nhưng khi quay đầu lại cười ảm áp: “Đây chỉ là lời đề nghị của em thôi. Chị và Tần Cảnh đều là bạn tốt của em, nhưng hai chị có vẻ không hợp nhau lắm. Em hy vọng Tần Cảnh làm việc vui vẻ. Thế nên đây không phải là kết quả tốt nhất hay sao?”.

“Vi Lam, em tốt quá!” Lục Nhã ca ngợi từ tận đáy lòng, nghe Tập Vi Lam nói mà chị ta gần như thấy được viễn cảnh tốt đẹp của mình. “Phải đấy, nếu giao toàn cảnh cho Tần Cảnh, chắc chắn cô ta có thể làm cho Chuyện ngôi sao tỏa sáng. Mà cô ta không thể nào quay lại Tiêu điểm sáng nữa, đến lúc đó, tất cả công lao đều là của chị”.

Chị ta càng nói càng kích động, nhưng lại bắt đầu tán dương Tần Cảnh mà không hề che giấu: “Cô ta vốn giỏi giang, rất nhiều người theo dõi Tiêu điểm sáng chỉ vì hâm mộ cái tên Tần Cảnh. Lát nữa, chị sẽ gọi cho bộ phận thời sự, bảo họ đưa tin Tần Cảnh đã chuyển sang chuyên mục Chuyện ngôi sao rồi”.

Tập Vi Lam một lần nữa khó chịu, lúc ngờ ngẩn lại bị gai xương rồng đâm vào tay nên càng bức bối hơn. Nhưng cô ta nhắm mắt lại, cố gắng điều chỉnh lại suy nghĩ của mình: Có gì phải tức tối cơ chứ! Mọi thứ của Tần Cảnh rồi sẽ lần lượt rơi vào tay mình thôi.

Tập Vi Lam liếc nhìn Tần Cảnh ngoài cửa kính, cười lạnh: Tần Cảnh, chị hãy chống mắt lên xem chương trình mà chị đã từng dốc hết tâm sức sẽ trở thành cơ quan ngôn luận của Tập Vi Lam thôi thế nào đi!

Còn Tần Cảnh của giờ phút này đang nhủ mảy mảy suy nghĩ về công việc sau này. Rốt cuộc đề tài nào có thể thu hút khán giả đồng thời tăng tỷ lệ xem và lượng mua VIP trong thời gian ngắn đây?

À, đúng rồi, nhờ phúc của truyện, cô biết lần này Tập Vi Lam đến bàn bạc với Lục Nhã chuyện gì. Ngoài mặt Tập Vi Lam giả đồan uì Tần Cảnh, bảo Lục Nhã đối xử tử tế với cô, nhưng sau lưng lại bày cho Lục Nhã cách lợi dụng Tần Cảnh để bỏ lên tổ chuyên mục Tiêu điểm sáng. Về sau, đương nhiên Tần Cảnh hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, nhưng phát hiện Lục Nhã hưởng hết công lao được điều sang mảnh đất béo bở kia. Cuối cùng, Tiêu điểm sáng trở thành công cụ lãng xề cho Tập Vi Lam.

Tần Cảnh nhận ra mình bị lừa thì tức giận vô cùng, từ đó bắt đầu trả thù Tập Vi Lam. Mà điều này lại trùng ý của Tập Vi Lam, thứ cô ta muốn thấy chính là bộ dạng Tần Cảnh bị chọc giận điên cuồng. Cô ta muốn mọi người chứng kiến Tần Cảnh ác độc thế nào, vong ân ra sao, còn Tập Vi Lam lương thiện, rộng lượng đến cỡ nào.

Nhưng hiện tại, Tần Cảnh hoàn toàn mới này không nghĩ nhiều như vậy. Cô không có tình cảm đặc biệt gì với Tiêu điểm sáng, cũng không có thù hằn gì với Tập Vi Lam, ngược lại coi chuyên mục Chuyện ngôi sao là nền tảng cho sự phấn đấu của mình.

Xét từ góc độ này, âm mưu của Tập Vi Lam lại có lợi cho cô. Chỉ cần cô cố gắng làm tốt tiết mục kỳ cuối của tháng này, đẩy Lục Nhã sang bên kia, chuyên mục của chị ta sẽ hoàn toàn thuộc về mình quản lý. Về phần Tiêu điểm sáng, phó biên đạo Tiêu Dao vốn là người có tài năng, còn do chính tay Tần Cảnh đào tạo. Nếu có thể đẩy anh ta lên cương vị nhà sản xuất, bà cô Lục Nhã bắt tài này chẳng khác nào thùng rỗng kêu to.

Có lẽ Tập Vi Lam sẽ thực hiện được ý đồ gài người vào chuyên mục “hot” nhất hiện nay này, nhưng e rằng cô ta không thể không chế được nó rồi. Về phần ý muốn chọc Tần Cảnh điên tiết thì lại càng xa vời.

Tần Cảnh bắt đầu tính toán, làm biên đạo và nhà sản xuất ở chuyên mục Chuyện ngôi sao, tích lũy thêm chút kinh nghiệm, sau đó chuyển sang làm đạo diễn nghiệp dư, đến lần cạnh tranh làm đạo diễn thực tập sau thì đưa ra tác phẩm xuất sắc nhất của mình, từ đó có thể nhảy sang bộ phận điện ảnh và truyền hình, trở thành đạo diễn chân chính. Không phải đạo diễn của những clip online, không phải đạo diễn của những chuyên mục giải trí mà chuyển sang ngành điện ảnh thật sự.

Hơn nữa, Tần Cảnh khề neo đôi mắt lạnh lợi, ê-kíp thực hiện chuyên mục không có nổi một mống động vật giống đực, lúc cần vẫn phải có người đứng ra làm việc nặng học chứ? Hay là lấy việc này dạy tên Doãn cận bã kia kỹ năng kiếm sống mới. Bây giờ lương một ngày của dân lao động chân tay là bao nhiêu nhỉ? 250 tệ phải không?

Ôi, tuy cô không muốn trêu chọc Doãn cận bã nhưng vì 5% cổ phần nhà anh ta, cô đành phải vượt qua mọi chông gai, dốc hết tâm huyết kéo cận bã trở về con đường đúng đắn vậy.

Tập đoàn Doãn Thị có tài nguyên tốt như thế, nào là rạp chiếu phim, trụ sở điện ảnh và truyền hình, cơ quan truyền thông... Đó chính là bệ phóng vượt mọi sóng gió cho sự nghiệp đạo diễn của cô sau này đây!

Tần Cảnh còn đang mải mê suy nghĩ thì Tập Vi Lam và Lục Nhã đã đi ra khỏi văn phòng. Tập Vi Lam không có gì muốn nói, chỉ chào hỏi đơn giản rồi bỏ đi.

Cô ta vừa đi, Lục Nhã đã hỏi đến trước mặt Tần Cảnh, cười tươi rói nói: “Tần Cảnh à, nếu mọi người đều là bạn bè vậy đừng nhắc lại hiểu lầm trước kia nữa. Sau này hợp tác vui vẻ nhé!”.

Tần Cảnh cười sáng lạn: “Được!”.

Lục Nhã nói thêm: “Tần Cảnh, trước kia cô là nhà sản xuất kiêm biên đạo của Tiêu điểm sáng, kinh nghiệm thực tế chắc hẳn phong phú hơn tôi nhiều. Hay là tôi giao công việc chủ đạo trong tháng này cho cô hết nhé!”.

Ánh mắt của nhóm Đường Quả, Trâu Mạnh hướng thẳng về phía này, không hiểu tại sao bỗng dưng Lục Nhã lại khách sáo như vậy.

Tần Cảnh hoàn toàn không kinh ngạc như Lục Nhã đã tưởng tượng, ngược lại khó xử từ chối: “Đừng nói vậy, chị là nhà sản xuất, tôi chỉ là biên đạo, tất cả ý tưởng đều phải nghe theo chị. Tôi chỉ chịu trách nhiệm thực hiện kế hoạch đầy đủ chị đưa ra mà thôi”.

Lục Nhã vừa nghe đã hiểu. Trách nhiệm này không phải vẫn còn ở trên đầu mình sao? Hơn nữa, chị ta có sáng kiến gì đâu cơ chứ!

“Chủ yếu là...” Tần Cảnh mỉm cười điềm nhiên, “Khi làm việc, tôi hay cáu bẳn. Nếu chị giao quyền quyết định cho tôi, lúc đó lại xảy ra xung đột không biết chừng. Tôi nghĩ chúng ta nên giữ hòa khí trong tổ thì hơn”.

Đôi mày Lục Nhã chột run lên, Tần Cảnh đã sớm nổi danh là ác liệt. Nhưng đâu còn cách nào, ai bảo Tần Cảnh tài giỏi hơn chị ta. Lục Nhã nhẫn nhịn, thầm nghĩ: Chờ tôi tới Tiêu điểm sáng rồi sẽ trở về điều vô dương oai cho cô xem. Chuyện nhỏ không nhin sẽ hỏng việc lớn.

Lục Nhã rộng lượng xua tay: “Nói là giao cho cô thì tôi sẽ không nói thêm câu nào hết! Tuyệt đối không can thiệp. Cô dùng luôn phòng làm việc của tôi cũng được, dù sao đạo này nhà tôi có việc, có lẽ không thường xuyên tới công ty được đâu”.

Cả đám Đường Quả, Trâu Mạnh dẫu môi, không ai quan tâm đến chuyên mục Chuyện ngôi sao này, Lục Nhã cũng thường xuyên trốn việc, hết thấy mọi công việc đều đẩy cho họ. Tần Cảnh tự dưng nhảy ra, Lục Nhã càng khỏe, có thể phủi sạch hết mọi trách nhiệm rồi.

“Vậy cũng được”. Tần Cảnh đảo mắt, bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, tôi có một trợ lý, chắc có thể gọi anh ấy đến giúp tôi được chứ?”.

Đương nhiên Lục Nhã không đề tâm: “Đã nói là giao cho cô hết rồi mà”.

Năm giờ chiều, chuông tan sở vang lên. Tần Cảnh khề mỉm cười: Cô phải đi gấp trợ lý của mình rồi!

Tần Cảnh còn chưa đi đến cửa thang máy, từ xa đã nhìn thấy một chàng trai tuấn tú chần chừ đang mỉm cười với mình. Tần Cảnh hơi lúng túng, xem ra phải làm quen lại với vô số người rồi!

Cô cũng mỉm cười đi đến, nhìn bảng tên bên ngực trái anh ta. Tiêu Dao? Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi sao!

Cô vừa định mở lời thì phía sau đã vang lên một giọng nói vui vẻ: “Tiêu Dao!”. Đường Quả chạy đến, thân mật khoác tay anh.

Tiêu Dao vừa cười dịu dàng với Đường Quả vừa ngẩng đầu nhìn Tần Cảnh, mỉm cười ấm áp nhưng có chút lo âu: “Chị ổn chứ?”.

Hóa ra cô nàng mặt lạnh kia còn có bạn bè.

Tần Cảnh thấy ấm lòng, cười còi mở: “Tôi ở đâu cũng ổn cả”.

Tiêu Dao gật đầu yên tâm. Mà Đường Quả khi này không chú ý đến Tần Cảnh, bầy vừa vội rút lại bàn tay vừa khoác trên tay Tiêu Dao, đứng nghiêm chỉnh, đôi má ửng hồng: “Sếp của Tiêu Dao giờ trở thành sếp của em rồi!”.

Đi vào thang máy, Tần Cảnh hỏi Tiêu Dao: “Vừa nãy tôi đã xem danh sách ứng tuyển nhà sản xuất và biên đạo của Tiêu điểm sáng lần này, sao lại không có cậu!”.

Tiêu Dao cúi đầu cười nhưng không nói tiếng nào.

Đường Quả nghiêng đầu nhìn Tần Cảnh, nghiêm túc nói: “Tiêu Dao nói vị trí kia là của chị, với lại, chị là người dẫn dắt anh ấy, anh ấy không muốn đoạt vị trí đó”, nói xong lại cười, bồi thêm một câu: “Tần Cảnh, chị lợi hại như vậy, Lục Nhã còn giao vị trí nhà sản xuất cho chị nữa kia. Lần này, chị nhất định có thể trở lại Tiêu điểm sáng cho mà xem”.

Tần Cảnh sùng sốt, không cảm thấy họ ngốc, ngược lại còn cảm động vì đôi tình nhân đơn giản này. Cô bình thản nói: “Tiêu Dao, tôi không về bên đó được đâu, không bao giờ trở về được nữa. Hơn nữa, tôi cho rằng bây giờ chỉ có cậu mới hiểu rõ nhất con đường phát triển của nó. Nếu giao cho người khác, có lẽ tâm huyết của tôi sẽ bị hủy hoại đấy!”.

Tiêu Dao nhú mày im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: “Em hiểu rồi, cảm ơn chị!”.

Nghe vậy, Tần Cảnh cảm thấy an tâm hơn.

Rời khỏi tòa nhà, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy Doãn Thiên Dã ở ven đường. Ngoại trừ dáng vóc, tướng mạo xuất chúng của anh, chiếc Ferrari màu xanh sapphire dựa vào cũng chói lóa cực độ. Nhà người này buồn si Ferrari hả? Đụng hồng chiếc màu đỏ lại có ngay chiếc màu xanh dự phòng, tên nhóc này không bị mắc hội chứng Cậu bé hồ lô 1 chứ? Sưu tập cả bộ đồ, cam, vàng, lục, lam à?

1 Tên một bộ phim hoạt hình của Trung Quốc. Nhân vật cậu bé hồ lô trong phim có bảy màu khác nhau.

Doãn Thiên Dã đeo kính mát, lười biếng tựa vào cửa xe hưởng thụ ánh mắt của người đi đường, thông thả nhướng mày. Thế mà cô quên mất bộ sưu tập xe của tên này, bán bừa một chiếc cũng đủ cho anh ta tiêu xài rồi.

Cô vuốt cằm, xấu xa nghĩ, lát nữa phải gọi cho bác Doãn mới được.

Tuy Doãn Thiên Dã đeo kính nhưng Tần Cảnh vẫn cảm thấy từ khoảng khắc cô ra khỏi tòa nhà, ánh mắt anh đã xoáy thẳng vào mình. Nếu ánh mắt có thể hóa thành đao kiếm, bây giờ hẳn là cô đã bị lóc da xẻo thịt rồi.

Tần Cảnh nghênh đón ánh mắt lạnh lùng của anh, ung dung đi đến, ngẩng đầu cười: “Có chuyện gì không?”.

Doãn Thiên Dã cúi đầu nhìn gương mặt mang lúm đồng tiền xinh đẹp của cô, lần đầu tiên có cảm giác muốn đá bay người đẹp này đi cho khuất mắt. Nhưng cách giáo dục đã khắc sâu vào xương tủy từ tám bé nói rằng không thể đá cô nên anh chỉ có thể siết chặt nắm tay mình.

Anh nhìn cô chằm chằm, không biết đã nhìn mất bao nhiêu giây mới giả tạo làm được hành động lịch sự là mở cửa xe cho cô, tuy giọng điệu chưa tốt lắm hưng vẫn rất lịch thiệp. “Nơi này không tiện nói chuyện, lên xe trước đi!”.

Tần Cảnh thức thời ngồi vào ghế lái phụ, trầm nghĩ, thói quen và khí chất của con người thật sự vẫn rất khó thay đổi. Cho nên dù anh tệ hại nhưng những phương diện tốt đẹp trước đây vẫn còn giữ lại được phần nào. Tuy vậy, muốn cải tạo Doãn Thiên Dã cũng là chuyện khó nhằn đấy!

Doãn Thiên Dã phóng xe lao đi vun vút.

Tần Cảnh nhớ Viên Từ từng nói, xe xịn sẽ khiến người ta vô thức tăng tốc. Nhưng Tần Cảnh vẫn cảm thấy rằng, thật ra tốc độ này bắt nguồn từ con giận của anh thì đúng hơn.

Nhìn cả một ngày, xem ra anh nổi cáu đến cực điểm rồi!

Tần Cảnh phớt lờ những đường gân xanh hiện rõ trên mu bàn tay và gương mặt căng chặt vì ghiến răng kèn kẹt của anh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ về đề tài cho chuyên mục của mình.

Không lâu sau, chiếc Ferrari chạy vào một câu lạc bộ rất đặc sắc và xa hoa. Tần Cảnh nhìn một đám xe sang trong bãi, mày khẽ nhướng lên.

Dùng com ở nơi đất đỏ thế này, Doãn Thiên Dã à, trong ví anh có tiền sao? Nếu không thì phải để xe anh lại cầm sổ đấy nhé!

Vào nhà hàng, hai người chọn vị trí gần cửa sổ. Doãn Thiên Dã trông thế mà có thể nhẫn nhịn đến lúc hai người gọi bữa tối xong mới không khách sáo hỏi thẳng: “Tần Cảnh, rốt cuộc em muốn gì?”.

Lúc ấy Tần Cảnh đang uống nước, chưa kịp trả lời thì anh đã không kiên nhẫn nói tiếp: “Em làm những chuyện vớ vẩn này không phải là muốn thu hút sự chú ý của tôi, nói lại tình xưa với tôi đấy chứ?”.

Tần Cảnh suýt nữa phun nước vào người anh, nhăn mày: “Doãn Thiên Dã, anh đừng có ảo tưởng đến vậy chứ? Tôi chẳng có hứng thú gì với anh hết”.

Anh khề nhường mày, tỏ ý không tin.

Tần Cảnh đặt cốc nước xuống, nói vô cùng chân thành: “Thật đấy, anh xem thử đi, anh là kẻ đào hoa lăng nhăng, vô công rồi nghề, ăn chơi sa đọa, quần là áo lượt, phá gia chi tử, lại còn là thành phần bất hảo, là kẻ đốn mạt hạng nhất nữa. Sao tôi có thể hứng thú với anh được?”.

Gương mặt tuấn tú của Doãn Thiên Dã lập tức trắng bệch, huyết thái dương nảy lên thình thịch: “Này, em có chút văn hóa nào không thể hả? Đừng có lái nhái những lời thô tục đó. Phien em tích chút khẩu đức đi, tôi còn ngồi ở đây đây!”.

“Xưa nay tôi chưa làm chuyện đâm sau lưng người khác cả”. Tần Cảnh rất thần nhiên: “Hơn nữa có câu nào không đúng, anh nói đi, tôi sửa”.

Doãn Thiên Dã nghẹn họng, mặt đỏ gay gắt. Tần Cảnh biết anh không xấu hổ mà đang nổi điên. Cô nói huych toét: “Nói thật cho anh biết, tôi lấy 5% cổ phần Doãn Thị từ ba anh nên đành phải theo ý bác trai, cải tạo kẻ tệ hại như anh”.

“Cải tạo?” Doãn Thiên Dã giận đến mức cười khẩy. “Hay là em sinh một thằng nhóc Doãn Thiên Dã đi! Chuyện này thì tôi có thể giúp em đấy!”.

Tần Cảnh vẫn bình thản đối mặt với lời gây hấn của anh, không hề để bụng.

Doãn Thiên Dã thấy cô cứ đứng đưng như thế bèn đổi sách lược: “Thế này đi, em mặc kệ tôi, cách tôi càng xa càng tốt. sau này chờ tôi tiếp quản Doãn Thị rồi sẽ cho em 10% cổ phần”. Anh thoáng khựng lại rồi nhấn mạnh: “10% có thể xem như là cổ đông lớn rồi”.

Tần Cảnh lẳng lẳng liếc nhìn anh: “Anh cứ phá của thế này thì Doãn Thị sớm muộn cũng sẽ lụi bại trong tay anh thôi. Đến lúc đó, dù anh có cho tôi 50% thì cũng chỉ là giấy vụn”.

Anh chưa bao giờ bị người khác khinh bỉ đến vậy, còn bị khinh hết lần này đến lần khác nữa. Khuôn mặt điển trai của Doãn Thiên Dã nhăn như khi: “Tần Cảnh, em đủ rồi đấy!”.

Tần Cảnh cúi đầu lục tìm trong túi, lấy một quyển sổ nhỏ bắt đầu ghi chép: “Tôi cảm tiền của ba anh nên phải có đạo đức nghề nghiệp tối thiểu, sẽ không dễ dàng bị anh mua chuộc đâu”.

“Đạo đức nghề nghiệp?” Doãn Thiên Dã cười một tiếng quái gở, cảm xúc trong đôi mắt vô cùng đặc sắc.

Tần Cảnh phớt lờ: “Những vấn đề khác để sau hẵng nói, mai này anh sẽ nhận ra không phải tôi đang ồm ồm với anh đâu. Nhưng mà ba anh có một yêu cầu đặc biệt là, chính là...”.

Doãn Thiên Dã chẳng buồn đếm xỉa: “Em có nói cũng chẳng có tác dụng gì đâu”.

Tần Cảnh không để ý, nói tiếp: “Chính là tiêu chuẩn cuộc sống riêng tư của anh, tránh để ảnh hưởng đến hình tượng và sự phát triển của Doãn Thị. Tôi đã liệt kê ra năm loại phụ nữ anh phải dè chừng”.

Doãn Thiên Dã kháng nghị: “Này, tôi không thèm nghe đâu đấy!”.

Tần Cảnh không buồn ngắt đầu lên: “Một là người nổi tiếng trong giới; hai là người không đủ tiếng tăm trong giới; ba là loại em gái thảo mai chiều anh từ A đến Z; bốn là loại phụ nữ không có hậu thuẫn lại một lòng theo anh, nguyện trả giá hết thấy vì anh; năm là mấy chị gái đại phủ phàng thích làm trái ý anh”.

Doãn Thiên Dã bất mãn: “Em nói thế này thì có mấy cô hay ve vãn bên tôi chẳng ai đủ tiêu chuẩn cả”.

Tần Cảnh ngược mắt nhìn anh, ra vẻ thương hại: “Thế mới nói trai hư hút gái hồng”.

Doãn Thiên Dã nhăn nhó: “Tại sao?”.

Tần Cảnh thờ dài, đưa tờ giấy đã viết xong cho anh, kiên nhẫn giải thích: “Loại thứ nhất: người đã nổi tiếng trong giới bụng dạ thâm hiểm khó lường, chỉ một mực chăm chăm vào nhà giàu, mục đích không đơn giản, thế loại choai choai như anh không đấu lại được đâu. Loại thứ hai: người không đủ tiếng tăm trong giới, để treo cao, đám đó không chừa bất cứ thủ đoạn nào, chỉ lợi dụng anh mà thôi”.

Hai điều này Doãn Thiên Dã có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng mà...

“Tại sao người rậm rạp nghe theo tôi cũng không được?”.

Tần Cảnh kinh ngạc nhìn anh, như thể không hiểu tại sao anh lại hỏi câu nào tàn như thế. Cô trả lời như lẽ đương nhiên: “Cô em nào rậm rạp vàng lòi kiêu người như anh thì chỉ có thể là loại mạng lòng dạ bất chính mà thôi. Nếu anh không một xu dính túi, liệu họ có tốt với anh như vậy không? Bình thường, người nhàn nhàn càng giỏi lại càng mưu mô, lúc bộc lộ thì hậu quả khủng khiếp không tưởng tượng nổi đâu!”.

Doãn Thiên Dã gần như học mấu. Tần Cảnh phớt lờ khuôn mặt đen thui ấy, giảng giải tiếp: “Về phần người không có hậu thuẫn lại một lòng theo anh, nguyện trả giá hết thảy vì anh sẽ rơi vào kiểu phụ nữ vừa đáng thương vừa đáng giận. Bởi vì trước kia sống không được tốt, họ sẽ vì tương lai tốt đẹp mà bám chặt lấy anh không buông. Trước khi đạt được mục đích sẽ giả bộ đáng thương, ngoan hiền nhu nhược, nhưng sức chịu đựng cao, đuổi mấy cũng không đi. Người như thế đặc biệt nguy hiểm”.

Doãn Thiên Dã mặt xám mảy tro nhìn cô, hóa ra nhân cách của anh không có gì để thu hút phụ nữ tốt thật à?

“Cuối cùng, loại phụ nữ phù phàng thích làm trái ý anh là phải cẩn thận nhất. Họ đang chơi trò vờ tha để bắt đấy! Bởi vì đàn ông thường dễ nảy sinh tâm lý muốn chinh phục phụ nữ trái ý mình, cảm thấy có tính thử thách, nhưng không biết sau vài lần thách đấu đã gục dưới vẫy của người ta rồi”.

Doãn Thiên Dã chỉ “ờ” một tiếng vô thưởng vô phạt, rồi đáp lại một cách mỉa mai: “Không phải em là loại phụ nữ lúc nào cũng làm trái ý tôi sao? Nói như vậy, em muốn tôi phải thế nào?”.

Tần Cảnh hơi nheo mắt, tên này phản ứng nhanh thật, nhưng cô cũng không phải dạng vừa: “Anh đã khôn ra rồi đấy, loại phụ nữ này bình thường đều có mục đích đen tối, nhất định phải đề phòng. Ví dụ như tôi chẳng hạn”, cô chỉ tay về phía mình: “Mục đích của tôi chính là tiền nhà anh, ví dụ sống đây này”.

Doãn Thiên Dã không đỡ nổi cô nàng này, chỉ có thể châm chọc: “Em tham tiền thế này từ khi nào vậy?”.

“Ồ, chẳng lẽ trong lòng anh, tôi là tiên nữ thoát tục à? Tôi đã nói cho anh biết rồi, người có thể lòn vờn quanh thế loại như anh đều là gái đào mỏ cả”.

“Lăn lộn bốn năm trong giới, em tiến bộ quá nhỉ?”.

“Vẫn tốt hơn anh, càng lớn càng ấu trĩ”.

Doãn Thiên Dã không biết mới chỉ mấy năm mà mồm miệng cô đã ghê gớm như vậy rồi, cãi nhau với cô gần như không thể chiếm được thế thượng phong. Thấy cô ngang ngạnh khó chiều, anh đã đủ bức bối rồi, không ngờ cô lại đưa anh một quyển sổ viết rõ từng khuyết điểm và phương án cải tạo như vậy, còn rất tỉ mỉ cô ý khoanh vùng những cô gái sau này anh phải tránh xa nữa. anh không thèm ngó ngang đến cô, một mình ghen tức anh ách.

Hai người lẳng lặng ăn hết bữa cơm, Doãn Thiên Dã lấy thẻ tín dụng ra tính tiền. Tần Cảnh điềm tĩnh nhìn, một giây sau ôm bụng kêu đau oai oái.

Doãn Thiên Dã quay lại, thấy cô cau mày ôm bụng kêu đau thì thẳng thốt hỏi: “Không phải bị viêm ruột thừa chứ?”.

Đồ thôi miệng! Tần Cảnh lẳng lặng tròn mắt nhìn anh, sau đó đỏ mặt nói lí nhí: “Việc ấy... Việc ấy... Anh có thể giúp tôi không...”.

Doãn Thiên Dã nghi ngờ nhìn cô hồi lâu, bất chợt hiểu ra, xấu hổ ấp a ấp úng: “Không phải là việc kia đấy chứ?”.

Tần Cảnh bối rối đến mức đỏ bừng mặt, đáng thương nói: “Tôi... Tôi không mang theo, anh có thể đến siêu thị gần đây mua thứ ấy giúp tôi không?”.

Doãn Thiên Dã im thin thít, đỏ mặt định đi.

“Ồi, anh để ví tiền lại đã!”, Tần Cảnh vừa ôm bụng vừa rầy rà: “Lỡ như thẻ tín dụng của anh không còn đủ hạn mức, phải đổi thẻ khác thì sao?”.

Lần này Doãn Thiên Dã không nói nhiều, lấy máy từ một trăm tệ trong ví rồi bỏ đi.

Tần Cảnh ôm bụng rên rĩ, đến khi Doãn Thiên Dã biến mất khỏi tầm mắt mới vội vàng cầm lấy ví tiền của anh, đuổi theo nhân viên phục vụ lấy lại thẻ tín dụng.

Cô lấy hết mười mấy tấm thẻ tín dụng, thẻ ghi nợ đủ mọi màu sắc từ ví tiền của Doãn Thiên Dã ra, chụp ảnh gửi cho trợ lý của bác Doãn, bảo ông lập tức khóa thẻ. Xong xuôi, cô bỏ lại vào chỗ cũ, điềm nhiên chờ Doãn Thiên Dã trở lại.

Hai mươi phút sau, Doãn Thiên Dã quay lại cùng một túi đồ lớn.

Tần Cảnh trở mặt liu lười nhìn thứ đồ trong tay anh: “Băng vệ sinh đâu phải mì ăn liền, anh mua nhiều như vậy làm gì?”.

“Để tránh lần sau em lại không có dùng”. Anh nói như đúng rồi.

“Hóa ra hôm nay tôi không mang là vì tôi không mua nổi à?” Tần Cảnh nhếch môi. “Có mang theo người dự phòng cũng không cần cả núi như vậy. Anh cho rằng tôi là đại lý buôn sỉ chắc?”.

“Dù gì để đó cũng không hỏng được, tháng nào chẳng phải dùng, một năm là hết ý mà”.

Tần Cảnh sa sầm mặt, cảm thấy suy nghĩ của hai người họ hình như không cùng một tần số thì phải. Cô lắc đầu ngán ngẩm, một giây sau lại lục ra một chiếc quần lót gọi cảm trong túi: “Cái này là sao?”.

Anh hơi ngượng, đưa tay vuốt mũi: “Em... Cái đó chắc bị dính rồi, không cần thay à?”.

Tần Cảnh thoáng ngại ra, không ngờ anh lại chu đáo đến vậy, lúng túng phản bác: “Ý tôi là anh mua quần lót kêu gọi như vậy làm gì, định có ý đồ xấu”.

xa à?”.

Doãn Thiên Dã đưa ngón tay lên, khó tin chỉ vào mặt mình: “Em bảo tôi vác cái mặt này vào cửa hàng đồ lót liệu có mua được kiểu quần chip cho bà già mặc không?”.

Tần Cảnh cúi đầu tiếp tục lục túi, nhìn thấy mấy bình hồng trà hoa hồng mới mua ở tiệm thuốc, vẫn còn nóng hôi hổi. lòng cô bỗng chùng xuống.

Mấy ngày qua, cô lật xem nhật ký của Tần Cảnh thời còn đi học, tình cờ phát hiện cô ấy bị đau bụng kinh. Trước kia, Doãn Thiên Dã đều nhớ ngày nguyệt san của cô ấy, luôn mua hồng trà hoa hồng cho Tần Cảnh. Kẻ mắc chứng thích sạch sẽ như anh thậm chí còn sợ thuốc nước bán sẵn ở cửa hàng không đủ vệ sinh, phải tự tay sắc cho cô ấy.

Tần Cảnh ôm bình trà hoa hồng ấm áp kia, hơi chột dạ.

Doãn Thiên Dã thấy cô đồ dẫn liền thấy làm kỳ lạ: “Này, em không cần vào nhà vệ sinh à?”.

Tần Cảnh hoàn hồn, cười khúc khích nói: “Đúng rồi, khi nãy nhân viên nói thẻ của anh hết mức hạn rồi. Tôi không biết tấm thẻ nào của anh dùng được nên anh đi thanh toán đi!”.

Nói xong, cô ôm quần lót và băng vệ sinh chạy vội. Lúc trở ra, cô thấy Doãn Thiên Dã ngồi im lìm, phần nộ đến độ nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đỏ bừng bừng như ăn phải thuốc nổ, đôi mắt âm u gần như sắp bùng nổ. Mà cô nhân viên đứng cạnh anh vừa lúng túng vừa thấp thòm, ngơ ngác nhìn cô.

Tuy Tần Cảnh đã chuẩn bị tâm lý nhưng nhìn thấy ánh mắt giết người của Doãn Thiên Dã vẫn không dằn được cơn run rẩy khắp người. cô đi đến, đưa thẻ của mình cho nhân viên, sau đó dịu dàng cười với anh: “Không sao, bữa cơm này tôi mời”.

“Tần Cảnh!” Doãn Thiên Dã gần như nổi điên: “Sao tôi lại quen phải khắc tinh như em cơ chứ?”.

Đời này Doãn Thiên Dã chưa bao giờ gặp phải tình cảnh tưng quăn đến vậy, thẻ nào cũng hết tiền, cuối cùng còn cần phụ nữ thanh toán giúp. Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn. Vì vậy, trê đường từ nhà hàng đến bãi đỗ xe, mặt anh đen như đất nòi, thậm chí còn không buồn nhìn Tần Cảnh lấy một lần. Nếu không, nhờ đâu anh mắt không chế bóp chết cô gái vừa nhiều chuyện vừa gian xảo này thì sao.

Nhưng Tần Cảnh không hề phát giác, vừa ngậm ống hút uống hồng trà vừa khoa trương khen trà này ngon thế, còn cảm ơn Doãn Thiên Dã đã hết sức chu đáo.

Xuống bãi đỗ xe, Tần Cảnh bất ngờ trông thấy một thứ màu đỏ đứng cạnh chiếc Ferrari màu xanh. Cô bị cận nhẹ, phải đến gần mới thấy rõ “thứ đó” là một người phụ nữ xinh đẹp, hơn nữa còn là ngôi sao phim cấp ba – Thư Miểu.

Tần Cảnh hých tay Doãn Thiên Dã, nói khê: “Chắc chắc, anh ăn tạp quá, loại diễn viên phim cấp ba này mà cũng dám đụng vào, không sợ bị bệnh à?”.

Doãn Thiên Dã gườm gườm nhìn cô, lạnh giọng trách mắng: “Uống trà của em đi, cẩn thận sặc chết bây giờ”.

Tần Cảnh nhún vai, im lặng chờ xem kịch vui, nhưng lại thấy Thư Miểu nhìn mình chằm chằm bằng vẻ mặt phức tạp, như thể ghen tỵ lại như thể oán hận. Chắc cô ta tưởng mình là bồ mới của Doãn Thiên Dã, hoặc trước kia Tần Cảnh từng gây chuyện với cô ta. Nhưng dù lý do là gì, Tần Cảnh đều không màng suy nghĩ, tiếp tục thản nhiên uống trà.

Chờ hai người đến gần, thân hình chữ S đang tựa vào xe mới ưỡn ngực đứng thẳng dậy, hờn dỗi trách móc: “Thiên Dã!”.

Tần Cảnh xoa xoa da gà da vịt nổi khắp người, suýt nữa bật cười nhưng lại bị ánh mắt của Doãn Thiên Dã chế ngự. Anh không nhìn người phụ nữ ăn mặc thiếu vải kia, mắt kiên nhẫn dõi Tần Cảnh đang bước chậm rì rì, mở cửa xe bên ghế lái phụ nhét cô vào. Thế rồi, anh vòng qua Thư Miểu như thể cô ta chỉ là không khí, qua cửa bên kia bước vào xe.

Không ngờ Thư Miểu lập tức đứng chắn trước mặt Doãn Thiên Dã, nũng nịu nói: “Thiên Dã, những gì em nói với anh qua điện thoại là sự thật mà! Với lại, em sẽ không đi phá thai đâu”.

Tần Cảnh hứng thú nhướn mày, cắn cắn ống hút, neho mắt đánh giá Thư Miểu từ trên xuống dưới. Thật ra thì cô ta rất đẹp, có điều không có chống lưng, cũng không gặp thời, chỉ có thể đóng mấy bộ phim cấp ba. Vì muốn trèo cao mà bị rất nhiều đạo diễn và nhà đầu tư xấu xa giờ quy tắc ngầm, tiếc là thế nào cũng không nổi tiếng được, đến nay vẫn chưa có tác phẩm tầm cỡ. Kết quả chỉ có thể dựa vào mấy vị rùm beng và tin tức lộ hàng để nổi tiếng. Trong tiểu thuyết, cô ta có quan hệ với một gã đạo diễn trung niên tên là Trương Thành. Về gã đạo diễn kia, chỉ có thể dùng một từ hèn hạ để miêu tả.

Doãn Thiên Dã nhăn mày, bực bội gằn từng chữ: “Thư Miểu, tôi luôn dùng biện pháp phòng tránh, mà cô cũng thường xuyên uống thuốc. Bởi vậy đừng có trợn mắt nói dối kiểu này nữa, được chứ?”.

Tần Cảnh gạt đầu tán thành, xem ra tên nhóc này không quá đần, hơn nữa còn là loại nông dân chần rau nhưng sợ bắt sâu, có ý thức an toàn rất cao trong phương diện này đấy!

Nhưng Thư Miểu vẫn đứng lì trước mặt Doãn Thiên Dã, nước mắt rung rung, hết sức oam ức: “Thiên Dã, là lỗi của em, thật ra em chỉ uống vitamin thôi. Em đã lừa anh, với lại có lần em lỡ chọc móng tay làm rách bao, nhưng... nhưng không nói cho anh biết”.

Tần Cảnh ngoan ngoãn uống trà, thăm cảm thán: Quả nhiên là dân sành sỏi ở khắp muôn nơi!

Doãn Thiên Dã ghen hờn.

“Nghe đây, tôi tuyệt đối không muốn đứa bé này, dù cô là ngôi sao cũng không thể, cho nên...”

“Tại sao không thể? Tình mẹ bao la của Thư Miểu bỗng trời dậy, “Em có thể vì đứa con này mà từ bỏ sự nghiệp, sau này toàn tâm toàn ý chăm con thôi”, nói cứ như thể cô ta từng có sự nghiệp lẫy lừng lắm vậy. “Thiên Dã, bất kể bên cạnh có bao nhiêu người phụ nữ, chỉ cần anh cho em một gia đình, chỉ cần anh tốt với em là được, tất cả những thứ khác em đều không quan tâm. Bởi vì em yêu anh, em chỉ muốn ở bên anh mãi mãi”.

Tần Cảnh ở bên cạnh lắng nghe, vẻ mặt như ăn cả nải chuối.

Thư Miểu vô cùng dịu dàng nói tiếp: “Thiên Dã, chúng ta kết hôn được không? Em hy vọng có thể cho con chúng ta một gia đình toàn vẹn. Sau này, em nhất định sẽ làm mẹ hiền vợ đảm Em.”.

Đoán chừng Doãn Thiên Dã không nghe nổi nữa, hất phăng tay cô ta ra, mặt mày xám xịt đi qua bên phía Tần Cảnh, kéo cô ra khỏi xe.

Anh lôi Tần Cảnh đi xa mười mấy mét, vừa cúi đầu đã thấy vẻ mặt không nhịn được cười của cô thì càng tức tối hơn: “Em cười cái gì? Còn không mau giúp đỡ đi!”.

Tần Cảnh tròn trĩnh mắt: “Tôi không biết tình hình quân địch”.

Doãn Thiên Dã thở hắt ra, nói: “Chính là một trong năm loại phụ nữ em nói đấy, cô ta thuộc kiểu kết hợp giữa loại số hai, ba và bốn”.

Tần Cảnh khinh bỉ: “Còn non tay thì đừng trêu chọc loại phụ nữ rành đời thế này, cẩn thận người ta nhai xương anh không thêm nhả ra đấy!”.

Doãn Thiên Dã bất hạnh: “Giờ em nói đừng trêu chọc có ích lợi quái gì đâu. Nếu ba tôi biết tôi làm người ta có thai thì sẽ chém chết tôi cho mà xem”.

“Cái vỏ kia chắc gì đã là của anh”. Tần Cảnh liếc nhìn Thư Miểu nơi xa, khinh thường nhướn mày, “Anh tưởng cô ta chỉ có một mình anh chắc?”.

Doãn Thiên Dã giật mình, sắc mặt hơi khó coi.

Tần Cảnh thấy thế bèn cười khinh thường: “Sao hả? Chỉ anh được phép chần rau, không cho con gái người ta đi chần chuối à?”.

Doãn Thiên Dã nghiêng răng nhắm mắt, khoan hăng rồi vì chuyện này đã, nói khẽ: “Nhưng khi này cô ta nói...”.

“Nếu bao cao su bị rách trước đó, anh không thể nào không chú ý đến được”. Tần Cảnh ngắt lời anh rồi nghiêm túc nhắc nhở: “Có điều tên nhóc anh phải cẩn thận đi, sau này dùng xong nhớ kiểm tra đấy! Còn nữa, nếu như rách bao thì phải mua thuốc tránh thai khẩn cấp, nhất định phải nhìn thấy người ta uống thuốc mới thôi”.

Doãn Thiên Dã bất chợt có cảm giác lẩn lộn, anh không tài nào nghĩ được sẽ thảo luận với Tần Cảnh về chuyện đề phòng phụ nữ giờ thủ đoạn trên giường như thế này, mà lại còn hết trò này đến trò khác.

Anh im lặng nhìn cô một cách kỳ lạ hồi lâu mới nói: “Vậy em có cách giúp tôi giải quyết chuyện này rồi sao?”.

“Đương nhiên rồi”. Tần Cảnh đắc ý ngẩng cao đầu, “Thế nhưng tôi không giúp anh đâu”.

“Tại sao?” Người nào đó rất ngờ vực.

“Lúc trước anh hung dữ với tôi”. Ai kia rất tủi thân.

“Tần Cảnh, em... em ngậm máu phun người... Doãn Thiên Dã tôi đời này chưa từng hung dữ với em nhé!” Người nào đó oan ức kêu gào.

“Đã có rồi” Ai kia rất cố chấp.

“Khi nào?” Người nào đó rất bức bối.

“Anh nói tôi là khắc tinh” Ai kia rất vô lại.

“...” Người nào đó chỉ biết cầm nín, “Tôi nói em là khắc tinh nhưng tôi tuyệt đối không hề hung dữ, không hề lớn tiếng”.

Cô lờm anh.

“Được rồi, tôi xin lỗi. Em là Fuwa1, vậy đã được chưa?” Người nào đó không dám tức giận nữa, thấp giọng nài nỉ.

“Thật ra thì cũng không phải vì chuyện này”. Ai kia rất vô sỉ.

1Fuwa là linh vật thể vận hội Olympic Bắc Kinh năm 2008, được thiết kế để thể hiện phẩm chất hiếu động của năm đứa trẻ, là hiện thân cho những đặc

tính tự nhiên của bốn loài động vật nổi tiếng nhất Trung Quốc là: cá, gấu trúc, linh dương Tây Tạng, chim én.

“...” Người nào đó lại bị vây trong trạng thái bùng nổ.

“Hiện tại, tôi thiếu một trợ lý. Nếu anh chịu làm trợ lý cho tôi, tôi sẽ đuổi người phụ nữ kia cho anh”. Tần Cảnh nghiêm túc, “Tôi điều tra rồi, hiện tại ngày công của công nhân là 150 tệ. Theo mức giá này, tiền lương một tháng của anh sẽ là 4500 tệ”.

“Tôi đi làm thuê cho em á? Không đời nào!” Doãn Thiên Dã khó tin nhìn cô như thể nhìn một người điên. “Hơn nữa, 4500 tệ không đủ cho tôi dùng một đêm. Em tưởng mình là ai chứ?”.

“Thế anh tưởng anh là ai?” Tần Cảnh lặp lại lời anh, khiêu khích: “Bây giờ anh không một xu dính túi, còn vô công rồi nghề, còn tưởng mình là ai chứ? Và lại sau này, anh định tiếp tục sống thế nào? Hay là anh cho rằng ba anh chỉ đùa với anh thôi”.

Tần Cảnh cười hòa nhã, thôi về cột nhà vừa rồi: “Doãn Thiên Dã, ba anh nghiêm túc đấy! Ông đã quyết tâm không nuôi anh nữa, bây giờ xe cộ, nhà cửa, thẻ ngân hàng... đều không còn là của anh nữa rồi. Nếu anh vẫn thế này, ba anh sẽ giao quyền điều hành Doãn Thị lại cho người khác, bởi vì ông nhất định không muốn Doãn Thị mấy đời khổ cực gây dựng lại bị hủy trong tay anh”.

Doãn Thiên Dã ngây dại. Anh vốn tưởng rằng không có tiền thanh toán bữa cơm đã là thời khắc xấu hổ, nhục nhã nhất trong đời rồi, nhưng không ngờ lại là lúc này đây. Anh lại bị cô em gái quen thân từ bé buông lời quở trách. Giọng cô rất nhẹ mà chậm, thậm chí phảng phất nét dịu dàng nhưng anh lại có cảm giác như mình đang bị mắng xối xả. Đời này anh chưa từng mất thể diện như thế bao giờ.

Doãn Thiên Dã lặng thinh quay đi chỗ khác, gương mặt nóng rát. Bây giờ anh rất bức bối, rất nhục nhã và rất không phục. Nhưng việc đã trút xuống đầu, quan trọng nhất vẫn là giải quyết người phụ nữ tên Thư Miểu kia trước”.

Anh không nhìn cô, tức giận nói: “Tôi đi làm cho em, được chưa?”. Dù sao cô cũng nói đi làm bao lâu, cứ nhận lời trước, chuyện khác sau này từ từ tính.

Tần Cảnh thấy anh đỏ bừng cả mặt nên cũng biết chừng mực, nếu vô ý bới móc thêm sẽ trở thành đả kích. Cô đưa hồng trà hoa hồng cho anh, liếc anh với dáng ánh nhìn thoáng vẻ gian xảo, chỉ cười nhạt rồi muôn vàn quyền rũ ngẩng đầu ưỡn ngực, khí khái quay lại, thong dong đi về phía Thư Miểu.

Thư Miểu quan sát hai người nói chuyện nãy giờ, Tần Cảnh luôn giữ thái độ điềm tĩnh còn Doãn Thiên Dã lại nổi giận đùng đùng, trong lòng cô ta đại khái cũng có kết quả rồi. Thì ra Tần Cảnh này tinh ranh đến vậy, vừa mới chia tay An Nham đã câu được Doãn Thiên Dã. Bây giờ Doãn Thiên Dã đang khó khăn giải thích với bố mới chuyện của mình đây mà. Hừ, dù anh giải thích thế nào, cô ta cũng không tin kiểu phụ nữ kiểu ngạo như Tần Cảnh có thể khoan dung cho bạn trai có con với người phụ nữ khác.

Nhưng thấy Doãn Thiên Dã phiền muộn, trong lòng Thư Miểu vẫn có chút ghen ghét ê ẩm. Cô ta chưa bao giờ thấy anh tốn công sức giải thích với phụ nữ, cũng chưa từng thấy anh dỗ dành phụ nữ bao giờ, dù là cô ta hay bất cứ ai khác. Nếu họ giận đối hoặc không để ý đến anh, anh sẽ lập tức quên phắt họ luôn.

Có điều Thư Miểu không biết rằng cảm xúc rồi bởi, oán hờn này chẳng hề liên quan gì đến cuộc đối thoại của hai người bên kia. Đến khi thấy chỉ có mình Tần Cảnh mỉm cười đi đến, Thư Miểu lập tức cảnh giác. Tuy Tần Cảnh mỉm cười nhưng Thư Miểu nhìn sao cũng thấy giống chồn đang quan sát gà. Cô biết Tần Cảnh không phải loại tay mơ. Nhắc đến chuyện này, trước kia cô ta còn từng bị Tiêu điểm sáng bóc mẽ, khiến cô ta tuột mất bộ phim rất có triển vọng.

Thù mới hận cũ cùng tính một lần đi! Thư Miểu lạnh lùng nhếch môi, cô có đứa con này, cô không tin Tần Cảnh có thể giở trò với mình, cũng không tin nhà họ Doãn không nhận con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Type: Lion Write

Tần Cảnh đi đến trước mặt Thư Miểu đang thâm đắc ý, lịch sự chào cô ta: “Cô Thư!”.

Cô cố ý dừng lại một chút mới nói tiếp: “Tôi đã bàn với Thiên Dã rồi, cô thích sinh đứa bé này hay không là việc của cô. Chúng tôi toàn toàn tôn trọng cô, tôn trọng cảm nhận của một người sắp làm mẹ”.

Vốn lên tinh thần chiến đấu với Tần Cảnh, Thư Miểu thấy cô dễ nhượng bộ vậy thì thoàng sững sờ, nhưng ngay sau đó lại khó hiểu vô cùng. Cô ta đâu quan tâm con với cái gì đâu, điều cô ta muốn là bước chân vào nhà họ Doãn cơ mà.

“Cô... cô muốn chia tay với anh ấy sao?” Thư Miểu hỏi ngược lại.

“Chia tay? Tại sao lại chia tay?” Tần Cảnh thấy rất lạ. “Tôi có điên đầu mà từ bỏ cả cái núi vàng nhà họ Doãn vì cục thịt trong bụng cô chứ!”

Thư Miểu choáng váng. Vậy mà Tần Cảnh cũng có thể nhẫn nhịn được, đến cùng ai mới là người điên đây?

“Nhà giàu nào mà chẳng có mấy đứa con riêng?” Tần Cảnh rộng lượng xua tay, “Chờ sau này cô sinh đứa bé ra, chúng ta sẽ đi xét nghiệm DNA. Nếu nó không phải con cháu nhà họ Doãn thì chúng tôi mặc kệ đấy nhé!”.

Tần Cảnh liếc thấy sắc mặt tái nhợt của Thư Miểu thì trong lòng đã có tính toán, nói tiếp: “Nếu là con cháu của Doãn gia, chúng tôi sẽ chu cấp chi phí nuôi con nhiều hơn quy định của pháp luật một chút, mỗi tháng hai nghìn tệ”.

Hai nghìn, còn không đủ mua một bộ quần áo nữa! Thư Miểu nhăn mặt, không ăn nói khách sáo nữa: “Tần Cảnh, cô tưởng tôi dễ đuổi thế à?”.

“Tôi biết cô giỏi rồi, nếu không sao lại mặt dày mày dạn nghĩ ra chiêu này chứ?” Tần Cảnh thần nhiên nhướn mày cười, khinh thường nhìn cô ta, “Nhưng mà cô tưởng làm con dâu nhà giàu dễ vậy ư? Chỉ bằng một cái thai không rõ nguồn gốc mà muốn bước chân vào nhà họ Doãn à? Thư Miểu, cô bị ngộ phim thần tượng quá rồi đấy! Khoan hãy nói đứa bé này có phải của Thiên Dã hay không, dù đúng là vậy đi chăng nữa, chỉ với thân phận diễn viên phim cấp ba đáng xấu hổ của cô thì Doãn gia đã không thể chấp nhận cô rồi, càng không có khả năng thừa nhận đứa con của cô đâu”.

Tần Cảnh chưa bao giờ phát hiện thì ra mình là người mỏng nhẹ mà đau như thế, bản thân cứ như có thần nhập vậy!

Thư Miểu gần như điên tiết. Trong chuyện này, cô ta không tài nào phản bác Tần Cảnh được. Người trong giới đều biết Tần Cảnh có hậu thuẫn mạnh mẽ, xuất thân không tầm thường. Nếu không làm sao cô có gan bôi móc đời tư của hàng loạt ngôi sao đình đám mà chưa hề gặp họa, cũng không có ai dám động tới cô.

Khôn những thế, so sánh với Tần Cảnh, Thư Miểu không chỉ không quyền không thế, không người chống lưng, tiếng tăm trong giới cũng chẳng tốt đẹp gì.

Thư Miểu biết khả năng của ông Doãn, cũng biết dễ trở thành con dâu nhà họ không dễ dàng gì nhưng trong lòng vẫn có ảo tưởng, cho rằng Doãn Thiên Dã sẽ nói giúp mình, không ngờ anh không những phớt lờ cô ta mà giữa chừng còn xuất hiện “con kỳ đà” Tần Cảnh.

Thư Miểu cười khẩy lạnh lùng, châm chọc: “Phải, tôi không giỏi giang như cô, vừa chia tay với An Nham đã bám được Doãn Thiên Dã. Sao đây, đang trong thời kỳ mặn nồng nên cô có thể chấp nhận hết mọi chuyện của anh ta ư? Nhưng tôi không từ bỏ ý định đâu, tôi sẽ bám riết hai người đến cùng. Tôi không tin có con đàn bà nào chịu đựng được chuyện này”.

“Cô lại hiểu lầm rồi!” Tần Cảnh tốt bụng giải thích, “Tôi chia tay với An Nham vì Doãn Thiên Dã. Bác Doãn nói thích tôi làm con dâu. So sánh với loại đàn ông không có tương lai như An Nham, đương nhiên ông trùm Doãn Thị hấp dẫn hơn rồi. Về phần Doãn Thiên Dã, tôi và anh ấy cùng nhau trưởng thành, sớm không còn mặn nồng gì nữa rồi. Chia tay rồi lại làm lành gần đây năm, bây giờ tuy hai bên không còn tình cảm gì nhưng cũng không đến nỗi ghét nhau. Vậy thì có gì cần nhẫn nhịn chứ! Cô thích quậy thì cứ quậy, nhưng tôi cảnh báo trước không chọc được tôi đâu”.

Thư Miểu nổi giận đến mức răng va vào nhau lập cập, cô ta biết trước kia Doãn Thiên Dã là người đàn ông tốt, còn có một người bạn gái hoàn mỹ, không ngờ cô bạn gái tồn tại như thần thánh kia lại chính là Tần Cảnh. Thư Miểu không hề nghi ngờ việc Tần Cảnh được ông Doãn ưng mắt chọn làm con dâu, nhưng cô ta không sao nuốt nổi con tức này.

“Hừ, cô tưởng Doãn Thiên Dã sẽ lấy cô à? Anh ấy sợ nhất là có người quản lý mình. Tôi thấy cô đang nằm mơ rồi.”

“Tôi đâu có quản lý anh ấy. Sao tôi phải quản lý anh ấy chứ?” Tần Cảnh cười rạng rỡ, “Sau này, tôi chỉ chịu trách nhiệm tiếp quản tập đoàn Doãn Thị thôi. Thiên Dã cứ tiếp tục rong chơi nhàn nhã, không ai can thiệp ai, rất tốt mà”.

“Hơn nữa...” Tần Cảnh khẽ nhếch môi, “Chưa kể hiện giờ Thiên Dã chẳng có tình cảm gì với cô cả. Dù một ngày nào đó cô làm anh ấy chết mê chết mệt, yêu cô đến chết đi sống lại, anh ấy cũng không thể nào làm trái ý ba mình đâu”.

“Thư Miểu, mấy tình tiết vì người yêu mà chống lại gia tộc trên phim thần tượng đều vớ vẩn cả thôi!” Giọng Tần Cảnh lạnh dần, “Càng là đứa trẻ lớn lên giữa một đồng gia sản kếch xù thì càng không thể nào phản kháng lại người đã cho mình tất cả đâu”.

Thư Miểu sững sốt. Cô ta không ngờ Tần Cảnh là người mưu mô thủ đoạn, vì tiền bất chấp tất cả đến vậy. Thái độ chẳng buồn đếm xỉa của Tần Cảnh khiến lòng dạ Thư Miểu rất lung lay.

Quả thật xưa nay Doãn Thiên Dã không màng đến chuyện công ty, nếu sau này tiền bạc quyền thế của nhà họ Doãn đều nằm trong tay Tần Cảnh, cô ta có đi theo Doãn Thiên Dã cũng không thu được lợi lộc gì.

Thư Miểu cười lạnh, quả nhiên là “cùng một giuộc”, ngay cả cách đối nhân xử thế của vô tình như nhau.

Tuy biết ý nghĩ trào cao trước đó của mình hết sức chệnh vênh, hiện tại đã hoàn toàn tan vỡ, nhưng cô ta vẫn hơi tức giận: “Cho tôi năm triệu bịt miệng, tôi sẽ nạo sạch cái thai này”.

Hàng mày lá liễu của Tần Cảnh nhướn lên: “Đến năm trăm tệ cũng không có đâu”.

Thư Miểu nổi giận: “Đối với nhà họ Doãn thì năm triệu có đáng gì đâu”.

Tần Cảnh chậm rãi: “Cô không biết càng là đại gia càng ky bo à?”.

“Tần Cảnh, cô đừng khinh người quá đáng.” Thư Miếu mặt nhăn mày nhíu, thiếu điều muốn nổi điên lên.

“Chính xác là tôi khinh cô đấy!” Tần Cảnh cười dịu dàng nhưng giọng nói lại toát lên sự tàn độc, “Tôi khinh loại phụ nữ không biết xấu hổ như cô. Thư Miếu, cô nghe cho rõ đây! Cô muốn làm âm lên chứ gì? Được, tôi sẽ lấy danh nghĩa của cô đăng hết mấy clip ‘nóng’ cô tham gia lên mạng cho mà biết. Tôi không tin mấy nam chính trong clip kia sẽ bỏ qua cho cô đâu. Cô muốn thừa ra tòa thì càng dễ, toàn bộ quá trình đều có đoàn luật sư tài ba của Doãn Thị tiếp đón. Cô muốn chơi xã hội đen, không chừng bác Doãn sẽ cho cô và cục thịt trong bụng cô biến mất khỏi thế giới này ngay và luôn đấy!”.

Tần Cảnh nói từ tốn, nhẹ nhàng như gió xuân nhưng lại ẩn chứa cái rét thấu xương của mùa đông, khiến Thư Miếu lạnh run cả người, vừa tức vừa thẹn.

Dứt lời, Tần Cảnh quay vào xe, cười tít mắt đặt bịch băng vệ sinh to dùng lên tay Thư Miếu: “Sợ sau này cô nuôi con vất vả, có thể tiết kiệm được chút nào hay chút ấy, chỗ này để lại cho con cô làm tã lót nhé!”.

Cuối cùng còn bỏ sung thêm “Có điều...”, cô nhìn đắm đắm vào khuôn mặt trắng bệch của Thư Miếu, nhếch môi cười quái lạ: “Thư Miếu, cô xác định tên cha đứa bé trong bụng cô không phải là hai chữ chứ?”.

Thư Miếu giật bắn người, kinh ngạc nhìn cô. Sao Tần Cảnh lại biết được.

Đương nhiên Tần Cảnh nhờ phúc của tiểu thuyết rồi, cô không có hứng dây dưa với Thư Miếu nữa, lập tức bước vào xe.

Doãn Thiên Dã nhanh chóng lái xe đưa cô đi. Chỉ còn Thư Miếu ôm cả túi băng vệ sinh nhìn chiếc Ferrari đi khuất, đôi mắt thù hận hiện lên tia u tối: Tần Cảnh, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!

Thù hận của Thư Miếu đã được trút ngay đêm đó. Tám giờ tối, Tần Cảnh tắm rửa xong, thư thái ngồi trên sofa gọi cho ba, báo cáo tình hình công việc và sinh hoạt mấy ngày gần đây. Giữa chừng có một dãy số xa lạ gọi vào liên tục, Tần Cảnh vội vàng kết thúc cuộc điện thoại, gọi lại vào số kia. Là một giọng nam rất ôn hòa, nói có một đĩa phim của ngôi sao nữ N trong dạ hội Long Kỳ.

Mỗi người trong giới truyền thông đều có đường lấy tin của riêng mình, Tần Cảnh không hề nghi ngờ, đặt điện thoại xuống, thay quần áo đi xuống nhà.

Người đàn ông kia nói hần đang đứng dưới tòa nhà chung cư, Tần Cảnh đi xuống nhìn quanh quất một lượt nhưng không thấy ai cả. Trên con đường nhỏ rợp bóng ngô đồng, ánh đèn đường vàng vọt ẩn mình giữa kẽ lá, giữa khung cảnh mờ tối thấp thoáng dáng hình cao lớn của một người đàn ông.

Tần Cảnh đi qua chào hần, đối phương không nói gì đã lập tức lấy đĩa ra. Tần Cảnh nhận lấy, đang định lên tiếng hỏi thì cuối đường chợt xuất hiện một chiếc xe màu đen, ánh đèn chói lóa khiến cô phải nheo mắt lại trong chốc lát.

Cô giờ đã lên che mặt theo bản năng, nhưng loáng thoáng ngửi thấy mùi hương ngòn ngọt gay gắt. Hình như... là thuốc mê.

Tần Cảnh hoảng hốt, bỗng ý thức được vào mùa này, vị trí dưới hàng ngô đồng rậm rạp này là góc chết của camera. Cô bất chấp tất cả quyết định chuẩn là thượng sách. Nhưng chưa chạy được hai bước đã bị người đàn ông phía sau tóm chặt. Cùng lúc đó, chiếc khăn tay nồng nặc mùi đã che kín miệng và mũi cô.

Tần Cảnh cố nín thở, ra sức vùng vẫy nhưng chiếc xe màu đen kia không biết đã chạy đến từ khi nào, mấy người đàn ông nhảy xuống, gọn gàng khiêng cô lên xe.

Tuy đã nhịn thở rất lâu nhưng cuối cùng cô vẫn hít phải khá nhiều thuốc mê, ý thức dần dần mơ hồ rồi ngất lịm. Lúc tỉnh lại, cô nằm trên sàn gỗ lạnh lẽo, trước mặt có rất nhiều đôi chân mang giày tây trắng tấp. Hình như cô đang ở trong một căn phòng hạng VIP thì phải.

Mấy người đàn ông này không biểu lộ cảm xúc, chỉ có một người đang lẳng lặng ngồi trên sofa nhìn cô nằm dưới sàn nhà, ánh mắt sâu thẳm như đêm tối.

Tần Cảnh giật thót, ngồi bật dậy, nhưng thân thể bị một vật thể không rõ kéo lại. Lúc này cô mới phát hiện hai tay mình bị trói quặt ra sau lưng, dây thừng kéo dài buộc vào vòng sắt trên tường cố định hoạt động của cô.

Tần Cảnh khó hiểu, cô đâu phải là chó cơ chứ!

Cô nổi con thịnh nộ nhìn về phía người đàn ông đang ngồi kia. Lúc thấy rõ gương mặt anh ta, trái tim cô bỗng ngừng đập. Với tướng mạo này làm nam phụ quả là hơi đáng tiếc, phải là nam chính mới phải.

Nếu nói nét đẹp của Doãn Thiên Dã rạng ngời như ánh nắng thì nét đẹp của người đàn ông này lại lạnh lùng như bóng đêm. Anh ta cứ lẳng lặng ngồi như một pho tượng im lìm nhưng lại thoáng nét uy nghiêm. Ánh mắt nhìn Tần Cảnh vừa lạnh lẽo vừa tối tăm, lại ẩn hiện hàm ý khiêu chiến. Anh ta chậm chạp không cất lời, mấy người đàn ông mặt vô cảm xung quanh cũng im thin thít.

“Anh bắt tôi đến đây làm gì?”

Người đàn ông đối diện nhếch môi cười, hết sức tao nhã: “Tần Cảnh, lần trước cô chụp một tấm hình của tôi. Kết quả... sao vẫn chưa nhận được bài học nhỉ?”.

Tần Cảnh lập tức trở mặt ghen lời, đây là... Việt Trạch ư?

Chính là Việt Trạch trong tiểu thuyết à? Có nhầm không vậy?

Viên Từ ơi, cậu đang chơi trò gì thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Type: Lion Write

Tần Cảnh không biết tí gì về vụ dây mơ rễ má giữa Tần Cảnh trước đây và Việt Trạch, chỉ có thể mặt mày xám xịt ngồi dưới đất, im lặng không biết làm sao.

Thấy cô lặng thinh, Việt Trạch tưởng cô chột dạ nên mắt tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Cô càng lúc càng bạo gan đấy nhỉ? Giao đĩa phim kia ra đây!”.

Tần Cảnh ngơ ngác: “Phim gì?”.

“...”

Việt Trạch thấy cô giả ngốc, sắc mặt càng tệ hơn: “Tần Cảnh, cô tưởng làm bộ không biết là có thể lừa tôi à?”.

Tần Cảnh càng thêm áy náy: “Đoạn phim kia có nội dung gì, anh nói rõ đi xem nào!”.

“Cô còn giả bộ?” Việt Trạch biết tổng mấy trò xỏ lá của cô, lý nào tin được: “Nói thể tức là cô không chịu đưa ra, đúng không?”

Tần Cảnh gần như rơi lệ, tại sao đàn ông trong thế giới này đều nói chuyện bất bình thường như thế? Đoạn đối thoại vừa rồi của hai người nọ nào khác gì mấy tình tiết củ chuối trên ti vi đâu cơ chứ?

Tại sao lại như vậy? Em nói rõ ràng cho tôi!

Không phải, anh hiểu lắm rồi, anh nghe em giải thích đi!

Tôi không nghe, tôi không nghe, tôi không nghe!

Anh nghe em giải thích đã! Anh nghe em giải thích, anh...

“Lần trước tôi đã nói với cô rồi.” Sắc mặt Việt Trạch tối sầm nhưng lại ần chứa vẻ gian trá kỳ lạ, “Nếu cô còn dám động đến tôi, tôi tuyệt đối không để cô sống yên ổn đâu”.

Toàn thân Tần Cảnh cứng đờ như thể bị ánh mắt của anh ta làm cho đóng băng, nhưng lại loáng thoáng cảm thấy hình như con người anh ta không phải vậy, mà cô cũng không sợ đến mức ấy. Dù thế nào đi nữa, cô vẫn thấy mình oan ức vô cùng. Căn bản cô có làm cái quái gì đâu! Lẽ nào vì quyền truyện chết tiệt này được viết quá hùng hồn, cô không thoát nổi vận mệnh bị cả đám đàn ông bắt nạt, nên dù có lòng muốn tránh né nhưng cuối cùng vẫn không chạy thoát ư?

Tần Cảnh mở to mắt nhìn mấy người đàn ông bên cạnh Việt Trạch cởi nút áo đi về phía mình. Phân cảnh góm ghiếc này có cần thiết không vậy trời?

“Việt Trạch, tốt xấu gì anh cũng là người có ăn có học, thế mà lại ngồi bên xem kịch à? Anh là đồ đốn mạt, hèn hạ!” Tần Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi.

Việt Trạch nhún vai, ra vẻ rất bất đắc dĩ: “Hết cách rồi, tôi muốn dùng đoạn phim của cô đòi lại cái của tôi”.

Lúc này, Tần Cảnh mới phát hiện có một người đàn ông vô cảm vẫn im lìm ôm chiếc máy quay kỹ thuật số đứng cạnh Việt Trạch.

Nhìn chưa đủ đã mắt còn đòi quay lại nữa sao, đồ khốn khiếp!

Khóe môi Tần Cảnh giật giật: “Tôi thật sự không biết anh nói gì cả”.

Việt Trạch gật đầu: “Tốt lắm, càng lúc càng mạnh miệng”.

Tần Cảnh muốn ngửa mặt lên trời thở dài. Ôi thần linh ơi, hãy ban cho tôi ai đó biết nói tiếng người đi!

Mấy người đàn ông từ từ tiến đến đã cởi xong áo, để lộ từng múi cơ bụng trắng kiết, thậm chí có người đã bắt đầu cởi đến thắt lưng. Tàn Cảnh run rẩy. Không phải chứ, định làm thật đấy à? Cô không biết gì thật mà. Mà nhìn tên Việt Trạch này đâu phải hạng người làm cái trò đấy! Hơn nữa, không phải trong truyện, lần đầu tiên cô bị sử dụng quy tắc ngầm chỉ có mỗi mình Việt Trạch thôi sao? Sao tự dưng lại đổi thành tập thể thế này?

Tàn Cảnh không ngừng lùi ra sau, muốn kéo giãn khoảng cách với mấy gã đàn ông kia. Trong lúc căng thẳng cao độ, đầu óc hơi chập mạch lại khiến cô gào lên nội dung trong tiểu thuyết: “Chẳng lẽ không phải là anh à?”.

Lời vừa thoát ra, mấy người đàn ông đồng loạt dừng lại, ngơ ngác nhìn nhau. Ồ, câu nói này ý là... Sặc, có phải cô ta muốn cùng với sếp họ không? Với lại, nghĩ đến mối quan hệ trước kia giữa sếp và Tàn Cảnh, tất cả đều án binh bất động, đồng loạt nhìn về phía Việt Trạch.

Khi ấy, Việt Trạch đang uống nước, suýt nữa sặc chết, hàng mày anh ta run lên bần bật. Cô mặt trời mày tráo thế này từ bao giờ vậy? Anh ta bị sặc rất khó chịu, mặt đỏ gay, ho húng hắng một lúc mới đứng dậy, chậm rãi đi về phía cô.

Tàn Cảnh bỗng cảm thấy một áp lực ghê người, còn khiến cô khó thở hơn cả mấy tên đàn ông khi nãy. Cô ngồi dưới đất ngược nhìn anh ta, không ngừng lùi về sau theo bản năng, đến khi đụng phải bức tường không còn đường lui nữa mới dừng lại.

Việt Trạch đi đến trước mặt cô, từ từ ngồi xuống. Đôi mắt đen sâu thẳm của anh ta nhìn cô hồi lâu lại bật cười, vô cùng xấu xa: “Ồ, nói vậy đêm hôm đó, tôi đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cô sao?”. Anh thoáng ngừng lại trong giây lát, đầu ngón tay nắm lấy cằm cô, trông mặt hơi co lại: “Muốn tôi đến mức ấy cơ à?”.

Lại thêm một tình tiết sốc nặng chưa biết nữa. Lẽ nào trước đây Tàn Cảnh kia từng quan hệ với Việt Trạch? Theo nội dung truyện cô biết, Tàn Cảnh còn từng thân mật với Doãn Thiên Dã...

Trời ơi, có cần sống thoáng hết mình như vậy không? Tàn Cảnh trong hiện thực vẫn còn là bông hoa trong trắng thánh thiện, sao vào truyện lại biến thành con mụ lăng lợ thế kia rồi?

Trong lòng Tàn Cảnh đã nhỏ nước mắt ngấn nước mắt dài, nhưng ngoài miệng lại cười khẩy: “Việt Trạch, anh có cần ảo tưởng thế không hả?”.

Việt Trạch không giận, chỉ nghiêng đầu nhìn cô: “Nghe nói An Nham đã đá cô rồi?”.

Hừ, đây là lời chào hỏi của thế giới này đấy hả? Sao ai gặp cô cũng đều hỏi câu này vậy?

Tàn Cảnh cố nhin chốc lát mới nổi đóa lên: “Cái đồ ti tiện tầm thường đó, tôi có mà thêm vào”.

Việt Trạch lẳng lẳng nhướng mày, hiển nhiên cho rằng cô chỉ mạnh miệng: “Thế cơ đấy? Ban đầu, cô lợi dụng lấy hình của tôi cũng nói y chang vậy mà”.

Tàn Cảnh cau mày, cô không biết cũng không nhớ được từ “ban đầu” anh ta nói là khi nào.

“Khi ấy tôi đã nói, thứ cô dốc sức đòi lấy rồi có một ngày sẽ mất đi.” Anh ta từ tốn nói nhìn như châm chọc nhưng trong mắt lại có chút tiếc nuối thay cô.

Tàn Cảnh ghen hờn. Ai có thể giải thích cho cô xem chuyện này rốt cuộc là thế nào được không?

“Hai người đã chia tay rồi, tôi cũng không ngại nói cho cô biết.” Việt Trạch nhìn cô chằm chằm, “Ban đầu cô vì An Nham mà liều mình đến đây chụp hình tôi. Đương nhiên tôi sẽ không để loại phụ nữ coi thường tôi sống yên ổn. Có điều... Cô suýt bị chết đuối, sau đó lại cùng tôi...”. Việt Trạch không nói hết, đôi môi mông đột nhiên khê cong lên, “Thật ra An Nham biết hết những chuyện này”.

Tàn Cảnh lẳng lẳng nghe, không buồn không vui. Đây đúng là thế giới không có điểm tận cùng mà, không có cận bã nhất, chỉ có cận bã hơn. Vị trí đón mặt số một của Doãn Thiên Dã khó mà giữ được, anh sắp bị kẻ về nhì An Nham vượt mặt rồi.

Phải biết rằng tuy nhật ký của Tàn Cảnh không hề viết về Việt Trạch nhưng có viết chuyện cùng Việt Trạch sau đó. Tàn Cảnh kia từng rất nghi ngờ An Nham chưa từng chạm đến cô ấy, chẳng lẽ cô ấy không đủ sức hấp dẫn ư. Bây giờ thì cô hiểu rồi. An Nham lợi dụng Tàn Cảnh kia để đạt được mục đích của mình, nhưng lại chê cô ấy đã từng quan hệ với người khác.

Vì Tàn Cảnh cảm thấy rất may mắn vì thân thể này chưa từng đụng chạm gì với An Nham, nhưng vẫn không thể không chửi rủa tên đê tiện đó: An Nham! Đồ trai tân chết tiệt!!! Cầu cho anh cả đời không thoát khỏi kiếp trai tân!!!

Bộ tiểu thuyết này nên đổi lại tên thành Một rở trắng khôn mới đúng. Và cả tên Việt Trạch trước mắt này nữa, thế mà lại nói những lời đã kích cô. Nhưng trái tim này đã sớm thay đổi rồi, làm sao dễ dàng nổi điên như thế.

Cô lờm anh ta, lạnh nhạt nói: “Nói những lời này kích thích tôi thú vị lắm sao? Đường đường là đáng nam nhi lại cậy mạnh ức hiếp một cô gái yếu đuối như tôi”, nói xong cô giật giật sợi dây thừng phía sau.

Việt Trạch không đá kích được cô, ngược lại bị cô khiêu khích khiến hàng mày giật giật liên tục. Cô dám nói anh ta không đáng mặt đàn ông? Cô mặt dày lên thế này từ bao giờ vậy? Thế mà lại không biết xấu hổ tự nhận mình là cô gái yếu đuối?

Có cô gái yếu đuối nào lại ản núp ngoài biệt thự của anh ta ba ngày chờ anh ta xuất hiện, còn qua mặt được bảo vệ leo tường vào sân không?

Có cô gái yếu đuối nào xông qua ba, bốn vệ sĩ, không sợ chết chụp hình của anh ta chưa?

Có cô gái yếu đuối nào bị nhấn xuống nước nửa chết nửa sống vẫn nắm chặt thẻ nhớ trong tay, bàn tay nhỏ nhắn như thế mà cạy thẻ nào cũng không ra?

Có cô gái yếu đuối nào bị anh ta đè xuống ức hiếp, vẫn cắn môi đến bật máu mà không chịu kêu một tiếng?

Anh ta hờ hững nhìn cô: “Tôi nói những lời này chỉ để nhắc nhở cô. Nếu cô không chịu nhường hoàng lại, muốn khiêu chiến tôi nữa. Tần Cảnh, tôi thật sự sẽ khiến cho cô sống không bằng chết đấy!”.

Nhận thấy sự biến chuyển trong giọng điệu của anh ta. Tần Cảnh cũng hơi sợ, nhỏ giọng nói: “Sống không bằng chết? Có lựa chọn nào khác không?”.

Việt Trạch nhìn thoáng qua khuôn mặt đáng thương giả lả của cô, anh ta không biết có phải là ảo giác hay không mà sao cô gái này lại lì lợm đến vậy? Khi này, lúc vừa tỉnh lại, trông cô không có chút nào sợ hãi cả. Hóa ra cô gái này đến đây chỉ để khắc chế anh ta thôi sao?

Mắt anh ta khẽ nheo lại, bỗng dừng nảy sinh tâm tư muốn trêu đùa, thích thú nhìn cô, nói: “Như vậy đi, tôi cho cô hai lựa chọn, họ, hoặc là... tôi”.

Tần Cảnh á khẩu, cái tên này... thật không biết xấu hổ!

Không phải cô đã bước nhầm vào truyện sắc đấy chứ?

Tần Cảnh nhăn mày phiền muộn, nhưng lại thấy nét cười thấp thoáng trong mắt anh ta. Vậy mà còn cười được à! Cô chợt nhận ra tên này chỉ cố ý hù dọa mình thôi, nhưng anh ta có cần nuôi dưỡng sở thích bất lương thế không chứ?

Tần Cảnh: “Có thể lựa chọn cách thứ ba không?”.

“Ồ!” Việt Trạch vuốt cằm, bình tĩnh ngó: “Cô muốn mọi người cùng chơi à?”.

Tần Cảnh cuối đầu không biết nói sao: “Không, tôi yếu lắm, không chịu nổi đâu”.

Bây giờ, ngay cả mấy người đàn ông mặt mày vô cảm kia cũng đang cố nén cười đến nội thương, Việt Trạch quay đầu đi, cười rung cả bả vai.

Tần Cảnh ghen lời. Có gì đáng cười đâu cơ chứ?

“Này!” Tần Cảnh khó chịu, “Tôi thật sự không có đoạn clip mà anh nói, rốt cuộc anh muốn thế nào?”.

Việt Trạch thôi cười, thờ dãi: “Thư Miêu nói cô giữ đoạn clip của tôi”.

“Đưa bé trong bụng cô ta là của anh à?” Tần Cảnh kinh ngạc, vẻ mặt xấu xa, “Tôi còn tưởng là gã đạo diễn Trương hèn hạ kia chứ!”.

Mày Việt Trạch cau lại: “Lần cuối tôi gặp cô ta đã là năm ngoái rồi”.

“Cô ta hại tôi, tôi không làm thế!” Dứt lời cô còn nhìn anh với vẻ khó tin: “Anh thần bí cần trọng như vậy, sao có thể bị tôi quay được clip khiếm nhã chứ?”.

“Chính vì là cô nên tôi mới tin.” Việt Trạch nhìn cô một cách sâu xa, nhưng hiển nhiên anh ta có hứng thú với câu khác hơn, “Sao cô ta lại muốn hại cô?”.

Tần Cảnh không có hứng thú với đề tài này, lắc lắc dây thừng phía sau: “Này, anh khoa trương giống trống rỗng như vậy, bây giờ có thể thả tôi ra được chưa hả?”.

Việt Trạch nhìn cô chằm chằm không trả lời, rồi bỗng quay đầu nhìn người phía sau, cả đám đàn ông lạnh lùng liền rút lui toàn bộ khỏi phòng, chỉ để lại hai người họ.

Tần Cảnh thăm căng thẳng. Từ lúc bắt đầu đến giờ, đây mới là thời khắc nguy hiểm nhất. Ánh mắt người đàn ông bên cạnh đã thay đổi rõ ràng. Lúc trước chỉ hờ hững, lạnh nhạt, không hề giống kiểu người sẽ làm ra mấy chuyện kia, nên khi này cô mới dám mạnh miệng mà không hề lo lắng. Nhưng giờ đây trong đôi mắt sâu hút của anh ta đã hiện lên thứ cảm xúc có chút không đứng đắn rồi.

Tần Cảnh cảm thấy toàn thân cứng ngắc, sợ đến mức không còn bất cứ biểu cảm nào nữa, lùi về phía sau theo phản xạ, chỉ hận không thể hòa mình vào bức tường kia thôi.

Việt Trạch thích thú quan sát từng chút thay đổi trên gương mặt cô, bỗng dừng anh ta tiến lại gần, khiến cô không còn đường lui nữa. Anh ta nhẹ nhàng ngửi mùi hương thơm ngọt cùng vẻ căng thẳng của cô, dường như có chút mất kiểm chế. Hơi thở nóng bỏng của anh ta phả lên chiếc cổ mịn màng của cô, khiến cô run lẩy bẩy.

“Sao vậy?” Giọng anh ta trầm thấp tựa tiếng đàn, “Không muốn ôn lại đêm say đắm đó sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Type: Lion Write

Tần Cảnh đã không còn đường trốn nữa, cô quay đầu đi, hoàn toàn không biết giờ phút này phải làm sao mới thoát được. Nhưng người đàn ông này lại không biết xấu hổ mà ôm rịt lấy cô, cố ý phả hơi nóng vào tai cô, khiến cô không sao kiềm chế nổi con run đang lan ra khắp người. Thậm chí ngón tay anh ta còn vô thức vuốt ve cổ tay cô.

Tần Cảnh quan sát kỹ lưỡng, khoảng cách giữa hai người quá gần, cô không thể nào đá mạnh vào nơi mấu chốt của anh ta được, phải làm sao đây?

Cô liếc nhìn cổ anh ta, còn đang nghĩ xem liệu cô nên cắn tên dê xồm này một phát không thì hai tay đã được cởi trói. Tần Cảnh sửng sò. Giây sau, anh ta đứng lên cười nhạt: “Còn ngồi thừ ra đó làm gì? Chẳng lẽ thất vọng rồi?”.

Tần Cảnh trừng mắt nhìn anh ta rồi nhanh chóng đứng dậy, ỉu xiu nói: “Không còn việc gì nữa thì tôi về trước đây”.

Việt Trạch thờ ơ “ừ” một tiếng, thấy cô đi thẳng về phía cửa phòng, bỗng hỏi: “Tại sao Thư Miểu lại muốn hại cô?”.

Tần Cảnh thầm thở dài, sao tên này cố chấp thế nhỉ? Cô bèn miễn cưỡng đáp: “Cô ta tưởng tôi giật bỏ của cô ta”, dứt lời bèn kéo cửa bỏ đi.

Cuối tuần là sinh nhật của bà nội Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh đến nhà họ Doãn thăm bà, bảo Tần Cảnh cùng đi.

Sau khi nhận được tin, Tần Cảnh vội vàng lật nhật ký của Tần Cảnh trước kia bổ sung kiến thức. Cô rút ra kết luận, bà nội Doãn Thiên Dã thuộc kiểu người cả đời thuận buồm xuôi gió, hồi bé có cha thương yêu, lúc trẻ có chồng cưng chiều, trung niên được con trai quan tâm, về già thêm cháu trai hiếu thảo. Đương nhiên, tính tình của bà vô cùng đáng yêu xởi lởi, sáu mươi, bảy mươi tuổi vẫn không khá gì trẻ con. Với lại, nghe nói bà rất thích Tần Cảnh.

Thế nên, sau khi gấp quyển nhật ký lại, Tần Cảnh thầm thở phào nhẹ nhõm. Tính tình người già hết trẻ con, đồ ngọt một chút là được. Nhưng mấu chốt là mỗi khi đến sinh nhật bà, Tần Cảnh khi trước đều tự nướng một chiếc bánh ngọt nhân hồ đào mang đến.

Chuyện này thì cô bó tay thật rồi. Tần Cảnh toàn năng trước kia làm thế nào nhỉ? Lại còn biết làm bánh ngọt kiểu Âu nữa đấy! Hơn nữa, lúc ba gọi điện cũng dặn dò cô nhớ mang theo bánh.

Ôi, cô điên lên mất!

Tần Cảnh loay hoay hết cả ngày thứ Bảy, sau N thành phẩm thất bại mới miễn cưỡng làm được một chiếc bánh hồ đào tạm tạm, trông cũng có vẻ ngon lành như bánh ngọt trong tủ kính của mấy cửa hàng bánh bình thường. Tần Cảnh hận không thể quay quanh nó chộp vô số tấm hình đăng lên mạng khoe cho bò!

Ngày hôm sau, Tần Cảnh mang bánh ngọt đến nhà bà nội Doãn Thiên Dã với cảm giác thành tựu tràn trề trong lòng ngực.

Ông bà Doãn không sống cùng con trai và con dâu mà ở trong căn nhà xưa tại khu phố cổ, sân nhà rộng rãi có cây hòe lâu năm, xà cọt chạm khắc in dấu thời gian đậm nét cổ kính. Trong đình có chú chó đang mài mề vờn hoa bắt bướm, chim tước hót réo rắt trong lồng tre trên hành lang.

Tần Cảnh tới hơi sớm. Giờ này, ba cô vẫn chưa đến. Ông bà Doãn đã nhiều năm không gặp Tần Cảnh, hôm nay thấy cô thì vui vẻ vô cùng, kéo cô trò chuyện một lúc lâu, quan tâm hỏi han đủ thứ, từ cuộc sống đến công việc.

Họ tán gẫu được nửa chừng thì bất gặp Doãn Tùng và Doãn Thiên Dã đi ra khỏi phòng. Nhìn thấy Tần Cảnh, Doãn Tùng nở nụ cười ấm áp: “Tiểu Cảnh cũng đến rồi à?”.

Còn Doãn Thiên Dã sắc mặt đã không tốt rồi, trông thấy Tần Cảnh lại càng sầm sì, chắc hẳn vừa bị ba dạy dỗ cho một bài.

Tần Cảnh vô như không thấy anh, cười vui vẻ chào bác Doãn.

Bà nội thấy Doãn Thiên Dã không vui liền cau mày với Doãn Tùng: “Hai cha con nhà này, vừa ngồi với nhau đã không yên ổn rồi. Hiếm lắm Thiên Dã mới về nhà một lần, con mắng nó làm gì? Doãn Thị nhiều nhân viên như vậy không đủ cho con mắng hay sao, về nhà còn làm điệu bộ ông chủ lớn gì nữa”.

Tần Cảnh giả ngốc uống trà.

Doãn Tùng rất vô tội: “Mẹ! Mẹ lại bị thằng nhãi ranh này lừa rồi. Con có mắng nó câu nào đâu, nó giả bộ tội nghiệp trước mặt mẹ thôi. Mẹ không biết đấy chứ, bây giờ thấy mẹ mắng con, trong lòng nó đang vui lắm đấy!”.

Doãn Thiên Dã im lặng, tập trung biểu hiện tâm trạng u sầu của mình.

“Cháu mẹ mà mẹ không hiểu à?” Bà Doãn lập tức xua tay ngắt lời Doãn Tùng, “Dù sao sau này con cũng ít mắng nó đi! Cái kiểu giáo dục của con cũng không đúng đâu”.

Lúc Tần Cảnh thâm nghĩ bà cụ bệnh vực cháu trai không hề nhẹ thì bà cụ suy nghĩ linh hoạt đã lập tức nói chân thành: “Thật đấy! Mẹ thấy tất cả là vì con giống hệt gã Đường Tăng trong phim Châu Tinh Trì đó. Lãi nhài rõ nhiều, kích thích tâm lý phản nghịch của nó, nó mới thành ra thế này”.

Tần Cảnh bị sắc trà, nín cười đến mức đỏ bừng mặt, ho sù sụ.

Lần này, mặt Doãn Thiên Dã đã đen như đất nôi: “Bà nội, trả quà lại cho con đi!”.

Bà cụ lườm anh, không thêm ngó ngang, quay sang hỏi Tần Cảnh: “Tiểu Cảnh à, giờ con vẫn chưa có bạn trai phải không? Để bà giới thiệu mấy người làm quen nhé? Con yên tâm, người bà ưng đều có gia cảnh trong sạch, nhân phẩm bảo đảm. Con có cần hẹn xem mặt trước không?”.

Tần Cảnh lặng thinh. Sao ở đâu xem mắt cũng là đề tài muôn thuở của người lớn vậy? Trong cuộc sống hiện thực, cô chưa tốt nghiệp đại học cũng đã bị người nhà giục đi xem mắt rồi. Xuyên vào tiểu thuyết, vừa mới chia tay với An Nham thì ai nhìn thấy cô cũng hỏi thăm tình hình yêu đương. Ôi xã hội này, phụ nữ không yêu thì chết à...

Hơn nữa, bây giờ, cô đâu có tâm trí nào để yêu đương cơ chứ! Nhưng cô biết người lớn để ý nhất là việc này. Bà Doãn chỉ xuất phát từ lòng quan tâm đơn thuần mà thôi, có điều lúc cô còn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào thì đã nghe thấy giọng điệu quái gở của Doãn Thiên Dã.

“Bà nội, bà không biết bây giờ Tần Cảnh tinh ranh thế nào đâu. Bà đừng mang con nhỏ hung dữ này đi gây họa cho mấy đứa cháu của bạn tốt bà làm gì.”

Tần Cảnh chưa kịp nói câu nào thì Doãn Tùng đã khiển trách thay cô: “Doãn Thiên Dã, con nói chuyện đàng hoàng đi!”.

Lần này, bà cụ không bênh anh nữa: “Thằng này, nói bậy bạ gì thế? Tiểu Cảnh rất tốt, bà rất quý con bé. Nếu không phải tại cái tên tệ hại như con, Tiểu Cảnh đã thành cháu dâu của bà rồi. Nhưng mà giờ con thế này, bà nội cũng không nỡ để Tiểu Cảnh bị con bắt nạt đâu. Thế nên bà không ủng hộ Tiểu Cảnh với con, không thì lại cho con cơ hội vui đập một cô gái tốt thế này”.

Tần Cảnh rất xấu hổ. Bà ơi, hình như bà lạc đề rồi...

Chắc là bà cụ gần đây đã xem nhiều phim thần tượng, tiếp tục mơ mộng: “Bà thấy con đang ghen tuông vì bà muốn giới thiệu Tiểu Cảnh cho người khác thì có! Nhưng đâu có cách nào khác, tên nhóc con mới là tai họa đấy!”.

Gương mặt tuấn tú của Doãn Thiên Dã xám xịt, than trời trách đất: “Làm ơn đi! Không ai muốn ở với cô ấy đâu. Con còn sợ bà cô này gây họa cho con nữa kia. Và thích giới thiệu cho ai thì cứ giới thiệu đi, mau chóng gả đứa cháu gái bảo bối này của bà đi, đừng quan tâm đến thằng cháu hoang không phải máu mủ ruột rà như con nữa, thích bôi xấu con thế nào cũng được”.

Doãn Tùng cau mày: “Doãn Thiên Dã, con nói chuyện với bà nội thế hả?”.

Doãn Thiên Dã bị đá kích liên tục, tâm trạng đã tệ lắm rồi, nghĩ đến nỗi bức dọc mấy ngày qua liền sẵn giọng: “Bà nội còn chưa nói, ba nói nóng gì chứ? Ba suốt ngày nằng nặc con thế này thế kia đã đủ rồi, sao còn mang đến một Tần Cảnh hành hạ con. Con là con trai của ba đấy, vậy mà ba nỡ đối xử với con như vậy”.

“Đó là do cái tên nhãi nhép như mày suốt ngày ăn không ngồi rồi, ăn chơi đàng điếm”

“Cũng là nhờ chủ tịch Doãn dạy dỗ mà ra cả!”

Sự tình nghiêm trọng rồi đây! Bà cụ trở mặt ghen lời, chưa nghĩ ra một câu trợn vện, Doãn Tùng đã nổi con tam bành, quay người tìm cây gậy gỗ của bà. Bà cụ quýnh đến mức không biết làm sao cho phải, Tần Cảnh đành để ông bà ngồi đó, bản thân vội vàng nhào đến giành lấy cây gậy kia.

Nhưng đã muộn một bước, Doãn Tùng cầm gậy định đánh Doãn Thiên Dã một trận: “Hôm nay, tao phải đánh chết thằng ranh này!”.

Doãn Thiên Dã không thêm trốn chạy, hùng hổ nói: “Thằng ranh này là con ba đấy!”.

“Anh nói ít một câu đi!” Tần Cảnh quát Doãn Thiên Dã, lại vội vàng cười với Doãn Tùng: “Bác trai, thôi bỏ đi...”.

“Tiểu Cảnh, con tránh ra!” – “Tần Cảnh, em tránh ra!”

Hai cha con đồng thanh, người Tần Cảnh bắt giắc run lên. Cô thật oan ức mà!

Nhưng bên kia, bà nội đã rồi hết cả lên, cô có chết cũng không thể tránh ra, nếu không chỉ sợ đánh nhau thật mất. Cô vội hô lên: “Bác Doãn, anh Thiên Dã không có ý đó đâu. Bác...”.

“Tôi có ý đó đấy!” Doãn Thiên Dã phía sau Tần Cảnh rất có trách nhiệm, giọng nói đanh thép, kiên quyết không chịu khuất phục.

Một giây sau, chiếc gậy trong tay Doãn Tùng đã giáng mạnh xuống. Tần Cảnh hoảng hốt, cuống quýt ngăn cản nhưng bị Doãn Thiên Dã kéo ra. Cây gậy nện xuống vai anh, tiếng gỗ va vào xương vai trầm đục, vang rõ đến rùng cả mình.

Sao bác Doãn lại ra tay nặng đến vậy cơ chứ? Tần Cảnh giật thót, thấy bác Doãn định vung gậy lần nữa liền lật đật kéo Doãn Thiên Dã ra sau lưng mình, che trước mặt anh, sợ hãi nói: “Một cái là đủ rồi ạ, bác Doãn đừng đánh nữa, bị thương thật đấy ạ!”.

“Nó đáng bị đánh!” Doãn Tùng giận dữ: “Tần Cảnh, con mau tránh ra! Hôm nay bác phải dạy dỗ thằng ranh này mới được”.

Thế là Doãn Thiên Dã phối hợp rướn người đến, vươn đầu ra, chỉ vào: “Đây, ba nhìn kĩ đi, đánh vào đây này!”.

“Ồi... Đừng!” Tần Cảnh vội bật dậy, ôm lấy đầu Doãn Thiên Dã bảo vệ.

Doãn Tùng thấy con trai khiêu khích mình như vậy thì càng nổi giận, tuy không dám đánh vào đầu anh nhưng gậy gỗ lại nhanh chóng giáng liên tiếp vào đùi anh.

Hức... Ai bảo chân anh dài làm gì...

Tần Cảnh vừa phải ngăn gậy của Doãn Tùng, vừa phải cản cái tên Doãn Thiên Dã nhất mực thích xông lên: “Bác Doãn, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!”.

Mấy con vẹt đậu bên cửa sổ nghiêng đầu trông sang, chốc chốc lại vỗ cánh phành phạch. Mấy chú chó chạy qua chạy lại trong phòng khách, lát lát lại sủa vài tiếng gâu gâu góp vui. Cảnh tượng này chỉ có thể nói là chim bay chó sủa, náo nhiệt vô cùng.

Ngoài sân bỗng dậy tiếng còi xe, Tần Cảnh như thấy cứu tinh, vội nói: “Ba con đến, bác Doãn đừng... đừng đánh nữa!”.

Lúc này, Doãn Tùng và Doãn Thiên Dã mới thôi lườm nguyệt nhau.

Bà cụ Doãn tức đến mức mím môi, trợn mắt trừng hai người nọ, quát tháo: “Lần sau còn như vậy, mẹ sẽ phạt hai cha con quỳ từ đường một ngày đấy!”.

Doãn Tùng vừa mới cất cây gậy đi, Tần Chính và Tập Quyên đã bước vào nhà, tiếng cười nói vọng lại từ đằng xa: “Chúc bác gái sinh nhật vui vẻ ạ!”.

“Vui vẻ! Vui vẻ!”

Bà Doãn thấy Tần Chính thì cười không sao khép miệng được.

Lời còn chưa dứt, phía sau lại truyền đến một giọng nói dịu dàng ngọt ngào: “Chúc bà nội sinh nhật vui vẻ ạ!”.

Tần Cảnh sững sốt. Tập Vi Lam cũng đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Type: Fang Yuan

“Ồ, đại minh tinh của chúng ta cũng đến kìa!” Bà cụ cười tít mắt, chưa đợi cô ta ngồi xuống đã hỏi: “Đúng rồi, gần đây bà đang xem bộ phim Nếu có tình yêu của cháu đấy. Ngày nào cũng theo dõi vất vả quá, cháu mau nói cho bà biết kết thúc thế nào đi!”.

Tần Cảnh sững sốt. Trời ạ, bà cụ còn theo dõi phim thần tượng thanh xuân nữa à?

Tập Vi Lam cười ngọt ngào: “Bà ơi, không thể tiết lộ đâu. Đây là quy định của đoàn làm phim đấy ạ!”.

Tập Quyên cũng khen ngợi theo: “Xem ra bà vẫn còn trẻ trung lắm!”. Người khác cũng hòa vào chọc bà cụ cười vui vẻ.

Tần Cảnh điềm tĩnh liếc nhìn Doãn Thiên Dã, có vẻ từ khi Tần Chính và Tập Vi Lam bước vào, anh không lên tiếng nữa, chỉ trầm lặng ngồi một bên. Không biết vì trận đòn vừa rồi hay là... Cô lại nhìn Tập Vi Lam. Cô ta là kiểu người rất biết cách làm người lớn yêu thích, biết làm nũng, biết quan tâm, mồm miệng ngọt xớt. Hình như trong khoảnh khắc bước vào, cô ta đã nhìn về phía Doãn Thiên Dã, thế rồi chỉ một lòng đổ bỏ vì vui vẻ.

Mà từ đầu đến cuối, Doãn Thiên Dã không buồn liếc nhìn cô ta lấy một lần. Hai người này lạ lùng quá đi mất. Tần Cảnh không dẻo mồm như Tập Vi Lam, có Tập Vi Lam làm nền, cô chỉ có thể chán ngán ngồi thờ thần đến tận khi trông thấy Doãn Thiên Dã bỏ ra ngoài. Ở đây cũng nhàm chán, không bằng đi hóng chuyện, thế là cô cũng chuồn theo ra vườn sau.

Lúc cô vòng ra vườn thì thấy Doãn Thiên Dã đang ngồi trên bậc thềm bên cạnh cây anh đào, trêu chọc chú chó Samoyed lông trắng muốt.

“Này!” Tần Cảnh đi đến ngồi xuống bên cạnh anh, “Sao anh lạ thế, không vui à?”.

Doãn Thiên Dã hồ hững nhìn cô rồi tiếp tục chơi đùa với chú chó: “Không”.

Tần Cảnh hơi sừng sốt, giọng điệu của anh rất bình thản, tâm trạng hoàn toàn thoải mái. Đã vậy thì... Mắt cô loé sáng, cười hi hi: “Nếu không có gì khó chịu, sao anh lại chạy ra đây? Có phải đang trốn Tập Vi Lam không?”.

Doãn Thiên Dã thờ ơ lờm lờm cô: “Tôi mà thềm trốn cô ta á? Đây là nhà tôi cơ mà”, cuối cùng bổ sung thêm một câu: “Mấy lời khách sáo kia tôi vừa nghe đã thấy đau tai”.

“Ồ!” Tần Cảnh đáp cho có lệ, nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Hồi đó là anh đá cô ta hay cô ta đá anh?”.

Lần này, Doãn Thiên Dã nghiêm túc quay lại nhìn cô. Giọt nắng vàng óng buổi sớm mai điểm xuyết vàng hào quang nơi mái tóc anh. Dưới mái tóc, đôi mắt sâu thẳm và tĩnh mịch không dậy nổi một gợn sóng khiến đầu óc Tần Cảnh bỗng trống rỗng.

Anh bình tĩnh và lạnh nhạt khẳng định: “Tôi chưa từng cặp với cô ta”, nói xong lại cúi đầu chơi đùa với chú chó.

Vớ vẩn! Tần Cảnh bắt đầu bực bội. Nhất định là bị Tập Vi Lam đá nên sĩ diện nói vậy. Trang cuối cùng trong quyển nhật ký thời đại học của Tần Cảnh viết có người nhìn thấy Doãn Thiên Dã đến khách sạn, mà căn phòng anh đi vào đã được một cô gái thuê trước. Điều này trùng hợp với cuốn tiểu thuyết củ chuối kia.

Trong truyện, Tập Vi Lam lượn qua lượn lại với cả hai gã, một mặt giật dây An Nham lừa tình Tần Cảnh, kích thích Doãn Thiên Dã, một mặt tận lực mê hoặc Doãn Thiên Dã, kích thích Tần Cảnh. Kết quả, cặp nam nữ chính vốn dĩ cứ thế bỏ quên nhau, hiểu lầm rồi chia tay nhằm nhĩ dưới mưu kế “thần thông” của nữ phụ.

Quyển truyện vớ vẩn đúng là hại chết người mà!

Có điều lúc đọc, Tần Cảnh lại thấy rất hứng thú, hoàn toàn bỏ qua vấn đề logic, bị cuốn vào những chiêu trò đỉnh cao của nữ phụ. Dù thế nào đi chăng nữa, có mắng tác giả cũng vô dụng. Quả thật truyện có nhắc đến việc Tập Vi Lam vào khách sạn ướm ẹo đủ kiểu với Doãn Thiên Dã, nhưng chỉ dừng ở đây thôi chứ không viết tiếp nữa.

Dù gì trong truyện nữ phụ, mấy pha “xôi thịt” đều là tình tiết nguyên nữ chính Tần Cảnh bị người ta quy tắc ngầm cả.

Về sau, Tập Vi Lam có một tấm ảnh cô ta và Doãn Thiên Dã ôm nhau, chỉ chụp từ bả vai trở lên. Bả vai hai người đều để trần khiến người ta suy diễn là họ không mặc quần áo. Tập Vi Lam định dùng tấm hình ấy để kích Tần Cảnh, nhưng Tần Cảnh khi đó vẫn ngu ngơ chạy đến khóc lóc kể lể với “em gái tốt” Tập Vi Lam rằng Doãn Thiên Dã bắt cả hai tay.

Tập Vi Lam nhất thời do dự, nghĩ đến chuyện Tần Chính là cha ruột của Tần Cảnh, nếu ông biết sẽ có vương mất trong lòng, gây bất lợi cho việc cô ta chiếm đoạt cổ phần công ty. Vì vậy, cuối cùng cô ta không mang tấm hình kia ra. Tới khi Doãn Thiên Dã ra nước ngoài, Tập Vi Lam càng không có cơ hội nữa, đành tiêu huỷ bức hình, tiếp tục làm chị em tốt với Tần Cảnh.

Cô ta biết Doãn Thiên Dã sẽ không hé răng, chỉ cần cô ta cũng ngậm miệng, Tần Cảnh sẽ mãi mãi không biết người xen vào chuyện tình cảm của mình chính là Tập Vi Lam, cho đến khi Tần Cảnh xuyên không vào truyện.

Tần Cảnh chống má nhìn khuôn mặt bình lặng của Doãn Thiên Dã, bắt đầu bực bội: Đồ sĩ diện! Không ngờ anh cũng có lúc bị người ta đá!

Nhưng mà kỳ lạ nhỉ, dựa theo tâm lý phản nghịch của mình, anh nên đeo bám Tập Vi Lam mới đúng chứ? Hay là vì ít nhất đã từng ngủ được một lần rồi nên cũng chẳng thèm nữa?

Doãn Thiên Dã quay đầu lại, nhìn bộ dạng cô nhú mày suy tư, thấy lạ bèn hỏi: “Sao em tự dưng hỏi vậy? Cô ta đã nói gì với em à?”.

Tần Cảnh giật mình, thế mới biết mình đã hỏi sai. Theo lý thuyết, cô không nên biết chuyện này mới phải. Cô vội vàng ra vẻ thoải mái xua tay, vờ che giấu: “Hỏi đại thôi, chuyện của mấy năm trước rồi, có nói cũng không có ý nghĩa gì. Ha ha ha...”.

Bên ngoài lại vang lên tiếng còi xe hơi, Tần Cảnh như được giải cứu: “Ồ? Còn người đến nữa à?”.

Doãn Thiên Dã đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa nói đùa: “Có lẽ bà nội giới thiệu cậu ta cho em đấy!”.

Tần Cảnh lờm lờm nguyt, sau đó vội đi tìm nhà vệ sinh.

Đi vệ sinh xong, Tần Cảnh lại phát hiện tiếng nước chảy róc rách từ hồ nước sau nhà, cô vui vẻ chạy đến bên hồ nghịch ngợm thì lại tình cờ nghe thấy giọng khiển trách nghiêm khắc của Tập Quyên: “Chuyện giữa con và An Nham kia là sao? Người như thằng đó mà muốn làm bạn trai con hả, mẹ kiên quyết phản đối!”.

Tần Cảnh giật mình, quay đầu nhìn lại, giọng nói truyền qua cửa sổ gỗ.

Đương nhiên đối tượng nói chuyện chính là Tập Vi Lam: “Mẹ, mẹ lo gì chứ? Con mượn lý do không muốn công khai để giữ khoảng cách với anh ta. Con và anh ta chưa có gì đâu”.

Tập Quyên mở vòi nước rửa tay, giọng nói dịu đi đôi chút: “Mẹ thấy con rất có lòng với bà Doãn. Mấy năm Tần Cảnh bỏ nhà đi, con chạy đến đây suốt, có ý định gì sao?”.

“Mẹ đã biết còn hỏi con làm gì?”

“Mẹ cũng hy vọng là vậy.” Tập Quyên đã bốn mươi, năm mươi tuổi nhưng giọng nói vẫn rất yếu điệu, thoáng chút thôn thức tiếc nuối: “Có điều Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh yêu đương từ nhỏ, con và Tần Cảnh tuy không có quan hệ huyết thống nhưng trên danh nghĩa vẫn là chị em. Danh gia vọng tộc, tư tưởng cổ hủ, chỉ sợ rất khó chấp nhận”.

“Bóp!” Hình như có thứ gì bị đá trúng, tiếp đó là giọng nén giận của Tập Vi Lam: “Tại sao con phải đánh đáng đến cô ta chứ? Mà ba mẹ Doãn Thiên Dã cũng có khác gì đâu, không phải vẫn sống hoà thuận cả đời à?”.

“Mẹ đâu có nói là không ủng hộ con.” Tập Quyên quở trách: “Mẹ đang nhắc nhở con thôi. Mà cũng tại con, sớm đeo chặt Doãn Thiên Dã không phải là được rồi sao? Bây giờ thì hay rồi, lúc này mẹ chú ý, từ đầu đến cuối, cậu ta chẳng buồn nhìn con lấy một lần”.

“Lúc đó, hai người mới chia tay, quang minh chính đại chen vào giữa thế quái nào được.” Tập Vi Lam khá mất kiên nhẫn, im lặng giây lát lại đắc ý cười, “Con lại cảm thấy anh ta không nhìn con bởi vì tâm tư không đứng đắn, không kiềm chế được nên không dám nhìn thôi. Hoặc là anh ta cố ra vẻ lạnh lùng để thu hút sự chú ý của con”.

Tần Cảnh ngoài cửa sổ không khỏi bóp trán. So với Doãn Thiên Dã và Việt Trạch, Tập Vi Lam mới là nữ hoàng đỉnh cao của sự ảo tưởng.

Tập Quyên khen ngợi con gái cưng của mình một hồi rồi hớn hờ nói: “Nhưng mà mẹ thấy cậu trai vừa đến kia cũng khá đấy chứ, chỉ nhìn đáng điệu đã biết là con nhà giàu rồi”.

Giọng điệu y hệt mấy mụ tú bà lâu xanh.

“Thế loại gì mà tên tuổi lạ hoắc.” Tập Vi Lam cười khinh, “Ai cần chút tiền còn con ấy chứ? Mẹ, làm ơn nhìn xa trông rộng chút đi!”.

“Nói đến chuyện này...” Tập Quyên bỗng thêm hăng hái, “Con có định đầu tư vào số cổ phần kia của Trường Ninh không?”.

Trường Ninh là chuỗi trung tâm thương mại mang tên mẹ Tần Cảnh. “Tần Thị Trọng Kim” là doanh nghiệp gia đình, chỉ truyền lại cho con trai. Đến thế hệ anh em của Tần Chính, phần lớn cơ ngơi được chuyển giao cho mấy ông anh họ của Tần Cảnh quản lý, Tần Cảnh có 5% cổ phần của Tần Thị nhưng trong trạng thái đông băng, theo quy định của gia tộc, chỉ đến khi kết hôn mới được dùng.

Mà Tần Cảnh cũng không lên con đến mức kết hôn giả để lừa tiền nhà mình làm gì, nên hiện tại, số tiền kia vẫn chỉ nằm trên giấy.

Tuy Tần Chính đã rút lui khỏi ban lãnh đạo cao cấp của Tần Thị, nhưng mười lăm năm trước, ông đã dùng tất cả tài sản thừa kế của gia tộc, tay trắng gây dựng sự nghiệp, một lần nữa tạo nên vương quốc của mình, đó là Công ty bất động sản thương mại Trường Ninh, mà gây chú ý hơn là mười mấy trung tâm thương mại nằm ở khu vực sầm uất.

Nhưng trong tiểu thuyết nữ phụ, Tập Vi Lam đã thay hồn đôi xác, mua chuộc lòng người, trở thành cô con gái ngoan ngoãn trong mắt Tần Chính, gần như thân thiết như con ruột.

Lúc Tần Cảnh bị mọi người xa lánh, bước vào con đường không lối về thì Tập Vi Lam càn cù hiếu thuận, ngoan ngoãn kính cẩn ở bên ba cô, suốt ngày khóc lóc kể lể mình không nơi nương tựa, bị người trong giới bắt nạt, thế không muốn bị quy tắc ngầm, đã thế lại không tài không lực, không có chống lưng...

Một ngày nào đó, Tần Chính cảm động bởi nước mắt cá sấu của cô ta, tức giận nói: “Ai bảo con không có người chống lưng? Ai dám bắt nạt con gái của Tần Chính ta?”. Thế là Tập Vi Lam lấy được 30% cổ phần của Trường Ninh một cách phi logic và sơ hở vô cùng thế đấy! Tuy Công ty bất động sản Trường Ninh chỉ là con muỗi trong mắt Tần Thị Trọng Kim, nhưng sở hữu 30% đã là cổ đông lớn số một rồi.

Giờn chơi à?

Nghĩ đến đây, Tần Cảnh ngồi ở góc tường tức giận nghiền răng. Phải biết rằng hiện giờ Tần Chính cũng chỉ còn 30%. Nếu ngày nào đó Tập Vi Lam nổi lòng xấu xa, bất động sản Trường Ninh sẽ phải đổi chủ đấy.

Nhưng trước mắt, Tập Vi Lam không định chuyển hướng: “Con chuẩn bị dùng số cổ phần này đi đầu tư bất động sản. Có điều Tô Hiền đang nhìn con chòng chọc, không dễ ra tay”. Tô Hiền là CEO của Trường Ninh, một người vô cùng trung thành với Tần Chính.

Tiếp theo, hai mẹ con này lại bắt đầu “tám” về đủ mọi chuyện trong giới. Tần Cảnh cảm thấy chán ngắt liền rón rén trở về theo đường cũ. Kết quả lúc đi qua vườn sau liền bắt gặp hai anh trai mặc áo thun quần jeans, nhảy với lên nhánh cây anh đào so xem ai nhảy cao hơn. Đúng là quái đàn!

Cánh hoa đào hồng phấn trong veo nhẹ lướt, dưới sức vỗ mạnh mẽ của hai chàng trai, chúng buông mình theo gió, xuyên qua ánh nắng mỏng manh, phủ đầy mái tóc và bả vai của họ. Tần Cảnh trở mặt. Đã hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi rồi mà còn so xem ai nhảy cao hơn á? Một trong hai người dĩ nhiên là gã cận bã trẻ con Doãn Thiên Dã, còn người kia là...

“Hai người là học sinh cấp ba đấy à?” Tần Cảnh hô lớn

Thế là người kia quay đầu lại, khiến Tần Cảnh sửng sốt.

Việt Trạch ư?

Tần Cảnh chợt nhớ lại hình ảnh hai người so bì nhảy cao khi nãy. Ấy, không phải Việt Trạch là loại đàn ông lạnh lùng, chín chắn hay sao? Vậy mà... Ồ, chơi cùng gã Doãn Thiên Dã nên EQ, IQ bị kéo xuống mặt nước biển luôn trong tích tắc rồi à?

Giờ phút này, Tần Cảnh chảy mồ hôi ròng ròng, cộng thêm cái đầu đau như búa bổ. Thế là đám đàn ông ức hiếp cô trong tiểu thuyết này đã tụ tập lại với nhau rồi, còn nhảy tung tung phá hoại hoa đào như hai con thỏ trước mặt cô nữa.

Bỗng dưng, cô cảm thấy tương lai mình xám xịt. Theo tình hình trước mắt, hai người họ có vẻ rất thân thiết, vậy rốt cuộc họ có biết những chuyện đã xảy ra không? Mà thật ra cũng chẳng phải cô mà là Tần Cảnh ngày trước, đâu có liên quan gì tới cô. Thế nhưng, nếu chuyện này bị bại lộ, cuối cùng người chịu thiệt thòi vẫn là cô hiện tại mà thôi. Tần Cảnh thật sự muốn rơi lệ. Tại sao cô phải chịu trách nhiệm vì chuyện người khác gây ra cơ chứ?

Thôi, khoan hãy nghĩ nhiều, bây giờ, việc quan trọng nhất là tìm hiểu xem hai người này có dây mơ rễ má gì với nhau không đã.

Thấy Tần Cảnh, Việt Trạch không hề lên tiếng chào hỏi mà chỉ kinh ngạc nhướng mày, Doãn Thiên Dã không biết hai người họ quen nhau, còn nhiệt tình giới thiệu.

Tần Cảnh mỉm cười đi đến, nghĩ bụng nếu anh ta đã ra về không quen biết thì cô cũng dứt khoát làm bộ như lần đầu gặp gỡ đi. Cô đứng ở nơi giao nhau giữa ánh mắt họ, không sao thoát khỏi cảm giác bức bách, đành lẳng lặng ngắm hoa anh đào, tìm đề tài tránh khó xử: “Hai người ăn no rừng mỡ à, lại ở đây thi nhảy cao với hái hoa anh đào”.

Doãn Thiên Dã nhướng mày: “Môn thể dục của em chưa bao giờ đạt tiêu chuẩn, mà tệ nhất là môn nhảy cao, chắc đang ghen tỵ đây mà”, nói rồi nheo mắt đưa tay chạm lên tóc cô, có lẽ là gỡ chiếc lá vương trên đây.

Tần Cảnh không phục, “ừ” một tiếng.

Việt Trạch liếc nhìn mái tóc Tần Cảnh nơi Doãn Thiên Dã chạm vào, đôi mắt loé sáng rồi khẽ cong môi: “Người yếu môn thể dục là đáng thương nhất, luôn về đích cuối cùng, còn bị bạn học vây xem, thật thê thảm!”.

Tần Cảnh ghen hòng. Cô yếu môn thể dục đấy, thì sao nào!!!

Ánh mắt Doãn Thiên Dã cũng sáng lấp lánh, bỗng hất cằm ra hiệu cho cô nhìn lên cây: “Em muốn chạm vào đóa hoa kia không? Hôm nay cho em một cơ hội nhảy cao đấy!”.

Tần Cảnh không hiểu ra sao, lại thấy ánh mắt trao đổi hàm chứa vẻ xấu xa và âm mưu nào đó của hai người đàn ông trước mặt. Nhưng khi định chạy, cô đã bị bốn bàn tay tóm lấy. Một giây sau, hai người đàn ông cùng khom lưng, nhấc chân cô lên. Tần Cảnh hoảng sợ la hét ầm ĩ, đến khi hoàn hồn thì chân mình đã đặt lên bả vai họ, còn đầu thì ngấp giữa biển hoa hồng phấn.

Cả rừng anh đào choán lấy tầm mắt Tần Cảnh. Cô ngây người nửa giây, khung cảnh này đẹp quá đi mất. Nhưng cảm giác sợ hãi nhanh chóng ập đến, thân thể cô hơi nghiêng rồi trượt xuống, kết quả ngổ phịch lên vai họ. Tần Cảnh hận không thể đâm hai cú cho họ chết đi cho rồi. Vừa định ra tay thì phát hiện Tập Vi Lam đang đứng ở hành lang đối diện, nheo mắt nhìn ba người, khuôn mặt không tỏ rõ cảm xúc.

Tần Cảnh hạ quyết tâm, dứt khoát đá văng tay họ ra, nhảy xuống khỏi người họ. Cô vừa xấu hổ trừng mắt vừa nghiêng răng lợi: “Hai anh sao không chơi gay với nhau đi! Khốn kiếp!”, dứt lời, cô xoay người bỏ chạy.

Chạy một mạch ngang qua Tập Vi Lam, cách họ thật xa, Tần Cảnh mới dừng lại, khi ngẩng đầu lại trùng hợp trông thấy Tần Chính ngồi ở vườn hoa không biết từ lúc nào. Ông chỉ có một mình, tâm hồn đã bay đến tận đâu rồi.

Tần Cảnh đi tới ngồi đối diện ông, chống má thối mồm: “Ba! Sao ba ngồi đây một mình vậy?”.

“Ba ra ngoài hóng gió chút thôi.”

Tần Cảnh thấy ông như có tâm sự lại càng hiếu kỳ: “Ba không vui à?”.

Lúc này, Tần Chính mới ngẩng đầu, trêu mếu vuốt tóc cô: “Không có việc gì đâu, ba chỉ cảm thấy có lỗi với con thôi”.

Tần Cảnh sửng sốt: “Tại sao ạ?”.

“Cảnh à!” Tần Chính cười khổ, thở dài thườn thượt rồi nói, “Năm đó, sau khi ba con mình đoạn tuyệt, tâm trạng ba khá sa sút. Có lẽ con người lúc yếu đuối sẽ trở nên hồ đồ, nhất là người già thì càng sợ cô đơn. Khi ấy, chỉ có di Tập con và Vi Lam ở bên, ba thấy bà ấy rất tốt, thấy đứa con gái khác họ này thân thiết nhất. Chẳng hiểu ba nghĩ gì lại cho Vi Lam 30% cổ phần Trường Ninh. Ba không nói cho con biết chuyện này vì sợ con...”.

“Ba, con không giận đâu.” Tần Cảnh biết trước nội dung truyện nên đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cả rồi. Hiện giờ, nhìn người cha già đau ốm này hồ thẹn

như thế, cô có phần lo lắng, nhẹ giọng trấn an: “Đến khi kết hôn, con cũng có 5% cổ phần của Tần Thị, cái đó có giá hơn Trường Ninh mà”.

Thấy con gái nghĩ cho mình, Tần Chính càng thêm áy náy: “Đâu có giống nhau đâu, cổ phiếu Tần Thị Trọng Kim là ông nội để lại cho con. Còn bất động sản Trường Ninh là thứ ba muốn cho con”.

Tần Cảnh kinh ngạc, thế này là thế nào?

Tần Chính vuốt má con gái, nói sâu xa: “Ba có 60% cổ phần Trường Ninh. Tập Quyên đi theo ba nhiều năm như vậy, cũng xem như một nửa người vợ. Về pháp lý, ba không thể không để lại gì cho bà ta. Nhưng ba cho con gái bà ta 30% kia đã quá đủ rồi, coi như không để mẹ con họ phải thiệt thòi. Số còn lại sẽ để hết lại cho con gái của Cảnh Trường Ninh là con”.

Tần Cảnh há hốc mồm, suy nghĩ đầu tiên là, trời ạ, cô lại có thêm nhiều tiền dư vậy sao? Suy nghĩ thứ hai là, trời ạ, nếu Tập Quyên biết được phần của bà ta nằm trong 30% cổ phần cho Tập Vi Lam, hai mẹ con tham lam này liệu có đánh nhau không nhỉ?

“Con có mang theo con dấu và giấy chứng minh nhân dân không?” Tần Chính chợt hỏi.

Tần Cảnh kinh ngạc: “Bây giờ ạ?”.

Tần Chính gật đầu: “Trong khoảng thời gian này, ba đã nghĩ rất nhiều. Bất kể ba con mình trước kia gay gắt đến mức nào, hoặc sau này có tranh chấp gì đi chăng nữa, con luôn là đứa con gái ba thương nhất. Ba già rồi, sức khỏe càng lúc càng yếu, Trường Ninh gần như giao hết cho Tô Hiền quản lý. Còn con, con muốn làm đạo diễn, sau này không cần tự mình quản lý Trường Ninh. Một khi đã vậy thì mau chóng chuyển giao số cổ phần còn lại của ba cho con, để tránh sau này lại sinh biến cố”.

Tần Cảnh vừa tìm con dấu và giấy chứng minh nhân dân trong túi vừa tò mò ngẩng đầu: “Biến cố, biến cố gì ạ?”.

Tần Chính: “Gần đây di Tập xem một bộ phim về tình cảm gia đình, người vợ lên lút chuyển tài sản của chồng về dưới danh nghĩa của mình rồi cao chạy xa bay”.

Tần Cảnh á khẩu. Đạo này, người lớn toàn xem mấy chương trình ti vi bát nháo gì vậy? Tần Cảnh vốn định khuyên ông đừng lo, nhưng lời đến khoé môi lại nuốt xuống. Dù sao Tập Quyên và Tập Vi Lam là kiểu người chuyện quái gì cũng có thể làm được.

Tần Chính nhận lấy con dấu và giấy chứng minh nhân dân của Tần Cảnh, nói tiếp: “Còn nữa, ba cũng sang tên mấy căn biệt thự của nhà mình cho con luôn”.

“Thế thì ba đâu còn gì nữa.”

“Con lo cái gì? Ba còn một đồng cổ phiếu chứng khoán và tiền tiết kiệm mà. Hôn nữa...” Tần Chính gõ trán cô, “Nếu ba không có tiền, con có dám bỏ đời ba không?”.

Tần Cảnh che trán, cười khúc khích, cuối cùng lại thấy hơi lạ: “Ba, ba nghi ngờ di Tập từ khi nào vậy?”.

Tần Chính nhắm mắt lại, cau chặt mày, hồi lâu mới thở dài nói: “Cảnh, ba không chỉ có lỗi với con, còn có lỗi với mẹ con. Năm đó, ba nhất thời bị bùa mê thuốc lú mới để ý đến bà ta một thời gian. Sau đó, ba rất hối hận, sợ mẹ con biết bên cho bà ta một số tiền lớn nhằm rửa sạch quan hệ. Tuy nhiên sau đó không lâu, mẹ con lại gặp tai nạn, còn Tập Quyên một mình nuôi con gái không dám công khai quả thật rất khó khăn. Có lẽ ba nhất thời nổi máu anh hùng, mà bà ta cũng ăn cần chu đáo, thế là rõ ràng lập lại thành một gia đình. Bà ta luôn đối xử tốt với ba, cũng tốt với con, nên ba càng lúc càng an tâm. Nhưng kể từ khi con trở về, ba mới đột nhiên ý thức được, trong bốn năm nay, thật ra bà ta đã thay đổi rất nhiều. Lúc con không ở đây, mỗi khi nhắc đến con, bà ta đều khen ngợi, quan tâm, nhưng kết quả lại khiến ba giận con thêm. Ba mới phát giác, có lẽ bà ta luôn xem gia sản này là phim trường để diễn kịch. Khoảng thời gian trước, ba gọi cho Ethan điều tra, hoá ra hôm đó mẹ con xảy ra tai nạn là do bà ta kích động...”.

Nói đến đây, Tần Chính đau lòng đến phờ phạc. Áy vậy Tần Cảnh mới chợt hiểu ra tại sao chỉ sau vài ngày không gặp, trông ba đã già đi nhiều. Còn Tập Quyên, cuộc đời của bà ta quả thật chẳng khác gì một bộ phim tình cảm sến súa, đầu đá gia đình của Đài Loan cả.

Tần Chính ho vài tiếng nặng nề rồi mới bình tĩnh trở lại: “Ba cũng đi điều tra Tập Vi Lam, phát hiện ra nó cặp kè với An Nham từ lâu rồi. Tuy ba không thích An Nham, nhưng khi đó, hần cũng đang quen với con, sao nó có thể không biết liêm sỉ lễ độ như vậy?”.

Tần Cảnh thấy Tần Chính giận đến mặt đỏ gay, vội vàng an ủi: “Ba, thôi, đừng giận nữa! Dù sao bây giờ, con cũng không ưa nổi loại đàn ông như An Nham. Với lại, quen với hần bốn năm, nhiều lắm chúng con chỉ nắm tay thôi, hần không sờ mó được gì đâu”.

Tần Chính nghe vậy liền thở phào, nhưng nghĩ đến cảnh tượng hôm nay lại không khỏi cau mày: “Nhưng ba thấy hình như Tập Vi Lam có ý đồ với nhà họ Doãn đây! Trước kia, ba vẫn cho rằng nó có lòng hiếu thảo nên mới đến giải khuây cho bà cụ. Hôm nay, hình ảnh cô gái ngoan của nó trong cảm nhận của ba đã hoàn toàn bị phá huỷ, ba cứ cảm thấy biểu hiện của nó hơi thái quá! Khi nãy ở phòng khách, nhìn cái điệu nịnh nọt thảo mai của nó, đúng là làm mất hết sĩ diện của ba rồi”.

Tần Cảnh cũng hết biết nói sao về việc này, chỉ có thể đáp: “Cho dù cô ta có lấy lòng thế nào, nhà họ Doãn cũng không muốn cô ta làm con dâu đâu ạ! Dù gì đi nữa, trên danh nghĩa, cô ta vẫn là em gái con”.

Tần Chính hít sâu một hơi rồi thở dài: “Ba sẽ giao việc chuyển nhượng cho Ethan, nếu đến lúc cần con có mặt ký tên, cậu ta sẽ gọi điện cho con. Chờ xử lý xong chuyện cổ phần và bất động sản, ba sẽ đuổi mẹ con bà ta ra khỏi nhà họ Tần, không màng đến nữa”.

Tần Cảnh kinh ngạc: “Ba, ý ba là muốn... ly hôn... với dì Tập?”.

Đôi mắt Tần Chính không hề buồn phiền, chỉ có sự kiên định và quyết liệt: “Khi con phát hiện ra người bên cạnh con khác hẳn những gì con vẫn nghĩ, con có biết cuộc sống tuyệt vọng đến cỡ nào không?”.

Tần Cảnh ngơ ngác hồi lâu, cuối cùng vẫn nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của ba mình: “Ba, dù ba quyết định thế nào, con đều ủng hộ. Chỉ cần ba vui vẻ, khoẻ mạnh là tốt rồi”.

Hơn nữa, nếu thái độ của ba cô đã thay đổi một trăm tám mươi độ với Tập Vi Lam như vậy, nếu Tập Vi Lam đã không còn là em gái trên danh nghĩa của mình, cô sẽ không khách sáo với hai mẹ con nhà đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Type: Fang Yuan

Sau mấy cuộc trò chuyện hôm ấy, Tần Cảnh mới biết hai nhà Việt – Doãn đã có quan hệ mấy đời, Doãn Thiên Dã và Việt Trạch đánh nhau từ bé đến lớn, đương nhiên quan hệ không tầm thường. Còn trước kia, Tần Cảnh và Việt Trạch chưa từng gặp mặt là vì nhà Việt Trạch không ở khu này, anh ta bị gửi vào quân đội từ bé, thỉnh thoảng về thăm Doãn Thiên Dã nhưng chưa từng gặp bạn gái của anh. Về sau anh ta xuất ngũ, thường xuyên ăn chơi đàn đúm cùng Doãn Thiên Dã, nhưng khi ấy bạn gái của Doãn Thiên Dã đã không còn là Tần Cảnh nữa rồi.

Sinh nhật bà nội, mọi người xôm tụ vui vẻ, khi Tần Cảnh về đến nhà gần mười một giờ đêm. Lúc vừa vào cửa, cô soi gương phát hiện kẹp tóc bên tai mình cài một đoá anh đào màu hồng phấn, đáng yêu vô cùng. Ấy vậy cô mới nhớ ra đây là thành quả của Doãn Thiên Dã.

Cô chột cười xoà, đang định gỡ xuống thì chuông cửa reo lên. Người đứng trước cửa là Việt Trạch, khuôn mặt tuần tú, bình thản nhìn cô.

Tần Cảnh: “Ồ, anh bám đuôi tôi đến đây à?”.

Anh ta không trả lời, chỉ yên lặng nhìn cô. Đã khuya rồi, Tần Cảnh không định mời anh ta vào nhà, mà anh ta cũng không có ý muốn vào.

“Cô...” Anh ta nhú mày theo thói quen, dường như rất khó mở lời, “Tôi... Tôi muốn hỏi cô một chuyện”.

“Chuyện gì?” Tần Cảnh cũng trở nên mơ hồ theo.

Anh ta bật cười, có lẽ đang tự châm biếm về bối rối của mình: “Cô... Cô và Doãn Thiên Dã có quan hệ thế nào?”.

“Không có quan hệ gì cả.” Tần Cảnh trả lời theo phản xạ. Nói xong, cô lại phát hiện có điều bất thường. Tuy cô không muốn liên quan gì đến tên Doãn Thiên Dã khốn kiếp kia, nhưng theo lý mà nói, thật ra cô và hắn lại có quan hệ rất chi là gần gũi: bạn học, bạn cùng trường, bạn thân, bạn tâm giao, tri kỷ, thanh mai trúc mã, người yêu, bạn trai cũ và bây giờ là cấp dưới... .

Vì thế, nói xong câu kia, Tần Cảnh lập tức bổ sung: “À, thật ra vẫn có quan hệ khá mật thiết”.

Con người Việt Trạch co lại: “Không... Không phải cô chính là cô bạn gái cũ, cùng lớn lên với cậu ta đấy chứ?”.

Tần Cảnh không muốn thừa nhận nhưng vẫn gật đầu như gà mổ thóc.

Việt Trạch bùng tình đầy miễn cưỡng: “Hoá ra cái từ cậu ta luôn miệng nhắc đến là ‘cô nhóc Tần’. Hồi bé, tôi không thể hiểu nổi ‘cô nhóc Tần’ mà cậu ta nói là ‘rất thân’ hay là ‘vừa nhắc đến đã muốn hôn’ nữa*”.

* Trong tiếng Trung, từ Tần (秦) có cách phát âm giống (亲), tính từ mang nghĩa thân thiết, động từ mang nghĩa hôn.

Tần Cảnh phì cười, Việt Trạch cũng cười khẽ, nhưng dễ dàng nhận ra vẻ lúng túng và áy náy: “Tần Cảnh, tôi xin lỗi”.

Tần Cảnh ngạc nhiên, bầu không khí có cần thay đổi nhanh như chớp thế này không?

“Nếu... Nếu tôi sớm biết cô là bạn gái cũ của Doãn Thiên Dã thì đêm hôm ấy, tôi tuyệt đối không làm vậy.”

Mới đầu, Tần Cảnh chưa kịp hiểu chuyện gì, tưởng anh ta nói về việc bắt cóc cô mấy hôm trước. Đến khi nhận ra sự tức giận sâu sắc trong ánh mắt anh ta, cô mới ngộ ra, anh ta muốn nói tới chuyện vượt quá giới hạn với Tần Cảnh trước kia. Cô biết, họ được nuôi dạy theo kiểu tây từ bé, chuẩn mực đạo đức cũng theo phương tây, đó chính là không thể có ý nghĩ quá trớn với bạn gái cũ của bạn thân.

Tần Cảnh bất chợt cảm thấy người này thật đáng yêu, cười nhẹ nhõm: “Không sao đâu. Đã là chuyện lâu lắm rồi, tôi không còn nhớ nữa”, đúng là cô không nhớ thật.

Việt Trạch thoáng sững sờ, hồi lâu mới dám chiêu gật đầu, mỉm cười nói: “Cảm ơn cô”.

Chờ Việt Trạch đi khuất, Tần Cảnh mới gỡ đóa hoa trên đầu xuống, đánh răng rửa mặt, thay đồ ngủ.

Vừa định lên giường cô lại nghe thấy tiếng chuông cửa ình ỏi. Cô nổi quạu, Việt Trạch quay lại làm gì nữa đây? Nhưng nhìn qua mắt mèo, người đến lại là Doãn Thiên Dã đang cúi đầu, trông sắc mặt không tốt lắm.

Tần Cảnh mở cửa: “Đã quá nửa đêm, anh còn ăm ỉ cái gì vậy...”.

Đoạn sau nghẹn ứ nơi cổ họng, bởi vì cô thấy ánh mắt Doãn Thiên Dã tối tăm như thể muốn giết người. Đại khái đoán được nguyên nhân, cô hèn nhát ngậm miệng, căng thẳng nuốt nước bọt, vô thức lùi về phía sau vài bước.

Doãn Thiên Dã lạnh lùng, thâm trầm nhìn cô chằm chằm rồi từng bước ép cô đến sát vách tường.

Không gian lối vào vốn chật hẹp, Tần Cảnh thấy anh càng lúc càng tiến sát tới liền thấp thòm lùi ra sau, nhưng mới đó, tấm lưng đã chạm phải vách tường rồi. Có điều, người đàn ông trước mặt cô về không định dừng bước. Ở nơi khoảng cách dần thu hẹp, vẻ nín nhịn và trầm mặc của anh khiến cô không đề nén nổi cảm giác quần bách. Thấy anh xù lông thế này, cô đã sớm đoán được nguyên do. Cảm nhận được hơi thở của Doãn Thiên Dã càng lúc càng nặng nề, Tần Cảnh càng thêm chột dạ, cuối cùng nở nụ cười nhỉnh nọt: “Tôi không biết gì cả, ngủ trước đây!”.

Định chạy trốn nhưng cô lại không thoát được cánh tay dài mạnh mẽ của người đàn ông này. Anh vừa giật tay về, cô đã dễ dàng bị kéo lại. Cô va mạnh vào lồng ngực vững chắc của anh, lòng cả kinh, ngay tức khắc đã bị anh ép chặt vào tường.

Hai người chỉ cách nhau một khoảng ngắn ngủi, hương nước hoa nam thoang thoang trên người anh toát lên vẻ yêu mị, hoà hợp lạ kỳ với ánh mắt u ám bão bùng.

Cảm thấy khoảng cách giữa họ quá gần, Tần Cảnh càng thêm ngượng ngùng, đỏ mặt quay đi. Giờ phút này, Doãn Thiên Dã đang nổi nóng, thấy cô đỏ mặt liền cho rằng cô chột dạ. Anh nghiêng răng, khắc chế giấy lát nhưng lời nói ra vẫn chất đầy phẫn nộ: “Tần Cảnh, giao ước làm trợ lý giữa tôi và em đã bị huỷ bỏ”.

Tần Cảnh nghe xong, thỉnh thoảng quay đầu lại, suýt nữa đụng phải chóp mũi cao ngất của anh. Tim đập thình thịch nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên đến lạ, cô chất vấn: “Doãn Thiên Dã, ‘quần tử nhất ngôn tứ mã nan truy’, sao anh có thể đổi ý được?”.

“Em còn mặt mũi nói với tôi à?” Doãn Thiên Dã không thể tin nổi, sao cô gái này lại trắng tráo đến thế? Nhìn vẻ mặt ngây thơ vô tội của cô, khoe môi tuấn tú của anh khẽ giật: “Chuyện Thư Miểu là em giúp tôi, nhưng em lại mách lẻo với ba tôi vụ xe cộ. Ông đã lập tức điều tra ra năm chiếc xe đứng tên tôi và cho kéo đi hết rồi. Còn một chiếc xe tôi suu tầm là phiên bản giới hạn nữa. Em biết nó trị giá mấy chục triệu không?”.

Tần Cảnh khẽ nhướn mày, quả nhiên tên nhóc này cất giấu rất nhiều xe, may là cô tố cáo với bác Doãn, nếu không chỉ cần anh bán một chiếc xe thôi đã đủ tiền tiêu xài một thời gian rồi, khoá chỗ thế kia có tác dụng gì cơ chứ!

Cô ngoan ngoãn nhìn anh, không tiếp lời. Khi người ta đang nổi giận tuyệt đối đừng nói gì cả, nếu không cơn giận của họ sẽ trút thẳng xuống đầu ta. Nhưng lần này, cơn giận của Doãn Thiên Dã không chỉ có thế.

“Còn nữa, nhờ phúc của em, ông già nhà tôi đã biết một suy ra ba rồi. Ông cử người đến tịch thu căn hộ của tôi, nên...” Doãn Thiên Dã lạnh lùng nhìn cô, giận quá hoá cười, “Tần Cảnh, em có biết câu ‘hại người hại mình’ không?”.

Tần Cảnh giật thót, ánh mắt từ từ hướng xuống, chỉ thấy bên cạnh đôi chân dài thẳng tắp của ai đó dựng một chiếc vali.

Tần Cảnh: Đừng mà!!! Bác Doãn ơi, chúng ta cùng một phe mà. Sao bác lại hại con?

Cô chờ hồi lâu, tạm thời chưa thể chấp nhận hiện thực. Đến khi hoàn hồn lại thì lập tức đẩy Doãn Thiên Dã ra ngoài cửa: “Anh ra ngoài cho tôi, ra ngoài ngay!”.

Nhưng sức cô quá yếu, đẩy mãi mà người đàn ông này vẫn không lay chuyển, còn nhìn... ngực cô một cách quái lạ. Tần Cảnh cảm nhận được ánh mắt khác thường của anh, ấy vậy mới phát hiện vừa rồi trong quá trình xô đẩy, dây áo ngủ của cô hơi trễ xuống, cảnh xuân khuê gọi kia trở nên hết sức rõ nét...

Ngay tức khắc mặt Tần Cảnh như bị thiêu đốt, vội vàng kéo kín áo lại, ôm chặt lấy người mình, còn không quên tức tối mắng nhiếc: “Đồ dê xồm!”.

Doãn Thiên Dã cười khẩy: “Đâu phải chưa từng nhìn”, thế rồi tiến thẳng vào phòng khách, miệng xầu xa lắm bả: “Hình như nhỏ hơn hồi trước một chút”.

Hừm, ngực tôi không thoả mãn được đôi mắt anh à? Tần Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi. Anh đi chết đi!

Tần Cảnh nhìn bóng lưng phách lối của Doãn Thiên Dã, nhắm mắt lăm lăm trong đầu: 5%, 5%, 5%... Minh nhin. . . Vì 5% kia, chuyện gì mình cũng có thể nhin.

Cô biết không đỏi anh đi được, bèn dứt khoát đóng sầm cửa lại, không buồn nói nhảm với anh mà đi thẳng vào vấn đề chính, đưa ra điều kiện.

“Được rồi! Đúng là tôi đã hại anh không còn nhà để về. Ừ, trước tiên anh cứ ở tạm chỗ tôi đi đã, điều kiện chính là anh phải làm trợ lý cho tôi.”

Doãn Thiên Dã quen cửa quen nẻo rót ngay cho mình cốc nước, ngồi phịch xuống sofa, vừa uống nước vừa nghe cô nói, bực mình ngược mắt lên, hét biết nói sao. “Tần Cảnh, em lấy đâu ra động lực để nói lời này thế hả? Thử Miếu và xe xem như hoà nhau, căn hộ của tôi và ở chỗ của em cũng hoà nhau. Chúng ta không ai thiếu nợ ai, vì vậy tôi không cần đi làm trợ lý cho em để trả nợ.”

“Nếu anh làm trợ lý cho tôi, tôi sẽ trả tiền công cho anh, còn không bắt anh trả tiền thuê nhà nữa.”

“Tôi không thèm!” Anh tròn mắt, khinh thường ngắt lời cô.

“Nhưng. . .” Tần Cảnh chẳng buồn nổi cáu, cười tít mắt, chậm rãi ngồi xuống đối diện, neho mắt nhìn anh đầy xấu xa, đến khi anh thấy chợn rợn mới gằn từng câu từng chữ: “Nếu không chịu, anh phải trả tiền thuê nhà và tiền điện nước cho tôi. Hơn nữa, tôi sẽ khoá tủ lạnh lại, anh có đói meo cũng không ăn được một miếng nào của tôi đâu. Ngoài ra, tôi sẽ cắt hết nước rửa tay, kem đánh răng, khăn tắm, dầu gội, sữa tắm, bột giặt trong nhà vệ sinh. Ai đó có bệnh cuồng sạch sẽ chắc nhin đói được nhưng đảm bảo không thể nhin rửa tay, tắm tấp, giặt quần áo, đánh răng, rửa mặt đâu nhì! Anh tự vác xác đi mua cũng được, mua bao nhiêu tôi vứt bấy nhiêu, xem anh còn đồng nào để tiêu không?”

“Em. . .” Doãn Thiên Dã trố mắt. Cô gái này trở nên thâm hiểm từ khi nào vậy nhì? Bản thân anh đã phong lưu nhiều năm, chưa từng gặp cô gái nào khó đối phó như vậy.

Doãn Thiên Dã gần như nghiêng nát răng, nhưng anh không thể nạt nộ, cũng không thể đe dọa cô. Anh nhớ rõ trước đây cô không phải như vậy. Tại sao mới có bốn năm không gặp, cô gái này đã trở nên bất trị, dai như kẹo cao su thế này?

Anh nhìn cô chăm chăm tròn một phút đồng hồ, mỗi giây trôi qua, con thịnh nộ trong lòng anh lại phùng phùng thêm một bậc. Anh nghĩ chắc anh đã tức đến nội thương rồi, nếu không sao có thể ghen ứ hồi lâu mà không cất nổi một tiếng thế này.

Tần Cảnh biết chừng mực, thấy mặt Doãn Thiên Dã đã xanh mét liền ra sức dỗ anh nguôi giận. Nhất thời, cô đổi sang nụ cười rạng rỡ, nói dịu dàng: “Đã muộn thế này à, hình như tôi hơi đói, chuẩn bị chút đồ ăn thôi. Anh muốn ăn gì không?”

Doãn Thiên Dã hằm hằm nhìn cô đưa tay chống cằm, nở nụ cười ngây thơ vô tội mà tươi tắn nhìn mình. Anh nhắm mắt lại, hít sâu vài hơi mới kiềm chế được nổi xúc động muốn nhào đến bóp chết cô. Anh thật sự sắp điên lên rồi đây!

Cô chờ anh trả lời, trông vẻ im lìm nhần nhin thế này chắc vẫn đang giận dỗi đây. Nhớ lại nội dung nhật ký, anh rất thích ăn bánh xoắn rượu rum Tần Cảnh làm, lại nghĩ đến những biến cố anh tự dưng gặp phải, thành ra thê thảm thế này cũng nhờ phước của cô, thế nên cô đành nịnh nọt dỗ dành: “Đúng lúc có bánh xoắn và rượu rum, tôi làm cho anh ăn khuya nhé, được không?”

Sóng mắt Doãn Thiên Dã xao động, tuy không lên tiếng nhưng Tần Cảnh vẫn cảm nhận được bầu không khí ác liệt quanh anh đã vơi đi phần nào. Người hay xù lông thường dễ nguôi giận. Cô khẽ thở phào, xem ra vuốt giận gã Doãn Thiên Dã xấu xa này cũng vô cùng đơn giản. Cô vội vàng đứng dậy, đi làm bánh xoắn rượu rum, trùng hợp là cô cũng rất thích món này.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Type: Alex Pooh

Tần Cảnh đứng ở cửa thang máy, ngắm nghía lớp trang điểm của mình qua tấm kính. Đây là thói quen của Tần Cảnh kia để lại, cô vui vẻ đón nhận. Dù sao phụ nữ đi làm nhất định phải chú ý đến vẻ bề ngoài. Hình ảnh cô gái phản chiếu trông rất trẻ trung, không mặc đồ hiệu nổi tiếng, chỉ diện chiếc áo sơ mi trắng với quần jeans đơn giản nhưng lại có nét yêu kiều độc đáo.

Tối qua, sau khi ăn bữa khuya, cô trần trọc không ngủ được bèn lật xem hình ảnh và nhật ký ba, bốn năm trước của Tần Cảnh. Khi ấy, Tần Cảnh vừa tốt nghiệp, để tóc ngắn, mặc áo sơ mi trắng và quần jeans, ôm máy ảnh đi khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố, trông dạt dào sức sống tuổi thanh xuân. Đây cũng là phong cách mà Tần Cảnh hiện tại thích.

Có tấm hình phía sau ghi lại hai hàng chữ nhỏ xinh đẹp: Thiên Dã nói chỉ tôi mới toát lên được vẻ cao quý và quyền rũ khi mặc sơ mi trắng. Nhưng từ khi gặp Việt Trạch, suốt đời này tôi không muốn mặc áo sơ mi trắng nữa.

Tần Cảnh chỉnh chiếc cà vát bản nhỏ màu đen trên cổ áo, nghĩ ngợi: Thích mặc thì mặc, sao phải quan tâm đến mấy lời lèm bèm của đám đàn ông chứ!

Nhắc đến Việt Trạch, cô lại bất giác nghĩ đến An Nham. Tháng trước hắn mới chuyển đến bộ phận điện ảnh và truyền hình, hiện giờ đã không ngừng tiến tới chức phó đạo diễn rồi. Không biết phải đợi đến bao giờ ước mơ của cô mới thành hiện thực đây?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền. Cửa thang máy vừa mở ra, Tần Cảnh liền bắt gặp An Nham. Cô nhăn mày. Hắn mặc bộ vest trắng thơm, hai tay bỏ vào túi quần, đầu hơi cúi. Ánh nắng buổi trưa xuyên qua cửa kính in lên lưng hắn, khiến bóng dáng hắn trở nên hư ảo, toát lên phong thái nam tính đặc biệt.

Nghe nói gần đây thịnh hành kiểu đề tiện lên đời.

Có điều... Tần Cảnh vô thức cong khóe môi, trong mắt cô, hắn chưa bao giờ lên đời được cả.

Giây phút ngẩng đầu, An Nham cũng giật mình. Hiển nhiên hắn không cho rằng sẽ gặp lại Tần Cảnh trong tòa nhà Tinh Nguyệt. Với tính cách của cô, hắn là phải bực tức từ chức rồi chứ! Cô đến đây làm gì? Báo thù à? Hắn vô thức nheo mắt.

Tần Cảnh nhìn ra biểu cảm kinh ngạc của hắn, cười đầy ẩn ý, xem ra Tập Vi Lam không đủ thẳng thắn với An Nham nhỉ?

“Ngạc nhiên lắm sao? Chẳng lẽ Vi Lam không nói cho anh biết việc tôi đã chuyển đến Chuyện ngôi sao à? Mà cô ta còn định cơ cấu Lục Nhã trao lại quyền quản lý cho tôi nữa đây!”

An Nham ngơ ngác, quả thật hắn không biết chuyện này. Hơn nữa, Vi Lam cũng chưa hề nhắc đến. Nhưng hắn nhanh chóng nghĩ lại, Vi Lam hiền lành như vậy mới độ lượng tha thứ, vậy mà Tần Cảnh còn lấy oán báo ân. Có lẽ vì hắn đã nói nhiều lần trước mặt Vi Lam rằng hy vọng lãnh đạo nghiêm trị Tần Cảnh nên Vi Lam mới sợ hắn trách móc, đành lên lút giúp Tần Cảnh.

Vi Lam trong sáng thánh thiện, An Nham càng cảm thấy xấu hổ vì bản thân. Vì thế, hắn càng phải bảo vệ Tập Vi Lam nhiều hơn nữa.

Trên đời này, có một số người được đối xử tốt nhưng không biết đường báo đáp, ví dụ như Tần Cảnh. An Nham nghĩ, người cao ngạo mang đầy hoài bão như Tần Cảnh sao có thể chịu đến chuyên mục rẻ rúng như Chuyện ngôi sao làm biên đạo chứ, chắc chắn chỉ nhắm nhục để báo thù mà thôi. Hắn không thể để Tần Cảnh làm tổn thương Vi Lam được.

Ặc, tài năng hoang tưởng của hắn chỉ có hơn chứ không kém Tập Vi Lam!

Cửa kính khép lại, không gian chật hẹp khiến người ta khó thở. An Nham thẳng thắn đến bất ngờ: “Là tôi nhất quyết xin cấp trên phạt nặng cô.”

“Tôi biết.” Tần Cảnh chẳng buồn ngoảnh lại, cũng không có tâm tư lắng nghe. Bây giờ, cô còn đang mài nghĩ kế hoạch chinh đồn chuyên mục Chuyện ngôi sao.

An Nham im lặng hồi lâu, ánh mắt bình lặng không một gợn sóng: “Là tôi làm, vì vậy cô đừng trách Vi Lam. Tôi làm vậy cũng do cô ép tôi thôi. Tần Cảnh! Cô đăng đoạn clip hủy hoại thanh danh của cô ấy, tôi không thể trơ mắt nhìn cô làm hại Vi Lam được.”

Con ruồi này sao cứ vo ve mãi thế nhỉ? Tần Cảnh quay ngoắt lại, thể hiện rõ vẻ khinh thường. Nhìn khuôn mặt bệch trần khàn khoản đến đáng phi nhò của hắn, cô lại thấy nực cười: “An Nham, thật sự là tôi làm hại cô ta sao?”

Hắn ngó người, hồ then quay đi chỗ khác, nhu nhược hạ giọng: “Tôi biết tôi có lỗi với cô, nhưng tình cảm vốn là có hợp có tan”, vội vàng nói xong, tên cận bã này vẫn quyết tâm quay lại đề tài khi này: “Và lại, Vi Lam không biết mối quan hệ trước đây của chúng ta, cô ấy vô tội. Nếu cô có oán hận gì thì cứ nhắm vào tôi này.”

...

Ôi, tại sao mỗi lời vàng ngọc tên này nhả ra đều buồn nôn đến vậy? Đáng khinh đến mức cô gần như không biết nói gì với hắn nữa.

An Nham tiếp lời: “Tôi biết cô trách tôi, là tôi không tốt. Nhưng đến khi đi làm gặp được Vi Lam, tôi mới biết tình yêu đích thực là gì. Tôi...”

“Ngậm miệng giùm cái.” Cô đột nhiên cảm thấy khó chịu, ôm chặt dạ dày đang sôi trào tỏ ý phản đối. Trời ạ, hóa ra người ta thật sự có thể nôn mửa vì mấy lời đáng khinh đấy!

Cô ngẩng đầu, chán nản cười nói: “Anh nói những lời này nghe buồn nôn quá, còn nói thêm nữa, tôi sẽ ới thật cho mà xem”

Câu nói này của cô có thể tương đương với mười cái tát, khiến đạo diễn An trẻ tuổi đỏ chín mặt. Giọng hắn trở nên lạnh lùng, không ôn tồn như khi nhắc về Tập Vi Lam nữa: “Cô có ý gì?”

An Nham vẫn luôn như vậy, xưa nay không chịu được chút khinh bỉ hoặc ác ý nào của người khác. Nếu người nào đó có ấn tượng xấu về hắn, hắn dù liều cả mạng cũng phải phản bác lại từng vấn đề một, sau đó cố gắng tẩy trắng sạch thì thôi. Ở điểm ấy, hắn và Tập Vi Lam quả thật là cặp đôi hoàn hảo. Tần Cảnh thì trái ngược hoàn toàn, dù người ta có mắng nhiếc cô không ra gì, cô cũng chưa chắc để tâm. Ôi dào, gã đề tiện dựa hơi đàn bà để leo cao mà lại không dám thừa nhận, còn lấp liếm bằng tình yêu chân chính nữa cơ đấy! Đồ vô si!

Vượt dạn dày mãi mới chịu êm lại, Tần Cảnh thần nhiên nói: “An Nham, nói thật cho anh biết, ban đầu tôi quen anh chỉ vì giận Doãn Thiên Dã thôi. Bằng không, anh cho rằng Tần Cảnh tôi sẽ để ý loại người không phẩm chất, không đạo đức, không tài năng, không tương mạo, không tiền không thế như anh sao? Sao anh không tự nhìn lại sự chênh lệch giữa anh và mấy người đàn ông bên cạnh tôi đi!”

Cô không đếm xỉa đến khuôn mặt bắt đầu tái nhợt của An Nam, thờ ơ gầy móng tay: “Dĩ nhiên, tôi chưa từng thật sự động lòng với anh, chẳng qua chỉ lợi dụng anh chọc Doãn Thiên Dã mà thôi. Vì vậy, tôi cảm thấy rất có lỗi với anh, đã từng nghĩ đến chuyện đền bù cho anh, nên tôi mới cố hết sức giúp anh thăng tiến trong sự nghiệp.”

“Nhưng mà...” Tần Cảnh chán ghét nhăn mày, “Anh thật sự quá kém cỏi, phải mất bốn năm mới lên được bộ phận điện ảnh và truyền hình.”

An Nham giận đến tái mặt. Thì ra Tần Cảnh xem thường hắn như thế. Quả thật hắn đã sớm thích Tập Vi Lam, nhưng Vi Lam lòng dạ thiện lương, thật tâm suy nghĩ vì hắn, mà cô ta cũng không muốn Tần Cảnh đau lòng nên hai người mãi vẫn chưa đến được với nhau.

Tuy An Nham một mực lợi dụng Tần Cảnh không chút áy náy, nhưng hắn vẫn rất thích cảm giác cao vọi vọi khi được Tần Cảnh nâng niu săn sóc, càng thích cảm giác được kính trọng và sùng bái khi Tần Cảnh đối xử với hắn như thần thánh. Nhưng không ngờ ý nghĩ thật sự của cô lại là vậy.

Ban đầu, hắn chỉ cho rằng cô nói nhảm, nhưng nhớ lại ngày hắn gửi tin nhắn chia tay sau khi cô tung đoạn video, người coi hắn như trời lại bình thần chấp nhận. Cô không trả lời tin nhắn, không nhận điện thoại, cũng không chủ động gọi điện, không bám lấy hắn muốn làm hòa, thậm chí không buồn mắng chửi lấy một câu.

Khi ấy, hắn đã cảm thấy ngờ ngợ, cô xử sự như thế việc chia tay không hề ảnh hưởng gì đến mình vậy. Hắn tưởng ít nhất cô sẽ sống chết van nài, như vậy mới thể hiện được tầm quan trọng của hắn trong lòng cô. Nhưng không hề có tin tức nào hết.

Bây giờ, cô vẫn sống khoan thai, người không gầy bớt đi lạng lạng thịt nào, thậm chí còn dừng dừng châm chọc một đoạn dài.

Hắn cảm tức đến mức gần như bùng nổ. Như vậy hắn đâu phải là người lợi dụng mà là kẻ bị lợi dụng đó chứ? Trong lòng cô, hắn chỉ là công cụ để chọc tức một gã đàn ông khác sao? Trong mắt cô, hắn còn là kẻ không phẩm chất, không đạo đức, không tài năng, không tương mạo, không tiền không thế, không đáng để cô hao hết tâm tư, vất vả theo đuổi ư? Hóa ra cô chưa từng coi hắn là cái thá gì.

An Nham không tài nào chấp nhận được, hắn muốn cãi lại nhưng không có gì chứng minh được khả năng của mình, vốn còn định chửi cô là loại đàn bà ác độc thì cô đã phớt lờ hắn, bước thẳng ra ngoài qua cánh cửa thang máy mở rộng.

Hắn không phục, định đi theo. Con phần nộ nghẹn ứ trong lòng không trút ra ngoài được khiến hắn bức bối vô cùng. Nhưng Tần Cảnh không cho hắn cơ hội. Đúng lúc ấy, Doãn Thiên Dã đã chờ sẵn ngoài cửa. Tần Cảnh đi cùng anh, nhưng người làm tài xế là anh khi này phải chạy xe vào bãi. Không ngờ thời gian lại trùng hợp đến thế.

“Thiên Dã!” Tần Cảnh mừng rỡ, nhào đến như chú chim non đáng yêu, thân mật khoác lấy cánh tay Doãn Thiên Dã.

Doãn Thiên Dã ngờ ngác, vừa định hỏi cô bị bệnh gì thế thì ngược lên đã thấy An Nham đang cúi tiết bám theo ở phía sau. Thế là anh hiểu ra ngay, còn rất phối hợp, hồ hững hất cầm về phía An Nham với khế mỗi khế rướn.

Chỉ là biểu hiện nhẹ nhàng nhưng làm sáng tỏ rất nhiều vấn đề. Bẩm sinh Doãn Cận Bã có dáng điệu kiêu căng như đập tất cả mọi người dưới chân, vẻ miệt thị mang theo sự thương hại này lắng trĩ người ta đến nát vụn, không phải ai cũng có thể biểu hiện triệt để đến thế. Vì vậy, về mặt An Nham cũng nhắc gần như sụp đổ, nổi nhục nhả hai người mang đến cho hắn hôm nay còn nhiều hơn những thú hắn từng trải qua cả đời này.

Sau cái nhìn thờ ơ, Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh thăm thiết dặt tay nhau đi. Mãi cho đến khi khuất khỏi ánh mắt An Nham, Doãn Thiên Dã mới cúi đầu liếc nhìn Tần Cảnh đang quấn lấy mình như gấu koala, khề như róng mảy: “Em có ón không vậy?”

Tần Cảnh nhìn ra sau một cái rồi hất tay anh ra: “Chê tôi ón thì đừng phối hợp. Tên cận bã như hắn còn bày đặt giả làm tình thánh, điều vô dương oai trước tôi. Đừng là tự bốc tro trát vào mặt mình mà!”

“Không phải em thích dạy dỗ đàn ông đê tiện lắm sao?” Doãn Thiên Dã cười, “Em đi dạy dỗ hắn, bỏ qua cho tôi được không?”

Tần Cảnh như róng đôi mảy mảnh mai: “Dạy dỗ hắn hả? Đâu có kiếm được tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Type: Alex Pooh

Lúc Tần Cảnh dẫn Doãn Thiên Dã vào tổ chuyên mục, ánh mắt của mọi cô gái đều đổ dồn về phía anh. Diệu Khả tưởng anh là người mẫu của bộ phận

thông tấn tăng dưới, áp ứng hỏi: “Kì tiếp theo chúng ta chuyển sang phòng vấn người mẫu ạ?”.

“Người mẫu gì?” Mới đầu, Tần Cảnh chưa hiểu, nhìn quanh quất hồi lâu, khi ánh mắt dừng trên gương mặt Doãn Thiên Dã mới nhẹ nhàng “à” một tiếng: “Xin được giới thiệu, đây là Doãn Thiên Dã, trợ lý của tôi.”

Lúc đầu, Doãn Thiên Dã rất bình tĩnh. Anh sớm đã quen với việc bị mấy cô gái trầm trồ vì vẻ bề ngoài của mình hay ngộ nhận anh là người mẫu rồi nên không có gì để kiêu ngạo hay lên mặt cả. Mấu chốt là tiếng “à” trầm bổng của Tần Cảnh khiến anh hơi khó chịu. Lẽ nào trong mắt cô gái này, anh chỉ là cô cây làm nền thôi ư? Chơi với nhau cả chục năm trời mà cô không cảm nhận được vẻ đẹp của anh sao? Phải biết rằng trước đây, anh còn định làm diễn viên nữa kia.

Tiếp đó, Tần Cảnh giới thiệu nhóm Diệu Khả cho Doãn Thiên Dã biết. Văn phòng chợt rộn lên tiếng chào hỏi giới thiệu tíu tít xôn xao.

Bởi vì Doãn Thiên Dã rất ít khi quan tâm đến chuyện của Doãn Thị, càng ít lộ diện trước truyền thông nên không ai biết anh là quý tử độc đinh của ông chủ Doãn Thị. Dù sao đâu ai điên mà liên tưởng thái tử tài phiệt giải trí với một trợ lý biên đạo chuyên mục bèo bọt cơ chứ?

Tần Cảnh sửa sang lại tài liệu rồi tập trung mọi người mở cuộc họp. Tiết mục kỳ tiếp theo là tuần sau, còn kỳ cuối tháng là mười ngày sau, nếu muốn nâng cao lượng tiêu thụ của kỳ cuối tháng, vậy trước tiên phải đặt nền móng ở kỳ tới đây.

Trước khi vào cuộc họp, Tần Cảnh nói đơn giản: Từ kỳ sau, Chuyện ngôi sao phải cải cách, nếu không cứ theo cái đà này thì sớm muộn gì cũng sẽ bị bộ phận truyền thông online xóa sổ, đến lúc đó, tất cả đều thất nghiệp không biết chừng.

Mọi người vốn tưởng lần này cũng vô bổ và nhạt nhẽo như mấy cuộc họp thông thường của Lục Nhã, không ngờ Tần Cảnh vừa lên đài đã cho một quả bom tấn. Tất cả lập tức chỉnh đốn trạng thái chậm chạp lười nhác, ngồi nghiêm trang, căng thẳng nhìn vị biên đạo mới trông lạnh nhạt nhưng ẩn chứa sự tàn nhẫn này một cách khó hiểu.

Ai cũng biết tình trạng hiện tại của Chuyện ngôi sao nên đều không có ý kiến gì, chỉ có Diệu Khả chịu trách nhiệm chuyên mục kỳ sau khá chán chừ: “Trước khi chị đến, em đã chuẩn bị rất nhiều tài liệu cho chuyên mục kỳ sau, nói vậy không thực hiện kế hoạch phòng vấn độc quyền An Phi và Hoàn Mộ nữa ạ?”.

Tần Cảnh gật đầu: “Nếu em cam đoan có thể đạt được hiệu quả tốt và đáng xem thì có thể tiếp tục.”

Thế là Diệu Khả im lặng. Cô ấy khá lười, thật ra kế hoạch cô đưa ra cũng không có gì, chỉ là gửi danh sách câu hỏi cũ rích từng dùng tỷ lần cho trợ lý của hai ngôi sao này để họ xem qua rồi lên nội dung sơ lược, sau đó đúng hạn đến quay là được.

Tần Cảnh nói: “Tôi biết mọi người thay phiên nhau phụ trách công việc nên tôi có một câu hỏi. Nói thật đi, nếu một kỳ Chuyện ngôi sao nào đó mà các bạn không phải người chịu trách nhiệm chính, liệu các bạn có xem chương trình kỳ ấy hay không?”.

Cả nhóm lặng thinh.

Tần Cảnh thờ dãi: “Chính các bạn cũng cảm thấy dù là công việc hay hiệu quả chuyên mục đều không gọi nổi hứng thú của bản thân, vậy khán giả làm sao có hứng thú được? Phải nhớ, điểm nổi trội của mỗi chuyên mục đều phải dựa vào sức hấp dẫn của chính bản thân nó chứ không phải đu theo sức hút của mấy ngôi sao khách mời. Bấu víu vào khách mời để chèo chống tiết mục sẽ không kéo dài được, phải là một tiết mục giúp lãng xê khách mời mới có thể vươn cao vươn xa.”

Tần Cảnh nói từ tốn, bảo đảm từng chữ có thể khắc sâu vào lòng mỗi người: “Con đường sau này của chuyên mục Chuyện ngôi sao phải dựa vào những người đang có mặt tại đây. Các bạn muốn rập khuôn, tiếp tục làm công việc tầm thường tẻ nhạt, không hề có biến số hay muốn mỗi ngày làm việc đều đầy màu sắc vì tính thử thách của công việc, dùng sức mạnh của mình thay đổi hiện trạng, tạo nên một chuyên mục khiến người ta phải nhìn với một ánh mắt khác?”.

Tần Cảnh còn chưa dứt lời, đôi mắt của các nhân viên đã bùng lên khát khao thách thức, như được thắp sáng bởi viễn cảnh tràn trề hy vọng vào tương lai. Con người là động vật dễ bị tác động, nếu có cơ hội thay đổi hiện thực và thách thức chính mình, ai cũng tình nguyện thử sức. Nhất là cơ hội mang đến trái ngọt có thể dự đoán này. Dù thất bại, vẫn còn người ở đó, ví dụ như cấp trên Tần Cảnh đứng ra gánh chịu hậu quả chẳng hạn...

Doãn Thiên Dã ngồi một bên, lặng yên nhìn góc mặt nghiêm túc và cổ cháp của Tần Cảnh. Lời phát biểu hào hùng như người lãnh đạo của cô dường như đã thuyết phục được lòng anh.

Thật kỳ lạ!

Đôi mắt xinh đẹp của Đường Quả sáng lấp lánh: “Em hy vọng thay đổi. Em cũng hy vọng chuyên mục mình làm đạt được giải thưởng trong các cuộc họp hằng năm của công ty. Em hy vọng sau này khi trò chuyện với các đồng nghiệp ở tổ khác sẽ không phải đổ mặt xấu hổ nữa.”

Trần Mạnh, Thái Vi và Diệu Khả cũng hưng phấn gật đầu.

Tần Cảnh khẽ thở phào, bàn tay nắm chặt và đôi chân run rẩy dưới mặt bàn cuối cùng cũng được thả lỏng. Có trời mới biết khi nãy cô lo lắng, sợ hãi những người này không chịu đổi mới với thử thách đến cỡ nào.

Tinh thần tập thể ở đâu cũng cực kỳ quan trọng, cô không thể một mình chống đỡ cả một chuyên mục. Dù ý tưởng là của cô, cô vẫn cần mọi người ủng hộ và thực hiện, phối hợp và giúp đỡ.

Tần Cảnh bình tĩnh điều chỉnh lại hơi thở rồi mới chậm chậm nói: “Vậy các bạn có ý kiến hay đề nghị gì với kế hoạch thay đổi thì cứ nói ra đi. Nhất định phải nhìn nhận vấn đề từ góc độ của khán giả, suy nghĩ nhiều phía. Nếu các bạn là khán giả, các bạn muốn được xem một chương trình như thế nào?”.

Việc này... Tất cả đều chau mày suy tư, họ chưa từng hiến kế, trước kia đều làm theo chủ ý của Lục Nhã, đa phần dựa vào khuôn mẫu, không hề có chủ kiến của chính mình. Vì vậy, họ yên lặng suy nghĩ rất lâu, vắt hết óc nhưng cũng không nảy ra sáng kiến nào.

Trước đó, Tần Cảnh đã nghĩ đến tình huống này nên không vội vã thúc giục. Dù sao không khí làm việc và quan niệm tư tưởng cần có thời gian để dần dần thay đổi, chỉ cần sau này, mọi người học được cách.

sáng tạo từ công việc thực tiễn là ổn rồi.

Nhưng hiện tại, phiền phức chính là cô cũng không nghĩ ra cách nào hay để giải quyết dứt điểm cả. Sáng kiến thì có rất nhiều, nhưng chuyên mục Chuyện ngôi sao lại không đủ nhân lực, tài chính cũng có hạn, những ý tưởng của cô đều gặp hạn chế, tỉ lệ khả thi gần như là con số không.

Tần Cảnh khá đau đầu, một chuyên mục chỉ có tổng cộng năm người, thậm chí hai trong số đó chưa có đến một năm kinh nghiệm, kinh phí hoạt động còn không dduê. Liệu có cách nào không cần nhiều sức người sức của mà vẫn đạt được hiệu quả vượt trội không?

Thời điểm Tần Cảnh còn đang suy nghĩ, Thái Vi nhỏ giọng đề nghị: “Bình thường, tôi thích xem Tiêu điểm sáng nhất. Tần Cảnh, Tiêu điểm sáng vốn do một tay cô tạo ra, bây giờ cô được điều sang bên tổ chúng tôi, thế dứt khoát chuyển dời hình thức thành công của chương trình này qua đây luôn không phải là tốt rồi sao?”.

Tần Cảnh lắc đầu: “Nét đặc sắc của Tiêu điểm sáng là số lượng lớn tin tức chính xác và gây sốc, nên việc thu thập, chọn lựa và xét duyệt các tin tức trong giới giải trí phải vô cùng gấp rút. Nhưng chuyên mục Chuyện ngôi sao một là không có đội ngũ phóng viên tăng đày, hai là không có chuyên viên xét duyệt, ba là không có hệ thống sáng tác nội dung, rập khuôn theo hình thức của Tiêu điểm sáng là không thể được”.

Mất Diệu Khả chợt lóe sáng, đưa ra ý kiến: “Vậy chúng ta mời thêm vài ngôi sao lớn không được sao? Lần nào chúng ta cũng mời ngôi sao hạng ba, đương nhiên không ai muốn xem rồi!”.

Tần Cảnh còn chưa cất lời thì Trâu Mạnh đã cắt đứt ảo tưởng của Diệu Khả: “Kinh phí của tổ chúng ta không đủ đâu. Thật không biết bình thường cô nghĩ gì nữa!”.

Diệu Khả ngượng chín mặt, Tần Cảnh không muốn dă kích tinh thần tích cực của cô ấy, cười nói: “Chờ chuyên mục của chúng ta gặt hái được thành công, đương nhiên cấp trên sẽ đổ thêm kinh phí. Đến lúc ấy, Diệu Khả thích ngôi sao lớn nào, có lẽ chúng ta có thể mời được đấy!”.

Diệu Khả vừa nghe xong đã lập tức phản chấn trở lại. Để được gặp ngôi sao yêu thích, sau này cô ấy sẽ cố gắng làm việc.

Đường Quả vẫn suy tư, hồi lâu mới do dự nói: “Em cảm thấy, chủ đề hấp dẫn muôn thuở trong giới bao giờ cũng là đào bới đời tư và cuộc sống phía sau màn ảnh. Nhân lực và kinh phí chúng ta có hạn, không thể tiến hành ‘bóc phốt’ quy mô lớn như Tiêu điểm sáng được. Nhưng mà...” Đường Quả hơi kích động, run run trình bày ý tưởng: “Chúng ta có thể khiến khách mời tiết lộ. Họ đều là người lăn lộn trong giới giải trí, hiểu rất nhiều chuyện bí mật phía sau sân khấu, chắc chắn còn biết nhiều và chính xác hơn cả phóng viên nữa.”

Tần Cảnh mỉm cười gật đầu, cô cũng từng suy nghĩ đến điểm này, nhưng có một vài vấn đề cần phải chú ý. Đầu tiên, cô khen ngợi Đường Quả: “Ừ, ý tưởng này của em hay lắm!”.

Trâu Mạnh và Thái Vi cùng nhìn sang Đường Quả tán dương: “Quả Quả, người mới, giỏi lắm!”.

Tần Cảnh chờ tất cả khen ngợi xong mới từ tốn nói: “Đề nghị của Đường Quả rất tốt, nhưng trên phương diện hành động cần có vài điểm chú ý. Thứ nhất, nếu khách mời nói dối để hồng nổi tiếng, hủy hoại hình tượng của người trong giới, vậy tiết mục của chúng ta cũng sẽ chuốc lấy phiền phức vì dung túng và thất trách. Thứ hai, trái lại, nếu khách mời bo bo giữ mình, hoặc tuân theo quy tắc thỏa thuận ngầm trong giới, có thể sẽ không muốn phối hợp với chúng ta, bóc mẽ đời tư người khác. Vì vậy, chúng ta phải nghĩ cách làm sao vượt qua hai yếu tố bất lợi này?”.

Điều này khiến mọi người lại rơi vào yên lặng, vừa vắt óc nghĩ ngợi vừa thầm khen quả nhiên Tần Cảnh là người đến từ tầng mười hai phía Nam, suy nghĩ thấu đáo và chu toàn hơn họ nhiều.

Đúng vậy, điều thứ nhất ảnh hưởng đến danh dự và tính hợp pháp của chuyên mục, điều thứ hai ảnh hưởng đến sự phát triển lâu dài của chuyên mục. Đây đều là những vấn đề phải giải quyết trước nhất. Nhưng phải giải quyết thế nào đây?

Tần Cảnh nhăn mày, rốt cuộc phải làm thế nào... Bỗng nhiên, mắt cô lóe sáng, đúng vậy, nếu như nghĩ ngược lại là có thể rồi.

Lòng cô mừng quýnh, vừa định cất lời lại nghe thấy Doãn Thiên Dã này giờ vẫn trầm mặc bỗng dung ngập dài chán ngán giữa không khí yên lặng như tờ, sau đó anh uể oải nói: “Để cho mấy ngôi sao tự nói chuyện của mình không phải là được rồi sao?”.

Tần Cảnh khẽ cười, đúng là tư tưởng lớn gặp nhau!

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Type: Alex Pooh

Thái Vi nghi ngờ: “Tự nói chuyện của mình là sao?”.

Doãn Thiên Dã lười nhác ngả vào lưng ghế, thờ ơ đáp: “Không nhất thiết phải là chuyện riêng tư tai tiếng long trời lở đất gì, chỉ báo mấy ngôi sao kể lại chút chuyện khó khăn, bức xúc, xấu hổ từng gặp thôi. Kiểu chuyện đấy nói ra không bị kiện tụng, mà đa phần họ cũng sẽ phối hợp.”

“Phải đấy!” Trâu Manh suy nghĩ giây lát rồi bỗng sáng tỏ, phụ họa theo: “Trong mắt người hâm mộ, ngôi sao luôn cao xa vời vợi, chia sẻ những chuyện nhỏ nhặt này có thể rút ngắn khoảng cách giữa họ với người bình thường, khán giả nhất định sẽ thích xem.”

Diệu Khả cũng chen lời: “Đúng vậy đấy! Ví dụ như tôi này, mặc dù tôi ghét giới giải trí Hàn Quốc, nhưng chương trình giải trí của họ thường miêu tả cuộc sống đời thường của ngôi sao, tôi rất thích xem. Nếu là chuyện khó khăn trong cuộc sống của ngôi sao, chắc chắn tôi còn thích xem hơn nữa.”

Thái Vi và Đường Quả cũng liên tục tỏ vẻ đồng ý.

Tần Cảnh tiếp tục bổ sung sáng kiến: “Nếu như vậy, mỗi kỳ có thể chọn phỏng vấn vài ngôi sao, sau đó bỏ phiếu bình chọn trên mạng. Ngôi sao nào có câu chuyện thể thâm nhất, bức xúc nhất hoặc xấu hổ nhất theo người xem bình chọn sẽ được tặng giải thưởng đáng yêu nhất.”

Tần Cảnh vừa nói xong, tất cả mọi người đều có ý kiến, thi nhau góp vui.

Diệu Khả: “Huy hiệu kia có thể in hình gấu koala.”

Đường Quả: “Nếu khách mời nào đồng thời đạt được giải ngay thơ đáng yêu nhất của tiết mục có thể tiến vào kỳ tiếp theo, tiết tục tiết lộ, thi đấu với khách mời khác.”

Thái Vi: “Việc bỏ phiếu và tuyên truyền thì nhờ ngôi sao đăng Weibo cá nhân hoặc trang xã hội nào khác kêu gọi fan đến xem là được.”

Trâu Manh: “Nhưng mà kinh phí vẫn là vấn đề, làm sao để mời hàng loạt ngôi sao đến chương trình của chúng ta được? Hơn nữa, nếu chỉ là mấy ngôi sao nhỏ thì cũng không có sức hút đáng kể gì.”

Tần Cảnh đã dự đoán được, cười xòa: “Không cần mời, vớ lại, ngôi sao lớn cũng không thành vấn đề.”

Mọi người đồng loạt nhìn sang, có cách hay nào ư?

Tần Cảnh hít sâu vào rồi nói: “Tôi đã kiểm tra danh sách khách mời những năm gần đây của Chuyện ngôi sao. Chúng ta đã từng mời rất nhiều ngôi sao hạng nhất, hạng hai, hạng ba. Quy luật chung là: nếu mời ngôi sao hạng A, kinh phí chỉ đủ mời một người, mà thời gian ghi hình còn bị rút ngắn; hạng B thì có thể mời hai người một lần, hạng C thì ba người. Nhưng dựa theo ý tưởng đối mới vừa rồi của chúng ta, tiết mục mười lăm phút cần số lượng ngôi sao lên hình ít nhất là năm đến sáu. Kinh phí chắc chắn không đủ, có điều...”

Tần Cảnh cười rạng rỡ: “Mời đến không được thì chúng ta có thể đi tìm họ mà.”

“Giống như phóng viên giải trí đi phỏng vấn, hỏi một câu, họ sẽ trả lời từ ba đến bốn phút, sau đó mang về cắt ghép biên tập lại là được rồi.”

Mọi người gật gù tâm phục khẩu phục.

Trâu Manh xuyết xòa: “Nếu là vậy, phỏng vấn ngôi sao hạng A sẽ không thành vấn đề. Không những thế, kinh phí còn giảm đi rất nhiều, một tiết mục mời mười mấy khách cũng không sao.”

“Có điều...” Tần Cảnh nhếch môi cười, “E rằng mọi người không được ở văn phòng nữa, sau này phải thường xuyên ra ngoài.”

Đường Quả cười khanh khách: “Làm nghề của chúng ta, phải chạy qua chạy lại mới đúng, cứ ngồi lì trong văn phòng thế này mới là lạ ấy.”

Tần Cảnh thấy mọi người đều đồng ý liền ra lệnh: “Tốt lắm, Trâu Manh và Diệu Khả chung một tổ, Đường Quả và Thái Vi một tổ, tôi và Doãn Thiên Dã một tổ. Mỗi tổ chịu trách nhiệm phỏng vấn từ ba đến bốn ngôi sao, có cả hạng A hạng B, sau khi trở về sẽ sàng lọc bỏ đi những tin không có sức hấp dẫn. Lần đầu tiên phỏng vấn, mọi người có thể lựa chọn mấy ngôi sao thường hợp tác chung hoặc quen thân với mình. Lát nữa, Trâu Manh sắp xếp lại số điện thoại của ngôi sao và người đại diện rồi phát cho mọi người. Thái Vi cho chuyển thiết bị sang đây, mỗi tổ một máy ảnh, một máy ghi âm. Sáng thứ sáu, mọi người tập trung tại văn phòng, cùng sàng lọc lại video, lên nội dung kịch bản. Hai ngày này, tất cả chịu trách nhiệm truy tìm ngôi sao, không cần đến văn phòng, làm sớm nghỉ sớm. Được rồi, xuất phát!”

Tần Cảnh thu dọn tài liệu xong, đứng lên khích lệ: “Cố gắng lên nào!”.

“Cố gắng nào!” Bốn cô gái còn lại đồng thanh hô to rồi vội vàng lao vào việc. Văn phòng bỗng chốc tràn trề sức sống.

Doãn Thiên Dã lười biếng đứng dậy, liếc nhìn Tần Cảnh: “Em biết không? Trông em chẳng khác gì mấy tên diễn giả chém gió tung trời ở công ty đa cấp cả.”

Tần Cảnh nghiêng răng: “Cút!”.

Tổ Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã chịu trách nhiệm liên lạc với người mẫu hạng A Liễu Du Đóa, diễn viên hạng B Di Đóa và người mẫu hạng C Tô Đóa Đóa. Bản thân Tần Cảnh không hiểu rõ lắm về giới showbiz nên nhờ Trâu Manh chọn bùa cho cô ba người.

Lúc lấy được số điện thoại của đối phương, Tần Cảnh nhắn mày: “Sao nhiều ‘Đóa’ thế hả? Quái đản thật!”.

Doãn Thiên Dã lộ đầu đến xem, bật cười: “Có gì quái đản đâu, nghe hay hơn là ‘Hoa’ mà! Em xem, Tần Đóa dễ nghe hơn Tần Hoa nhiều ấy chứ! Dĩ nhiên...”, anh bổ sung thêm: “So với Tần Cảnh thì Tần Hoa nghe vẫn ổn hơn.”

Tần Cảnh liếc xéo anh một cái: “Tôi cảm thấy Doãn Hoa Hoa nghe hay nhất, phù hợp với khí chất lãng nhãng của anh đấy!”.

Sau khi liên lạc và sắp xếp thời gian với người đại diện của ba ngôi sao, Tần Cảnh đến phỏng vấn Di Đóa trước.

Gần đây, Di Đóa bận đến thành phố khác chạy sô, chỉ có xế chiều hôm nay là quay phim ở ngoại thành. Người đại diện của cô ta nói có thể tranh thủ khoảng mười phút trong lúc quay.

Bản thân Tần Cảnh cũng rất có hứng thú với lần phỏng vấn này. Di Đóa đang đóng bộ phim Lý Mục của đạo diễn Thạch Tiểu Thương. Ông rất nổi tiếng trong giới, Tần Cảnh vô cùng thích ý tưởng và cách quay phim của ông. Lần này đến phim trường, nhân tiện có thể quan sát công việc của đạo diễn, có lẽ sẽ học hỏi được chút đỉnh.

Khi đến nơi mới phát hiện, tổ quay chia ra hai nhóm A, B. Nhóm của đạo diễn Thạch Tiểu Thương đi quay ngoại cảnh dã chiến, để lại nhóm B quay cảnh thâm cung nội chiến. Di Đóa diễn vai Triệu xướng cơ của Triệu Điều Tương vương, tham tiền dâm loạn, tư thông với Xuân Bình Quân, nhận hối lộ từ nước Tần, hại chết danh tướng Lý Mục, cuối cùng khiến nước Triệu diệt vong.

Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã xuất hiện vào lúc Di Đóa đang hóa trang, người đại diện nói mấy diễn viên kia đến trễ nên thời gian quay bị kéo dài một tiếng đồng hồ, bảo chờ một chút. Chuyện này rất bình thường nên Tần Cảnh không mấy để ý, bèn ra ngoài xem đạo diễn nhóm B quay phim.

Trước ống kính là cảnh phu nhân Lý Mục hay tin Lý Mục bị xử tử, vội vã chạy ra khỏi cung Hoàng Diệp Phân Phi để gặp phu quân của mình lần cuối, nhưng mới được nửa đường đã nghe thấy tiếng chuông báo tang.

Diễn viên đóng vai phu nhân Lý Mục là sinh viên của học viện điện ảnh, một cô gái trông vô cùng hiền lành. Cô ấy để mặt mộc, mặc chiếc váy tay rộng màu trắng, giữa cánh lá vàng giăng khắp chốn, vẻ đẹp diễm lệ mà thể lương vô cùng.

Tần Cảnh đứng ở phía này ống kính, xem đến mê mẩn. Lúc vừa quay người định hỏi Doãn Thiên Dã cô gái này có đẹp không thì đã thấy anh nheo mắt, nhìn về phía diễn viên nữ kia như có điều suy nghĩ, bàn tay vô thức vuốt cằm.

Bỗng có thứ lóe lên trong đầu Tần Cảnh. Ồ, hình như đây là thói quen khi Doãn Thiên Dã có hứng thú với cô gái nào đó. Đúng là chứng nào tật nấy mà!

Tần Cảnh khẽ huých anh, cảnh cáo bằng khẩu hình: “Lộ liễu quá, chú ý hình tượng.”

Doãn Thiên Dã từ từ cúi đầu nhìn cô, đôi mắt lấp lánh, hình như chưa được thỏa mãn: “Tôi cảm thấy em mặc bộ đồ cổ trang đó, để xõa tóc như cô ta hẳn là rất đẹp.”

Ó, đây là trêu bóng ghẹo gió à?

Tần Cảnh khựng lại giây lát, cô gái nào cũng thích được khen xinh đẹp, nhất là khi được so sánh với cô gái trẻ hơn mình. Trong lòng Tần Cảnh có chút vui vẻ và đắc ý, nhưng tâm trạng kia cũng không ngăn được cô lạnh lùng mắng anh thần kinh.

Nói xong, Tần Cảnh tiếp tục nghiêm túc quan sát nam đạo diễn trẻ tuổi và màn hình của anh ta. Đoạn phim được quay bằng ống kính tiêu cự lớn, hình ảnh trực quan mà có độ rộng.

Tần Cảnh nhìn cô gái váy trắng chạy băng băng trong màn hình, nửa đường nghe thấy chuông tang, ánh mắt bỗng nhòe đi, ngã quỵ xuống đất. Cô khẽ nheo mắt, không dám lòng được, buột miệng: “Chỗ này đổi thành quay chậm sẽ hay hơn.”

Tần Cảnh đọc thoại xong mới phát hiện mình đường đột, nhưng anh đạo diễn kia đã quay đầu lại: “Cô vừa nói gì?”.

Tần Cảnh xấu hổ cười, ngượng ngùng nói: “Đây chỉ là cảm giác của cá nhân tôi thôi, không chắc chắn là hiệu quả...”.

Phía sau có người ngắt lời: “Tôi cũng cảm thấy đổi thành quay chậm sẽ có hiệu quả tốt hơn.”

Tần Cảnh quay đầu lại liếc mình, là đạo diễn Thạch Tiểu Thương. Lẽ nào nhóm quay ngoại cảnh kết thúc sớm nên về đây thị sát sao?

“Đạo diễn Thạch, chào ông!” Tàn Cảnh lịch sự chào hỏi.

“Chào cô, Tàn Cảnh!” Thạch Tiểu Thương gật đầu.

Tàn Cảnh hốt hoảng, đạo diễn Thạch biết cô ư?

Thạch Tiểu Thương quay đầu nói với đạo diễn trẻ: “Chương Hiền, quay lại cảnh kia đi!”.

Tàn Cảnh như bị sét đánh ngang tai. Chương Hiền? Chương Hiền á? Cái gã Chương Hiền nửa phần sau truyện quy tắc ngầm với Tàn Cảnh còn dẫn Tàn Cảnh tới cho N nhà đầu tư đó sao?

Cô ớn lạnh, cả người run rẩy, may mà hiện tại tình tiết vẫn chưa phát triển đến mức ấy. Sau này, cô nhất định phải cách xa gã đạo diễn thói tha này mới được. Mà ngay bây giờ, cô đã muốn ngồi phi thuyền rời khỏi phim trường này luôn rồi...

Nhưng Thạch Tiểu Thương lại quay sang bắt chuyện: “Năm ngoái, khi làm giám khảo cho cuộc thi phim ngắn, tôi đã xem tác phẩm của cô. Các phương diện như kịch bản, tình tiết, cảnh quay và biên tập đều chắc tay, rất xuất sắc, không giống người mới vào nghề. Nhưng tại sao sau này lại không nghe thấy tin tức nào nữa vậy?”.

Cô không phải là người quay bộ phim kia nên hơi hồ thẹn, đành trả lời ứng phó: “Bởi vì thay đổi vị trí trong công ty nên bận quá ạ!”.

Thạch Tiểu Thương gật đầu, trò chuyện thêm với cô về mấy bộ phim điện ảnh gần đây, hai người nói chuyện không lâu nhưng rất vui vẻ. Cuối cùng, Thạch Tiểu Thương đưa cô một tấm danh thiếp: “Nếu cần thảo luận về phương diện này có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Tàn Cảnh vui mừng nhận lấy, cầm trong tay nhìn hồi lâu mới quay lại định khoe khoang với Doãn Thiên Dã. Nhưng ngoảnh đầu sang đã thấy anh đi bắt chuyện làm quen với nữ diễn viên đóng vai phụ nhân Lý Mục từ lúc nào.

Tên này là cái giống gì thế? Vừa không để ý đã nhảy đi khắp nơi rồi.

Cô thân nhiên tới sau lưng Doãn Thiên Dã, nghe anh ba hoa phét lác rằng cô gái kia rất giống một người mẫu gốc Hoa anh đã từng gặp ở tuần lễ thời trang Milan.

Làm quen kiểu lối thời thế này thật mất mặt quá. Nhưng kỳ lạ là cô diễn viên vô cùng thoải mái, còn cười khanh khách hỏi anh đi lúc nào.

Tàn Cảnh khẽ vỗ vai Doãn Thiên Dã, anh quay lại thấy cô thì giật bắn cả mình. Tàn Cảnh ghen lời. Làm ơn đừng ra về bị bắt gian thế được không? Chúng ta đâu có gì với nhau cơ chứ...

“Anh đi hỏi thăm người đại diện của Di Đóa, có phải cô ta diễn cảnh tiếp theo không?”.

“Sao em không tự...” Hai chữ “đi đi” phía sau chưa kịp nói, Doãn Thiên Dã đã bị ánh mắt cường chế của Tàn Cảnh cảnh cáo, đành bỏ đi với vẻ mặt tức tối.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của Doãn Thiên Dã đi xa, cô diễn viên cười khúc khích, gương mặt trắng nõn ửng hồng.

Tàn Cảnh cũng cười âm áp: “Sao hả? Trợ lý của tôi đẹp trai không?”.

“Trợ lý?” Diễn viên nữ sùng sốt: “Anh ấy là trợ lý, không phải là Doãn Thiên Dã cậu chủ của Doãn Thị sao?”.

Tàn Cảnh còn tỏ ra kinh ngạc hơn, trố mắt: “Anh ta lại dùng chiêu giả mạo cậu chủ Doãn Thị đi tán gái à?”.

Diễn viên nữ không tin tưởng cho lắm: “Không thể nào đâu, tôi thấy anh ấy rất khí chất, cũng... rất phong độ mà.”

Tàn Cảnh khe khẽ thở dài: “Lăn lộn trong giới này, có ai không biết làm màu đâu! Nhưng mà, anh ta thật sự là trợ lý của tôi, đường đường là con trai độc nhất của giải trí Doãn Thị, tội gì chạy đến đây làm cu li cho tôi chứ! Làm nghề này nào có được mấy đồng.”

Cô diễn viên đỏ mặt, không phải xấu hổ mà là tức giận vì bị gạt và cả có chút mất mát vì không câu được con đại gia nữa.

Tàn Cảnh vờ như không thấy, nói tiếp: “Nghe nói gần đây có một số tên dựa vào mã bê ngoài để lừa tình lừa tiền đấy! Có điều trợ lý của tôi không phải là người như thế đâu, chắc là anh ta thích cô thật! Thật ra anh ta cũng rất đẹp trai mà, có lẽ hai người qua lại cũng tốt.”

Diễn viên nữ cười không thật lòng cho mấy, hiển nhiên không có hứng thú gì.

Tàn Cảnh lại thêm nắm đấm muối: “Đúng rồi, Doãn Thiên Dã thật xấu lắm, hồi bé ăn quá nhiều thịt nên phì ra.”

Cô diễn viên lại trở nên hăng hái: “Cô biết anh ấy à?”.

Tàn Cảnh á khẩu, mắt cô ta sáng như đèn pin thế này là sao nhỉ? Cô dứt khoát kết thúc câu chuyện: “Bên kia tôi còn có cuộc phỏng vấn, đi trước đây! À, đúng rồi, lớn như chút nữa trợ lý của tôi đến tìm cô, cô đừng huych toẹt ra nhé! Dù sao tôi và anh ta cũng là đồng nghiệp.”

Tần Cảnh đến nơi dựng cảnh, Di Đóa đã bắt đầu quay phim. Lúc Doãn Thiên Dã nhìn thấy cô, ánh mắt anh rất kỳ lạ: “Em cũng vác xác qua đây còn bảo tôi đến xem làm gì?”.

Tần Cảnh: “Hiếm khi được sai bảo cậu Doãn làm chân chạy vặt, dĩ nhiên phải tận dụng triệt để rồi.”

Doãn Thiên Dã lườm cô, lập tức đi tìm diễn viên nữ khi này. Tần Cảnh len lén nhìn theo bóng lưng anh, không nhịn được cười: Doãn Cận Bã, chúc anh cưa gái thuận lợi nhé ---

Tần Cảnh vui vẻ quay lại xem đóng phim, cảnh này quay Triệu xướng cơ phát huy sức quyến rũ trên giường, gièm pha với Triệu Điều Tương vương hồ đồ rằng Lý Mục tay cầm binh quyền, rất được lòng dân, chỉ sợ muốn tạo phản... Triệu Điều Tương vương túng dục quá độ vừa thì thầm “Quả nhân sẽ trị tội hần” vừa ôm ấp vuốt ve thân thể ả. Triệu xướng cơ vừa tiếp tục thô thể bên tai vừa nở nụ cười gian xảo.

Tần Cảnh đứng xem hồi lâu, Di Đóa quả thật đã diễn rất ngọt vai Triệu xướng cơ này, về cảm dỗ là lời của kỹ nữ đã được cô ta khắc họa một cách sâu sắc.

Chờ tới khi phân cảnh được quay xong, Tần Cảnh định gọi Doãn Thiên Dã đi phỏng vấn, nhưng vừa quay đầu lại thì đã thấy anh đứng sau cô từ lúc nào. Anh khẽ nhúm mày, đôi mắt u buồn, còn vô thức cắn nhẹ môi, trông cô đơn cùng cực.

Tần Cảnh sững sờ, tên ngoài hành tinh lúc nào cũng hóm ha hóm hờ, bàng quan với hết thảy mọi chuyện này bị động kinh rồi ư?

“Này, anh sao thế?”.

Doãn Thiên Dã không nhìn cô, trầm lặng, rừ rừ, buồn bực than thở: “Lần đầu tiên có phụ nữ từ chối cho tôi số điện thoại, không thể nào tin nổi.”

Tần Cảnh ghen lời. Nhìn đáng điệu của anh còn tưởng chuyện chết người đấy!

“Anh phải lòng con gái người ta nhanh thế à?” Tần Cảnh kinh ngạc.

“Không phải!”.

Doãn Thiên Dã tức giận nhìn cô, tỏ vẻ tiếc rẻ sao cô không bắt được trọng điểm: “Nếu cô ta cho tôi số điện thoại, chưa chắc tôi đã liên lạc với cô ta, hoặc là quay đầu liền quên phắt. Nhưng cô ta lại từ chối tôi, cả đời này của tôi chưa từng bị phụ nữ cự tuyệt bao giờ. Quan trọng là...” Doãn Thiên Dã nghiêng răng, tức tối vô cùng: “Lẽ nào tôi còn không xứng với cô ta?”.

Tần Cảnh thấy anh thật sự tức giận, đột nhiên phát hiện hình như mình đã làm sai rồi. Trông anh cứ canh cánh như thế, chỉ sợ sẽ luôn để trong lòng. Cứ nghĩ tới nghĩ lui, từ không có hứng thú rồi sẽ thành ra có hứng thú đúng không?

Tần Cảnh không khỏi bận tâm. Tuy cô nói với cô diễn viên kia Doãn Thiên Dã là kẻ giả mạo lừa gạt phụ nữ có tiền, nhưng Doãn Thiên Dã không biết chuyện này. Có lẽ anh còn nghi ngờ sao cô gái kia lại có định lực như thế, thậm chí khinh thường cả người thừa kế duy nhất của ông trùm giải trí Doãn Thị. Không phải anh sẽ chịu khó tiến lên, tưởng rằng cô ta là nữ thần thoát tục đấy chứ? Nhưng cô diễn viên này hẳn là một cô gái hám của đáng ngờ. Nếu sau này anh thật sự quán quýt lấy cô ta, kế hoạch cải tạo của cô không phải là công toi hay sao?

Tần Cảnh có cảm giác nguy cơ bùa vây tứ phía, mất đảo quanh, tỏ vẻ khinh bỉ rõ mồn một: “Loại diễn viên con con này anh cũng có hứng thú á? Tôi cảm thấy cô ta không xứng với anh đâu.”

Ngày nào Doãn Thiên Dã cũng bị cô đá kích, bây giờ nghe cô nói thế, hóa ra cảm nhận về anh trong cô cũng không đến nỗi nào, sắc mặt dịu đi một chút. Nhưng mà...

“Cô ta không đếm xỉa đến tôi như vậy đã đụng chạm vào lòng tự ái của tôi rồi.”

“Tự ái của anh mua được bằng tiền à? Dễ bị đá kích thế sao?” Tần Cảnh tròng mắt lườm anh, quay trở về chuyện chính, “Nói gì thì nói, có phải anh đã quên năm loại phụ nữ tôi đã liệt kê cho anh rồi không?”.

Doãn Thiên Dã cau mày hồi tưởng: “Ý em là, cô ta thuộc về một trong năm loại em nói. Kiểu phụ nữ vờ tha để bắt, cố tình làm ngược ý tôi gì đó ấy hả?”.

“Dĩ nhiên rồi!” Tần Cảnh gật đầu, vui mừng vì anh vẫn còn nhớ lời cô giảng giải: “Tôi phân tích cho anh xem nhé! Một diễn viên nhỏ mới vào nghề đương nhiên thực sự cần mở rộng quan hệ xã hội. Cô ta biết anh là Doãn Thiên Dã, chắc muốn thông qua anh quen biết thêm một số người, như vậy làm bạn gái của anh là tốt nhất. Nhưng mà...”.

Tần Cảnh nhấn mạnh hai chữ cuối rồi chuyển giọng: “Chắc chắn cô ta biết bên cạnh anh không hiếm phụ nữ, nếu cô ta dễ dàng nhận lời, không phải bị anh chơi đùa dăm ba ngày rồi quên luôn hay sao? Nhưng nếu cô ta cho anh nếm chút khổ sở thì sẽ gọi lên ham muốn chinh phục của anh, cho anh cảm thấy cô ta khác với mọi người. Không phải người ta hay nói muốn cắt mạ thì phải khom lưng sao? Qua lại đôi lần, con cá lớn như anh không phải đã cắn câu của cô ta rồi à?”.

Tần Cảnh giảng giải nguyên nhân và kết quả rất có đạo lý, Doãn Thiên Dã không may mắn nghi ngờ, giọng nói cũng bình tĩnh hơn nhiều: “Em thật sự nghĩ như vậy à?”.

Tần Cảnh gật đầu, nói dứt khoát: “Phải, khi này anh vừa mới quay đi, cô ta đã hỏi...” Tần Cảnh bắt chước bộ dạng nũng nịu mê trai của cô diễn viên kia: “Anh ấy thật sự là Doãn Thiên Dã sao? Doãn Thiên Dã mà gia tộc có cả hệ thống rạp chiếu phim, cả tá công ty điện ảnh và truyền hình đấy hả? Ôi, tôi lại gặp được anh ấy ở chỗ này, may mắn quá đi mất! Mà anh ấy còn đẹp trai hơn lời đồn rất nhiều, hình như còn rất thích tôi nữa...”

“Đừng nói nữa!” Doãn Thiên Dã thành công bị cô làm buồn nôn, không còn hứng thú gì với cô gái kia. Anh cau chặt mày, “Em đừng nhại theo cô ta, tôi sồn cả da gà rồi đây này!”

Tần Cảnh thờ phào nhẹ nhõm. Thành công mỹ mãn rồi! Cô lấy ra hai chiếc mũ lưỡi trai có in logo Tinh Nguyệt từ ba lô ra, đội một chiếc lên đầu anh: “Đi thôi, đến phòng nghỉ của Di Đóa nào!”

Doãn Thiên Dã kéo lệch vành mũ sang một bên, mày vẫn nhú chặt, cứ cảm thấy sai sai ở đâu đó thì phải. Cuối cùng, anh chợt nghĩ ra, sầm mặt hỏi: “Đúng rồi, câu ‘đẹp trai hơn lời đồn rất nhiều’ là sao?”

Tâm tư Tần Cảnh không mấy dang hoàng, giả bộ sửa lại tóc tai để khỏi phải ngoảnh lại nhìn anh, tình bơ nói dối: “Hình như người ta đồn Doãn Thiên Dã của Doãn Thị hồi bé ăn thịt nhiều nên mặt phệ ra, siêu xấu xí.”

Doãn Thiên Dã suyt nửa học máu: “Là tên khốn nào bịa đặt thế hả!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Type: Alex Pooh

Lúc hai người đến phòng nghỉ, Di Đóa đã thay quần áo, tháo các loại trang sức linh kinh ra, nhưng khuôn mặt vẫn còn trang điểm đậm, tóc xõa tung, trông rất quái dị. Bởi vì người quản lý đã đánh tiếng trước nên Tần Cảnh không cần mào đầu, cứ thế đi thẳng vào vấn đề chính.

Ghế trong phòng nghỉ đều chất đầy đồ đạc, Tần Cảnh dứt khoát đứng luôn, cảm quyền sở theo thói quen, chuẩn bị bàn bạc với cô ta những vấn đề dễ khuấy động khán giả.

Di Đóa hơi tựa vào bàn trang điểm, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía anh quay phim đẹp trai cao ráo, cảm thấy đáng điệu của anh chàng này không giống người làm nghề phóng viên. Cô ta nhìn anh vài lần nhưng anh chẳng buồn đoái hoài đến tâm tư của ngôi sao màn ảnh như cô ta, chỉ rử mắt hờ hững nhìn quyền sở trên tay Tần Cảnh đến thần thờ.

Tần Cảnh nhìn sắc mặt Di Đóa là lạ, lúc này mới hồi tưởng lại. Ặc, không phải là biệt danh “dục nữ” kia chứ?

Diễn rồi!

Mấy người từng bị Tần Cảnh chọc tức có thể nào đứng ra nói rõ một lần luôn được không? Đừng xuất hiện lần lượt như vậy mà!

Tuy cảm thấy khó giải quyết, nhưng cô vẫn nhanh chóng sắp xếp lại tư duy. Nếu Tần Cảnh dám đưa tin về Di Đóa, vậy theo nguyên tắc chắc chắn việc đó là sự thật. Hiện giờ Di Đóa tức giận không phải vì bị vu khống mà vì bị bóc trần. Nếu không sai, vậy chắc chắn không thể xin lỗi. Nói xin lỗi vô tội vạ không chỉ uống công mà còn khi không hạ thấp vị thế của mình.

Tần Cảnh ngần ngừ một lát, quyết định chuyển hướng đề tài: “Bây giờ, chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?”

Cô nghĩ người bình thường chắc sẽ không bám riết mãi một scandal, nhưng... Ặc, Di Đóa này hình như không được bình thường cho lắm!

“Không cần bắt đầu nữa.”

Cô ta nâng tách cà phê vừa pha, vừa thổi hơi nóng vừa hát hăm: “Tôi nghe nói Tần Cảnh danh tiếng lừng lẫy trong giới truyền thông rơi vào cảnh khốn khó, biến thành ‘chó săn’ nên tò mò muốn xem đáng về sa sút của cô thế nào thôi ấy mà.”

Di Đóa càng nói càng quá khích, khuôn mặt ửng đỏ vì hưng phấn, nhìn vô cùng xấu xa. Người quản lý của cô ta không nghe nổi nữa, nhiều lần nhẹ nhàng kéo cô ta lại nhưng bị cô ta hất ra: “Tôi bảo quản lý nhận lời cô chỉ là muốn chính miệng nói cho cô biết, với địa vị bây giờ của tôi, còn chưa đến phiên cô phỏng vấn đâu. Lần này cô uống công rồi!”

“Bà cô này có bệnh à?” Giọng điệu của Doãn Thiên Dã thật sự không tốt, chẳng ngờ ngang đến Di Đóa, lập tức đẩy Tần Cảnh, “Trước khi em đến không tìm hiểu tình trạng thần kinh của cô ta sao?”

Tần Cảnh cạn lời.

Cô phát hiện ra, hình như trình độ móc mĩa người khác của Doãn Thiên Dã còn giỏi hơn cả cô thì phải, may mà anh chưa từng thực sự coi cô là kẻ địch.

Di Đóa giận đến mức không phản bác được gì, mấu chốt là anh quay phim diễn trai này từ đầu đến cuối không thèm đếm xỉa đến cô ta, cũng không nói được với cô ta lời nào tử tế mà chỉ oán trách đồng nghiệp của mình làm việc vô dụng, hại anh ta gặp phải con mụ điên như vậy. Dù gì cô ta cũng là ngôi sao, vậy mà anh lại dám đứng ngay trước mặt mắng cô ta có bệnh. Ngoại trừ việc đó ra, không phải bình thường đàn ông đều khoan dung với người đẹp ư? Người đẹp lông lộn như cô ta sao lại bị đối xử như thế chứ?

Người quản lý của Di Đóa cũng biết cô ta sai trước, lo lắng Tần Cảnh trở về sẽ ngậm giờ trò nên vội vàng tiến đến trước mặt cô ta, hạ giọng thật thấp: “Em một vừa hai phải hộ chị cái, địa vị cô ta không được như xưa nhưng hành sự vẫn ngang tàng đấy! Em làm vậy là muốn chuốc thêm phiền phức vào người hả?”.

Di Đóa nghiêng rằng. Nể mặt Tần Cảnh! Nể mặt Tần Cảnh! Năm đó, chính vì cô ta nể mặt Tần Cảnh nên dù tức giận thế nào cũng phải ráng nhẫn nhịn. Còn phải nhịn bao nhiêu lâu nữa? Lần này, Tần Cảnh chọc phải hoa đán Tập Vi Lam, Di Đóa không tin cô còn có thể trở mình.

Tần Cảnh vờ vịt trừng mắt lên nhìn Doãn Thiên Dã, ngược lại bình tĩnh nói: “Nổi giận xong rồi, bây giờ có thể bắt đầu chưa?”.

Di Đóa vốn nhin tức khó chịu lắm rồi, nhưng Tần Cảnh vẫn ra vẻ thờ ơ, không hề hổ thẹn. Như vậy, không phải càng cho thấy rõ Di Đóa là mụ đàn bà chua ngoa cố tình gây sự hay sao?

Cô ta gần như siết nát bàn tay, cuối cùng vẫn không gần được con điên tiết: “Tôi nói là không chấp nhận phỏng vấn, cô điếc hả, không hiểu tiếng người à?”.

Tần Cảnh cảm thấy áp suất sau lưng mình bỗng xuống thấp, cô vội ngăn anh lại, nắm chặt bàn tay đang nổi gân xanh kia, điềm nhiên mỉm cười với Di Đóa: “Tôi hiểu chứ! Nhưng tôi tưởng với trình độ dày công tu dưỡng của mình thì cô phải khôn ngoan hơn cơ.”

Mắt Di Đóa long lên sòng sọc, lập tức tát cà phê về phía cô.

Doãn Thiên Dã muốn ngăn lại nhưng Tần Cảnh đã sớm đoán được phản ứng của anh, liền chặn trước. Tuy anh đã kéo cô sang một bên, cà phê không hất đến mặt nhưng trút thẳng vào cổ và ngực cô.

Tần Cảnh đau đến mức xuyết xoa. Doãn Thiên Dã không nhẫn nhịn được nữa, mắt đỏ gay trong phút chốc, lần đầu tiên thật sự muốn ra tay đánh phụ nữ.

Tần Cảnh chưa kịp xem vết bỏng của mình đã cảm nhận được người đàn ông đằng sau có khuynh hướng xông về phía Di Đóa, liền cuống cuống ôm chặt lấy anh, sợ hãi gọi: “Doãn Thiên Dã, đừng, tôi không sao!”.

Giọng Doãn Thiên Dã lạnh như băng: “Em cho rằng đây là chuyện riêng của em à? Em đi cùng với tôi, tôi không thể để người khác bắt nạt em được. Huống chi là loại gái điếm có khiêng lên giường cũng chẳng ma nào thèm này.”

Lần đầu Di Đóa bị mắng là gái điếm trước mặt bao người, nhưng đáng về hằm hằm lên của Doãn Thiên Dã hết sức đáng sợ, trông như muốn nhào đến đánh cô ta vậy. Cô ta vừa giận vừa sợ, một mặt trốn phía sau người quản lý, thúc giục quản lý che chắn cho mình ra ngoài, một mặt không biết sống chết gào lên với Tần Cảnh: “Mới bị đạo

diễn An đá đã cấp tốc tìm được con chó ngoan mới rồi hả?”.

Doãn Thiên Dã càng thịnh nộ, Tần Cảnh gần như quỳnh quáng đến chết. Đạo diễn Thạch Tiểu Thương còn ở bên ngoài, không thể đánh nhau.

Cô dốc hết sức lực cũng không ngăn được anh, bị sức anh đẩy trượt ra sau. Cô nghẹn ngào: “Đừng, tôi cầu xin anh, đừng như vậy!”.

Doãn Thiên Dã sững sờ, còn Di Đóa và người quản lý của cô ta đã sớm chạy biến.

Anh vẫn đứng ra ngây ra như phỗng, nhưng vừa rồi anh cảm thấy phần áo nơi xương quai xanh ươn ướt. Anh tưởng đấy là ảo giác, bởi vì cô gái đang ôm rịt lấy anh không hề cử động, cũng không lên tiếng, nhưng cảm xúc ẩm ướt nóng hổi này đã thấm qua lớp áo sơ mi, khắc vào lòng anh càng lúc càng rõ rệt.

Từ đầu đến cuối, cô không cất lên một âm thanh nào, bà vai gầy gò cũng không hề run rẩy, như thể đã yên lặng chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Ánh mắt Doãn Thiên Dã sâu hút như một cái giếng. Biết nhau từ lúc sinh ra, mãi cho đến trước lúc tốt nghiệp đại học mới chia tay, suốt hai mươi hai năm qua, anh chưa bao giờ làm cô khóc. Chính bản thân chưa từng, cũng không cho phép người khác chọc cô khóc. Chỉ trừ lần mẹ cô qua đời.

Ánh nắng vàng ươm buổi chiều xuyên qua cửa sổ phòng nghỉ, soi lên khuôn mặt tĩnh lặng như chạm khắc của Doãn Thiên Dã. Lớp bụi lấp lánh len lỏi qua bờ vai anh, nhảy múa trên mái tóc Tần Cảnh.

Tần Cảnh cũng không biết mình đang bị làm sao nữa, chỉ bỗng cảm thấy rất ảm ức, bỗng dưng rơi nước mắt một cách khó hiểu. Giờ khắc này, cô rất muốn trở về thế giới trước kia, vui vẻ sống với ba mẹ, đi dạo phố xem phim với Viên Tử, chứ không phải làm một người phụ nữ phóng túng, trở thành cái gai trong mắt mà nhiều người muốn nhổ quách đi. Giờ đây, cô làm gì cũng rất gian nan, cực khổ.

Tại sao lại như vậy?

Nhưng cuối cùng, cô chỉ dành một khoảnh khắc ngắn ngủi để trút bỏ nỗi lòng rồi nhanh chóng bình ổn lại. Dù sao khóc lóc cũng vô ích, vẫn cần phải bước tiếp.

Cô không hề xấu hổ cúi vùi cái lên áo sơ mi của Doãn Thiên Dã, xác định lau sạch nước đọng trên bờ mi mới lui về sau vài bước, kéo giãn khoảng cách với anh. Cô cúi đầu, điềm nhiên nói: “Chúng ta đi thôi.”

Doãn Thiên Dã cũng trầm mặc, làm như chưa xảy ra chuyện gì, kéo cô vào nhà vệ sinh của phòng nghỉ, giúp cô làm sạch vết cà phê trên cổ áo.

Tần Cảnh yên lặng, bỗng thấy áo anh dính cà phê thì ngại ngùng không dám nhìn. Vì thế cô không chú ý đến ánh mắt âm u như sắp nổi bão của anh.

Lúc dùng khăn ướt lau cổ cho Tần Cảnh, Doãn Thiên Dã thấy da cô bị bỏng đến đỏ ửng, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta đau lòng. Anh cố gắng nhẫn nhịn, nhẹ nhàng lau đi rồi trầm giọng nói: “Em ra ngoài trước, chờ tôi một chút nhé!”.

Tần Cảnh ngơ ngác: “Tại sao?”.

Anh lạnh nhạt: “Đi vệ sinh, em muốn nhìn à?”.

Tần Cảnh xấu hổ, lập tức ngoan ngoãn đi ra ngoài. Doãn Thiên Dã trầm mặc đợi đến khi nghe tiếng cửa phòng đóng lại mới lấy điện thoại ra bấm số.

“Cậu chủ!”

“Jason, có việc này.”

“Lần này là ai thế?” Giọng đối phương rất bình thản, thậm chí đến mức điềm nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Type: Fang Yuan

Tần Cảnh tắm rửa xong, soi gương ngắm nghía. Làn da của cơ thể này đúng là quá nhạy cảm, đã hơn hai tiếng rồi mà cổ và ngực vẫn đỏ hồng. Mặc dù lúc không chú ý thì không có cảm giác gì, nhưng nếu chạm vào vẫn thấy hơi đau rát. Ngoài cửa sổ bỗng dậy lên tiếng nước xối xả, khi nãy tắm vòi sen không nghe thấy, sao mới có một lát mà trời đã đổ cơn mưa rào thế này?

Sau khi mặc lên người bộ đồ thể thao thoải mái, Tần Cảnh đi ra ngoài tìm một vòng, khi ấy mới phát hiện Doãn Thiên Dã đã biến mất từ lúc nào không hay. Quái lạ, không phải đã hẹn là đi ăn mỳ Ý sao?

Tần Cảnh vừa xem ti vi vừa gọi điện cho anh, tiếng chuông vang lên ở hiên cửa. Doãn Cận Bã ướt sũng đi vào, hỏi: “Tìm tôi làm gì?”.

Mái tóc anh ướt đẫm nước mưa, từng giọt chảy xuống theo đường nét khuôn mặt. Tần Cảnh trở mặt. “Sao anh ướt nhẹ thế này?”

“Bởi vì trời mưa.” Anh nhìn cô một cách khó hiểu, dường như cảm thấy vấn đề này rất rõ ràng rồi còn gì.

Tần Cảnh: “Ý tôi là ...”, câu sau chưa kịp thốt ra, Doãn Thiên Dã đã ném một túi đồ cho cô: “Thuốc mỡ trị bỏng, mau bôi đi!”.

Thế là không cần đáp án cho câu hỏi trước đó nữa. Nhưng Tần Cảnh vẫn do dự, cuối cùng hỏi: “Suốt quãng đường trở về từ phim trường, anh cứ là lạ... Ừm, không... không phải vấn đề gai mắt cô em diễn viên kia chứ?”.

“Há? Cô em diễn viên nào?” Doãn Thiên Dã rất nghi ngờ, mãi sau mới hiểu ra, khoé môi khẽ nhếch, “Tần Cảnh, em không phát hiện ra đầu óc của chúng ta không cùng một bước sóng sao?”.

Tần Cảnh nhún vai: “Rất may là ít nhất chúng ta cũng đạt được nhận thức chung trong sự việc này”.

Cô lấy thuốc mỡ ra xem, mùi khá nặng, còn đặc sệt, cô ghét nhất loại này: “Không cần đâu, bỏng tí tạo ấy mà, cứ để tự nhiên là lành thôi. Tôi không muốn bôi thứ này đâu”.

Lúc ấy Doãn Thiên Dã đang cầm khăn lau tóc, thấy phản ứng của cô liền trừng mắt, lạnh lùng nói: “Vậy để tôi bôi giúp em nhé!”.

Tần Cảnh lập tức cầm thuốc mỡ chạy biến vào phòng ngủ.

Cô rề rà rất lâu, cầm quạt quạt cho bay hết mùi rồi mới chậm chạp đi ra ngoài. Doãn Thiên Dã cũng đã tắm xong, thay sang chiếc quần thể thao và áo thun thoải mái.

Tần Cảnh nhìn đồng hồ: “Nhanh đi thôi, nếu không lát nữa quán ăn đóng cửa hết đấy!”.

Doãn Thiên Dã xếp lại một túi đồ khác cũng mang về từ khi nãy, không buồn ngẩng đầu lên: “Gấp cái gì, không đi nữa!”.

“Tại sao?” Tần Cảnh bất mãn, “Trên đường về, tôi đã nói muốn ăn Lasagna rồi mà. Hôm nay, tôi nhất định phải ăn Lasagna mới được”.

Doãn Thiên Dã liếc nhìn cô, đôi mắt dưới mái tóc không mang cảm xúc: “Đang mưa rào, lỡ ướt vết thương thì sao?”.

Tần Cảnh im lặng, kéo cổ áo ra, chỉ chỉ vào rồi nói: “Mấy vết đỏ này đâu được coi là vết thương chứ!”.

Doãn Thiên Dã nheo mắt: “Nhìn không thấy, em kéo xuống chút nữa đi!”.

“Đồ dơ xôm!” Tần Cảnh tức giận kéo áo lên, “Anh không đi thì tự tôi đi! Trả chìa khoá xe đây!”.

Doãn Thiên Dã nghiêng người: “Nó ở trong túi quần tôi đây này, em đến mà lấy!”, nói xong còn đặc ý nhìn cô, giống như bị cô chọc giận quá lâu, cuối cùng cũng đã trả đũa thành công vậy.

“Anh!” Tần Cảnh vừa định lên tiếng đã thấy anh lấy ra một hộp mì Lasagna, mấy hộp phô mai và cả mấy thứ như bơ, nước sốt, bột mì... từ túi mua hàng siêu thị. Như thể thấy người ngoài hành tinh, cô kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được. “Anh định làm mì Lasagna hả?”

Doãn Thiên Dã hơi nhướn mày: “Tôi đã từng ở Ý hai năm rưỡi đấy!”.

Tần Cảnh vẫn rất ngạc nhiên, nhìn anh bắt đầu đánh tan bơ, chạy đến bên cạnh hỏi: “Ý hả? Anh đến đó làm gì?”.

“Học diễn xuất.”

Tần Cảnh sùng sốt, hỏi tiếp: “Sao chỉ học có hai năm rưỡi?”.

“Chưa tốt nghiệp. Mà sao em hỏi làm thế? Đi, đi đi, đừng có uồn éo trước mặt tôi nữa.”

Nghe nói các đầu bếp đều nóng tính, Tần Cảnh đành ra sô pha xem ti vi. Cô bật ti vi lên, kênh giải trí đang giới thiệu bộ phim điện ảnh Lý Mộc được chú ý nhất dạo gần đây, mà Di Đoá đóng vai kỹ nữ tiêu biểu nhất trong lịch sử đương nhiên đang nhận phỏng vấn.

Phóng viên hỏi khó khăn lớn nhất cô ta phải trải qua khi diễn vai này là gì.

Di Đoá ra vẻ khó xử: “Tôi cảm thấy nhân vật này khác xa bản thân ở mọi phương diện. Cô ấy mưu mô xảo quyệt, còn rất lẳng lơ. Nhưng trong cuộc sống thực tế, tôi là một người khá đơn giản, cũng chỉ giao thiệp với mấy người bình thường...”.

Tần Cảnh lẳng lặng chuyển kênh, kết quả lại nhìn thấy bộ phim thần tượng Nếu như yêu của Tập Vi Lam. Xem được nửa chừng thì Doãn Thiên Dã gọi cô, báo đã nấu xong món mì Lasagna rồi.

Cô tắt ti vi chạy đến trước bàn ăn nhìn ngó, món ăn anh làm trông bắt mắt vô cùng: mì vàng óng, phô mai trắng sữa, nước sốt cà chua đỏ sẫm.

Tần Cảnh vội vàng cầm thìa xúc một miếng lên nhắm nháp, mùi bơ nồng nàn, sốt bò băm cũng rất tuyệt: “Ngon quá! Này, Doãn Thiên Dã, sau này anh có thể ứng tuyển làm đầu bếp đấy!”.

Doãn Thiên Dã thờ ơ nhìn cô: “Nếu tôi biết làm gì cũng kiếm tiền bằng thứ đó thì ít nhất tôi phải có mấy chục ngón nghề để kiếm sống rồi”.

Tần Cảnh chớp lấy cơ hội, tận dụng triệt để: “Nhưng chẳng có cái nào hữu dụng cả. Nếu anh hiểu biết nhiều như vậy, sao không đi kiếm tiền bằng chính sức của mình đi?”.

Doãn Thiên Dã nhăn mày: “Em không dạy dỗ tôi nửa phút sẽ chết à? Với lại, ba tôi nhiều tiền như vậy, để không đó làm gì? Dĩ nhiên là để tiêu, kiếm tiền không phải để dùng à? Hơn nữa, tôi làm vậy còn có thể thúc đẩy sự tăng trưởng của kinh tế nước nhà, vừa lợi mình vừa lợi nước”.

“Anh đánh tráo khái niệm”, Tần Cảnh phân tích, “Tôi đâu nói là anh không được tiêu, tôi nói anh tiêu tiền mình kiếm ra cơ. Đúng là sau này tiền của ba anh sẽ để lại cho anh, nhưng núi vàng núi bạc ngồi không ăn cũng lờ, chỉ có tự mình đào sâu vào lĩnh vực nào đó, thành thạo ngón nghề thì tiền mới chảy liên tục vào túi, từ đó tự lập tự cường được”.

Doãn Thiên Dã trợn mắt khinh thường, không để ý đến cô.

Tần Cảnh thờ dài bất đắc dĩ, cô phát hiện ra người đàn ông đối diện này thuộc kiểu thân lừa ư a nặng. Lúc bạn nói chuyện, nếu có quân bài nào chế ngự được anh, kiểu gì anh cũng sẽ xù lông trước, cuối cùng lại ngoan ngoãn khuất phục. Nhưng nếu bạn không có gì có thể uy hiếp thì anh sẽ bỏ tất cả những gì bạn nói ngoài tai.

Nhưng mấu chốt là, Tần Cảnh đã mang ra mọi quân bài có thể áp chế anh rồi. Con đường cải tạo trai hư thật trắc trở mà!

Ngày thứ hai và ngày thứ ba đi phỏng vấn Liễu Du Doá và Tô Doá Doá đều vô cùng thuận lợi. Liễu Du Doá là người mẫu quốc tế, tính cách rất hiền lành và vui vẻ. Tô Doá Doá là người mẫu hạng ba, cũng rất khiêm tốn, lịch sự.

Tần Cảnh không khỏi cảm khái: Ôi, cái kiêu không cao không thấp như Di Doá mới thật sự đáng sợ!

Thứ Sáu, lúc đến văn phòng, bốn người còn lại đã có mặt đầy đủ, đang tụ tập thảo luận về tin giải trí nóng sốt vừa rộ lên sáng nay.

“Bối vậy mới nói, chỉ có kiểu người ngu ngơ như các cô mới tin tưởng ngôi sao thôi.” Đây là giọng nói lạnh nhạt của Trâu Manh. “Đặc biệt là Diệu Khả đây, làm trong giới này còn suốt ngày hâm mộ sao này sao nọ. Cô không biết những người đó đều được những người như chúng ta đánh bóng tên tuổi sao?”

Diệu Khả dừng đứng nói: “Đương nhiên ngôi sao nữ khá tạp nham, bên nam khá hơn, mình chỉ hâm mộ ngôi sao nam thôi”.

Thái Vi cố ý khiến Diệu Khả vỡ mộng: “Nếu phía nam quy tắc ngầm với nhân viên thì sao? Với lại, ngộ nhờ ngôi sao nam muốn thăng tiến rồi bán thân cho đạo diễn nữ hay nhà sản xuất nữ, chuyện đó còn gọn hơn”.

Tần Cảnh đi vào, hỏi: “Mới sáng sớm mà các cô đã bàn tán chuyện gì thế?”.

Đường Quả hơi kinh ngạc: “Sáng nay xôn xao hai tin tức về Thư Miểu và Di Doá, chị chưa xem à?”.

Tần Cảnh vỗ đầu: “Quên mở điện thoại. Hai người họ sao thế?”. Nghe thấy tên Thư Miểu, Tần Cảnh liền nhìn thoáng qua Doãn Thiên Dã theo bản năng. Anh đang mãi nghịch mấy quay, hình như không nghe thấy gì hết.

“Không phải mấy hôm trước Thư Miểu nói với đám nhà báo là muốn đi Mỹ du học sao? Hôm qua, vợ của đạo diễn Trương Thành lại dẫn theo người xông đến sân bay quốc tế cản cô ta lại, còn đánh chửi cho một trận toĩ tã. Cảnh đó bị người ta chụp lại, thế mới biết hoá ra cô ta ‘dính chương’, chuẩn bị đi Mỹ phá thai”, Đường Quả nói xong liền rùng mình, “Không ngờ cô ta xinh đẹp như thế mà lại lén phéng với ông chủ tục tằn như Trương Thành. Thật thật!”.

Trâu Manh thờ dãi thườn thọt: “Vi thế tôi thắc mắc sao lần nào cô ta cũng thủ vai nữ chính trong phim của đạo diễn Trương. Có điều cũng đáng tiếc, tầm nhìn của cô ta hạn hẹp, tự dưng bầu vú lầy gã đạo diễn bất tài Trương Thành làm gì. Nếu muốn quy tắc ngầm thì cũng phải tìm ai có thực lực chứ!”.

Tần Cảnh cạn lời.

Thái Vi im lặng hồi lâu, sàu nào nói: “Thật ra Thư Miểu rất đáng thương. Mấy năm trước lúc tôi phỏng vấn, cô ta vẫn là diễn viên nhỏ ngây thơ, trong lòng tràn trề hy vọng. Tiếc là bao nhiêu cơ hội tốt đều bị diễn viên khác cướp mất. Cô ta không có người chống lưng, đương nhiên không thể so bì với đám người tình của các nhà đầu tư rồi. Mấy diễn viên xung quanh đều thông qua quy tắc ngầm giành được vai, cô ta chỉ bị ép buộc đến bất đắc dĩ mà thôi. Nghèo đến mức không trả nổi tiền thuê nhà, sau đó phải đi theo con đường ấy. Thật ra, cô ta từng nghĩ đến việc rời khỏi Trương Thành, nhưng Trương Thành đe dọa cô ta, kết quả vẫn phải làm tình nhân bí mật của gã”.

Đường Quả nghe Thái Vi nói vậy cũng nhớ ra chuyện gì đó: “Đúng rồi, tôi nhớ hồi tôi học đại học, đạo diễn Thạch Tiểu Thương quay bộ phim điện ảnh Nỗi buồn Mai Phi, hình như muốn Thư Miểu đóng vai Mai Phi thì phải. Nhưng sau đó không biết tại sao đổi thành Liễu Phi Phi”.

Thái Vi thờ dãi: “Đúng vậy. Khi đó, Thư Miểu vừa chân ướt chân ráo bước vào showbiz, vô cùng ngây thơ thuần khiết. Được đạo diễn Thạch Tiểu Thương chọn trúng nhưng nhà đầu tư kiên quyết muốn diễn viên mới Liễu Phi Phi đóng vai chính. Mà khi đó, đạo diễn Thạch Tiểu Thương chưa thành danh như bây giờ, có rất nhiều chuyện bị áp chế, liền loại bỏ Thư Miểu. Bằng không, vị trí của Liễu Phi Phi hiện giờ có lẽ là của Thư Miểu rồi”.

Tần Cảnh bỗng thấy hơi ghen ghen. Hôm ấy ở bãi gửi xe, cô không nên hạ nhục Thư Miểu như vậy, chỉ ít không nên lấy thân phận và gia thế của mình ra để khinh rẻ cô ta. Song, Thư Miểu vừa đáng thương vừa đáng hận, không lỗi cô ta ra khỏi cái hồ kia, sợ rằng cô ta sẽ không biết khó mà lui, vẫn sẽ dấy dưng bám chặt lấy nhà họ Doãn.

Hiện giờ, Tần Cảnh cảm thấy khó chịu như nuốt phải ruồi, quay đầu nhìn Doãn Thiên Dã. Anh đã sớm chuyển hai clip phỏng vấn vào máy tính, đang đeo tai nghe xem lại, có lẽ không nghe thấy mấy lời tám nhảm của đám phụ nữ các cô.

“Nhưng mà so với việc Thư Miểu đáng thương đáng hận thì Di Doá đúng là mặt hạng đến đáng đời rồi.” Trâu Manh xưa nay luôn bình tĩnh lại nghiêng rằng nghiêng lợi nói những lời này, thậm chí há hê cười thành tiếng: “Ba năm trước tham gia phỏng vấn ở Tỉnh Quang Đại Điển, Giang Giang vào nhà vệ sinh không cẩn thận vẩy vài giọt nước lên váy cô ta, chưa kịp nói xin lỗi đã bị cho một cái bạt tai. Cô ta còn mắng một tràng những lời khó nghe, toàn là những từ mà phụ nữ không nên nói nữa chứ!”.

Tần Cảnh nghi ngờ, Giang Giang là ai?

“Thảo nào Giang Giang lại thôi việc một cách khó hiểu”, Thái Vi kinh ngạc, “Mình còn thấy lạ, không phải ước mơ của Giang Giang là đưa tin giải trí sao? Cô ấy còn nói sau này muốn làm nhà truyền thông cao cấp nhất nữa kìa”.

Trâu Manh cười khẩy: “Khi đó, Giang Giang rất thích Di Doá, Ngọc nữ chương môn nhân cơ mà, lúc nào xuất hiện trước mặt công chúng cũng ra vẻ thuần khiết đáng yêu, nhiệt tình làm công ích, đại sứ từ thiện. Cô ấy hâm mộ Di Doá lên bờ xuống ruộng, không ngờ lần đầu tiên gặp thân tượng lại thành

ra như thế”.

Nói đến đây, Trâu Manh như nhớ lại tình cảnh ngày đó, buồn bã rủ mắt: “Di Đoá xem như đã phá huỷ tất cả ảo tưởng tốt đẹp của Giang Giang về giới này rồi”.

Tần Cảnh nghĩ ngợi chốc lát, hỏi: “Di Đoá xảy ra chuyện gì thế?”.

Trâu Manh nhún vai: “Clip ‘nóng’ của cô ta và ba bốn mươi người đàn ông bị đăng lên mạng, đang chia sẻ điên cuồng kia”.

“Bí ẩn nhất chính là...” Thái Vi khẽ nói: “Đám đàn ông kia không chỉ có đạo diễn, ngôi sao trong giới mà còn có cả bạn trai của mẹ cô ta, cha nuôi cô ta nữa...”.

Tần Cảnh há hốc mồm: “Ai mà ác thế?”.

“Bây giờ đám fan ruột của cô ta cũng quay lưng lại hết rồi, mắng cô ta là kỹ nữ còn muốn được lập đền thờ.” Trâu Manh cong cong khóe môi: “Nhưng quan trọng nhất là mấy người đàn ông có danh có tiếng trong clip kia nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta đâu. Đến nước này rồi thì cô ta không còn đường sống trong giới giải trí nữa”.

Nghe xong, Tần Cảnh vô thức nhủ mày. Không phải cô thương hại Di Đoá mà khá nghi ngờ, tại sao mấy minh tinh va chạm với cô dạo gần đây đều gặp hoạ thế này? Lẽ nào cô chính là kẻ gieo rất tai hoạ trong truyền thuyết sao?

Ý nghĩ này khiến Tần Cảnh trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cô quyết định gán danh hiệu “mang hoạ” này cho Doãn Thiên Dã. Cô đẩy Doãn Thiên Dã, chờ anh tháo tai nghe ra mới nhỏ giọng hỏi: “Này, anh đã từng ngủ với Di Đoá chưa thế?”.

Doãn Thiên Dã nhăn mặt: “Cô ta á? Em bị bệnh sao?”.

“VẬY là chưa rồi.” Tần Cảnh thất vọng.

“Ê, cái vẻ mặt hệt hăng kia của em là sao hả?” Doãn Thiên Dã không hiểu tại sao cô gái này luôn dễ dàng khiến anh nổi điên lên thế.

Tần Cảnh nghiêng đầu cười, nói khẽ: “Không có gì. Anh có thấy mấy ngôi sao anh tiếp xúc dạo gần đây đều gặp chuyện không, có khi anh chính là sao chổi không biết chừng?”.

Doãn Thiên Dã tức đến nghẹn lời. Em mới là sao chổi, cả khu chung cư của em đều là sao chổi thì có.

Anh nhìn cô chằm chằm chốc lát, cuối cùng bình tĩnh “Ờ” một tiếng, cộng thêm biểu cảm “Em rảnh quá nhỉ?”.

Tần Cảnh gắng hỏi tới cùng: “Vậy anh không trả thù Thư Miểu vì cô ta một chân đạp đủ các loại thuyền đấy chứ?”.

Doãn Thiên Dã không hiểu lời nói của cô cho lắm, khẽ nhăn mày: “Tôi đâu có chung tình với cô ta. Và lại, hãm hại tình nhân trước bằng cách này thì độc ác quá!”.

Sau đó anh còn quái gở bỏ sung một câu: “ Dĩ nhiên, nếu cô ta thật sự chọc đến tôi thì không tính...”.

Tần Cảnh càng hỏi càng dần mặt, nghe anh nói vậy thì chuyện của Thư Miểu hẳn không liên quan gì tới anh rồi. Còn câu sau có thể hiểu là Thư Miểu chưa chạm tới giới hạn của anh được không nhỉ. Nhưng Thư Miểu đã mang con cái ra uy hiếp, vậy mà còn chưa chọc đến anh sao? Lẽ nào Doãn Cận Bã bẩm sinh đã thích ngược đãi à?

Không biết có phải Doãn Thiên Dã nhận ra mối ngờ vực của Tần Cảnh hay là có giác quan thứ sáu, anh thờ dài nói: “Con người Thư Miểu vô cùng đơn giản, chỉ cần tiền và trèo cao thôi”.

Tần Cảnh sững sờ, vừa định hỏi đến chuyện Di Đoá thì thấy nhóm Trâu Manh, Thái Vi đã lục tục sao chép clip phòng vấn vào máy, thế là cô chạy qua sàng lọc với họ.

Trước tiên xem nhóm của Trâu Manh và Đường Quả đã. Trâu Manh còn đang điều chỉnh clip, Tần Cảnh bê cốc nước vừa uống vừa xem.

Clip thứ nhất là ngôi sao nam đang nổi – Long Kỳ. Anh ta mặc quần jeans và áo vest nam tính, thể hiện nhiều dáng vẻ cool ngầu, tuần tú trước màn ảnh.

Thái Vi và Diệu Khả cũng chạy đến, mắt hiện hình trái tim “Long Kỳ đẹp trai quá!”.

Đường Quả ở bên cười ngặt nghẽo khiến người ta không hiểu ra sao.

Sau khi tạo dáng vài kiểu, Long Kỳ mới nói: “Có rất nhiều người phát hiện tôi thích bỏ tay vào túi quần, bởi vì dáng vẻ này trông rất cuốn hút. Ví dụ thế này...”, nói xong mặt mày hớn hờ bắt đầu tạo dáng. “Nhưng mà...”, anh ta ngừng lại, tình bơ cười trộm: “Hôm nay, tôi muốn nói cho các bạn một bí mật qua chương trình Chuyện ngôi sao. Các bạn thường thấy tôi hay bỏ tay vào túi quần, không phải vì kiểu này trông ngầu đâu, mà là vì...”.

Anh ta cố ý tạm dừng trong chốc lát, kể đó là nụ cười gian xảo: “Bởi vì nhiều khi quần lót bó quá...”.

Tần Cảnh phun hết nước ra ngoài, Thái Vi và Diệu Khả cười đến mức đập bàn rầm rầm. Mà trong clip, Long Kỳ vẫn chia sẻ rất điềm nhiên: “Mọi người thấy rất nhiều ngôi sao nam tạo dáng này nhưng nhiều khi đều vì nguyên nhân ấy mà thôi”.

Trâu Manh vừa ôm bụng cười nghiêng cười ngả vừa đặt tên cho đoạn clip này gọi là Sự kiện ngôi sao Long Kỳ “sờ trứng”.

Tần Cảnh trở về cất cốc nước, rút khăn giấy lau miệng. Liếc thấy Doãn Thiên Dã ngồi bên cạnh, cô bỗng nổi hứng tò mò, cười xấu xa hỏi: “Doãn Thiên Dã, tôi thấy anh hay bỏ tay vào túi quần, không phải cũng vì vậy chứ?”.

Câu hỏi vừa thốt ra, bốn cô gái còn lại trong văn phòng cũng đồng loạt quay lại nhìn Doãn Thiên Dã với ánh mắt sáng rực, lòng đầy chờ mong, còn mang theo vẻ chọc ghẹo của sắc nữ nữa chứ.

Doãn Thiên Dã lặng thinh. Tuy anh không nói gì nhưng vẫn bình thản. Dù sao anh đã lăn lộn tình trường nhiều năm, nào dễ trúng mánh của Tần Cảnh đến mức đỏ mặt hay lúng túng cơ chứ?

Anh biết tông mục đích của Tần Cảnh, cho nên bình thản nhìn cô, nhưong mày đầy khiêu khích: “Em có muốn đến đây sờ thử không?”.

“...”

Nhiệt độ trên mặt Tần Cảnh lập tức tăng vọt lên một trăm độ. Ở phương diện này, cô không có định lực và da mặt dày như anh...

Những người còn lại trong văn phòng ngơ ngác, sau hồi lâu mới đồng thanh giễu cợt, cất lên một tiếng “ồ” kéo dài thật dài và cực kỳ mờ ám. Ý là, hai người này có điều đen tối đây ~~~

Tần Cảnh hận không thể tát mình một cái cho rồi, ai bảo mày ngứa miệng đi chọc Doãn Thiên Dã, còn muốn đùa bốn anh nữa, kết quả là bị chơi xỏ rồi. Thấy chưa?

Mấy ngày sau, Tần Cảnh đang làm việc thì nhận được tin tốt. Ngạch mua của chuyên mục Chuyện ngôi sao tăng lên 30%, hơn nữa đang có chiều hướng gia tăng. Mà trên mạng, số lượng fan tham gia bình chọn cũng vượt quá dự tính của Tần Cảnh.

Rất nhiều cư dân mạng bình luận rất thú vị, không ngờ ngôi sao lại có phương diện xấu hổ đến thế. Căn cứ vào kết quả bình chọn trên mạng, clip được xếp hạng xấu hổ nhất chính là sự kiện Long Kỳ “sờ trứng”.

Thứ nhất là vì anh ta thật sự khôi hài, thứ hai là vì anh ta rất hút fan. Nhưng còn có một điều bất ngờ khác, Trâu Manh rất kích động báo với Tần Cảnh, Chuyện ngôi sao của họ đã lừng xê được một người, đó là ngôi sao hạng ba Hoàn Mộ.

Hoá ra, lúc Trâu Manh và Đường Quả đi phỏng vấn Hoàn Mộ, cô ấy không nói đến chuyện xấu hổ hay thất bại gì đó mà nói về một sự việc khiến mình cảm thấy nhục nhã suốt cả một đời. Hồi cấp hai, Hoàn Mộ từng có thời gian nổi loạn, chơi chung với nhóm đầu gấu, tưởng đó là chuyện rất đáng nể. Nhưng sau đó, cô ấy lại phát hiện không phải như vậy nên hoàn toàn tỉnh ngộ. Nhưng gã bạn trai du côn của cô ấy không đồng ý, kết quả là rạch một nhát lên trán cô ấy. Sau này, cô ấy vẫn giữ lại vết sẹo này để nhắc nhở sai lầm của mình, đồng thời tự nói với bản thân: Dù cho hoàn cảnh khó khăn đến cỡ nào đi nữa, cô ấy vẫn quyết tâm không khuất phục trước sai trái. Giống như hiện tại, dù phải bước đi bao lâu trên con đường nghệ thuật này, cô ấy vẫn kiên quyết không chịu theo quy tắc ngầm.

Khi xem clip thấy Hoàn Mộ vén mái tóc để lộ vết sẹo, Tần Cảnh rùng rợn cả mình. Cô suy nghĩ rất lâu, quyết định giữ lại clip khác hẳn những clip mang không khí vui nhộn khác. Hơn nữa, cô sợ khán giả nói Hoàn Mộ bịa đặt, còn dặn Trâu Manh tìm một tấm hình Hoàn Mộ buộc tóc đuôi ngựa để lộ ra vàng trắng sáng bóng thời cấp hai, đối chiếu với hình ảnh vết sẹo thâm mờ mờ trên trán Hoàn Mộ bây giờ. Không ngờ lại tạo ra hiệu quả bất ngờ đến thế!

Đường Quả cười ngoác cả miệng: “Cư dân mạng khen ngợi Hoàn Mộ hết lời, nói rằng trông cô ấy yếu ớt thế nhưng tính cách lại dũng cảm, cứng cỏi vô cùng. Cô ấy dám thách thức, dám đối mặt. Còn có rất nhiều cư dân mạng khích lệ cô ấy đi xoá sẹo và có rất nhiều người khen cô ấy có ý chí, dám nói không với quy tắc ngầm”.

Thái Vi cũng mỉm cười: “Nghe nói bộ phim tiếp theo của đạo diễn Thạch Tiểu Thương lấy đề tài vạch trần quy tắc ngầm trong giới, hình như có ý mời Hoàn Mộ đóng vai chính”.

So với những điều này, Trâu Manh quan tâm đến lợi ích nhận được của chương trình hơn: “Kết quả, chương trình kỳ này vừa được đăng lên, tôi liền nhận được điện thoại của mấy người quản lý, nói là ngôi sao của họ muốn tham gia”.

“Nhiều vậy à?” Tần Cảnh không ngờ hiệu quả lần này lại tốt đến thế, vậy chương trình cuối tháng kia chắc chắn sẽ thành công rồi. “Nếu đã vậy, kỳ sau chúng ta phỏng vấn toàn bộ các ngôi sao lớn đi!”.

Bởi vì thời gian phát sóng khá vội, theo gót phỏng vấn cũng cần chuẩn bị lâu nên Tần Cảnh để mức độ sinh động của chương trình dựa hoàn toàn vào nhóm ngôi sao. Nhưng lần này có kỳ trước làm nền tảng, lại có nhiều ngôi sao tự nguyện phối hợp, Tần Cảnh quyết định thừa thắng xông lên, không ngừng cố gắng mài giũa chuyên mục Chuyện ngôi sao ngày càng trở nên hoàn thiện hơn.

Vì thế kỳ này, bước đầu tiên không phải là chạy đôn chạy đáo đi phỏng vấn nữa mà là nhận file ghi âm câu chuyện ngôi sao muốn bày tỏ thông qua người quản lý. Sau khi nghe xong, họ sẽ biên tập và tô vẽ một chút trên cơ sở ban đầu, chèn thêm ít nội dung và dẫn dắt ngôn ngữ cơ thể sao cho câu chuyện trở nên thú vị hơn, ý nghĩa hơn và cảm động hơn. Ngay sau đó, tổ chuyên mục sẽ hồi đáp lại ý kiến sửa đổi của mình cho ngôi sao và người quản

lý, nhận được sự đồng ý của họ mới cử nhân viên đến quay phim và phỏng vấn.

Cứ như vậy, không những đảm bảo mọi câu chuyện đều được lên sóng, mà còn đảm bảo sau khi cải biên, mỗi câu chuyện sẽ tăng độ hiệu quả của chương trình lên đến một mức nào đó.

So với lần phỏng vấn đơn giản kỳ trước, quy trình của công việc lần này mang tính khảo nghiệm và khắt khe hơn với mọi người. Tuần tiếp theo, hầu như tất cả đều tập trung ở văn phòng nghe ghi âm, sau đó phát huy toàn bộ tế bào hải hươc trong người, trau chuốt lại câu chuyện cho từng ngôi sao.

Nhưng may mắn là tất cả đều có động lực, nhiệt huyết dâng trào, những ý nghĩ quái đản bình thường không dùng vào công việc giờ đã được phát huy triệt để. Tất cả đều tiến hành vô cùng thuận lợi. Khiến Tần Cảnh vui mừng chính là ê-kíp chương trình trước kia chia năm xẻ bảy giờ đã bắt gác đoàn kết lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Type: Fang Yuan

Tháng Tư qua đi, kỳ nghỉ tháng Năm cũng kết thúc, ngày đầu tiên đi làm lại, Tần Cảnh bình thân bước vào toà nhà truyền thông Tinh Nguyệt. Kỳ cuối cùng của Chuyện ngôi sao tháng trước đã được đăng tải, hôm nay là ngày thống kê số liệu tiêu thụ và lượt xem.

Suốt quãng đường, cô luôn tò mò sao bản thân có thể bình tĩnh đến vậy. Hôm nay hình như hơi lạ, tất cả mọi người đều gật đầu mỉm cười với cô. Đến khi vào đại sảnh, cô mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Trên chiếc ti vi tinh thể lỏng cỡ lớn đang phát tiết mục giải trí trực tuyến, mà nội dung chương trình nói về chương trình nổi đình nổi đám của Tần Cảnh.

Nếu hỏi gần đây chủ đề người hâm mộ bàn luận nhiều nhất là gì thì câu trả lời chính là “Chuyện ngôi sao”. Nếu hỏi gần đây các ngôi sao muốn lên sóng tiết mục nào nhất, câu trả lời vẫn là “Chuyện ngôi sao”. Đây chắc chắn là hiện tượng kỳ lạ nhất của giới giải trí, chuyên mục nhỏ nhoi của truyền thông Tinh Nguyệt lại nổi như cồn chỉ sau một đêm. Nếu không tin, bạn có thể xem một đoạn ngắn từ chương trình này mà chúng tôi phát sau đây. Chúng kiến thần tượng cao xa vời vợi kể lại chuyện xấu hổ nhất, thất bại nhất trong cuộc sống của họ, bạn có cười sặc sụa như biên tập viên không?

Mà sáng kiến ly kỳ quái đản như thế lại xuất phát từ Tần Cảnh, nhà sản xuất kiêm biên đạo trước đây của “Tiêu điểm sáng”. Chúng tôi còn nhận được thông tin hiện tại, có ít nhất hơn hai mươi nhà truyền thông và đài truyền hình có ý định mua lại chuyên mục “Chuyện ngôi sao” của Tinh Nguyệt, mà ban lãnh đạo của Tinh Nguyệt cũng chuẩn bị bỏ vốn để chương trình này trở thành chuyên mục phỏng vấn giải trí chuyên nghiệp hơn.

Nói đến đây, chúng tôi không khỏi tò mò, cô Tần Cảnh truyền kỳ trong giới truyền thông, sau khi lãng xê “Tiêu điểm sáng” nổi tiếng lại cứu vớt “Chuyện ngôi sao”. Đến tột cùng cô ấy có bao nhiêu vốn liếng để khiến người ta bất ngờ vậy?

Tần Cảnh lặng yên đứng ở đại sảnh, xem hết bản tin mới điểm tĩnh bước vào thang máy trong ánh mắt hâm mộ của cả đám người. Cô nhìn ánh nắng mong manh ngoài cửa kính, khẽ mỉm cười.

Xem ra, bước đầu tiên của cô thành công rồi. Tối qua Dương Tân gọi cho cô, hỏi cô có muốn đẩy Chuyện ngôi sao thành chuyên mục lớn không. Dĩ nhiên Tần Cảnh muốn rồi, cô mong rằng không cần chấp vả từng đoạn clip ngắn của những người nổi tiếng để tiết kiệm kinh phí như bây giờ mà có thể mời hơn mười ngôi sao đến trường quay, cùng nhau chia sẻ những mẫu chuyện thú vị. Dĩ nhiên nội dung cũng phải mở rộng, không giới hạn ở chuyện hải hươc nữa mà cũng cần làm cho người xem cảm động, để mỗi ngôi sao trở thành người phát ngôn cho bản thân mình. Tuy nhiên, cười ra nước mắt vẫn là yếu tố trọng tâm ấn tượng nhất.

Lúc ấy, Dương Tân lặng người tròn mười giây mới thở dài nói: “Nếu chương trình giải trí này thành công thì đây là trường hợp đầu tiên trong ngành đấy!”.

Khi đó, Tần Cảnh cũng biết Dương Tân đã bị tác động bởi ý kiến của cô rồi. Mà Dương Tân gọi cho cô chắc hẳn là vì sự phát triển của Chuyện ngôi sao đã âm ỉ đến tận ban lãnh đạo, họ muốn đẩy mạnh cái cây hái ra tiền này hơn nữa.

Tần Cảnh hít thật sâu rồi đi vào văn phòng, liền nhìn thấy bốn cô gái vỗ tay chúc tụng.

“Tần Cảnh!” Lần đầu Trâu Mạnh cười rạng rỡ đến thế: “So với mức tiêu thụ kỳ trước, doanh thu kỳ vừa qua lại tăng năm mươi phần trăm, vượt qua cả Tiêu điểm sáng rồi đấy!”.

Tần Cảnh mỉm môi cười khẽ, lần này cô không hề bất ngờ. Tiết mục kỳ trước là một cú nổ lớn, nhận được không ít sự chú ý của truyền thông, thêm tương tác trên Weibo của thần tượng, fan cũng ra sức tuyên truyền, vô hình trung đã quảng bá Chuyện ngôi sao khắp các góc ngách trên mạng Internet. Mà trước khi đăng tải kỳ vừa rồi, một đoạn clip hậu trường và danh sách các ngôi sao lớn tham gia đã được tung lên mạng, đương nhiên thu hút không ít tiếng vang.

Tần Cảnh mỉm cười: “Lần này đều nhờ công lao của mọi người cả”.

Đặc tính chung của truyền thông là gió chiều nào theo chiều nấy. Tháng trước, cô bị mĩa mai không đáng một đồng, bây giờ đã được tăng bốc đến tận trời. Mấy tin tức giải trí đều khen cô dùng sức mạnh kỳ diệu của bản thân đẩy Chuyện ngôi sao lên cao vút. Nhưng cô biết, không chỉ có thế.

Vì thế, cô nhất định phải nói: “Truyền thông quy hết công lao cho mình tôi là không công bằng”.

Nhưng dường như bốn cô gái trước mắt này không hề để ý, đều nở nụ cười ấm áp nhìn cô, như cho rằng cô đang thẹn thùng vậy.

Thái Vi cười nói: “Tần Cảnh, chúng tôi cảm thấy truyền thông nói rất có lý mà. Thật ra, ai cũng có thể đảm nhiệm tốt vị trí của chúng tôi, nhưng không phải ai cũng có thể đoàn kết mọi người, khai thác tiềm lực của nhân viên mình. Đây mới là vị trí mấu chốt nhất”.

Đường Quả cũng gật đầu: “Chúng em phải cảm ơn chị, làm việc lâu như vậy mà chỉ có hai tuần gần đây là vui vẻ nhất, thành công nhất”.

Trước ánh mắt dịu dàng của họ, Tần Cảnh hơi đỏ mặt, ngại ngùng vén vài sợi tóc loà xoà bên tai: “Tóm lại, tất cả mọi người đều có công. Ngay cả trợ lý mới của tôi cũng vậy, chính anh ấy là người nghĩ ra ý tưởng này mà”.

Nói đến đây, Tần Cảnh cau mày, Doãn Thiên Dã này sao thế nhỉ, lần nào đi đỗ xe cũng rề rà cả buổi trời. Anh đi khắc hoa đấy hả?

Tần Cảnh đang nghĩ hôm nay có nên mời mọi người đi liên hoan không thì phía sau đã có người tươi cười xòì lời nói: “Hai kỳ gần đây, mọi người làm rất tốt. Chiều nay, tôi mời cả phòng đi ăn cơm, hát karaoke chúc mừng nhé!”. Lục Nhã đứng lúc xuất hiện ngoài cửa. “Tất cả mọi người đều biểu hiện rất tốt. Dĩ nhiên, lợi hại nhất vẫn là biên đạo Tần Cảnh của chúng ta rồi.”

Chị ta tươi cười đi đến kéo tay Tần Cảnh: “Sau này, cô nhất định phải cho nhà sản xuất tôi thêm ý kiến đấy. Như vậy, Chuyện ngôi sao của chúng ta mới có thể càng ngày càng tiến tới được”.

Nhóm Trâu Manh không tỏ ra vui vẻ như Lục Nhã mong đợi. Họ biết Tiêu điểm sáng công khai tuyên nhà sản xuất và biên đạo, đương nhiên đoán được mục đích của việc Lục Nhã lui về phía sau giao quyền cho Tần Cảnh. Dù sao, họ cũng thấy khó hiểu, rõ ràng ban đầu Lục Nhã cố ý làm khó Tần Cảnh, sau đó lại đột ngột thay đổi thái độ.

Ngoài ra, Trâu Manh, Thái Vi và Đường Quả thậm chí còn suy đoán cuộc viếng thăm khi ấy của Tập Vi Lam hẳn là mang tính quyết định. Nghĩ đến mối quan hệ thân thiết giữa Tập Vi Lam và Lục Nhã, họ bắt đầu nghi ngờ hoa đán số một của truyền thông Tinh Nguyệt có lẽ không đơn thuần như vẻ bề ngoài. Chỉ có Diệu Khả là fan ruột của Tập Vi Lam vẫn không thể chấp nhận mà thôi.

Tuy họ khinh thường hành vi lợi dụng Tần Cảnh của Lục Nhã (và cả Tập Vi Lam phía sau màn), nhưng trái lại, họ thật hi vọng Lục Nhã mau chóng cuốn gói đi cho rồi, dù là cút xéo đến chuyên mục Tiêu điểm sáng số một đi chăng nữa cũng được.

Dù sao thì không có gì sánh nổi bầu không khí vui vẻ ở chuyên mục Chuyện ngôi sao, không ai muốn bà cô ế kinh niên ngu ngốc Lục Nhã phá hủy thành quả của họ cả. Nhưng mà nghe lời nói của chị ta khi nãy, sao cảm thấy chị ta chẳng có ý định rời đi chút nào nhỉ?

Sắc mặt của nhóm Đường Quả quá khó coi, Trâu Manh thì cười khẩy lạnh lùng. Chị ta đúng là vô liêm sỉ! Họ vốn chỉ cho rằng Chuyện ngôi sao tăng lượng tiêu thụ sẽ đá chị ta đến Tiêu điểm sáng, nhưng không ngờ Chuyện ngôi sao lại thành công đến vậy, thậm chí cấp trên cũng có ý định đổ thêm kinh phí vào chương trình.

Bây giờ, chuyên mục này đã là mảnh đất béo bở nổi tiếng nhất bộ phận truyền thông Tinh Nguyệt rồi.

Thấy mình vừa đến không khí đã kéo xuống âm độ, Lục Nhã hơi lúng túng, vội vàng cười khuấy động: “Đúng rồi, các cô còn chưa biết đâu. Cấp trên đã quyết định đưa Chuyện ngôi sao lên tầm cao mới, nghe nói có rất nhiều đài truyền hình đang có ý định mua lại đấy! Chúng ta sắp sửa đổi văn phòng rồi, nhân viên cũng được đề cử hàng loạt. Đến lúc đó, Trâu Manh, cô có thể là tổng điều hành, Đường Quả làm người dẫn chương trình, Thái Vi làm đạo diễn, Diệu Khả làm hậu cần. Mấy đứa phải quản lý cả đám nhân viên nữa đấy nhé!”.

Mọi người vẫn im lìm, Trâu Manh quay ngoắt đi, lên kế hoạch cho kỳ tiếp theo, chỉ có Diệu Khả nhếch môi khá gượng gạo.

Lục Nhã ra vẻ điềm nhiên như không, lại cười gượng nói với Tần Cảnh: “Dĩ nhiên, vị trí tổng biên đạo thuộc về cô rồi. Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ”, dứt lời chị ta liền đưa tay ra.

Tần Cảnh hồ hững nhìn bàn tay phải giờ giữa không trung của chị ta, không đáp lại mà chỉ buông một câu đầy thâm ý: “Lục Nhã, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút”, nói xong liền đi lướt qua chị ta ra ngoài.

Lục Nhã đành vội vàng đi theo.

Tần Cảnh đi đến cầu thang bộ của tầng mười hai, nhìn dòng xe cộ nườm nượp ngoài cửa sổ, vẻ mặt bình thản vô cùng. Lục Nhã cảm thấy bất an, trên đường đã lên gửi tin nhắn cho Tập Vi Lam, bảo cô ta đến tầng mười một.

Chị ta đi đến bên cạnh Tần Cảnh, lên giọng oán trách: “Hôm nay lạ quá, sao cả đám uể oải quá vậy?”.

Tần Cảnh không quay đầu lại tiếp lời, khuôn mặt xinh đẹp chìm trong ánh nắng vàng ươm: “Nhà sản xuất ngu ngốc như chị không đâu đoạt lấy thành quả lao động của mọi người, làm gì có ai muốn chứ!”.

Lục Nhã định bụng nói chuyện mềm mỏng, không ngờ cô đã thẳng thắn mở miệng chửi mình “ngu ngốc”, nhất thời không kiềm được cơn giận, quát lên: “Tần Cảnh, cô vừa nói gì? Cô nhắc lại xem?”.

Tần Cảnh quay đầu nhìn khinh miệt, nhẹ giọng nói: “Tôi có nói lại một nghìn lần, chị vẫn là đồ ngu thôi. Chị tưởng chị quát tháo inh ỏi như mẹ già chanh chua ở đây là khôn ngoan lắm à?”.

Mặt Lục Nhã đỏ bừng: “Tần Cảnh, cô đừng tưởng gần đây cô có được chút danh tiếng liền quên hết mọi chuyện nhé! Nếu tôi không nhường quyền quản lý cho cô, cô có thể làm tốt được như vậy sao? Bây giờ thành công rồi, muốn đá tôi đi à? Đúng là đồ tiểu nhân vong ơn bội nghĩa”.

Tần Cảnh khó hiểu nhìn chị ta một lúc lâu rồi bật cười: “Đa mặt chị đúng là đủ đầy! Lúc đầu chị giao quyền quản lý Chuyện ngôi sao lại cho tôi, thật sự là ban ơn cho tôi sao? Rõ ràng là chị muốn lợi dụng tôi, vậy mà còn giả bộ làm thánh nhân trước mặt tôi à? Lục Nhã, chị không biết liêm sỉ đến thế sao?”.

Lục Nhã bị cô mắng té tát, nhưng hiện giờ, điều khiến chị ta kinh ngạc nhất là Tần Cảnh biết việc họ lợi dụng cô bằng cách nào?

Lục Nhã mạnh miệng: “Tôi không hiểu cô đang nói gì”.

“Không hiểu thì thôi”, Tần Cảnh nhún vai, “Đã vậy, tôi sẽ nói thẳng cho chị biết. Chị không được làm biên đạo Tiêu điểm sáng là do tôi âm thầm động tay động chân đấy! Chị đã sáng mắt ra chưa?”.

Lục Nhã kinh sợ.

Quả thật chị ta không muốn quay lại đây, nhưng giữa chừng có người đâm sau lưng, chị ta không leo lên được vị trí biên đạo cũng như nhà sản xuất Tiêu điểm sáng. Nhưng may mà Chuyện ngôi sao bỗng dưng “cải tử hồi sinh” nên chị ta mới vội vàng trở lại giữ lấy vị trí của mình như thế.

Dù sao tiết mục Chuyện ngôi sao này thoát cái trở nên quá hấp dẫn, quá tốt đẹp rồi, rất nhiều ngôi sao xuất hiện trong chương trình đều gia tăng độ nổi tiếng. Đứa con ghê của Tinh Nguyệt đã lột xác trở thành tiết mục khiến các ngôi sao chủ động muốn tham gia, tương lai sau này rộng mở dường hải.

Nhưng nhìn cô gái điềm nhiên lạnh nhạt trước mặt này, sao chị ta lại thấy đôi mắt chứa đầy nắng vàng lại u tối quyết tuyệt đến thế? Lục Nhã bất chợt có dự cảm chẳng lành. Phen này, chị ta không đến Tiêu điểm sáng được mà cũng không ở lại Chuyện ngôi sao được nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Type: Fang Yuan

“Là cô tổ giác tôi gian dối trong việc nắm thẻ phái không?” Lục Nhã nghiến răng ken két.

Tần Cảnh bình tĩnh nói: “Chỉ có thể trách chị đầu óc đơn giản. Hơn mười ngày không đi làm, chạy đi du lịch, trở về còn muốn ngồi mát ăn bát vàng chắc? Chị tưởng nhân viên của Tinh Nguyệt đều bị ngốc cả sao? Nếu Chuyện ngôi sao là chuyện mục tâm phào, không ai thèm chú ý, vậy tôi sẽ khiến cho người ta chú ý thôi”.

“Chị tưởng tôi sẽ ngoan ngoãn viết tên Lục Nhã vào dòng nhà sản xuất à?” Cô liếc nhìn sắc mặt đỏ bừng của Lục Nhã, cảm thấy khó mà tin nổi, “Sao chị có thể hoang tưởng rằng không cần bỏ sức lực vẫn có thể trở thành một nhà sản xuất nổi tiếng nhỉ?”.

“Tần Cảnh, đủ rồi đấy!” Lục Nhã giận run cả người, “Là tôi đánh giá cô quá thấp. Không ngờ cô độc ác đến vậy. Định ép tôi vào đường cùng à?”.

Tần Cảnh không vui: “Đến nước này rồi mà chị vẫn còn tưởng người khác có lỗi với chị sao? Sao chị không nghĩ đi! Chị ở Chuyện ngôi sao ba năm không có thành quả gì, cấp trên sẽ tin tưởng rằng chị có tài năng ư? Không ai muốn điều chị đến Tiêu điểm sáng cả. Dù tôi không tổ giác sự thật chị không tham gia xây dựng tiết mục cũng sẽ có người tìm cơ đuổi chị đi thôi”.

“Hừ!” Lục Nhã vốn không mạnh mẽ gì, vừa nghe cô nói thế đã chuyển lời: “Dù sao tôi cũng không muốn đến Tiêu điểm sáng. Nhưng Chuyện ngôi sao là của tôi. Cô đừng tưởng mình mới làm được hai kỳ thành công đã đòi cướp nó đi”.

Tần Cảnh vờ về ngón tay, thờ ơ nói: “Nhưng Tổng giám đốc Dương đã hứa sẽ để tôi làm nhà sản xuất kiêm biên đạo Chuyện ngôi sao rồi, cũng trao cho tôi quyền lựa chọn nhân sự nữa. Vì thế...”. Cô bình thản nhìn Lục Nhã: “Bắt đầu từ hôm nay, chị bị đuổi!”.

“Cô...” Lục Nhã không thể nào chấp nhận sự thật này, lập tức vung tay tát Tần Cảnh. Nhưng đối mặt với loại chó điên như chị ta, Tần Cảnh đã dự liệu từ trước.

Cô lập tức bắt lấy tay của Lục Nhã, đẩy mạnh chị ta vào bức tường thủy tinh. Lục Nhã hoảng sợ trước ánh nhìn hung tợn của cô, đỡ đầu rất lâu, không dám lộn xộn.

“Chị muốn đánh tôi à?” Tần Cảnh nhíu mày, “Dựa vào khả năng của chị? Lúc này ở văn phòng, tôi đã muốn đuổi chị rồi, bảo chị ra đây chỉ muốn nhờ chị chuyển lời cho Tập Vi Lam thôi”.

Lục Nhã giật mình, chuyện này là sao? Tại sao Tần Cảnh biết Tập Vi Lam nghĩ ra kế hoạch này? Không phải Tập Vi Lam muốn tốt cho cả Lục Nhã và Tần Cảnh ư? Sao ánh mắt của Tần Cảnh lại khủng bố đến thế? Lẽ nào hai người họ thật ra có ân oán, chị ta đã bị Tập Vi Lam lợi dụng rồi?

“Đúng vậy! Thật ra cô ta cũng có lòng bảo chị trở về Chuyện ngôi sao. Tiết mục được yêu thích như vậy, lẽ nào cô ta không muốn làm khách mời thường xuyên, kỳ nào cũng được lên sóng ư?” Tần Cảnh cười khẩy, “Chị nói cho cô ta biết, tuyệt đối không – có – khả - năng! Tôi không phải là Tần Cảnh mà cô ta tưởng tượng đâu. Sống yên ổn với nhau là tốt nhất, nếu vẫn có ý định ngấm ngấm giờ trò với tôi, tôi nhất định sẽ tiếp chiêu đến cùng”.

Nói xong, cô hất mạnh Lục Nhã ra. Đúng giờ khắc này, ở bậc thềm cầu thang dưới một tầng, sắc mặt Tập Vi Lam đã trắng bệch trong nắng sớm.

Lòng Lục Nhã rối loạn, cảm thấy Tần Cảnh hiện tại đúng là một ác ma đáng sợ, chị ta không dám đối mặt với cô, đành cuống cuống chạy xuống lầu.

Tần Cảnh hừ lạnh, vừa định lên lầu đã nhìn thấy Doãn Thiên Dã đứng ở phía đầu cầu thang, hơi tựa vào cửa, cười nhạt nhìn cô.

Ồ, nghe thấy hết rồi sao? Nghe được thì nghe, dù sao cô chính là người như vậy, thích nhìn hay không thì tùy.

Tần Cảnh đi đến, thấy ánh mắt Doãn Thiên Dã rất kỳ lạ, không có vẻ hải hùng mà cũng chẳng hề kinh ngạc, nhìn thế nào cũng thấy như đang thích thú vậy.

Tần Cảnh nhăn mày: “Làm gì thế? Chưa thấy phụ nữ nổi giận bao giờ à?”.

“Chưa từng thấy em như vậy”, Doãn Thiên Dã nhíu mày, “Tôi cảm thấy em của bây giờ tốt hơn em của trước kia nhiều”.

Tần Cảnh sùng sốt. Lẽ nào tên này là thể loại thích ngược đãi hiếm có khó tìm, còn rất nghiêm trọng nữa? Gã đàn ông nào thấy bộ dạng kinh khủng vừa rồi của cô cũng nên hoảng sợ bỏ chạy mới đúng. Sao anh lại nói cô tốt nhỉ?

Thật ra Tần Cảnh như vậy chỉ vì bị ép buộc mà thôi. Lần trước gặp đạo diễn Chương Hiên ở phim trường đã đẩy lên hồi chuông cảnh giác trong cô, đoán rằng những nhân vật sử dụng quy tắc ngấm với cô sẽ lần lượt xuất hiện. Nơi này không thiếu mưu kế và bẫy rập của Tập Vi Lam. Nếu giống tiểu thuyết, sau này Tập Vi Lam sẽ còn một chuỗi âm mưu nữa chờ cô. Cô vốn kiêng dè cô ta giả bộ quá tốt trước mặt ba, gây chiến trực tiếp với cô ta sẽ khiến ba khó xử. Nhưng nếu ba đã biết tông rồi, sau này cũng không còn là người một nhà nữa, vậy chẳng cần duy trì vẻ bề ngoài khách sáo làm gì. Chắc hẳn sau chuyện lần này, ít nhất Tập Vi Lam sẽ im ắng một thời gian.

Lúc quay người, Doãn Thiên Dã không quên chỉ tay xuống lầu: “Đúng rồi, tôi tới đây để nói cho em biết, người nào đó mà em nói vẫn lù lù ở bên dưới đây!”.

Tần Cảnh nhướn mày. Thế là Tập Vi Lam đã nghe thấy hết những gì cô và Lục Nhã nói với nhau rồi à? Như vậy cũng tốt, nói rõ rồi thì sau này sẽ bớt đi cảnh Tập Vi Lam giả vờ tốt đẹp trước mặt cô, chỉ nhìn thôi đã buồn nôn rồi.

Nhưng không ngờ xế chiều hôm đó, Tập Vi Lam đã đến tìm cô.

Khi ấy, Tần Cảnh đang ngồi trong phòng riêng sửa lại kế hoạch kỳ tiếp theo của Trâu Manh, nghe thấy Doãn Thiên Dã đang hoảng gõ cửa, nói: “Cô chủ, có người tìm”.

Tần Cảnh cạn lời. Sao nghe từ “cô chủ” khó chịu thế? Mà bỗng dưng tên này ngoan vậy? Lẽ nào bị đáng về hồi sáng của cô dọa cho chết khiếp rồi ư?

Tần Cảnh im lặng nhìn ra ngoài cửa kính, thấy Tập Vi Lam đã chường mặt tới rồi. Lần này, bốn người còn lại trong văn phòng cũng không nhiệt tình chào đón cô ta như lần trước. Mà trong bầu không khí trầm mặc của người xung quanh, Diệu Khả cũng bỏ ý định rót nước mời Tập Vi Lam.

Tần Cảnh liếc nhìn Doãn Thiên Dã, nói bằng khẩu hình: Cút~~~~

Doãn Thiên Dã cười cười bỏ đi.

Ngay sau đó, Tập Vi Lam đi vào, đóng cửa kính lại. Tần Cảnh thấy cô ta cũng lười giả lá, tiếp tục sửa kế hoạch.

Thấy Tần Cảnh không để ý đến mình, Tập Vi Lam hơi ngượng, nhưng nghĩ đến vẻ lạnh nhạt mới vừa rồi của mấy nhân viên bên ngoài, nghĩ thầm nhất định Tần Cảnh đã nói xấu cô ta với mọi người, hủy hoại hình tượng của cô ta rồi. Thế nhưng cô ta vẫn cố kiềm chế cơn giận trong lòng, đi đến bên cạnh Tần Cảnh, ra vẻ đáng thương nói: “Tần Cảnh, em nghe nói hình như chị có chút hiểu lầm với em”.

Nghien giả nai rồi à?

“Hiểu lầm?” Tần Cảnh ngẩng đầu, “Là hiểu lầm sao?”.

Tập Vi Lam sùng sốt hồi lâu, ngay tức khắc mặt lệ dâng trào: “Lúc đầu, em chỉ nghĩ là Lục Nhã không tốt với chị, muốn giúp chị đuổi chị ta đi thôi”.

Tần Cảnh kinh ngạc, kinh ngạc hết sức: “Quả nhiên là diễn viên mà, chỉ một giây đã có thể rơi nước mắt ngay được”.

Kết quả, dòng lệ đang định tuôn ra của Tập Vi Lam cứ thế bốc hơi trong tích tắc. Cô ta không thể nào tin nổi, Tần Cảnh đã thay đổi hoàn toàn rồi.

Tần Cảnh không hề tin cô ta, hơn nữa còn dứt khoát thể hiện thái độ bất mãn với cô ta mà không hề kiêng dè, thậm chí không buồn giả vờ khách sáo ngoài mặt nữa.

Lòng Tập Vi Lam vô cùng căm giận: Tại sao Tần Cảnh có thể như vậy? Thiệt cho cô ta còn cố ý chạy đến đây giải thích, không ngờ Tần Cảnh lại tỏ thái độ này.

Lúc Tập Vi Lam còn đang rối rắm, không biết rốt cuộc nên trở mặt hay nên thử đánh chính sự trong sạch của mình thì Tần Cảnh đã hờ hững cất lời: “Tập Vi Lam, ngày nào cũng giả vờ giả vịt, cô không thấy mệt hay sao? Ít nhất, sau này đừng có làm thế trước mặt tôi, ok? Tôi biết tính tình cô không giống với vẻ bề ngoài của mình, dù cô có giải thích thế nào thì tôi cũng cóc tin nữa đâu. Vì vậy, bớt đeo mấy cái mặt nạ dối trá kia đi, nhé! Tôi phát ngán đi được”.

Tập Vi Lam như bị người ta giáng cho mấy bạt tai, gương mặt xinh đẹp run rẩy, nét cười gượng gạo: “Vậy chị muốn nói gì?”.

“Tôi sẽ không chủ động hại cô.” Tần Cảnh thản nhiên đến lạ, “Vì thế, tốt nhất cô cũng đừng chủ động dây vào tôi. Đồi bên hoà bình, nước sông không phạm nước giếng, đây là kết quả tốt nhất”.

Tập Vi Lam khẽ nhếch khóe môi: “Trước mặt ba vẫn nên giả bộ làm chị em tốt thì hơn”.

Tần Cảnh im lặng. Người này vẫn thích đóng kịch nhỉ? Có điều cũng đâu còn cách nào, dù sao Tập Vi Lam biết hình tượng con gái ngoan, em gái tốt có liên quan trực tiếp đến tài sản mà. Tần Cảnh hơi do dự, đương nhiên cô vốn không muốn ra vẻ thân thiết với cô ta, nhưng ba cô chưa định công bố chuyện ly hôn Tập Quyên, hiện giờ cô không thể tiết lộ tin tức kia được.

Tần Cảnh đang chìm trong suy tư thì điện thoại vang lên tiếng báo tin nhắn. Cô cầm lên xem, là Ethan gửi đến. Tất cả thủ tục sang tên đã hoàn thành, mà khi này, Tần Chính đã gọi luật sư làm thủ tục ly hôn rồi. Thật sự đúng lúc quá!

Tần Cảnh lại ngẩng đầu, khẽ mỉm cười: “Không cần! Sau này, chúng ta cũng không phải là chị em nữa, dù trên danh nghĩa cũng không phải”.

Tập Vi Lam khó hiểu: “Chị có ý gì?”.

Tần Cảnh nhún vai: “Ba tôi đã uỷ thác cho luật sư tiến hành thủ tục ly hôn rồi”.

“Việc này...” Tập Vi Lam như bị sét đánh, “... Không thể nào!”.

Nhưng trên thực tế, hiện tại, điều cô ta quan tâm nhất vẫn là việc chia tài sản của Tần Chính. Thậm chí, cô ta còn cảm thấy vui vì Tần Chính muốn ly hôn. Thường ngày, Tần Chính đối xử tốt với mẹ cô ta đến thế, bây giờ đòi ly hôn nhất định là có người mới. Như vậy, ông ta sẽ phải bồi thường nhiều hơn cho mẹ cô ta. Mà cô ta là con gái của Tập Quyên, không phải tương đương với việc có được cả đồng tài sản kia sao?

Tần Cảnh thấy ánh mắt Tập Vi Lam chốc chốc dại ra, chốc chốc lại sáng lên, có lẽ cô ta lại hoang tưởng rồi. Cô rất thích thú muốn xem cảnh hai mẹ con Tập Vi Lam biết mình không lấy được nhiều tài sản hơn đồng cổ phần kia sẽ có biểu cảm như thế nào. Nhưng cân nhắc lại, cô thấy địa điểm này không thích hợp lắm, lỡ như Tập Vi Lam nổi cơn thịnh nộ đập nát hết đồ đạc trong văn phòng cô thì cũng không hay ho gì.

Vì vậy, cô điềm tĩnh cúi đầu, tiếp tục xem kế hoạch. Không ngờ lúc này, điện thoại của Tập Vi Lam lại vang lên.

“A lô? Mẹ à?” Là Tập Quyên gọi đến.

Tần Cảnh kinh ngạc, bà ta nhận tin nhanh thế sao?

Người bên kia nói một tràng dài, Tập Vi Lam thì lặng thinh. Sau khi đặt điện thoại xuống, cô ta chỉ ngơ ngác đứng đần ra đấy.

Tần Cảnh khẽ háng giọng: “Ồ, nếu không có chuyện gì nữa, cô có thể đi rồi. Tôi còn phải làm việc”.

“Tần Cảnh!” Cú điện thoại vừa rồi của Tập Quyên đã hoàn toàn đánh thức Tập Vi Lam khỏi giấc mộng đẹp, “Mẹ tôi nói 30% cổ phần còn lại đã được sang tên cho cô rồi, cả số bất động sản cũng thế. Cô nói rõ cho tôi biết chuyện này là sao? Hai cha con cô đang giả vờ trò quỷ gì?”.

“Sao cô phải ngạc nhiên thế nhỉ?” Tần Cảnh có chút khó xử vì hôm nay gặp phải những hai chuyện lạ đời liên. “Ông đã cho đứa con gái khác họ như cô 30%, cho đứa con gái ruột là tôi 30% còn lại có gì không ổn chứ?”.

Tập Vi Lam nhào đến bàn làm việc của cô, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, trán cũng nổi gân xanh: “Vậy mẹ tôi thì sao? Mẹ tôi đi theo ông ta cả đời, lẽ nào không được gì hết?”.

“Đến cùng là cô suy nghĩ cho mẹ cô hay chỉ suy nghĩ cho cô?” Tần Cảnh nheo mắt, giọng nói lạnh lẽo khác thường, “Cô muốn tranh thủ tiền dưỡng già cho mẹ cô thì cô đưa 30% của mình cho bà ta đi!”.

“Hai người khinh người quá đáng!” Tập Vi Lam bỗng nghiêng người về phía trước, hai tay chống mạnh xuống bàn như thể muốn bóp nát chiếc bàn gỗ.

Tần Cảnh đứng bật dậy, ánh nhìn lạnh tanh: “Vậy sao? Tập Vi Lam, không nhìn ra cô và mẹ cô giống hệt nhau à, đều là quỷ hút máu không có lương tâm”.

Nói xong, cô nện xấp tài liệu xuống bàn, mang theo cơn thịnh nộ như bão tố: “Ngoài vốn lưu động và bất động sản, tài sản lớn nhất ba tôi có chính là cổ phần của Bất động sản Trường Ninh. Ông chỉ có 60% cổ phần thôi, đã chia một nửa cho mẹ con cô rồi, hai người còn muốn thế nào? Muốn trách thì trách cô không phải là con gái ruột của ba tôi, trách mẹ cô không phải là vợ cả của ba tôi, không cùng ông trải qua tháng ngày gây dựng sự nghiệp. Mẹ con cô vốn là kẻ bơ vơ không nơi nương tựa, đi theo ba tôi được ăn sung mặc sướng mấy năm, vậy mà còn không biết mang ơn à?”.

Tần Cảnh vốn không muốn kích động cô ta, không muốn lý luận gì với cô ta cả, nhưng mà con người này thật quá kỳ quặc, quá trăng tráo và vô lương tâm.

“Tập Vi Lam, những năm qua là ai nuôi cô lớn? Cô bòn rút được nhiều tiền như vậy chưa đủ, còn dám nói ba tôi khinh người quá đáng à? Cuối cùng ai mới là kẻ khinh người quá đáng đây? Tục ngữ có câu ‘nuôi ong tay áo’, đến hôm nay coi như tôi đã hiểu được, đó chính là kiểu người như cô đấy!”.

Tập Vi Lam giận đến mức cả người run rẩy, giận đến mức đầu óc choáng váng suýt nữa không đứng vững nổi. Nhưng tức tối hơn cả là cô ta không tài nào phân bác được từng câu nói của Tần Cảnh.

Khốn kiếp, khốn kiếp! Hoá ra Tần Cảnh vẫn luôn xem thường cô ta như vậy? Cho rằng Tập Vi Lam là ký sinh trùng ăn bám ư? Sao cô ta có thể chịu được sự chà đạp này?

Giờ phút này, hai mắt Tập Vi Lam căm hận đến đỏ ngầu, chỉ muốn nhào vào đánh nhau với Tần Cảnh. Nhưng Tinh Nguyệt bố trí camera khắp mọi góc ngách, nếu cô ta đánh Tần Cảnh trước thì hình tượng sẽ bị huỷ hoại ngay tức khắc. Cô ta có thể làm gì được nữa, ở đây chỉ vô ích mà thôi. Và lại, việc khẩn cấp trước mắt là phải đi tìm Tập Quyên bàn bạc đã, nhất định sẽ có cách cứu vãn, nhất định có thể được chia tiền nhiều hơn.

Tập Vi Lam phẫn nộ quay người, chạy khỏi văn phòng của Tần Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Type: Lion Write

Tần Cảnh vừa sửa xong kế hoạch của Trâu Manh đã nhận được điện thoại của bên cơ sở vật chất khu căn hộ Duyệt Thủy, nói là cần kiểm tra ống dẫn khí đốt thiên nhiên, muốn cô đến mở cửa.

Tần Cảnh đặt điện thoại xuống, hơi chột dạ nhìn ra ngoài. Mấy ngày nữa, tổ chuyên mục Chuyện ngôi sao sẽ dời văn phòng, Doãn Thiên Dã và Đường Quả đang bàn bạc với nhân viên khác. Cô đi ra ngoài, giao bản kế hoạch cho Trâu Manh, viện cớ đi tìm Dương Tân bàn công việc rồi chuẩn đến căn hộ Duyệt Thủy của Doãn Thiên Dã.

Thật ra Tần Cảnh đã sớm cảm thấy chuyện Doãn Thiên Dã ở chung với mình không hay cho lắm, nhưng ban đầu bận rộn nên không có thời gian để ý. Mấy ngày nay rảnh rỗi, thời gian ở nhà nhiều, kết quả là gặp phải rất nhiều thời khắc khó xử và tế nhị.

Sáng sớm thức dậy, mơ mơ màng màng đến phòng vệ sinh, sai khi cánh cửa tự động mở ra, cô liền va phải lồng ngực đàn ông vừa mới tắm gội thơm ngát. Con buồn ngủ lập tức bay biến, trên gương mặt cô hiện rõ vẻ xấu hổ. Lúc ai kia nhìn thấy vẻ quần bách của cô cũng lặng thinh, cứ như nghi ngờ cô cố ý nhào vào lòng anh vậy. Đúng là đáng ghét!

Mặc đồ dạ hội tơ tằm đương nhiên phải mặc quần chừ T. Khi Tần Cảnh lấy quần lót đã phơi khô trong nhà vệ sinh thì Doãn Thiên Dã vô tình đi lướt qua, nhìn mảnh vải bé xíu trong tay cô, đôi mắt tỏ vẻ như đang nín cười, vẻ mặt đương nhiên cũng khá đặc sắc.

Tần Cảnh biết, đàn ông là giống loài có trí tưởng tượng phong phú, huống hồ là Doãn Thiên Dã. Cô nghĩ thời điểm mình ở trong phòng đồ mặc thay quần lót, anh ở phòng khách chắc chắn đang tưởng tượng đáng về cô khi mặc quần chừ T rồi. Nếu không, lúc cô mặc váy dạ hội đi ra ngoài, ánh mắt của anh sẽ không lướt xuống dưới như thế. Đúng là đồ trời đánh!

Buổi tối, cô bê laptop ra phòng khách lên mạng, trang web nhảy ra bỗng dung vang lên âm thanh kỳ quái, hẳn các bạn cũng biết là gì rồi đấy! Tần Cảnh luống cuống không kịp tắt đã cảm nhận được một ánh mắt đầy thâm ý bên cạnh, kiểu như công tử hào hoa thương hại cho cô gái trong sáng mang nội tâm khao khát vậy. Vô cùng khó ưa!

Vì thế Tần Cảnh quyết định tìm bác Doãn để lấy lại chìa khóa của căn hộ khu Duyệt Thủy. Dù thế nào cũng phải tống Doãn Thiên Dã ra khỏi nhà cô. Nếu không, ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện thật chứ chẳng chơi.

Tần Cảnh đi tìm Doãn Tùng. Doãn Tùng vô cùng vui vẻ, lập tức đưa chìa khóa căn hộ của Doãn Thiên Dã cho cô. Nhưng bác ấy lại nói một câu vô cùng sâu xa: “Bác tịch thu căn hộ của nó là vì sợ nó mang mấy người phụ nữ không đáng hoàng về. Nhưng bây giờ giao chìa khóa lại cho con thì tùy con xử lý”.

Tần Cảnh nghẹn lời.

Cô rất rối rắm. Dù sao chuyện người thừa kế không thể thay đổi được. Cho dù hiện tại không có tiền thì vẫn có rất nhiều phụ nữ lao vào lòng anh. Cái tát lớn hơn cái tuổi, bây giờ khó khăn lắm anh mới nghiêm chỉnh một chút, nếu để anh tự tại, vậy chút thành quả hiện giờ sẽ đổ bể trong gang tấc thôi.

Cô đắn đo mãi, cuối cùng vẫn không nói chuyện ngôi nhà cho Doãn Thiên Dã biết. Nghĩ đến việc hiện giờ chìa khóa nằm trong tay mình, cô đến chỗ cơ sở vật chất sửa lại cách thức liên lạc, để lỡ như có chuyện gì cũng không cần là phiên Doãn Tùng, không cần kinh động đến Doãn Thiên Dã, để cô tự đi giải quyết là được.

Không ngờ mới sửa lại cách thức liên lạc một, hai ngày, bên kia đã phải sửa đường khí đốt. Lúc này, Tần Cảnh đành lén lút chạy qua.

Đây là lần đầu tiên Tần Cảnh đến căn hộ của Doãn Thiên Dã. Nơi này khác hẳn với tưởng tượng của cô. Căn hộ mang phong cách cổ điển, được trang trí chủ đạo với hai màu trắng đen tinh tế và quý phái, đem đến cảm giác sạch sẽ gọn gàng, ngay cả sofa cũng trắng tinh không nhiễm một hạt bụi.

Tuy cả tháng trời không có ai vào ở nhưng căn nhà vẫn tinh tươm, không hề giống chỗ ở của đàn ông độc thân, cũng không giống nơi từng có phụ nữ ở lại bởi khi Tần Cảnh đi một vòng, không phát hiện ra bất cứ vật gì liên quan đến phụ nữ cả, ngay cả trên kệ rửa mặt cũng không có mấy loại mỹ phẩm.

Trong lúc nhân viên kiểm tra đường khí đốt, Tần Cảnh rảnh rang ngó nghiêng chồng đĩa ghi hình trên kệ ti vi, trong đó có một chiếc đĩa viết tiêu đề bằng tiếng Ý: Turandot.

Tần Cảnh giật mình, anh còn xem cả nhạc kịch cơ đấy! Kết quả không giống như cô nghĩ. Đây không phải nhạc kịch mà là vở kịch do du học sinh Trung Quốc của Học viện Sân khấu Điện ảnh cải biên lại. Càng ngoài sức tưởng tượng của cô là trình độ diễn xuất của vai nam chính Doãn Thiên Dã lại khá thuần thực.

Diễn xuất của anh rất rung động, thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn về si tình, nhanh trí, nhạy bén, bá đạo, dịu dàng của hoàng tử Calaf. Điều này khiến Tần Cảnh hơi xấu hổ. Đêm đó, anh bảo mình học diễn xuất hai năm rưỡi, cô lại cho rằng phần lớn thời gian anh chỉ lêu lổng mà thôi. Vở kịch này của anh đã khiến cô xúc động, đến tận khi đĩa chạy hết, cô vẫn còn chưa thể hoàn hồn.

Xem hết vở kịch, nhân viên cũng sửa chữa xong xuôi. Tần Cảnh bỏ đĩa vào hộp, bất ngờ phát hiện có một thứ bên trong, rút ra xem thì đó là một tờ giấy trắng ghi dòng chữ Tiamo bằng bút đen.

Tần Cảnh sững sốt, cảm xúc này là... Cô lật qua, quả nhiên là một tấm ảnh.

Trước nhà thờ Chúa Ba Ngôi ở Rome, Doãn Thiên Dã ngồi trên bậc thang kiểu Tây Ban Nha cổ rộng lớn, cánh tay gác hồ lên đôi chân dài, ngón tay đẹp tựa tay của nghệ sĩ đàn dương cầm. Anh khẽ mỉm cười nhưng quyến rũ đến mức khiến người ta không thể dời mắt.

Tuy nhiên, khi ánh mắt nhích lên, Tần Cảnh lại thấy có một cô gái ngồi ở bậc thang trên, ôm lấy cổ anh từ phía sau, nụ cười rục rờ như hoa mùa hạ. Cô ấy rất đẹp, anh cũng rất tuần tú, trông như một cặp trời sinh vậy.

Trong lòng Tần Cảnh dấy lên một cảm xúc kỳ lạ, chắc chắn không phải là thoải mái rồi. Cô chưa từng gặp cô gái trong tấm ảnh này, nhưng nhận ra cô ấy chính là diễn viên nữ đóng vai công chúa Turandot trong phim, một nữ diễn viên đẹp long lanh.

Tần Cảnh lặng lẽ nhét tấm hình lại, không biết cảm xúc của mình là ghen ứ hay là gì khác. Cô đâu thèm thích tên Doãn Cận Bã kia, nhất định là do cảm xúc của Tần Cảnh trước kia tác quái rồi. Có lẽ cô sẽ ổn nhanh thôi.

Khi chuẩn bị rời đi, Tần Cảnh lại nghe thấy tiếng chuông cửa. Trong khoảnh khắc mở cửa ra, cô phát hiện cảm xúc kỳ lạ ấy không thể dập tắt nổi. Bởi vì cô gái xinh đẹp trong tấm ảnh, trong đĩa ghi hình giờ phút này đang đứng ngay trước mặt cô.

Tần Cảnh hốt hoảng, vẻ mặt người đẹp đối diện cũng thảng thốt hết như cô. Nói chính xác là trong tích tắc cửa mở ra, ánh mắt kích động thấp thỏm của cô ấy hóa thành kinh ngạc. Cô ấy từng người nhìn Tần Cảnh hồi lâu, lại nhìn qua biển số nhà mới nghi ngờ hỏi: “Đây không phải là nhà của Doãn... À, xin hỏi, đây có phải là nhà của Doãn Thiên Dã không?”.

Tần Cảnh hoàn toàn không biết cảm xúc trong lòng mình là gì, cười gượng gạo: “Ồ, đúng vậy, nhưng mà dạo này, anh ấy không ở đây”.

Nghe vậy cô gái kia có chút thất vọng, nhưng hiển nhiên cô ấy quan tâm đến một vấn đề khác hơn: “Vậy, cô là gì của anh ấy?”.

“Bạn bè bình thường thôi.” Trong giây phút này, Tần Cảnh lại muốn nói dối, nhưng cô chế ngự lại cảm xúc lạ thường ấy, thành thật trả lời: “Lúc anh ấy không ở đây, bác Doãn nhờ tôi giúp anh ấy quán xuyến nhà cửa”.

Chỉ có điều, cô lặng lẽ giấu đi chuyện cô biết hiện giờ Doãn Thiên Dã đang ở đâu.

Thật là quái lạ! Trong lòng cô như có hai người đang tranh cãi:

Tần Cảnh, cô nổi điên gì thế hả?

Tôi không muốn nói đấy, thì sao?

“Ồ, vậy sao?” Cô gái nhìn khuôn mặt thanh thiên của Tần Cảnh, cười tươi tắn, vội lấy một tờ danh thiếp trong túi Gucci ra đưa cho cô. “À, đây là danh thiếp của tôi. Nếu cô gặp anh ấy, phiền cô bảo anh ấy liên lạc với tôi, được không?”

Tần Cảnh gật đầu, nhận lấy danh thiếp xem, “Tô Man, diễn viên hợp đồng cấp B của quản lý Thịnh Hạ.”

Tô Man, cái tên rất phù hợp với khí chất của cô ấy, mà rõ ràng cô ấy là một người tài giỏi, không bỏ học đang dở, hết bốn năm mới trở về nước. Vừa về đã là diễn viên hợp đồng của công ty quản lý giải trí Thịnh Hạ số một trong nước, chắc chắn khả năng diễn xuất và bối cảnh cũng không tầm thường rồi. Mà vào Thịnh Hạ, con đường tương lai chắc hẳn sẽ thuận buồm xuôi gió.

“Tôi sẽ nói lại với anh ấy.” Tần Cảnh cất danh thiếp, đóng cửa lại.

Tô Man vui vẻ ra về, lúc đi theo Tần Cảnh xuống lầu còn băng quơ nói rất nhiều, xoay quanh những chuyện kỳ thú khi cô ấy và Doãn Thiên Dã học ở Ý. Đến lúc tạm biệt, Tô Man mới chợt nhớ ra: “Ồi, xin lỗi, tôi còn chưa biết tên cô là gì?”

“Tần Cảnh.” Cô mỉm cười hờ hững.

Khoảnh khắc ấy, khuôn mặt mang lúm đồng tiền như hoa của Tô Miên hơi ngẩn ra nhưng cô ấy lấy lại vẻ bình thường chỉ trong nháy mắt, Tần Cảnh không hề phát hiện, Tô Man lập tức nở nụ cười tư tin thư thái hơn bao giờ hết.

Trên đường trở về phòng làm việc, Tần Cảnh luôn có cảm giác là lạ, trong lòng như giăng một màn sương khó tả. Quái đản, cô trầm tư suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy có lẽ do gần đây tổ chuyên mục sắp dời văn phòng nên phiền lòng.

Lúc vào văn phòng, nhìn thấy Doãn Thiên Dã đang đẩy cây lau nhà, cô bỗng phát giác hình như cách mình sử dụng anh trợ lý này không đúng cho lắm thì phải. Nhớ kỹ lại, hơn nửa tháng qua, anh lái xe, mua cà phê, lấy trang phục, chạy đến phim trường, làm quay phim, công nhân bốc vác... còn khiêm luôn chức năng dọn dẹp văn phòng nữa. Dĩ nhiên việc này không ai yêu cầu anh làm nhưng do bản thân anh có độ miễn cảm với hoàn cảnh mình ở nên không cần người nhắc nhở cũng sẽ đứng giờ quét dọn.

Tần Cảnh nhìn anh cần miễn lau sàn nhà khiến cả văn phòng dường như sáng lấp lánh đến mức người ta không nhìn tâm mang giày bước vào. Lại nhớ về vở kịch kia, Tần Cảnh cảm thấy mình đã không biết trọng nhân tài rồi.

Sau khi cô hỏi Trâu Mạnh mới biết khóa đào tạo diễn viên đầu tiên trong năm của công ty vừa hay đến kỳ nhập học, thế là cô gọi Doãn Thiên Dã vào phòng riêng, đưa đơn đăng ký cho anh, chỉ vào: “Đây, đăng ký đi!”

Doãn Thiên Dã liếc xem: “Tại sao?”

Tần Cảnh ngồi trên ghế, thấy tư thế anh cúi người xuống cách mình khá gần, bèn ngại ngần nhích ra sau, cười nói: “Không phải anh muốn làm diễn viên sao? Sao không thử xem? Nhân viên của công ty có thể vừa làm vừa học đấy!”

“Đã hết hứng từ lâu rồi.” Doãn Thiên Dã thờ ơ.

Tần Cảnh nhún mày, sao lại hết hứng? Hết hứng, vậy anh đặt mấy cái đĩa ghi hình ở vị trí tiện tay lấy được để làm gì? Rốt cuộc là cô đối nghịch với anh hay là anh luôn đối nghịch với cô đây?

Doãn Thị là công ty giải trí, sau này, nếu Doãn Thiên Dã tiếp nhận, đương nhiên phải hiểu biết về cơ chế vận hành của giới showbiz rồi. Nhưng hình như hiện giờ, anh không có hứng thú với bất cứ thứ gì. Hôm nay, khó khăn lắm cô mới phát hiện được diễn viên cũng là một cách bắt đầu, sau này sẽ tìm hiểu sâu hơn. Không ngờ...

Tần Cảnh lập tức rũ mắt, buồn bã nói: “Doãn Thiên Dã, anh là đồ lừa gạt”.

Doãn Thiên Dã không hiểu sao cô lại thành ra thế, hơi dờ người ra: “Tôi gạt em khi nào?”

Tần Cảnh nhớ lại nội dung nhật ký, ánh mắt ai oán nhìn anh: “Trước kia anh đã nói, nếu sau này tôi làm đạo diễn, nhất định sẽ vì kỹ thuật quá tệ mà không ai thèm làm nam chính, anh sẽ hi sinh hình tượng đến giúp tôi mà”.

Doãn Thiên Dã thoáng ngẩn ngơ, có phần hốt hoảng. Hồi lâu sau, anh mới trở lại bình thường, mày khễ nhặn: “Cũng vì nhớ đến câu nói này mà tôi mới không chịu đấy! Tần Cảnh, em hành hạ tôi đến nghiện rồi hả? Sau này, nếu em làm đạo diễn, tôi làm diễn viên, tôi không bị em dày dạn chết mới là lạ!”

Tần Cảnh không phục: “Tôi đâu có ác với anh vậy chứ?”

Doãn Thiên Dã: “Ho!”, Dứt lời anh liền quay đầu đi, không thèm nhìn cô nữa.

Tần Cảnh cố chấp cười tít mắt dụ dỗ: “Doãn Thiên Dã, làm diễn viên rất tốt, đóng phim rất vui đấy”.

“...”

“Đóng phim có thể hút được nhiều fan nữ mà.”

“...”

“Đóng phim có thể kiếm được rất nhiều tiền nữa đấy!”

“Lúc trước, em và ba tôi kết bè kết phái làm loạn không phải vì không cho tôi chơi, không cho tôi làm loạn với đám đàn bà con gái, không cho tôi tiêu tiền sao?” Doãn Thiên Dã tốt bụng nhắc nhở cô: “Bây giờ, em lại trước sau mâu thuẫn rồi. Nếu tôi cần những thứ này thì em lập tức hủy bỏ giao kèo với ba tôi đi, thế là tôi đỡ phải cực nhọc đóng phim rồi”.

Gã này sao tinh ranh thế, chuyên gần bướng với cô thôi!

Tần Cảnh mắng thầm vài câu với cái gáy của anh, lại cười dụ dỗ: “Nếu anh đi đăng ký, còn ngoan ngoãn học một thời gian thì tôi sẽ thử nói với ba anh, trả lại cho anh xe hơi và căn hộ”.

Ánh mắt Doãn Thiên Dã lập tức lướt sang: “Tôi không cần nói thử, tôi cần đảm bảo kìa!”.

Tần Cảnh tiếp tục cười híp mắt gật đầu, trong công cuộc dụ dỗ người đàn ông này, xưa nay không hề có thử thách nào đáng nói cả.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Type: Lion Write

Buổi chiều, quả nhiên Doãn Thiên Dã ngoan ngoãn đi chuẩn bị đủ mọi thủ tục đăng ký. Tần Cảnh và những người còn lại ở văn phòng nghe file ghi âm, viết kịch bản.

Nhưng trong lúc làm việc, Ethan bỗng gọi đến thông báo ba cô đã nhập viện. Anh ta nói tình thế cấp bách, sẽ giải thích cho cô sau.

Lòng Tần Cảnh nặng trĩu, lập tức chạy vụt đi. Trên đường lái xe, cơn gió lạnh lùa vào từ cửa sổ, Tần Cảnh cố gắng rất nhiều lần nhưng vẫn không so sánh được đôi chân bủn rủn. Đầu óc cô trống rỗng, bất thành linh gọi cho Ethan: “Gọi mấy vệ sĩ của ba tôi đến, canh giữ tại hành lang. Trong vòng hai mươi mét, không cho người đàn bà kia bén mảng đến gần”.

Cúp máy, Tần Cảnh luôn nhớ đến khuôn mặt tang thương ngày ba ngồi ở vườn hoa ấy, chưa kể ba bị bệnh gút (*) khiến hai chân sưng vù, dù chưa đến năm mươi tuổi nhưng bước đi đã khập khiễng rồi.

(*) Bệnh gút hay còn gọi theo cách Hán Việt là thống phong, là một loại viêm khớp, thường gặp ở nam giới.

Lần này đến bệnh viện nhất định là do lên cơn đau tim. Lúc ba phát hiện ra cái chết ngoài ý muốn của mẹ là do Tập Quyên gây ra cũng không phát bệnh, hôm nay lại bị đưa vào bệnh viện ư? Nhất định lúc ba định đuổi mẹ con Tập Quyên đi, con mẹ tham lam ấy đã nói gì khiến ông kích động rồi.

Tần Cảnh nghiêng răng đến đau đớn, hai tay cũng vô thức siết chặt vô lăng.

Đồ khốn khiếp! Đồ đốn mạt!

Tần Chính ở phòng bệnh VIP, cả tầng lầu không có bóng dáng bệnh nhân hay người thân nào khác, tính bảo mật riêng tư vô cùng cao. Khi Tần Cảnh đến, trùng hợp trông thấy Tập Quyên đang bị đám vệ sĩ lạnh lùng ngăn cản.

Tập Quyên lớn tiếng quát tháo: “Cái đám chó giữ nhà bọn mày, ai cho bọn mày cả gan cản tao hả? Chắc chắn ông ấy chưa từng nói không muốn gặp tao. Bây giờ ông ấy còn chưa tỉnh lại, sao có thể dặn bọn mày không cho tao vào được? Bọn mày đúng là làm phản rồi!”.

Giọng điệu chua cay của bà ta vang vọng khắp hành lang trống trải.

“Tao chỉ muốn vào xem ông ấy đã đỡ hơn chưa, bọn mày là lũ máu lạnh, còn cản tao...”

Tần Cảnh đi đến, sắc mặt âm u lạnh lẽo: “Nếu di Tập thực sự muốn tốt cho ba tôi thì đừng có ở đây tru tréo nữa. Người ta không biết còn tưởng di đang khóc tang đấy!”.

Tập Quyên sùng sốt, không ngờ Tần Cảnh lại ăn nói hỗn xược với bà ta như thế, có chút không phản ứng kịp: “Tần Cảnh, dù nói thế nào di cũng là bề trên, sao con dám ăn nói với di như vậy?”.

Tần Cảnh liếc nhìn bà ta với ánh mắt sắc lẹm, lạnh mặt nói tiếp: “Dì Tập, là tôi bảo họ ngăn đi lại đấy! Còn nữa, tốt nhất là đi đừng có tiếp tục âm ỉ ở đây. Dì không biết bệnh nhân cần nhất là yên tĩnh sao? Thế mà dì còn làm loạn lên hết lần này đến lần khác, cái câu hy vọng bệnh tình ba tôi chuyển biến tốt hơn khi nãy của dì chỉ là giả dối mà thôi”.

Dứt lời, Tần Cảnh không để ý đến bà ta nữa, nhanh chóng vào phòng bệnh thăm ba. Cô nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy nét mặt ba tiêu sái, lặng yên ngủ trên giường, dấu vết tuổi già hiện rõ hơn bao giờ hết.

Cô vốn định ngồi xuống nắm tay ba, nói chuyện gì đó với ông nhưng lo lắng đụng phải chiếc ghế, sợ gây ồn đánh thức ông, mà tay cô lại quá lạnh, thế là đành lẳng lặng đứng đấy, cố chấp ôm nỗi xót xa.

Đến khi ngoài cửa lại loáng thoáng truyền đến tiếng ồn ào của Tập Quyên, Tần Cảnh nói đi ra khỏi phòng rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cô hỏi Ethan đang ở ngoài phòng bệnh: “Đang yên lành, sao ba tôi lại phát bệnh? Có phải do con mụ kia không?”.

Sắc mặt Ethan không được tốt lắm, kể sơ lược lại tình huống khi đó. Tần Chính đề nghị ly hôn, đồng thời cũng muốn đuổi Tập Quyên ra khỏi nhà. Nhưng Tập Quyên sống chết không chịu đi, cũng không chịu ly hôn, làm âm lên nói nào là bà ta đã cống hiến cả đời cho nhà họ Tần, vứt bỏ sự nghiệp diễn viên năm xưa, không thể nhận kết cục như vậy được, khẳng khái đòi Tần Chính phải nói cho ra lẽ.

Tần Chính đập lại bằng việc bà ta đã hại chết vợ ông năm đó. Không ngờ Tập Quyên không những không hối hận mà còn quay sang trách móc vợ chồng ông, nói vợ ông mưu mô quỷ quyệt, giỏi thuật dạy chồng, nếu không ông sẽ không cắt đứt quan hệ với mụ ta giữa chừng. Thậm chí còn nói ông là kẻ đầu sỏ, nếu không phải ông lên lút phản bội vợ thì làm sao rơi vào kết cục này...

Tần Cảnh yên lặng nghe Ethan nói hết, chỉ hỏi: “Bây giờ, bà ta đã cuốn gói đi chưa?”.

“Vẫn chưa!”

“Vậy thì đuổi bà ta đi!” Tần Cảnh bước đi trong hành lang trống trải. “Lẽ nào để ba tôi khỏi bệnh về nhà lại bị mụ ta kích thích lần nữa sao?”

Tập Quyên nhìn thấy Tần Cảnh từ đằng xa, lập tức giả bộ ân cần hỏi: “Tiểu Cảnh à, ba con tỉnh chưa? Ông ấy có muốn gặp dì không?”.

“Ông ấy không muốn gặp bà, tôi cũng sẽ không để ông ấy gặp bà”, Tần Cảnh không ngó ngang đến bà ta, dứt khoát đi lướt qua, “Bà Tập, tôi đã bảo Phi Dung thu dọn đồ đạc của bà rồi. Lát nữa, chúng sẽ được đặt ở cổng nhà họ Tần. Tôi cho bà một tiếng đồng hồ, mang theo đồ đạc của mình lập tức cút khỏi nhà chúng tôi. Nếu không, tôi sẽ cho người mang đến bãi rác đấy!”.

Tần Cảnh quay đầu lại nhìn Tập Quyên còn đang ngơ ngác: “Tôi nói cho bà biết, hiệu quả cách âm ở phòng bệnh rất tốt. Bà ở đây gào khóc cả giọng, ba tôi cũng không nghe thấy đâu. Với lại, tôi đã bảo Ethan gọi bảo vệ bệnh viện rồi, trong vòng hai, ba phút sẽ đến đây đuổi bà đi. Tôi đi trước, chỉ ở nhà chờ bà một giờ thôi đấy! Say này, bà không bao giờ được đặt chân vào nhà họ Tần nữa!”.

“Tần Cảnh, sao con có thể đối xử nhẫn tâm với dì như vậy? Dù sao dì cũng đã chăm sóc con bao năm mà?” Giờ phút này, Tập Quyên vẫn biết không thể trở mặt, giả bộ oan ức, “Có phải con có hiểu lầm gì với dì không?”.

Tần Cảnh hất tay bà ta ra, cau mày: “Hiểu lầm? Bà hại chết mẹ tôi, còn làm ba tôi tức đến nằm viện, hiểu lầm cái gì? Nói thật cho bà biết, xưa nay tôi chưa hề thích người mẹ kế như bà. Bây giờ vừa hay có cơ hội, tôi phải về quét sạch đồ đạc của bà đi ngay. Bà cứ tự nhiên nhé!”.

Tần Cảnh làm vậy cũng vì bất đắc dĩ, để Tập Quyên làm âm ỉ ở đây, sớm muộn gì ba cô cũng bị cái mồm sư tử Hà Đông của bà ta đánh thức, chỉ có thể vừa gọi bảo vệ vừa châm lửa ở nhà, di dời sự chú ý của Tập Quyên mà thôi. Thứ hai là sức khỏe của ba hiện tại không tốt, nhiệm vụ đuổi Tập Quyên là khỏi nhà chỉ có thể đặt lên vai cô, cứ thế vậy thì không biết bà sẽ bị chọc tức đến mức nào nữa.

Mà quyết định của Tần Cảnh rất đúng đắn. Cô vừa đặt chân về nhà, Tập Quyên đã vội vã đuổi đến. Cuối cùng, ba cô cũng được yên tĩnh nghỉ ngơi rồi.

Lúc Tần Cảnh về đến nơi, người giúp việc đã thu dọn xong đồ đạc của Tập Quyên, sắp thành người máy vali lớn đủ mọi màu sắc, đồng loạt đặt ở cửa biệt thự.

Sắc mặt Tần Cảnh không tốt: “Đề đây làm gì? Lôi ra ngoài cổng đi!”.

Sáng nay, người giúp việc đã nghe Tần Cảnh và Tập Quyên cãi nhau âm ỉ, nào là ly hôn, nào là đuổi ra khỏi nhà... có điều vẫn chưa dám chắc, tuy đã thu dọn đồ đạc nhưng vẫn còn chút do dự.

Quản gia Hà vội vàng chạy ra chỉ huy: “Tất cả nghe theo lời cô chủ cả. Sau này nhà chúng ta không có bà chủ và cô hai nữa. Còn không mau nhanh chân lên!”.

Cả đám giúp việc nhanh tay lẹ chân đẩy mười mấy vali lớn, men theo con đường nhỏ quanh co uốn khúc ra khỏi cổng. Vừa mới tới cổng, Tập Quyên đã bước xuống xe, mang vẻ mặt kinh ngạc: “Tần Cảnh, con làm gì vậy?”.

Người đàn bà này không hiểu tiếng người à?

“Lúc ở bệnh viện, tôi đã nói với bà rất rõ ràng rồi còn gì.” Tần Cảnh vô cảm nhìn bà ta, “Bà Tập à, ba tôi đã đệ đơn ly hôn, bây giờ luật sư đang xử lý.

Mà ba tôi cũng đã sớm không muốn nhìn thấy bà nữa rồi. Sao hả? Bà phải ở lại đây chờ ba tôi hết giận rồi chộc tức ông ấy lần nữa sao?”

“Tần Cảnh, ba con đòi ly hôn với di chẳng qua vì nhất thời nóng giận thôi. Hơn nữa, đây là chuyện giữa di và ba con, sao con lại nhúng tay vào?” Tập Quyền đã nhẫn nhịn đến cực hạn, “Có gì chờ ông ấy khỏe hẳn lại rồi hãy nói. Con đừng cho rằng di sẽ ngoan ngoãn nghe lời con”.

Dứt lời ba ta lập tức xông vào trong, Tần Cảnh khoanh tay, vượt lên một bước chắn trước mặt, lạnh lùng nói: “Nếu tôi nói tôi nhất định phải xen vào chuyện này thì sao? Tôi không cho bà vào nhà đây, bà định làm gì tôi?”.

“Tần Cảnh! Con...” Tập Quyền khó tin nhìn cô chằm chằm, nhất thời không hiểu đứa con gái riêng của chồng luôn lễ phép với bà ta sao đột nhiên biến thành như vậy. Bà ta vẫn chưa chịu hết hy vọng, “Sao con có thể đối xử với tôi như vậy? Di...”.

“Đừng trưng cái mặt khó sở ấy ra nữa.” Tần Cảnh chán ngấy, dứt khoát ngắt lời: “Bà Tập, tôi và ba tôi đã biết tông con người bà rồi. Tình cảm của bà không mặn mà là bao, trái lại tài sản nhà tôi mới chính là cái bà quan tâm nhất. Có chuyện gì bà cứ đi tìm luật sư nhé, đừng lải nhải trước mặt tôi nữa, không có tác dụng gì đâu”.

“Tần Cảnh, sao cô có thể châm chọc mẹ tôi như thế?” Không biết Tập Vi Lam đã đến lúc nào, phía sau còn có An Nham lẽo đẽo đi theo.

Lúc cô ả nhận được điện thoại của Tập Quyền, nghe nói Tần Cảnh muốn đuổi mẹ cô ta ra khỏi nhà đã giận lắm rồi, giờ phút này thấy Tần Cảnh không khách sáo với mẹ mình như vậy lại càng tức đến đỏ bừng cả mặt. An Nham nhìn thấy mà đau lòng, cũng không nhịn được hùa theo chửi bới: “Tần Cảnh, sao chị ác độc đến vậy? Dù sao di Tập cũng là mẹ kế của chị, chị bắt hiểu như thế không sợ bị quả báo à?”.

Tần Cảnh thấy buồn nôn kinh khủng, giọng nói lạnh đi, nghiêm nghị hơn phần nào: “Từ bây giờ chuyện của gia đình chúng tôi đến phiên một kẻ người dung nước lã như anh xen vào vậy?”.

Lần trước, An Nham bị Tần Cảnh sỉ nhục như thế mà vẫn còn cảm thấy mình rất tốt đẹp, cho rằng lần này hẳn ra oai sẽ khiến Tần Cảnh sợ mình một phen. Không ngờ cô lại đánh thép hơn, chỉ một câu mắng giận dữ đã khiến hẳn hoàn toàn bại trận, thậm chí hại mình suýt nữa tức đến nội thương.

Tập Vi Lam thấy bị dạng run rẩy của An Nham lại càng xấu hổ, chỉ hận lúc mẹ gọi điện cho cô ta An Nham cũng có mặt ở đây, thế là hẳn sống chết đòi đi theo, sợ cô ta bị bắt nạt. Kết quả lại hèn nhất thế này đây.

Mà Tần Cảnh vẫn chưa nói hết: “Hay anh tưởng mình là con rể của bà Tập đây?”. Dứt lời, cô liếc nhìn Tập Quyền với hàm ý sâu xa xen lẫn giễu cợt. Bà ta vốn không thích An Nham, giờ phút này dĩ nhiên sẽ không tỏ bất cứ thái độ gì.

Tập Vi Lam đã nhận ra sự do dự của Tập Quyền, lập tức chuyển hướng đề tài, nước mắt rung rung nhìn Tần Cảnh: “Chị, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến chị đối xử với mẹ con em như vậy?”.44

Tần Cảnh nhăn mày, con nhỏ này có bệnh à? Rõ ràng khi nãy, hai người đã cãi nhau tóe khói trong văn phòng, bây giờ lại đến hỏi tại sao.

Đám người phía sau bắt đầu thì thầm to nhỏ, Tần Cảnh thờ ơ quay đầu: “Sao đây? Các người cũng muốn cùng cuốn gói cùng mẹ con họ à? Có nhớ lời quần gia nói không?”.

Tất cả lập tức im thin thít.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Type: Lion Write

An Nham hận đến mức không thể xông đến tát Tần Cảnh vài cái. Trên đường đến đây, hẳn đã nghe chuyện của Tập Vi Lam và Tần Cảnh. Hóa ra hai người là chị em kế. Có điều Tập Vi Lam luôn bị Tần Cảnh chèn ép không góc đầu lên được, cũng quá tự ti không dám nói với người ngoài về mối quan hệ của họ. Nghĩ vậy, An Nham càng thương Tập Vi Lam hơn. Nhưng đây là chuyện nhà họ, người ngoài như hẳn không tiện nhúng tay vào.

Trong nháy mắt, hẳn mơ tưởng vô hạn. Nếu... Nếu có thể cưới Tập Vi Lam thì tốt rồi. Như vậy, sau này, hẳn càng có thể quang minh chính đại bảo vệ cô ta.

Ba người trước mắt Tần Cảnh đây, mẹ con Tập Quyền sắm vai nhân vật chính đáng thương, trong mắt mang nỗi hận thù, còn An Nham hoàn toàn bị họ làm cho ngu muội, biến mình thành anh hùng cứu thế đầy lỗ mãng.

Tần Cảnh chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy cạn lời, dường như có nói lý với đám người này cũng không thông, thế nên... cần cay nghiệt thế nào thì cứ cay nghiệt thế ấy đi!

“Bà Tập, bà bảo mình cống hiến cả đời vì nhà họ Tần, nhưng tôi chỉ thấy cả đời bà làm quý bà giàu có, ngày ngày say mê mặt chược, sắm sửa chứ đừng nói là theo ba tôi gây dựng sự nghiệp. Vì thế, đừng có mà ngoạc mồm ra mà kêu gia đình tôi ức hiếp bà trước mặt tôi. Về phần hy sinh sự nghiệp diễn viên cơ à, tôi đã điều tra rồi. Hồi ấy, bà phải đeo bông Tập Vi Lam, tiếng tăm không tốt, diễn xuất cũng tệ hại, căn bản chẳng kiếm được đồng nào. Nếu không, sao bà phải năm lần bảy lượt quyến rũ đàn ông đã có vợ, phá hoại gia đình người ta chứ? Khi người ta hối hận quay đầu, bà con không biết liêm sỉ điều vô dương oai trước mặt vợ người ta? Ba tôi chưa từng có lỗi với bà, nhưng lỗi lầm của bà với ba tôi thì suốt cả đời này bà cũng không trả nổi đâu.”

Sắc mặt Tập Vi Lam trắng bệch. Hồi ấy cô ta còn nhỏ, có một số việc không rõ ràng lắm. Nhưng Tần Cảnh đã biết hết tất cả, vậy sau này, cô ta càng không có cơ ngẩng đầu trước mặt cô rồi! Cô ta hơi hối hận vì đã chạy đến đây. Đạo này, hành động của Tần Cảnh thật khác thường. Cô ta vốn không ngăn cản được, chỉ có thể chịu nhục vô có. Mấu chốt là nơi này không chỉ có Tần Cảnh, còn có người giúp việc, quản gia, vệ sĩ và bảo vệ. Dù sao cô ta cũng là một ngôi sao, thân phận đặc biệt, bất kể làm gì cũng phải nghĩ đến hình tượng trước mặt công chúng, bất kể trong lòng cảm tức ra sao cũng phải cố mà chịu đựng.

Tần Cảnh tiếp tục: “Tôi đoán bà làm âm lên như vậy chỉ vì muốn thêm chút tiền thôi. Xin lỗi nhé, bây giờ tiền của nhà họ Tần nằm trong tay tôi hết rồi. Bất kể bà tìm được luật sư tài ba đến đâu, tốn bao nhiêu năm cũng không có chuyện mẹ kế ly hôn đòi chia phần tài sản của đứa con gái không phải ruột thịt đâu. Thế nên tôi khuyên bà bớt bầy mưu tính kế đi. Huống chi 30% kia của Tập Vi Lam cũng đủ cho bà thỏa mãn rồi”.

Nghe vậy, Tập Quyên không giả bộ được nữa, lập tức nhào qua: “Là mày, đều do đứa con chết tiết mày giờ rồi”.

Quản gia Hà vội gọi người đến can ngăn, Tập Quyên hoàn toàn trở mặt: “Đều do đứa ác độc như mày mà ra! Sau khi mày trở về, tất cả đã thay đổi hoàn toàn. Sao mày có thể nham hiểm đến thế?”.

Tập Vi Lam thì nước mắt ngân ngấn, giọng nghẹn ngào đến mức khiến người nghe tan vỡ cả trái tim: “Mẹ, thôi đi, chị hiểu lầm chúng ta, nên chờ ba khỏe lại rồi nói”.

Vừa rồi, An Nham không thềm để ý những lời Tần Cảnh nói vào đầu, cảm thấy người phụ nữ này mới thật sự mặt trắng mày tráo, ngậm máu phun người, hỗn láo xác xược. Chứng kiến Tần Cảnh tàn nhẫn như vậy, lại thấy Tập Vi Lam uất ức như thế, hần càng chắc chắn rằng Tần Cảnh luôn ức hiếp Tập Vi Lam, thậm chí khinh thường cả di Tập.

Hần giận đến mức mặt đỏ như gan heo: “Tần Cảnh, tôi thật sự mù rồi mới không nhận ra cô là loại đàn bà đáng sợ, vô tình như vậy”.

Hàng mày nhỏ nhắn của Tần Cảnh nhú lại: “Cứ tự nhiên, đồ thần kinh!”. Ai thềm quan tâm đến một kẻ ăn bám như hần chứ?

An Nham càng điên tiết, hần giận dữ vậy mà người phụ nữ này lại không buồn đếm xia. Mà Tập Vi Lam cũng kinh hãi, Tần Cảnh thật sự không còn chút tình cảm nào với An Nham sao?

Nói hết những gì cần thiết, Tần Cảnh không có tâm trạng để ý đến họ nữa, ôn hòa tiếp lời: “Bà Tập, bà thật sự định làm náo loạn ở đây nữa sao? Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra đều bị camera giám sát ở cửa quay lại đấy! Vì tiền đồ ngôi sao của con gái bà, một vừa hai phải hộ cái”.

Trước sau cô vẫn điềm nhiên: “Bà muốn cho mọi người biết mẹ của ngôi sao Tập Vi Lam là một mẹ điên, hay bà muốn cho mọi người biết mẹ của ngôi sao Tập Vi Lam không chịu ly hôn với ông chồng đại gia tái giá nên bị đuổi ra khỏi nhà?”.

Tập Vi Lam giật mình, lúc này mới ý thức được vấn đề, một mặt cảm thấy vô cùng may mắn vì vừa rồi cô ta đã nhẫn nhịn, vẫn sắm vai nhân vật yếu đuối, không chửi đổng cũng không ra tay, thậm chí chưa tỏ thái độ phản nộ; nhưng mẹ như vậy quả thật làm cô ta mất mặt quá. Cô ta đang định khuyên mẹ thì An Nham đã không nhịn được, lao về phía Tần Cảnh. “Tần Cảnh, cô quá đáng rồi đấy!”

Nhưng bảo vệ nhà họ Tần không phải ngồi không, mấy gã lực lưỡng ngăn lại, An Nham không thể động đến dù chỉ một sợi tóc của Tần Cảnh.

“Đạo diễn An vẫn chưa chịu yên à?” Tần Cảnh liếc mắt, “Chê cái phốt của hai người vẫn chưa đủ ‘hot’ sao? Chuyện của bà Tập cũng đến phiên con rể hờ như anh ra mặt chắc?”.

Nếu cô đăng tải đoạn video giám sát này, tin đồn về họ sẽ được chứng thực rồi.

“Cô!” An Nham mắng chửi không lại cô, so khả năng giữ bình tĩnh càng không bằng.

Trái lại, Tập Vi Lam kiên dè camera giám sát, không ngừng đẩy Tập Quyên lên xe, nhỏ giọng nói: “Tạm thời không làm gì được cô ta, trở về trước rồi hăng nói”.

Cô ta không quên quay đầu lại, ra về tội nghiệp với quản gia Hà: “Chú Hà, phiền chú gửi lời hỏi thăm ba giúp cháu”.

Quản gia Hà cười lấy lệ, không tiếp lời.

Tần Cảnh lười ngó ngang đến mẹ con họ, quay người đi thẳng vào nhà, đồng thời gọi điện cho Ethan: “Chuyển phòng bệnh cho ba tôi, đừng để Tập Quyên biết”.

Tập Vi Lam dẫn Tập Quyên trở về căn hộ của mình, bảo An Nham đi trước. Hai mẹ con lẳng lặng gỡ hành lý. Hồi lâu sau, Tập Vi Lam không nhịn được nữa: “Sớm biết Tần Cảnh như vậy, con đã không dọn ra ngoài ở rồi. Không biết cô ta có công khai video giám sát không nữa. Nếu để người ta biết mẹ là...”. Cô ta khẽ cắn răng, không nói nốt ba chữ “kẻ thứ ba” đằng sau.

Tập Quyên cất giọng yếu ớt: “Không đâu, nó đâu muốn để người ta biết quan hệ của chúng ta”.

Nhưng Tập Vi Lam vẫn mù mờ: “Mẹ, mấy năm qua ba Tần Cảnh đối xử với con rất tốt, sao nói trở mặt là trở mặt ngay vậy?”.

Tập Quyên không trả lời ngay, Tập Vi Lam chỉ biết bà ta là kẻ thứ ba nhưng không biết bà ta còn là kẻ thứ ba đi hại vợ người khác nữa. Bà ta nghĩ ngợi rồi quyết định nói giảm nói tránh: “Mẹ nghe nói ông ta tìm người điều tra con, phát hiện lúc An Nham và Tần Cảnh còn chưa chia tay, con và hắn đã lên lút qua lại. Tần Cảnh là con gái duy nhất của ông ta, con chỉ là con gái khác họ, đương nhiên ông ta không thể chấp nhận chuyện hai đứa con gái tranh giành một người đàn ông rồi. Đầu phải con không biết, nhà giàu kiêng kỵ nhất chuyện này. Lúc đó, mẹ đã nhắc nhở con rồi mà con có chịu nghe đâu”.

Tập Vi Lam há hốc mồm không thể tin, cô ta lại vì An Nham mà phá hủy hình tượng hoàn mỹ đã khổ tâm đắp nặn nhiều năm trước mặt Tần Cảnh, quả thật là không sao tưởng tượng nổi.

Cô ta rất bất mãn: “Hồi đó, mẹ nhắc nhở con như vậy sao? Nguyên văn của mẹ là An Nham không tiền không thế thì phải? Có khi nào mẹ nói quan hệ của hắn và Tần Cảnh sẽ ảnh hưởng đến con đâu?”.

“Vậy con không tự nghĩ ra được à?” Tập Quyên gõ mạnh vào đầu cô ta.

Tập Vi Lam bực tức hất tay bà ta ra, nổi giận đùng đùng nói: “Thôi, có trách móc cũng không thay đổi được nữa. Bây giờ, chúng ta phải nghĩ cách tranh thủ thêm chút lợi ích từ vụ ly hôn này mới được. Mẹ khổ sở hy sinh vì nhà họ Tần nhiều năm như vậy, lẽ nào để bọn họ đá ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng sao?”.

Tập Quyên sùng sốt: “Chỗ con không phải có 30% cổ phần của Trường Ninh à?”.

Sắc mặt Tập Vi Lam dịu lại: “Ý con là, đây chẳng phải chỉ là số tiền ba của Tần Cảnh cho con sao? Ông ta cũng phải cho mẹ một phần chứ!”.

Tập Quyên thờ dãi: “Vừa rồi, mẹ đã gọi điện hỏi luật sư rồi, dù có chống án tranh chấp tài sản cũng không thắng được”.

“Tại sao?” Tập Vi Lam khó hiểu, “Hiện tại, ông ta chuyển giao toàn bộ tài sản cho Tần Cảnh, đó là tẩu tán tài sản, chúng ta có thể kiện cô ta mà”.

“Toàn bộ chứng khoán và bất động sản của Tần Chính đều đã có trước khi Cảnh Trương Ninh chết. Hồi chưa kết hôn với mẹ, Tần Chính đã đi công chứng, giao toàn bộ bất động sản cho Tần Cảnh thừa kế rồi. Bây giờ chẳng qua chỉ hiện thực hóa chỗ giấy tờ kia thôi. Về phần cổ phiếu, 30% đó vốn dĩ là của Cảnh Trường Ninh, Tần Cảnh nghiễm nhiên được hưởng một nửa. Vì thế, trên thực tế phải là Tần Cảnh 15%, Tần Chính 45%. Nếu ly hôn, con và mẹ theo lý chỉ được nhận ít hơn 22.5% thôi.”

Sắc mặt Tập Vi Lam trắng bệch, tức giận nghiêng rằng: “Mẹ, lẽ nào mẹ cam tâm với từng ấy? Tài khoản của ông ta tính ra ít nhất cũng phải đến mấy trăm triệu. Ngoài một tài khoản chín mươi triệu ông ta chuẩn bị cho Tần Cảnh làm của hồi môn ra còn có chiếc xe trị giá mấy chục triệu, 5% Tần Thị Trọng Kim, 5% Giải trí Doãn Thị. Tại sao cô ta lại lấy được nhiều thế chứ?”.

Tuy Tập Quyên ghen tỵ, tức giận nhưng có nhiều thứ có giận cũng không được: “Tài khoản của Tần Chính thuộc ngân hàng Thụy Sĩ, số tiền này cũng chỉ là suy đoán của con thôi, căn bản không điều tra được. Về phần Tần Cảnh, mẹ đâu có kết hôn với nó, sao bắt nó chia tiền được?”.

Tập Vi Lam tức đến mức choáng váng, bị một câu nói của Tập Quyên làm cho nghẹn ứ. Cô ta cũng biết mình không thể nào đụng vào số tiền của Tần Cảnh, nhưng mà cô ta vẫn căm hận. Tại sao Tần Cảnh có thể lấy được nhiều như vậy mà cô ta chỉ có thể nhận được 30% của Trường Ninh.

Tập Quyên không biết phải làm sao: “Mẹ cũng không có cách nào. Làm sao mẹ có thể ngăn cản Tần Chính chuẩn bị của hồi môn cho Tần Cảnh chứ! Ngay từ lúc Tần Cảnh chưa thành niên, mẹ đã khuyến Tần Chính chuyển 5% Tần Thị Trọng Kim từ danh nghĩa người giám hộ sang danh nghĩa của ông ta rồi. Có lần ông ta cũng bị lay chuyển, không ngờ ông nội Tần Cảnh nhất quyết không đồng ý, nói là số cổ phần kia phải đợi đến khi Tần Cảnh kết hôn mới có hiệu lực. Chuyện này cứ thế cho qua”.

“Về phần 5% Doãn Thị...” Tập Quyên trừng mắt nhìn Tập Vi Lam, “Vụ này là lỗi tại con đấy! Lúc trước, khi nhắc tới chuyện quản giáo Doãn Thiên Dã, con ở bên cạnh thêm dầu vào lửa làm gì?”.

“Đâu phải mẹ không hiểu con người Doãn Thiên Dã, mấy năm nay tính tình càng lúc càng ngông cuồng, ghét nhất người khác quản lý anh ta. Còn Tần Cảnh thì cứng đầu cứng cổ. Chẳng phải con chỉ muốn khiến quan hệ giữa họ chuyển biến xấu hay sao?”

Nhắc đến chuyện này, Tập Vi Lam càng căm phẫn hơn: “Nhưng không ngờ Doãn Thiên Dã lại ngoan ngoãn đi làm trợ lý cho cô ta”, trong cơn nóng giận, cô ta vút gối tựa sofa đi thật xa.

Tập Quyên thờ dãi: “Ba của Doãn Thiên Dã nghe lời Tần Cảnh, không chỉ chặn đứng tất cả nguồn kinh tế của Doãn Thiên Dã, còn tịch thu hết mấy món đồ xa xỉ của nó nữa. Nghe nói thái độ vô cùng quyết liệt. Nó cũng hết cách, tự dung trắng tay sau một đêm. Bằng không, với kiểu người lớn lên trong nhung lụa như nó, sao lại chịu làm trợ lý cho Tần Cảnh chứ?”.

“Nhưng mà...” Nói đến đây, Tập Quyên cười khẩy hai tiếng: “Đàn bà đừng bao giờ ép bức đàn ông, cũng đừng tưởng rằng có thể đạp đàn ông dưới chân mình. Nếu không sẽ để lại bóng ma trong lòng họ, và người đó cũng không thể thật lòng thật dạ yêu cô ta đâu”.

Tập Vi Lam cau mày đêm chiều nghe bà ta nói, hình như sự thật là vậy. Hồi lâu sau, cô ta lẳng lặng thờ dãi: “Nhưng chuyện này cũng có chỗ tốt, con và Tần Cảnh không còn là chị em nữa”, cô ta lẩm bẩm: “Chủ nhật tới, có thời gian con sẽ đi thăm bà Doãn”.

Tập Quyên không bình luận gì, ngược lại chợt nhớ đến An Nham: “Đừng rồi, mẹ không thích thằng An Nham đó. Nhưng mà mấy hôm nay xem tin tức giải trí có thấy nó, nói là nó đã lên phố diễn rồi. Tài nguyên tốt như vậy, con nên nắm cho chắc, đừng để chạy mất đấy!”.

Tập Vi Lam vừa thu dọn đồ đạc bữa bãi trên sofa vừa thờ ơ nói: “Mẹ, mẹ lo chuyện của mình cho tốt đi! Chuyện của con, tự con có chừng mực”.

An Nham, cô phản, nhà họ Doãn... tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô ta cả. Nhớ lại cảnh tượng ở trước cổng nhà họ Tần, vẻ miệt thị của Tần Cảnh đối với An Nham không thể nào là giả, điều này khiến cảm giác thắng lợi khi cướp được An Nham trong cô ta giảm sút kịch liệt. Cô ta vốn tưởng rằng mượn năng lực của Tần Cảnh có thể thành công bồi dưỡng một người đàn ông khiếm đạo diễn xuất sắc. Cô ta vốn tưởng rằng mình đã cướp được người mà Tần Cảnh yêu nhất, trân trọng nhất. Nhưng từ đầu đến cuối, Tần Cảnh chỉ hững hờ, lúc nói đến An Nham cũng thể hiện rõ thái độ khinh miệt. Nói cứ như Tần Cảnh đã thoát khỏi một gã thứ phẩm, còn Tập Vi Lam lại nhặt món đồ Tần Cảnh không thèm lên mà coi như bảo bối này. Mọi cảm giác ưu việt và thắng lợi khi trước đã bay biến chỉ trong thoáng chốc.

Cô ta vốn an ủi bản thân rằng Tần Cảnh chẳng qua chỉ mạnh miệng nói cho thỏa mà thôi, bây giờ mới biết Tần Cảnh thật sự nghiêm vậy. Người ta đã thu phục được một hoàng tử chân chính ngoan ngoãn làm trợ lý cho mình rồi.

Tập Vi Lam bất giác nghĩ đến bộ dạng trước kia của An Nham: không tiền, không thế, không tương mạo. Tài hoa ư, có một chút nhưng cũng không nổi trội. Cho nên lúc Doãn Thiên Dã còn ở đây, Tần Cảnh hoàn toàn không để ý đến An Nham cũng phải. Doãn Thiên Dã đã trở lại, có anh so sánh, An Nham lại càng chẳng ra làm sao cả.

Nghĩ vậy, Tập Vi Lam càng lúc càng có cảm giác bị lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Type: P.anh

Trên chuyến tàu điện ngầm đến quán bar cao cấp Lam Huyền, tâm trạng Doãn Thiên Dã vô cùng khó chịu. Đáng lẽ anh phải vui vẻ mới đúng, bởi vì gần đây chuyện mục Chuyện ngôi sao càng lúc càng phát triển, mọi nhân viên bao gồm trợ lý còn con như anh cũng nhận được tiền thưởng kha khá. Dĩ nhiên, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là Chuyện ngôi sao phải tiếp tục sửa đổi thành chương trình giải trí tầm cỡ hơn, sau đó sẽ có nhiều thay đổi về nhân sự. Mà vào lúc này, Tần Cảnh lại giao những chức vụ quản lý quan trọng cho nhóm Trâu Manh, Đường Quả, bởi vì công ty giải trí Thịnh Hạ bỗng dưng tổ chức cuộc thi lựa chọn đạo diễn mới.

Tần Cảnh vốn định hoàn thành tốt công việc ở Chuyện ngôi sao, sau đó chờ nước chảy thành sông chuyển sang bộ phận điện ảnh và truyền hình, nhưng hiện tại, cơ hội ngon nghề đã xuất hiện rồi. Nếu nói thể mạnh của Truyền thông Tinh Nguyệt là truyền thông online, vậy thể mạnh của Giải trí Thịnh Hạ là chế tác phim điện ảnh và chính kịch. Nghệ sĩ dưới trướng họ cũng có quy mô nhất nhì trong nước, số lượng ngôi sao hạng nhất đã hơn hẳn những công ty giải trí cùng ngành, chưa bàn đến đạo diễn và biên kịch nổi tiếng.

Vì thế, so sánh giữa con đường gập ghềnh, khúc khuỷu đến bộ phận điện ảnh và truyền hình của Tinh Nguyệt và chiếc thang bậc thẳng của Giải trí Thịnh Hạ, Tần Cảnh dứt khoát chọn về sau.

Kết quả trực tiếp là mấy ngày qua, cô chỉ chăm chăm viết kịch bản, cắm đầu vào mấy bộ điện ảnh kinh điển, tìm trợ lý quay phim, liên lạc bên cho thuê thiết bị... Dù sao chỉ còn một tháng nữa là hết hạn đăng ký cuộc thi làm phim ngắn này rồi.

Đương nhiên, những thứ này vẫn chưa phải trọng điểm. Điều cốt yếu khiến Doãn Thiên Dã vui vẻ chính là Tần Cảnh không có thời gian quản thúc anh, không có thời gian giáo huấn anh, không có thời gian lờm nguýt anh, không có thời gian mắng mỏ anh, cũng không có thời gian chọc anh xù lông. Mấy ngày nay quả thật trôi qua thư thái như con gió mát rượi vậy!

Nhưng hôm nay, tâm trạng anh cực kỳ buồn bực bởi vì ngoại trừ không chịu được đủ thứ mùi trong xe điện ngầm, còn thêm phần con chó ở biệt thự họ Doãn kia nữa. Doãn Thiên Dã tức giận nghiêng răng. Đồ chó không nhận chủ. Ngày nào đó, tao sẽ lột da mày.

Chuyện là thế này, dưới sự áp bức lẫn dụ dỗ của Tần Cảnh, Doãn Thiên Dã đã nghiêm chỉnh đi làm hơn một tháng và đi học ở lớp đào tạo diễn xuất rất nhiều ngày. Anh còn ngoan ngoãn chịu sự canh phòng nghiêm ngặt của cô, nghe lời cô cắt đứt những hoạt động giải trí và cuộc sống về đêm. Nhưng mấy hôm trước, anh nhận được điện thoại của người anh em Mộ Dục Thần, cậu ta hỏi anh sao gần đây lại mất tâm mất tích, không thấy lộ mặt ở bất cứ bữa tiệc nào, cuối cùng rủ anh tối Chủ nhật đi tụ họp với đám bạn cũ.

Lúc nghe điện, nếu Tần Cảnh ngẩng đầu liếc nhìn anh dù chỉ là ánh mắt hờ hững lướt qua thôi, đứa bé xui xẻo này cũng sẽ giật mình thon thót, lập tức ngoan ngoãn từ chối cuộc hẹn. Nhưng khi ấy, Tần Cảnh đang mải vui mình giữa đồng giấy vụn, cắn bút thay đổi kịch bản, hoàn toàn không có lòng dạ để ý đến anh. Bạn khi hoang họ Dã được tháo chú kim cô, cộng thêm đã lâu chưa về Hoa Quả Sơn nên sớm ngửa ngáy, thế là nhận lời ngay không buồn suy nghĩ.

Sau khi đặt điện thoại xuống, Doãn Thiên Dã phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Anh không có tiền! Không thể nào đi mượn Tần Cảnh được, cũng không thể vay người nhà, vì thế anh chỉ có thể đi trộm. Anh nhớ trong quyển sách ở tầng nào đó trên kệ sách trong thư phòng của ba mình có một tấm thẻ vàng. Thế là Doãn Cận Bã canh đúng giờ ông Doãn nghỉ trưa, lén lút trở về nhà trộm thẻ của ba.

Tất cả vốn rất thuận lợi, Doãn Thiên Dã thành công móc được tấm thẻ vàng óng lấp lánh dưới ánh mặt trời, đắc ý rời khỏi biệt thự, lại không ngờ con chó Husky đàn hơn heo kia không nhận ra anh, cứ thế chĩa mõm vào anh sủa inh ỏi.

Doãn Thiên Dã nổi giận đùng đùng, nể lớn con chó chết bầm: Nhìn rõ đi, tao là Doãn Thiên Dã, tao chính là người mua mày về đây. Nhưng chú chó này ngang như cua bò, ra sức sủa ầm lên như con dõ hơi: Mày chính là tên trộm, mày chính là tên trộm!

Doãn Thiên Dã nghĩ nếu đánh thức ba anh, chỉ sợ chưa ra khỏi vườn đã bị bảo vệ bắt lại rồi. Vì thế anh hạ quyết tâm, hoặc là không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, bèn co giò chạy như điên. Dù sao anh cũng là kiện tướng môn thể dục cơ đấy!

Nhưng tể bào vận động của anh có tốt đến đâu vẫn không so bằng chó bốn chân. Cuộc đua giữa Doãn Thiên Dã và chú chó kéo dài đến trước cổng. Cổng sắt còn chưa mở, chú chó đã đuổi đến sát đấy. Anh phản ứng nhanh nhẹn vô cùng, ba chân bốn cẳng leo lên cổng sắt. Đang định nhảy qua cổng thì không ngờ con chó Husky rồ dại đã phi thân đến, ngoạm vào ống quần Doãn Thiên Dã rồi treo mình lơ lửng giữa không trung. Nhưng ít ra nó không thể sủa nữa rồi!

Doãn Thiên Dã vắt vào trên cổng sắt, trong lòng bị thấm đến gần như rơi lệ. Tại sao anh lại lụn bại đến mức này cơ chứ? Trộm thẻ vàng, trèo cổng nhà mình, ống quần còn đu đưa một con chó béo ú đang tròn trĩnh mắt...

Ông anh bảo vệ ở trạm gác nhìn thấy kỳ quan ngàn năm khó gặp này, kinh ngạc đến mức suýt nữa rớt hàm. Người đang trèo trên cổng là cậu chủ nhà họ, sao lại bị con chó nhà họ đeo bám lưng lẳng ở ống quần thế kia? Anh ta rất chi là khó xử, không biết có nên mở cổng hay không. Song anh ta là người dày dặn kinh nghiệm xã hội, quyết định giả bộ như không thấy gì cả. Nếu không lát nữa cậu chủ sẽ trút giận lấy sang anh ta mất thôi.

Doãn Thiên Dã vùng chân muốn hất con chó đi nhưng nó vẫn cắn chặt không hề suy suyển. Anh suýt nổi điên. Sao gần đây, thứ quái gì cũng lầy lội vậy? Anh đâu thể nào leo xuống tường, kéo theo con chó này đến quán bar rồi giới thiệu: Hi, đây là vật trang trí trên quần tôi...

Doãn Thiên Dã đu mình trên cánh cổng cao chót vót, ủ rũ đơng đưa chân, đến khi chân tê cứng mới miễn cưỡng vớt được con chó ngu đàn kia. Anh trở người nhảy xuống, lần này mới hoàn toàn tự do.

Nhưng bị kịch chính là ống quần anh dính đầy nước dãi và dẫu rằng chó, tuy người khác không nhìn ra nhưng đối với một bệnh nhân bị mắc chứng thích sạch sẽ nặng như Doãn Thiên Dã, đây chắc chắn là thử thách tính nhẫn nại và thần kinh tự chủ của anh rồi. Nhưng anh không thể về căn hộ của mình thay quần áo tắm rửa, lại càng không thể về nhà Tần Cảnh được. Nơi đó còn đáng sợ hơn cả hang hùm miệng sói, chỉ cần bén mảng đến gần thì ngay cả xương cũng chẳng còn.

Lại thêm phần phải uốn éo trên mọi phương tiện giao thông công cộng, lên nhằm tuyến, nhằm bến xe, chen chúc tàu điện ngậm hết lần này đến lần khác, rồi lại đi bộ... Cuối cùng không biết sau bao nhiêu giờ, Doãn Thiên Dã mang tâm trạng vô cùng u uất đến quán bar đã hẹn.

Ban đầu, anh mang cảm giác thâm trầm đến, khiến bầu không khí trong phòng giảm mạnh không biết bao nhiêu độ. Đến khi dịu đi một chút, Doãn Thiên Dã lại không có hứng thú gì cả. Mấy người bạn anh vẫn như trước, người không có gì thay đổi, chỉ có phụ nữ bên cạnh là mới toanh.

Có điều lần này, Mộ Dục Thần lại đổi gu, dẫn theo một cô gái có vẻ rất thanh cao, ít nói ít cười, mà cậu ta còn rất để ý đến cô nàng nữa chứ. Doãn Thiên Dã khẽ nhíu mày, điều này khiến anh nhớ đến năm loại phụ nữ Tần Cảnh từng nói.

Trong trường hợp thế này thường là nữ nhiều nam ít, mỗi lần tụ tập họ đều giới thiệu một vài cô cho anh biết, hoặc cho rằng anh sẽ thích, hoặc được đám phụ nữ kia nhờ vả. Giống với thường ngày, mấy diễn viên, người mẫu nữ vừa thấy Doãn Thiên Dã mắt đã sáng quắc lên, hơn phân nửa nguyên do là vì thân phận của anh, còn nửa khác là vì vẻ bề ngoài của anh.

Sau giây phút căng thẳng, có người bắt đầu mon men đến bắt chuyện với anh. Thế nhưng anh cảm thấy hình như hôm nay mình bị trúng tà rồi. Anh vừa thờ ơ nghe mấy lời đơng đưa của đám phụ nữ vừa vô thức xếp loại họ.

Người vừa nói chuyện với anh là ngôi sao hạng A, hơi già đời, giỏi mưu mô, muốn lấy đại gia. Còn có hai người lạ mặt, chắc hẳn chưa có danh tiếng gì, muốn bắc cầu qua anh để thăng tiến. Còn cái cô anh nói gì cũng khen ngợi luôn miệng kia chắc thuộc kiểu thảo mai rồi. Ngoài ra còn hai người không bước lại đây nhưng luôn liếc về phía này thì thuộc kiểu vờ tha để bắt.

Nghĩ ngợi một hồi, Doãn Thiên Dã thật sự muốn ném cốc. Mẹ nó, toàn bộ hứng thú với phụ nữ của anh đều bị Tần Cảnh phá hỏng hết rồi. Anh điên rồi thì phải? Tự dung rảnh rồi sinh nông nổi ghi nhớ năm kiểu phụ nữ Tần Cảnh phân loại làm gì? Lại còn trông thấy em nào lập tức phân loại em đấy nữa mới chết.

Tâm trạng Doãn Thiên Dã rất tệ, hàng mày nhíu chặt, sắc mặt cũng sầm sì. Đám phụ nữ độc thân ở đây đều thờ dài khó hiểu: Xem ra cậu chủ Doãn Thị rất khó cầu. Nhưng vì sao bạn trai của họ lại nói anh ấy rất hiền hòa nhỉ? Đàn ông vừa có tiền vừa đẹp trai dĩ nhiên sẽ mang tính thử thách. Trong lúc nhất thời, tất cả đều ra vẻ nóng lòng muốn thử.

Mộ Dục Thần thấy Doãn Thiên Dã uể oải, không cà lơ phát phơ như trước liền thấy lạ: “Này, cậu bị sao thế? Một tháng không gặp mà cứ như biến thành người khác thế?”.

Doãn Thiên Dã chưa kịp trả lời thì Cao Hàn bên cạnh đã cười xòa: “Nghe nói cậu và Tần Cảnh làm lành rồi, không phải bị vợ quản chặt quá đấy chứ?”.

“Quản thúc cái đầu cậu.” Doãn Thiên Dã lập tức không nề nang mà cho thẳng bạn một cái tát.

Nhìn phản ứng của anh, Mộ Dục Thần biết không phải vậy nhưng vẫn tò mò: “Vậy sao có mấy đứa thấy cậu và con bé đẩy dnh với nhau suốt, không phải cậu bắt đầu theo đuổi lại nó đấy chứ?”.

Doãn Thiên Dã nghẹn họng. Chuyện anh làm trợ lý cho Tần Cảnh mất mặt như vậy có thể nói ra sao?

Anh vờ thản nhiên: “Chỉ là bạn bè thôi”.

Thế là Mộ Dục Thần và Cao Hàn biết điều im miệng. Dù gì hai nhà vẫn là thế giao, họ lại còn chơi với nhau từ bé, đâu thế nói chia tay là cắt đứt quan hệ liền được. Doãn Thiên Dã ngồi một lát rồi ra ngoài hóng gió. Dạo quanh một vòng, trai xinh gái đẹp trong quán bar xa hoa lại chẳng gọi nổi chút hứng thú nơi anh, lúc trở về bỗng nghe thấy một giọng nữ sau lưng: “Anh còn chạy!”.

Tần Cảnh ư? Doãn Thiên Dã giật bắn người, tóc gáy dựng đứng như bị vuốt ngược lông, tim suýt nữa thì ngừng đập. Trong khoảnh khắc đó, toàn thân anh run rẩy như ông chồng lên án vụng bị bà vợ bắt tại trận.

Nhưng sau phút thót tim, anh mới phát hiện đây chỉ là một người có giọng nói hơi giống Tần Cảnh mà thôi. Doãn Thiên Dã sợ bóng sợ gió một hồi mới chậm rãi đi về phòng, tim vẫn đập thình thịch, tai như ù đi. Anh hơi âu sầu, cảm thấy cô nàng Tần Cảnh này đã tạo cho mình bóng ma không thể xóa nhòa mất rồi. Cuộc sống sung sướng và mỹ mãn trước kia đã bị cô hủy hoại hoàn toàn. Cuộc đời anh chính là chiếc bàn trà mà mặt bàn bị Tần Cảnh bày đầy bị kịch.

Lúc Doãn Thiên Dã đi vào phòng ngồi xuống, anh không nhận thấy có gì khác thường, phải đến tận khi Cao Hàn huych anh: “Này, cô em kia đến muộn, là sinh viên xuất sắc trường điện ảnh đấy nhé, mới năm thứ tư đã được Thạch Tiểu Thương chú ý mời đóng phim rồi. Cô ấy muốn mình giới thiệu, mình liền dẫn cô ấy đến, đừng có mà không nề mặt bạn. Nhất định là loại cậu thích đấy!”.

Cao Hàn chỉ vào anh: “Giới thiệu nhé, Doãn Thiên Dã, Quan Hân Hân”.

Quay đầu lại, Doãn Thiên Dã giật mình, đây không phải là diễn viên đóng vai phụ nhân Lý Mộc anh gặp ở phim trường hôm ấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Type: P.anh

Ngay từ khoảnh khắc Doãn Thiên Dã bước vào, Quan Hân Hân đã sững sờ hồi lâu. Một là vì cô ta không ngờ cậu Doãn tai to mặt lớn lại ưa nhìn như vậy, hai là vì cô ta từng gặp anh, nhưng tưởng anh là vô danh tiểu tốt nên đã từ chối cho anh số điện thoại. Bỗng không có lẽ anh đã sớm liên lạc với cô ta rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ chứ?

Quan Hân Hân chợt cảm thấy phần nộ với cô phóng viên nói anh là trợ lý kia cực kỳ, hình như người đó là Tần Cảnh thì phải.

Nhưng cô ta nhanh chóng bình tĩnh lại, mang trái tim rộn rã như chú nai con ngồi xuống, nhìn anh càng lúc càng tiến sát mình. Thế mà, cô ta then làm duyên mãi mà Doãn Thiên Dã chẳng buồn ngó ngang, cuối cùng vẫn phải nhờ Cao Hàn giới thiệu.

“Chào anh!” Quan Hân Hân hết sức ngượng ngùng, “Hình như lần trước chúng ta đã từng gặp nhau rồi”.

Doãn Thiên Dã hờ hững “ừ” một tiếng rồi không tỏ vẻ gì.

Quan Hân Hân hơi lúng túng, lẽ nào lần trước từ chối cho anh số điện thoại nên anh giận thật rồi sao? Cũng đúng thôi, người ta là cậu ấm, lần trước cô ta phũ phàng quá, chắc hẳn đã để lại ấn tượng xấu mất rồi.

Nhưng trong lòng Doãn Thiên Dã nghĩ là: Ôi, phải thừa nhận hôm ấy Tần Cảnh phân tích chuẩn không cần chỉnh. Cô ta thuộc loại phụ nữ thứ năm không lệch đi đâu được. Ban đầu còn ra vẻ chảnh chọe không cho anh số điện thoại, đến khi anh không cố chấp theo đuổi thì lại nhờ bạn bè giới thiệu.

Chẳng có hứng thú gì cả!

Doãn Thiên Dã nhàm chán xoay ly rượu, thật sự anh rất khó dậy nổi hứng thú mà. Không chỉ không có hứng, anh càng thấy thương xót cho bản thân mình hơn. Tại sao một người đàn ông khỏe mạnh, giới tính bình thường như anh lại không có hứng khi nhìn thấy mấy người phụ nữ hồ ngực hồ đùi cơ chứ?

Chết tiệt, càng nghĩ càng cảm thấy cuộc đời anh là một chuỗi bi kịch mà!

Cao Hàn ngồi bên cạnh thấy Doãn Thiên Dã thờ ơ liến láy làm lạ, vội vàng đến chữa cháy: “Ồ, nghe nói đã từng gặp nhau một lần, thật là có duyên quá nhỉ? Có lưu số điện thoại không thể?”

Doãn Thiên Dã lạnh nhạt nói “Không có”, tiếp theo vẫn không tỏ vẻ gì.

Quan Hán Hân khá thông minh, ngại xin số nên lập tức đưa danh thiếp: “Lần trước em quên mang danh thiếp, lần này nhớ rồi”.

Doãn Thiên Dã không chày cối đến độ từ chối danh thiếp của người ta, bèn nhận lấy bỏ vào túi quần. Quan Hán Hân khẽ mỉm cười, nếu muốn có số điện thoại của anh thì xin Cao Hàn là được, dù sao lần này coi như đã quen biết.

Doãn Thiên Dã uống hết ly rượu, thấy chán ngán liền quyết định về trước. Mộ Dục Thần tiễn anh, trên đường buột miệng nói: “Thiên Dã, cậu thật sự thay đổi rồi đấy!”.

Lúc đó Doãn Thiên Dã không trả lời, anh ta bồi thêm một câu: “Cứ như trở về là Thiên Dã của ngày xưa vậy”.

Doãn Thiên Dã sầm mặt, vẫn không lên tiếng. Sau một hồi, anh quay đầu nhìn cô gái đang nằm ngủ say ở băng ghế sau, nham hiểm nói: “Cô ta không phải gu của cậu”.

Thế là sự ngọt ngào của anh đã được di dời thành công.

Mộ Dục Thần cười khò: “Nhưng đã khắc vào lòng rồi thì biết làm sao?”.

Doãn Thiên Dã hơi sững sốt, không ngờ một cao thủ tình trường hơn cả anh như Mộ Dục Thần lại nói ra lời đó, càng không ngờ người anh ta để ý lại là một cô gái yên tĩnh đến mức trầm lặng như thế.

Lúc dừng xe ở cổng khu căn hộ của Tần Cảnh, Mộ Dục Thần khá kinh ngạc: “Đã muộn thế này mà cậu còn đến gặp Tần Cảnh á?”, nói xong còn cười đầy thâm ý, “Chỉ là bạn bè thôi cơ đấy!”.

Doãn Thiên Dã: “Lo chuyện của cậu đi!”.

Từ lúc anh ra khỏi cửa, Tần Cảnh đã thoát khỏi đồng giấy vụn, mặc chiếc áo thun có mũ tai thỏ màu trắng, cười tí mắt ngồi trên sofa. Trên bàn trà đặt một chiếc bánh ngọt nhân hạnh đào, hình như đang đợi anh về.

Đây là kiểu cười vô cùng gian xảo chớp mắt hồ ly Tần Cảnh. Doãn Thiên Dã cảm thấy bầu không khí có vẻ bất ổn, người anh căng lên như dây đàn, lòng thầm tính toán: Chắc chắn con nhỏ này không thể tốt bụng làm bánh ngọt cho mình đâu, nhất định là có âm mưu gì rồi!

Ồ, chắc là bị ba phát hiện vụ anh ăn trộm thẻ rồi! Cô chuẩn bị một viên kẹo cho anh trước, sau đó là một trận đòn dây mà! Nhưng... cô có quyền gì mà giáo huấn anh chứ? Cả ngày hôm nay, anh bị thảm cùng cực, sa đoạ đến mức phải đi ăn trộm, bị chó cắn, lãnh cảm với phụ nữ, đi bar chơi cũng phải lên lút, nguyên do ở đâu? Còn không phải vì bị cô ép bức đến sắp điên rồi hay sao?

Nghĩ như vậy, tâm trạng Doãn Thiên Dã càng u tối hơn, sầm mặt đi đến ngồi xuống trước mặt cô, nhìn chiếc bánh ngọt kia, lạnh lùng nói: “Hôm sinh nhật bà nội, em biết tại sao tôi muốn đưa phần bánh ngọt của tôi cho em ăn không?”.

“Hả?” Tần Cảnh chưa hiểu ra sao, sau hồi lâu mới nhớ ra là có chuyện như vậy.

Hình như lúc ấy Doãn Thiên Dã nói: “Tần Cảnh, ngon lắm đấy, em cũng ném thử đi”, lời nói còn chưa dứt đã bị ai đó đá mạnh một cú, kết quả là bực bội im lặng.

“Tại sao?” Tần Cảnh ngây thơ hỏi.

Doãn Thiên Dã lại cười rất vui vẻ: “Bởi vì khó ăn quá, nhưng bà nội không muốn đá kích em nên không cho chúng tôi nói ra”.

Tần Cảnh cứng họng. Cô tốn nhiều thời gian như vậy, còn tưởng đã học được một mảnh mới, hôm nay còn định mang ra mua chuộc Doãn Cận Bã, nào ngờ...

Tần Cảnh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Doãn Thiên Dã, giọng nói trầm hẳn xuống, gần từng chữ một: “Vậy anh cũng phải ăn hết cái bánh này cho tôi”.

Thấy ánh mắt cô trở nên cay nghiệt, sống lưng Doãn Thiên Dã chợt lạnh toát. Mẹ anh từng nói đừng bao giờ chê phụ nữ nấu ăn dở, điều đó còn nghiêm trọng hơn cả việc nói chồng cô ta không tốt.

Doãn Thiên Dã lòng đầy sợ hãi rút về phía sau theo bản năng, không dám làm thêm lời nào nữa. Anh rất buồn bực, bây giờ tâm trạng anh cũng đâu có vui vẻ gì.

Tần Cảnh thấy mặt mũi Doãn Thiên Dã xám xịt, cảm thấy vừa rồi mình đã hơi hung dữ, không có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm. Thế là cô dịu mặt, người cũng bất giác kể đến bàn trà, nhìn anh khẽ nói: “Tôi nghe nói... hôm nay hình như... hình như anh... bị chó cắn”.

Khốn khiếp! Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm rồi. Giờ phút này, mặt Doãn Thiên Dã đã lạnh đi vài độ, quả thật có thể hình dung bằng từ “ngheh hòng trần trối”. Sao con nhỏ này lại bối được chuyện kinh hồn đấy nhanh đến thế? Cô và ba anh có giấu mấy bộ đàm truyền tin hay sao?

Nhưng hiện giờ, điều mấu chốt nhất không phải là vấn đề mất mặt mà là cô biết chuyện anh đi trộm tiền rồi, còn không biết sẽ tụng cả đồng đạo lý thế nào đây?

Nhưng Tần Cảnh không hề có vẻ gì là định mắng mỏ cả mà tỏ ra rất thông cảm với anh, áy náy thở dài thườn thượt, ân hận nói: “Doãn Thiên Dã, thật ra tôi cảm thấy rất có lỗi với anh”.

Doãn Thiên Dã vốn đã chuẩn bị xong tâm tư, nghe thấy có gì sai sai thì vô cùng kinh ngạc: “Nói tiếp đi”.

Tần Cảnh ra chiều đau khổ vô cùng: “Tôi cảm thấy không nên nói với ba anh những ý tưởng tồi tệ kia, ép anh đến đường cùng thế này. Chắc hẳn người khác cũng không chịu đựng được. Dù sao, anh đã quen với cách sống trước kia rồi, không thể nào thay đổi trong phút chốc. Với lại, anh còn nhiều bạn bè, nhiều mối quan hệ như vậy, tôi quản lý anh nghiêm ngặt quá, còn tịch thu tiền của anh nữa, không hề nghĩ rằng làm vậy đã cản trở anh giao lưu với bạn bè”.

Đôi mắt của Doãn Thiên Dã long lanh, cảm thấy thế giới như bừng sáng. Sao bây giờ cô mới ngộ ra chứ? Nhưng dù muộn thì vẫn còn tốt chán, anh không thể không gật đầu lia lịa: “Sau đó thì sao? Tiếp tục!”.

Tần Cảnh ngoan ngoãn trả lời: “Gần đây, anh cũng học tập rất tốt ở bộ phận đào tạo rồi, tôi thấy thật ra anh không đến nỗi như tôi đã nghĩ. Hơn nữa, tôi cũng đã hứa với anh, sẽ lấy lại căn hộ và xe giúp anh”.

Mắt Doãn Thiên Dã tỏa sáng, gần như bùng lên ánh hào quang tràn ngập sự dịu dàng và kích động.

Tần Cảnh cúi đầu, ngại ngùng háng giọng: “Nhưng mà hiện giờ, tôi chỉ lấy lại được xe giúp anh thôi. Về phần căn hộ, có thể phải đợi anh bắt đầu ký hợp đồng rồi nói”.

Doãn Thiên Dã đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Hôm nay còn phải nhờ Mộ Dục Thần đưa về, thật sự là quá khó chịu.

“Em nói thật à?”.

“Ừ”. Tần Cảnh lấy chìa khóa xe trong túi đưa cho anh. “Đây, Ferrari của anh. Tôi đã lái đến tầng hầm giúp anh rồi”.

Doãn Thiên Dã nhận lấy chìa khóa, cảm giác vui sướng và chua xót đồng thời trào dâng cứ như một phú ông bị mất trộm cả núi tiền, cuối cùng đã tìm về được phần đầu tiên.

Tần Cảnh tươi tắn nhìn anh, lại đẩy bánh ngọt đến trước mặt anh: “Lần này không giống với lần trước đâu. Anh nếm thử xem, coi như là bày tỏ sự áy náy của tôi với anh”.

Hiện tại, tâm trạng Doãn Thiên Dã rất phấn khởi, dĩ nhiên nói gì cũng được. Anh cầm lấy thìa xúc một miếng bỏ vào miệng. Quả nhiên là ngon hơn lần trước, thế là hài lòng ăn không biết bao nhiêu miếng.

Tần Cảnh chống má, giọng nói từ đầu đến cuối rất dịu dàng. Còn Doãn Thiên Dã ăn bánh ngọt, luôn luôn cất tiếng ậm ừ.

“Ngon không?”.

“Ừm”.

“Đúng rồi, tôi đã nghĩ ra kịch bản cho đoạn phim ngắn”.

“Ừm”.

“Trâu Mạnh đã giới thiệu phó đạo diễn, nhân viên phụ trách trường quay và rất nhiều nhân viên khác nữa. Tôi đã chọn lọc rất lâu, cuối cùng nhân lực đã đầy đủ”.

“Ờ”.

“Để tham gia cuộc thi đạo diễn, cần gửi một đoạn phim ngắn cho ban giám khảo. Tôi đã điều tra thông tin cơ bản của ban giám khảo lần này, có một số điểm chung có thể tận dụng. Lần này, nhất định phải cố gắng nhé!”.

“Ừ”.

“À đúng rồi, ban đầu tôi có rất nhiều ý tưởng, nhưng nội dung quá phức tạp, phim ngắn không thể hiện được hết ý nghĩa. Ngắn quá lại không thể khiến người ta xúc động. Cuối cùng, chuyện nhà cửa đạo diễn gần đây đã mang đến cảm hứng cho tôi. Mà thời gian chấm điểm vào đúng đầu tháng Sáu.”

“... Ừ.”

“Thế nên kịch bản của tôi có liên quan đến Ngày của cha, nói về chiến tranh và hòa bình giữa một đứa con trai phản nghịch và người cha đáng thương.”

“... Ừ!”

“Thiếu vai nam chính, anh đóng đi!”

“...” Phải gió, anh biết cô không tốt như vậy mà!

Doãn Thiên Dã kháng nghị liên tục nhưng bị Tần Cảnh bác bỏ hết lần này đến lần khác không hề nể tình. Lý do của cô rất đơn giản, kịch bản của cô dựa trên hình ảnh đáng thương thay cho tấm lòng người cha trong thiên hạ hết như bác Doãn, nhân vật đứa con phá gia là phiên bản của Doãn Thiên Dã. Tuy những diễn viên khác có thể đóng đạt nhưng Doãn Thiên Dã mới thể hiện được sắc thái nhân vật, như vậy sẽ bớt việc trao đổi giữa Tần Cảnh và diễn viên.

Tần Cảnh thành tâm thành ý nói: “Thật đấy, anh chính là vai nam chính hoàn mỹ trong cảm nhận của tôi”.

Doãn Thiên Dã cạn khô lời. Anh cảm thấy câu nói vốn lãng mạn này nghe sao cũng như đang chửi anh vậy! Anh sầm mặt kiên quyết phản đối.

Tần Cảnh cúi đầu, âu sầu than thở: “Tôi sợ người khác diễn không đạt sẽ làm tôi nổi giận. Phim trường nhiều người xem như vậy, chắc chắn họ sẽ nghĩ tôi là đạo diễn hung dữ. Nhưng tôi vừa gia nhập giới này, phải xây dựng hình tượng thật tốt”.

Doãn Thiên Dã ghét nhất dáng vẻ cúi đầu cụp mắt bốn mươi lăm độ này của cô, cứ như cô đang ầm ức lắm vậy, đáng thương đến mức khiến người ta thất lòng. Trông con bé như vậy, anh thấy càng phải bao bọc cô hơn cả trước kia.

Tuy anh đã mềm nhũn cả lòng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bầm: “Thôi, nếu không ai chịu diễn thì tôi đành giúp em vậy”.

Vậy mà không lâu sau, anh liền phát hiện mình thực sự đã lên nhầm thuyền giặc mất rồi! Những lời nói giả vờ giả vịt của Tần Cảnh trước kia chỉ là phét lác. Tần Cảnh là người cực nghiêm túc trong công việc, đến phim trường lại càng giống bà chằn. Cô đội mũ lưỡi chai, áo pinky, giày thể thao, trông duyên dáng yêu kiều phấn chấn hơn ai hết. Nhưng khi bắt đầu vào công việc, cô sẽ nghiêm nghị không cười, mỗi một ánh mắt đều khiến người ta lập tức căng thẳng. Mấy chục người đang phân công hợp tác ở phim trường, chỉ cần cô nói một tiếng thôi đã yên lặng như tờ.

Một cô gái nhỏ nhắn như vậy nhưng khi cất tiếng lại vô cùng vang dội, nghe có vẻ dịu dàng, trong trẻo nhưng giọng nói từ tốn nhẹ nhàng kia lại khiến người ta sợ chết khiếp.

“Ai chịu trách nhiệm ánh sáng? Trước đây anh quay phim kinh dị à?”

“Nhân viên phụ trách trường quay đâu? Từ góc độ của tôi không thấy mặt mũi diễn viên đâu cả, chỉ có thể nhìn thấy... tay của anh thôi, bỏ vào túi quần ngấu lăm đây... học theo Long Kỳ hà?”

“Đèn đóm kiểu gì vậy? Sao tường thì sáng choang mà mặt diễn viên thì đen như nhọ nồi thế kia?”

“Doãn Thiên Dã, anh xấu hổ hả? Phong cách cool ngầu thường ngày của anh đâu rồi? Anh diễn như vậy người biết sẽ tưởng đây là đáng điệu bình thường của anh đấy. Đừng lo lắng, thả lỏng chút được không?”

“Doãn Thiên Dã, tôi cảm thấy trong tình huống này, anh cười một cái sẽ có vẻ mỉa mai hơn... Thôi, anh nên khóc đi... Đúng rồi, chính là cái kiểu cười chua chát vừa rồi của anh đấy!”

Trong những ngày này, câu nói Doãn Thiên Dã thâm niệm nhiều nhất chính là: Sau này anh mà tin lời nào của Tần Cảnh nữa thì nhất định sẽ đập đầu chết ngay tức khắc.

Đoàn làm phim được Trâu Mạnh giới thiệu chỉ nghe nói cô nàng này một khi làm việc sẽ trở nên rất hung dữ, nhưng không ngờ là sẽ dã man đến vậy. Có một vài nhân viên tạm thời vốn là người thuộc công ty điện ảnh và truyền hình nằm dưới trướng tập đoàn Doãn Thị. Ngoài ra còn có nhân viên cấp cao đặc biệt do Doãn Tùng sai phái đến đây đốc lòng đốc sức phục vụ Tần Cảnh.

Mấy ngày quay phim, những nhân viên cấp cao như họ khá sững sốt. Họ thầm nghĩ ngờ “Doãn Thiên Dã” mà nữ đạo diễn hay gọi rất giống người thừa kế công ty họ. Cái vai ngông cuồng tự đại, ăn chơi lêu lổng kia có ai diễn được xuất sắc như thế chứ? Nhất định là Doãn Cận Bã rồi đây. Nhưng mấu chốt là, cậu chủ không ai quản thúc được của họ sao lại bị nữ đạo diễn trẻ tuổi sai bảo thế này? Tuy là công việc, nhưng vẫn quá quái lạ!

Lúc báo cáo của nhóm “tai mắt” được gửi đến Doãn Tùng, ông đang ngồi bên chiếc bàn đá trong vườn hoa Tần gia, đánh cờ với Tần Chính bệnh nặng vừa xuất viện. Khi còn đi lính, hai người họ đã thích đánh cờ, nhiều năm trôi qua, thói quen đấu cờ với người bạn già vẫn không thay đổi.

Doãn Tùng đẩy con tốt lên một nước, nói: “Hình như bộ phim của con bé Cảnh đã quay xong rồi. May mà ông nghĩ kế cho tôi, gợi ý với con bé bảo Thiên Dã đóng”.

Tần Chính cười khà khà nói: “Coi như lần này tôi ngã bệnh đã tạo chút xao động. Không ngờ con gái tôi có lòng nói muốn quay một bộ phim về tình thương của ba. Tôi lại nghĩ, nhân dịp này dạy dỗ thẳng thớm Doãn Thiên Dã luôn là vừa đẹp. Nhưng đúng là con bé Cảnh này rất khó bắt thóp, nếu tôi nói với nó, chắc chắn nó sẽ nghĩ tôi có âm mưu, đảm bảo không chịu nghe lời. Ông thì khác, bây giờ nó xem ông như cấp trên, ông giao nhiệm vụ cho nó thay đổi Thiên Dã, nó sẽ nghiêm túc thi hành”.

“Ông đấy!”. Doãn Tùng chỉ chỉ Tần Chính, “Gài bẫy cả con gái của mình”.

“Ông không gài bẫy chắc!” Tần Chính lắc đầu, “Ông bảo nếu nó cải tạo được Thiên Dã sẽ cho nó 5% cổ phần Doãn Thị. Ông đừng tưởng tôi không biết trong lòng ông nghĩ gì. Muốn chúng bồi dưỡng tình cảm, đúng không? Với lại, ông luôn coi con bé là người của nhà họ Doãn. Ông cho nó bao nhiêu, cuối cùng không phải vẫn là của nhà ông à?”.

“Suyt, suyt, suyt...” Doãn Tùng đưa tay ngăn lại bàn tay đánh cờ của Tần Chính, tỏ ý đừng nói huỵch toẹt như vậy. “Đúng là tôi có âm mưu buộc hai đứa lại với nhau, nhưng ông cũng giúp tôi châm dầu vào lửa còn gì. Hơn nữa, 5% kia là tôi thật lòng đấy! Tuy từ bé Cảnh đã là đứa con đầu độc nhất vô nhị trong lòng tôi, nhưng tôi thật sự muốn tặng số cổ phần đó cho nó làm của hồi môn. Nếu ông không tin, tôi có thể đi làm công chứng, hoặc sang tên ông giữ giúp con bé cũng được”.

Tần Chính cười sang sảng: “Tôi biết ông sẽ cho thật mà. Ha ha, tôi thuận miệng nói thôi, ông nghiêm túc quá làm gì? Ha ha!”.

Doãn Tùng nghẹn lời.

Tần Chính cười xong lại nói: “Nhìn con bé bây giờ, tôi còn sợ cha con ông bắt nạt nó hay sao? Ôi, nó không bắt nạt Thiên Dã đã tốt lắm rồi ấy!”.

“Cái thằng nhãi đó đáng bị vậy mà”, nhắc đến con trai mình, Doãn Tùng không hề nề nang, “Nếu không ai trông coi, nó không chịu yên lấy một ngày”.

“Nhưng ông dự định cho nó vào giới giải trí thật à?” Tần Chính hỏi.

Doãn Tùng thở dài: “Không muốn cũng không có cách nào, thật ra nó thích làm nghề này. Tuy tôi hy vọng nó có thể tiếp quản Doãn Thị, nhưng cũng mong nó có thể phát huy sở trường vào lĩnh vực nó cảm thấy hứng thú”.

Tần Chính trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Chúng ta đều không biết dạy con. Trước kia, tôi chỉ để Cảnh biết tôi cưng chiều nó, khiến nó trở nên coi trời bằng vung. Còn ông, chỉ để Thiên Dã thấy phương diện nghiêm khắc của ông, khiến hai cha con ông gặp nhau là gây gổ. Haizz...”.

Nhưng Tần Chính vẫn thấy may mắn. Sau bốn năm, con gái đã thay đổi rất nhiều, vừa nhu vừa cương, biết tiến biết lùi. Ông cảm thấy như vậy rất tốt.

So với Tần Chính, người cảm nhận sâu sắc được sự thay đổi của Tần Cảnh là Doãn Thiên Dã sớm chiều chung đụng với cô. Anh thấy hiện tại Tần Cảnh rất lạ.

Nói thế nào nhỉ? Lúc thì vừa gian xảo vừa thông minh, lúc thì vừa cứng rắn vừa mềm mỏng; khi thì vừa gan dạ vừa nhút nhát, khi thì vừa rầy rà vừa lạnh nhạt; có lúc lại rất khinh thường đả kích anh, lại có khi quan tâm đến khó hiểu. Thỉnh thoảng cô khiến anh cảm thấy rất ấm áp, nhưng đa số thời gian là... hận đến nghiến răng, nghiến lợi.

Ví dụ như hôm hoàn thành đoạn phim ấy. Bởi vì phải giữ bí mật tác phẩm nên Tần Cảnh và người xử lý âm thanh, chỉnh sửa hậu kỳ phải tăng ca gần một tuần lễ mới có thể trau chuốt, phối âm đoạn băng có nội dung hơn một giờ thành đoạn phim ngắn có thời lượng mười tám phút. Sau khi xong xuôi, Tần Cảnh phải mang đĩa phim đến Giải trí Thịnh Hạ. Và lẽ đương nhiên, cô muốn Doãn Thiên Dã làm tài xế cho mình.

Tần Cảnh đi đến lớp đào tạo diễn viên ở tầng mười ba tìm Doãn Thiên Dã, nhưng bất ngờ phát hiện anh không ở đây, hỏi thăm mới biết anh đã tốt nghiệp rồi.

Lần này, anh đã xây dựng một đội ngũ đánh bóng hình ảnh cho mình, bao gồm nhóm kế hoạch và nhóm ngoại giao, nghe đâu đến giờ, anh đã bắt đầu ký hợp đồng nhận phim rồi. Tần Cảnh nghe thấy thầy dạy diễn xuất nói còn có phần không tin nổi, đôi khi cô đến văn phòng của Doãn Thiên Dã thì hoàn toàn kinh ngạc bái phục.

Dạo này cô bận quá, không có thời gian trông chừng Doãn Thiên Dã, không ngờ mới hơn một tuần mà anh đã triệu tập được nhiều nhân viên chuyên nghiệp như vậy. Tên này chuẩn bị sẵn sàng tiến quân vào giới showbiz rồi ư? Sao lại nhanh thế được?

Khi ấy, Doãn Thiên Dã đang ngồi trước bàn dài bàn bạc với quản lý chuyện ký hợp đồng. Ánh nắng ngoài cửa kính soi vào góc mặt tuần tú của anh, toát lên vẻ cương nghị hoàn toàn đối lập với tên hư hỏng phô trương, xù lông với cô như thường ngày.

Sao có thể thay đổi thành một người khác nhanh như thế nhỉ? Lòng Tần Cảnh nhất thời chùng xuống, đứng xa xa nhìn anh qua căn phòng sáng ngời.

Khoảnh khắc nào đó, dường như Doãn Thiên Dã cảm nhận được ánh mắt cô, đột ngột ngẩng đầu lên. Ánh nắng lán tẩn rắc trên tóc anh, rọi bùng đôi mắt sâu hút của anh. Anh nở nụ cười với cô rất tự nhiên, đẹp đến mức khiến người ta mê mẩn.

Tìm Tần Cảnh lờ nhịp một cách khó hiểu, bỗng cô thấy hồi hộp kỳ lạ. Cô nghĩ một mình cô đi cũng được, nhưng vừa định quay người thì Doãn Thiên Dã đã đi đến. Anh liếc nhìn đĩa CD trong tay cô, hỏi: “Chế tác hậu kì xong rồi hả?”.

Tần Cảnh gật đầu, cũng hỏi anh: “Nghe nói anh học xong rồi”.

Doãn Thiên Dã nhoen miệng cười, tự tin và kiêu ngạo: “Tôi có thể dạy ngược lại mấy thầy cô kia luôn rồi đấy!”.

Tần Cảnh đầu môi không tỏ ý kiến, hất cằm về phía mấy nhân viên trong văn phòng: “Này, sao anh hô hào được cả đội ngũ nhanh vậy? Một tuần không gặp mà thay đổi nhiều quá!”.

“Không phải một tuần mà là một tháng trước rồi.”

Anh nhìn ra vẻ nghi ngờ của cô, cười rất đắc ý: “Phải, lúc đăng ký vào lớp diễn xuất đã tính toán rồi. Nếu sớm muộn đều phải thử làm việc này, tại sao tôi không chuẩn bị sớm một chút chứ?”.

Cái tên này đã bắt đầu tính toán sớm vậy ư? Hóa ra lúc anh nghiêm túc cũng ra dáng lắm chứ nhỉ!

Tần Cảnh nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ cười: “Vây cũng tốt, từ giờ, anh đã được giải phóng, cuối cùng không cần làm trợ lý cho tôi nữa, siêu sao tương lai à!”.

Doãn Thiên Dã hơi sững sốt, câu nói này như ném một viên đá nhỏ vào lòng anh, gọn lên từng vòng sóng lăn tăn. Anh nhìn cô, phút chốc thất thần, cảm thấy cô nghiêng đầu thế kia trông rất nhí nhảnh. Đây có lẽ là thói quen mới của cô, trước kia anh chưa từng thấy.

Anh bỗng có một nỗi xúc động quái gở muốn đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô. Nhưng... Anh bình ổn lại nhịp tim rối loạn của mình, rũ mắt nhìn chiếc CD trong tay cô: “Em tìm tôi làm gì? Đưa phim cho tôi xem à?”.

“Làm gì có chứ?” Tần Cảnh đang tựa vào khung cửa đứng thẳng dậy, lờm anh, “Bí mật, tạm thời không thể cho anh xem. Tôi đến tìm anh vốn để... khụ khụ... nhờ anh chờ tôi đến Thịnh Hạ”.

Doãn Thiên Dã giận đến mức phì cười: “Lại muốn hành xác tôi!”.

Tần Cảnh nghĩ người ta sắp sửa thành ngôi sao rồi, bắt đầu giờ thôi đây mà. Thế là cô nuốt nước bọt, hiền lành viện cớ: “Không phải, anh biết chiếc xe yêu quý của tôi vẫn còn nằm trong garage rồi mà, chiếc lái đi làm bình thường quá, chạy chiếc Ferrari của anh trông đẳng cấp hơn. Tôi muốn mượn oai một chút để lên mặt đó mà”.

Cô chưa nói dứt lời, sắc mặt Doãn Thiên Dã đã tối sầm lại. Khi đó anh nghĩ Tần Cảnh lấy lại xe từ chỗ ba là để giúp anh nên mới cảm động đến rơi nước mắt, nghiêm túc đóng phim cho cô. Sau khi bị bà chặn phim trường giày vò gần nửa tháng mới thỉnh thoảng phát hiện ra nguyên do cô không giúp anh lấy lại căn hộ hay thẻ ngân hàng mà khăng khăng là chiếc xe kia. Đó là vì phí bảo dưỡng, xăng dầu của chiếc xe này một tháng đến mấy chục nghìn, anh hoàn toàn không chi trả nổi.

Cô gái này đúng là hồ ly mà!

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Type: P.anh

Doãn Thiên Dã quyết định làm tài xế cho Tần Cảnh một lần, theo cô đến Giải trí Thịnh Hạ gửi bài dự thi. Bộ phận đạo diễn nằm trên tầng hai mươi một của cao ốc Thịnh Hạ. Sau khi thang ra khỏi thang máy, Tần Cảnh đi thẳng đến văn phòng đối ngoại, còn Doãn Thiên Dã nhớ ra Thịnh Hạ có vài đạo diễn là bạn của ba anh, nếu đã đến cũng nên đi thăm hỏi.

Thế là hai người tách ra, hẹn nửa giờ sau gặp ở bãi đỗ xe.

Tần Cảnh giao CD cho ban tổ chức cuộc thi, tỉ mỉ hỏi thăm tình hình cuộc thi lần này. Hôm nay vừa khớp là hạn cuối đăng ký, vì vậy nửa tháng sau, kết quả bình chọn sẽ được công bố trên trang web chính thức. Ban giám khảo sẽ chọn ra mười đạo diễn tài năng mới. Mười người này sẽ được cấp kinh phí hai mươi triệu thành lập đoàn làm phim và sắm sửa thiết bị tiêu chuẩn, với sự trợ giúp của ngôi sao trực thuộc Thịnh Hạ, tiến hành chế tác phim điện ảnh chân chính.

Dĩ nhiên, những tác phẩm ấy đều thuộc quyền sở hữu của Thịnh Hạ. Ban tổ chức sẽ căn cứ vào các tiêu chuẩn như doanh thu, danh tiếng, lượt bình chọn trên mạng, kỹ thuật dựng phim để tuyển chọn ba hạng đầu, trở thành đạo diễn hợp đồng của Thịnh Hạ.

Tần Cảnh vốn ôm tâm trạng đi thi thử sức, không đạt giải sẽ quay về tích cực cống hiến, chờ đợi thời cơ chuyển sang bộ phận điện ảnh và truyền hình của Tinh Nguyệt. Tuy quanh co khúc khuỷu nhưng chỉ cần cố gắng, cô vẫn có thể thành công.

Nhưng khi đến Thịnh Hạ, cô mới phát hiện ra nơi này chính là thiên đường của điện ảnh và truyền hình. Họ phân công rõ ràng từng bộ phận đạo diễn, biên kịch, chạy cảnh, diễn viên... Trên màn hình thông báo là những thông tin chuyên nghiệp liên quan, nhân viên làm việc luôn chân luôn tay... Không khí thể hiện rõ sự nhiệt thành và nghiêm cẩn. Đây mới là nơi làm việc cô thật sự mong muốn.

Tâm trạng vốn thành thoi dường như bị khung cảnh rộng lớn mặc cá nhảy này lây nhiễm. Chỉ mới dạo quanh một vòng, Tần Cảnh đã cảm thấy kích động lạ thường, mong muốn đạt giải trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Hít sâu vài hơi mà vẫn không ổn định được cảm xúc đột ngột ủa đến, Tần Cảnh bèn vào phòng vệ sinh rửa mặt để bình tĩnh hơn một chút. Nhưng thật không may, cúi xuống rửa mặt lại làm tuột dây áo lót, cô đành phải vào phòng toilet cài lại.

Đang lúc cài áo, cô chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Tuần tới, chị phải đến thử vai bộ Minh tinh tránh ra của đạo diễn Thạch Tiểu Thương, hôm nay đến đây lấy tài liệu”.

Ặc, gần một tháng nay cô chưa hề gặp Tập Vi Lam ở Tỉnh Nguyệt, sao cô ta lại lòn vòn ở Thịnh Hạ thế này?

Kể đó là giọng nói xa lạ: “Vi Lam, chị bảo trợ lý đến lấy là được, sao phải nhọc công chạy đến làm gì?”.

Chắc hẳn đối phương là người hâm mộ rồi. Giọng Tập Vi Lam vô cùng dịu dàng: “Đúng lúc chị cần hỏi thêm đạo diễn Thạch về phương diện diễn xuất”.

“Chị Vi Lam nghiêm túc thật đấy, cố gắng lên nhé, em đi làm việc trước đây.”

“Ừ, cảm ơn em.”

Cô gái bước trên đôi giày cao gót rời đi, cùng lúc ấy, điện thoại của Tập Vi Lam cũng đổ chuông thánh thót. Tần Cảnh đã cài xong áo lót, định khẳng khái kéo cửa bước ra lại nghe thấy giọng nói buồn bực của Tập Vi Lam: “Mẹ, đương nhiên con muốn bán cổ phần, nhưng nhiều khi tiền bạc không phải là vấn đề”.

Bước chân Tần Cảnh lập tức khựng lại.

Sau phút yên ắng ngắn ngủi, giọng điệu Tập Vi Lam thoáng chút bực bội: “Con có tính toán của con, mẹ đừng quan tâm. Bây giờ quan trọng nhất vẫn là bộ phim của đạo diễn Thạch Tiểu Thương”.

Đúng vậy, phim của đạo diễn Thạch Tiểu Thương luôn ăn khách, nếu nhận được lời khen của ông ấy, trở thành cộng sự của ông, tiến thân thành ngôi sao hạng nhất là chuyện không khó khăn gì.

“Vâng, con biết rồi, cứ như vậy trước đã.”

Tập Vi Lam cúp máy, tâm trạng khá bất an. Tuy cô ta từng đóng rất nhiều vai chính nhưng đều là tác phẩm tự đầu tư, không mấy nổi tiếng cũng không đi sâu vào lòng người, so với ngôi sao nữ khác thì bình thường hơn một chút.

Nhưng, Tập Vi Lam cười nhạt, từ trước đến nay, những gì cô ta muốn đều chưa từng tuột khỏi tay, việc gì phải sợ chứ! Dù lần này có thất bại, cùng lắm mai một cô ta tự đầu tư là được, bán đi 30% cổ phần Trường Ninh, cô ta muốn đầu tư bao nhiêu bộ phim kinh phí lớn cũng chỉ là chuyện còn con.

Cửa ngăn toilet chỗ Tần Cảnh đứng bị hư, cái dấu trên cửa hiện màu xanh lục, vì vậy Tập Vi Lam không biết bên trong có người. Sau khi dặm lại lớp phấn, cô ta cứ thế xách ví đi ra ngoài.

Rời khỏi phòng, Tần Cảnh tức tốc gọi cho Tô Hiền báo chuyện Tập Vi Lam muốn bán cổ phần. Tô Hiền nói: “Nếu là vậy thì chúng ta có thể thu mua lại số cổ phần trong tay cô ta”.

“Chỉ sợ không đơn giản vậy đâu.” Tần Cảnh thờ dãi, “Em và cô ta không phải chị em thân thiết gì cho cam, anh nhớ giúp em theo dõi sát sao hướng đi của cô ta nhé! Đúng rồi, còn phải chú ý đến xu hướng của mấy cổ phiếu lẻ khác, em cảm thấy chuyện này không đơn giản vậy đâu”.

“Anh biết rồi, có gì sẽ báo lại với em.”

Tần Cảnh kết thúc cuộc gọi, thấy đã đến giờ hẹn, cô chuẩn bị đi xuống lầu chờ Doãn Thiên Dã. Lúc đi ngang qua ai đó, cô có cảm giác người ta cứ nhìn chằm chằm về phía mình, cô hơi chần chừ quay đầu lại, bất ngờ phát hiện ra đối phương cũng đang mỉm cười nhìn cô. Hình như đó là Hoàn Mộ - ngôi sao tham gia kỳ đầu tiên của Chuyện ngôi sao phiên bản mới.

Kể từ khi tham gia chương trình, tần suất xuất hiện của Hoàn Mộ tăng chóng mặt, hiện tại đã không thể gọi cô ấy là ngôi sao hạng ba nữa rồi.

“Chào chị!” Hoàn Mộ nở nụ cười xinh đẹp rạng rỡ, “Đạo này bận quá, em vẫn chưa có cơ hội ghé thăm cảm ơn chị”.

Tần Cảnh sững sờ, không hiểu cho lắm.

Hoàn Mộ giải thích: “Thật ra, câu chuyện em kể trong kỳ đầu tiên của Chuyện ngôi sao không hợp với phong cách của chuyên mục lắm. Hi, tính tình em vốn tế nhị, nhưng chị lại chọn câu chuyện của em, còn tốt bụng giúp em tìm chứng cứ nữa. Cảm ơn chị nhiều ạ!”.

Tần Cảnh cười đáp: “Không cần đâu, đó là chuyện tôi nên làm, tôi chỉ hoàn thành công việc của mình thôi”.

“Vi vậy, em không chỉ cảm ơn vì chuyện này.” Hoàn Mộ cảm kích, “Em biết xưa nay chị không đăng chuyện giả dối, em cảm ơn vì chị đã tin em”.

Tần Cảnh thoáng giật mình, Hoàn Mộ đưa cô một tấm danh thiếp: “Tần Cảnh, nếu sau này có gì cần giúp đỡ, nhất định phải tìm em nhé!”.

Tần Cảnh nhận lấy, lại nhớ đến những gì Tập Vi Lam nói, bèn hỏi thêm: “Em đến đây vì muốn tham gia phim mới của đạo diễn Thạch Tiểu Thương à?”.

Hoàn Mộ gật đầu, vuốt vài sợi tóc phát phơ vén gọn qua tai: “Nhưng em hơi căng thẳng. Đạo diễn Thạch rất nghiêm khắc với diễn viên”.

“Tôi cũng xem qua nội dung tóm tắt của Minh tinh tránh ra rồi, cảm thấy rất hợp với phong cách của em. Với lại, nghe nói đạo diễn Thạch có ấn tượng rất tốt về em, thể hiện hết mình là được, cố gắng lên!”.

Mắt Hoàn Mộ sáng lấp lánh: “Vâng, cảm ơn chị”.

Tần Cảnh thật sự hi vọng cô Hoàn Mộ đơn thuần này có thể thành công, trên đường đến thang máy còn thầm chúc phúc cho cô ấy. Cứ phân tâm bước đi như vậy, cô không chú ý đến một người khác cũng định đến đây chào mình.

Cô đứng trong thang máy ngắm nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa kính, tâm trạng thoải mái đến lạ. Mà cách vài mét ngoài thang máy, Tô Man đi ngang qua đang nghiêng mình nhìn cô chìm trong ánh nắng óng ả.

Đạo trước Tô Man khá buồn phiền, cô ấy nên xin số điện thoại của Tần Cảnh mới phải, mãi mới tìm được người có liên hệ với Doãn Thiên Dã, kết quả lại bị ngắt quãng. Sau gần một tháng, không ngờ cô ấy lại gặp Tần Cảnh ở công ty. Nhưng cách dòng người tấp nập, cô ấy còn chưa kịp phản ứng, Tần Cảnh đã lơ đãng bước qua, vào thang máy đi xuống.

Trước khi cửa thang máy khép lại, Tô Man đang nghĩ có nên đuổi theo hay không thì trợ lý đã nhắc nhở: “Chị Tô, quản lý gọi điện thúc giục rồi đấy!”.

Tô Man hơi tiếc nuối, nhưng vẫn phải quay người bỏ đi.

Lúc Tần Cảnh xuống bãi đỗ xe, Doãn Thiên Dã đã ở đó rồi. Anh kinh ngạc nhìn cô hồi lâu: “Nộp đĩa thôi mà sao lâu thế hả?”.

Tần Cảnh bất đắc dĩ: “Chịu thôi, thấy nhiều sao nam quá nên lên con háo sắc”.

Doãn Thiên Dã vừa mở cửa xe cho cô vừa cúi đầu kẻ sát mặt cô, mỉm cười: “Vây à? Bao giờ tôi thành siêu sao sẽ cho em ngắm cả ngày nhé?”.

“Có biết xấu hổ không vậy?” Tần Cảnh khẽ mắng, không hề khách sáo đẩy mặt anh ra, chui vào xe.

Có điều ngồi vào xe rồi lại phát hiện ra điều bất ổn. Dây áo lót chết tiệt kia lại bị tuột rồi, lần này chẳng hiểu sao ngay cả móc cài phía sau cũng bung ra nốt. Cả chiếc áo chỉ còn quai trái miễn cưỡng duy trì, phần khác hoàn toàn lơ lửng, cô có muốn vào nhà vệ sinh chỉnh lại cũng không được.

Doãn Thiên Dã đi qua bên kia vào xe, bất ngờ thấy Tần Cảnh đỏ mặt, đờ người ngồi với tư thế quái đản ở ghế lái phụ.

“Em sao nữa vậy?” Doãn Thiên Dã tò mò nhìn cô, thấy mặt cô có vẻ rối rắm, biểu cảm khô sở khó nói thành lời, anh không khỏi nhăn mày. “Không phải lại viêm ruột thừa đấy chứ?”

... Lôi đâu ra nhiều người viêm ruột thừa như vậy? Tần Cảnh tức tối trừng mắt lườm anh.

Thấy cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng, Doãn Thiên Dã bật cười: “Không phải. . . Thế em lại đến ngày nữa đấy hả?”, nói xong còn ra vẻ như đã trả được thù rửa được nhục: “Lần trước em lừa tôi, lần này dù có là thật tôi cũng không đi mua giúp em đâu”.

Tần Cảnh thờ dãi bất đắc dĩ, cúi gằm mặt, nói lí nhí: “À, ờ...”. Cô xấu hổ đến mức muốn độn thổ. “Hình như áo lót của tôi bị bung rồi.”

“Bung ra á?”

Phản ứng đầu tiên của Doãn Thiên Dã là nhếch môi, cảm thấy nên bàn lại cách dùng từ của Tần Cảnh mới được: “Ngực em nhỏ như vậy sao có thể làm bung áo ngực được?”.

Ánh mắt sắc lẹm như dao của Tần Cảnh liếc sang, cô hung dữ nói: “Cần tôi cởi ra cho anh xem không?”.

“Được!” Doãn Thiên Dã nhếch môi bốn cột, cười tươi roi rói, háo hức đồng ý.

Cuối cùng thấy Tần Cảnh gần như muốn nhào đến cắn mình, anh mới vội vàng đổi lại vẻ đứng đắn, vô cùng thành khẩn nói: “Vây em vào phòng vệ sinh đi, tôi chờ em”.

Nhưng Tần Cảnh vẫn bất động, thậm chí khóc trong lòng. Ôi, làm sao nói ra chuyện này được đây?

Doãn Thiên Dã thấy cô bi ai cúi đầu, hình như mặt càng lúc càng đỏ liền bồi rối: “Em... sao thế hả?”.

Tần Cảnh gần như muốn khóc, ầm ức nói: “Móc sau lưng và quai áo đều bị tuột hết rồi, bây giờ tôi không cử động được”. Lỡ như đi được nửa đường, áo lót rơi ra thì sao?

Doãn Thiên Dã ngây dại, anh cũng đỏ mặt, ngượng ngùng nói khẽ: “Vây phải làm sao? Cài lại... ngay trong xe à?”.

Mặt Tần Cảnh nóng như đổ lửa, dù cô có vén hết áo lên cũng chỉ có thể cài lại dây lưng, nhưng móc quai phía sau thì bó tay. Trừ phi cô cởi áo ra, kéo áo lót xuống.

Giờ phút này, Tần Cảnh đã mắc cỡ đến mức không biết nhìn đi đâu, khuôn mặt đỏ bừng, lí nhí nói: “Có thể cài giúp tôi không, tôi không vòng tay ra sau được”.

Doãn Thiên Dã sững sốt hơn nữa, lần này không chỉ đỏ mặt, ngay cả tai anh cũng đỏ gay. Anh im lặng hồi lâu, sau đó mới nói dây an toàn nhích về phía cô. Thấy cô vẫn cúi đầu rầy ra, anh mới nhỏ giọng ra lệnh: “Ghé qua đây!”.

Tần Cảnh ngoan ngoãn nghiêng người về phía lòng ngực anh. Cần gạt số chặn chân cô lại, không kè sát được, cô đành nhắc chân quỳ trên ghế, nhích về phía anh. Đến lúc khoảng cách đã đủ gần mới cúi đầu, run run cài nút áo.

Không gian trong xe chật hẹp mà riêng tư, Doãn Thiên Dã nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ ửng của Tần Cảnh, không sao dời mắt đi được. Trong thoáng chốc, anh có ý nghĩ quái lạ. Nếu anh vuốt ve khuôn mặt cô, làn da hẳn là mịn màng lắm nhỉ? Đứng rồi, còn hơi nóng nữa. Nhưng có nóng thế nào cũng không bằng nhiệt độ lòng bàn tay anh hiện giờ.

Trời ạ, sao đột nhiên lại nóng rực thế này?

Cổ họng anh cháy khát, cảm thấy họ không nên ở gần nhau như vậy, anh không nên nhìn cô đắm đuối như thế. Nhưng khi nhấc tay cô đang cài nút áo, trái tim anh bất giác đập rộn rã, ánh mắt cũng không thể khống chế được nữa, dần dần rơi xuống, nhìn cô đã cài đến nút áo thứ ba.

Chiếc áo lộ ra một khe nhỏ, phần còn lại không che chắn được làn da láng mịn trắng ngần và đường cong cảm dỗ trước ngực cô. Ánh sáng khác biệt giữa trong và ngoài xe in lên ngực cô cái bóng bí ẩn hút hồn người.

Hơi thở anh vô thức trở nên nặng nề hơn. Không thể nhìn tiếp nữa! Doãn Thiên Dã cố hết sức quay đầu đi, lạng lẹ rối loạn, hít vài hơi thật sâu cũng không thể ổn định lại trái tim đang đập liên hồi.

Cảm giác tự giễu bỗng lướt qua đầu anh. Quái đản, lần trước đến quán bar nhìn mấy cô nàng còn hồ hăng hơn cả cô, thậm chí có mấy cô còn cố ý nhào vào lòng anh, cọ xát cọ xát, vậy mà anh không hề có phản ứng. Chẳng phải cô đã đập nát hứng thú của anh với phụ nữ rồi sao? Huống chi là cô gái này? Đầu thế có chuyện đó chứ!

Tuy năm ấy anh thấy hơi tiếc nuối nhưng vô cùng chắc chắn tình cảm của anh đối với cô đã trở thành tình bạn, chỉ giới hạn ở mức bạn bè thanh mai trúc mã thôi. Sao bây giờ anh lại muốn hôn cô thế này? Cũng không chỉ hiện tại, hình như lúc trước cũng từng có lúc rung động thoáng qua.

Có một lần, cô nhào vào lòng anh thăm rơi lệ; rất nhiều lần, cô giả bộ dịu dàng giờ trò đùa dễ anh; và nhiều hơn cả là cảnh tượng cô nghiêm túc chỉ cho anh thấy chỗ nào tốt, chỗ nào không tốt. Còn có rất nhiều buổi tối anh ngã mình trên sofa xem ti vi, cô ngồi trên chiếc thảm bên bàn trà nghịch máy tính. Thịnh thoảng anh quay sang nhìn cô, cảm thấy cô lúc yên tĩnh lúc tinh nghịch như vậy đáng yêu biết nhường nào...

Rất nhiều việc lúc xảy ra tưởng chừng là lẽ đương nhiên nhưng sau này nghĩ kỹ lại mới thấy thật khó để nói rõ ràng.

Tần Cảnh giờ phút này cũng mang cảm giác như thế. Đầu óc cô như mất khống chế, đột nhiên nhớ lại từng chi tiết từng trải qua với anh, thế là tim đập như trống vồ. Anh nghiêng người về phía cô như thế, hơi thở mạnh mẽ và dịu dàng phả vào mặt cô, bùa vậy lấy cô tăng tăng lớp lớp.

Đúng là anh đã thay đổi, hương vị trở nên nồng nàn, không còn như tên nhóc thường cãi nhau với cô nữa mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành và nam tính rồi. Mùi hương trên người anh dù là hương xà bông thơm mát sáng sớm hay là hương nước hoa thoang thoảng thường ngày, thật ra cô đều thích.

Tần Cảnh nhắm mắt, ngừng dòng suy nghĩ lan man, chỉnh cổ áo rồi kéo xuống khỏi bả vai, không dám đưa mắt nhìn anh mà chỉ cúi đầu nói khẽ: “Xong rồi”.

Tim hai người đều đập thình thịch, cố gắng không lên tiếng nhiều, như thể làm vậy sẽ che giấu được cảm xúc nơi đáy lòng họ.

Doãn Thiên Dã khẽ thở hắt, ôm cơ thể mảnh mai của cô vào lòng. Tần Cảnh dựa nhẹ vào vai anh, sợ anh vướng víu lại cố gắng kéo cổ áo xuống.

Một tay Doãn Thiên Dã cẩn thận cầm quai áo bị tuột, tay kia chuẩn bị luồn vào tim viền áo lót, kết quả áo cô vẫn hơi chật. Giọng anh khàn khàn pha chút lúng túng: “Ừm... có thể... phải cài thêm một nút nữa”.

Tần Cảnh cài thêm một nút áo. Doãn Thiên Dã nhìn chăm chăm vào bả vai trần trụi của cô, hồn vía lại bay đến tận phương trời nào. Cô cài hờ áo, dịu dàng tựa vào lòng anh, có trời mới biết anh phải kiềm chế đến mức nào.

Áo cô buông lơi thêm một chút, tay Doãn Thiên Dã cứng đờ, người cũng căng thẳng khác thường, rầy rà hồi lâu mới cài lại được cái móc màu hồng vào dây áo.

Tiếp theo là móc gài sau lưng. Hình như áo lót hơi chật, muốn cài lại, Doãn Thiên Dã không khỏi chạm vào làn da mịn màng của Tần Cảnh. Sự chênh lệch nhiệt độ giữa đàn ông và phụ nữ khiến lòng dạ hai người đều thoáng nhột nhạo.

Anh cảm thấy Tần Cảnh khẽ run, mà trong phút chốc đó, tim anh cũng râm ran. Kết quả, anh càng luống cuống hơn, cài thế nào cũng không vào, khiến tốc độ của anh chậm lại. Còn Tần Cảnh bị anh giam trong vòng tay với tư thế quỳ nghiêng như thế, cơ thể cũng dần dần mềm mại.

Vào khoảnh khắc nào đó, cô cảm thấy hơi thở của anh đem lại cảm giác an toàn, cả người bất giác thả lỏng, rất muốn nhào trên người anh, tựa đầu vào vai anh, ngoan ngoãn nằm yên, an phận phó mặc bờ lưng cho ngón tay anh. Hay là dựa gần một chút nữa, cũng đâu có sao nhỉ!

Lúc Doãn Thiên Dã đang sốt ruột cài chiếc móc nhỏ xíu hành hạ ý chí người khác thì bỗng cảm thấy bả vai và lồng ngực đón nhận một áp lực quen thuộc. Cô lặng lẽ gục vào lòng anh rồi. Vì thế, anh không cần gài chiếc móc này nữa phải không?

Thời khắc đó, anh thoáng giật mình, đôi môi mỏng len lén nhồn lên một đường cong vui vẻ. Nhưng tuy anh đã cố ý chậm lại tốc độ, cái móc kia cũng không thể giúp anh thêu hoa, cuối cùng vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

Anh nhẹ nhàng kéo lại áo giúp cô, ngón tay lướt khẽ qua da thịt cô. Chỉnh áo xong, anh lại cúi xuống, ngón tay đẹp như nghệ sĩ dương cầm cài lại từng nút áo từ dưới lên trên, trước sau khoe môi vẫn nở nụ cười dịu dàng.

Tần Cảnh không cự tuyệt, đỏ mặt ngoan ngoãn chờ anh cài hết nút áo giúp cô mới ngồi lại ngay ngắn, thắt dây an toàn lại.

Suốt quãng đường, hai người không nói với nhau tiếng nào. Không khí trong xe huyền bí và kỳ diệu nhưng không hề có sự lúng túng, như thể đó là giao hẹn ngầm giữa hai người vậy. Không biết chạy mất bao lâu, xe anh đã tiến vào hầm đỗ xe của trung tâm thương mại Trường Ninh.

Tần Cảnh thấy lạ: “Đến đây làm gì?”.

Doãn Thiên Dã không nhìn cô, ngại ngần vuốt mũi, ậm ừ nói: “Tôi cảm thấy dù ngực em nhỏ nhưng hình như áo lót của em còn nhỏ hơn. Nếu đã đi ngang qua đây thì mua cái mới luôn cho rồi. Với cả trên tầng thượng có nhà hàng xoay, mua quần áo xong nhân tiện ăn tối luôn”.

Tần Cảnh không hề bứt rứt vì câu nói đầu của anh mà lập tức nở nụ cười hồ ly độc quyền: “Anh muốn mời tôi ăn tối sao? Siêu sao có tiền rồi nhỉ?”.

Doãn Thiên Dã tròn trĩnh mắt nhìn cô ba giây, cố ý khiến cô sợ. Khi đã trêu được cô, anh mới hài lòng cười rộ: “Nói thật cho em biết nhé, bởi vì ký hợp đồng với công ty nên mới có tiền. Tuy không đủ mua xe cho em nhưng mời em ăn cơm và mua vài cái áo vẫn dư sức”.

Lòng Tần Cảnh ảm áp nhưng vẫn cứng miệng: “Cũng đúng, tôi tốt với anh thế mà anh chưa mời tôi được bữa cơm nào đâu”.

Doãn Thiên Dã nhăn mặt, vò rối tóc cô: “Tần Cảnh, em không biết ngưng mồm à?”.

Tầng hai trung tâm thương mại chuyên bán trang phục nữ và trang sức. Hai người đi vào một cửa hàng bán đồ lót, cô bán hàng vừa thấy cặp trai xinh gái đẹp trông khá giả thì lập tức tươi cười chào đón: “Xin hỏi anh muốn mua áo lót cho bạn gái phải không ạ?”.

Doãn Thiên Dã cầm nín, Tần Cảnh im lìm. Nhưng lạ là hai người đều không có ý giải thích. Doãn Thiên Dã gật đầu, kéo Tần Cảnh đi vào.

Cô bán hàng rất ân cần: “Vậy xin hỏi hai anh chị muốn mua loại đồ lót gọi cảm hay là đồ lót tình thú ạ?”.

Doãn Thiên Dã á khẩu, Tần Cảnh cầm nín. Cô cảm thấy để Doãn Thiên Dã dẫn cô đi mua đồ lót chính là lựa chọn sai lầm. Hơn nữa, giây sau còn sai lầm hơn cả giây trước, bởi vì một giây sau, Doãn Thiên Dã gian xảo nhìn Tần Cảnh, thản nhiên cất lời: “Bình thường là được rồi, đáng vọc cô ấy không đẹp, mặc đồ lót tình thú không nhìn nổi đâu”.

Sau phút sùng sốt, cô nhân viên bật cười: “Anh nói đùa phải không, rõ ràng đáng chị ấy rất đẹp mà”.

Tần Cảnh nhất thời không có lối thoát, thoáng có ý nghĩ không phục: “Ai nói tôi mặc không đẹp hả?”.

Ánh mắt Doãn Thiên Dã sáng rực: “Vậy sao?”.

Anh chỉ vào một bộ đồ lót tình thú màu đỏ mỏng tang trên người ma-nơ-canh, nói: “Vây em thử bộ này cho tôi xem đi!”.

Lúc này, Tần Cảnh mới biết mình đã mắc mưu của anh rồi, đỏ mặt quay đầu nhìn bộ đồ lót bằng vải voan hoàn toàn không có tác dụng che chắn kia. Còn Doãn Thiên Dã cười vô cùng xấu xa, hết sức đắc ý.

Cô bán hàng còn tự cho rằng mình rất thức thời, châm thêm một câu: “Mắt thẩm mỹ của anh chuẩn quá ạ, đó là kiểu dáng mới nhất của cửa hàng bọn em đây! Chị ấy mặc vào đảm bảo quyến rũ chết người. Chỗ em có phòng thử đồ lớn, hay là anh đưa bạn gái đi thử xem thế nào ạ?”.

Doãn Thiên Dã cúi đầu, kẻ sát gương mặt đỏ bừng của Tần Cảnh, giọng nói trầm lắng như cung đàn: “Có muốn tôi đi vào thử cùng em, cho em chút ý kiến không?”.

“Thử cái đầu anh ấy!” Tần Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi, lườm anh sắc lẹm mới quay người đi đến nơi khác chọn cho mình mấy chiếc áo lót.

Lúc nhân viên bán hàng đi vào phòng thử đồ điều chỉnh giúp còn khen ngợi không ngớt: “Người yêu chị đẹp trai quá, mà chị cũng đẹp nữa. Sao lại xứng đôi thế cơ chứ?”.

Tần Cảnh cười lấy lệ, không trả lời. Trong lòng chợt lướt qua một ý nghĩ kỳ lạ, thật ra thì... có lẽ... họ rất xứng đôi nhỉ? Cô lắc đầu, cảm thấy hôm nay mình lạ lùng quá, thế là nhanh chóng ép buộc bản thân gạt bỏ ý nghĩ này.

Chọn xong áo lót, Doãn Thiên Dã tính tiền, cùng cô đi ra khỏi cửa hàng. Trên đường đến thang máy, họ đi ngang qua một quầy trang sức. Tần Cảnh lơ đãng nhìn sang, bắt gặp bắt gặp An Nham.

Chương 25

Type: Fang Yuan

Từ ngày Tập Vi Lam bị Tần Cảnh làm nhục trước cổng nhà họ Tần, An Nham vẫn canh cánh trong lòng. Sau vô số lần phiền muộn suy nghĩ, hắn cảm thấy nếu mình là chồng của Vi Lam, hoặc chí ít là vị hôn phu thôi, hắn đã có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn Tần Cảnh, trút giận cho Vi Lam mà hắn yêu thương rồi.

Vì thế sau bao ngày rối rắm, hắn quyết định cầu hôn Tập Vi Lam. Tuy bây giờ hắn không đủ giàu để mua chiếc nhẫn kim cương to bằng trứng bò câu, nhưng mua chiếc nhẫn một carat trước, sau này đổi lại cũng được. Chỉ cần để Vi Lam cảm nhận được tình cảm sâu nặng và quyết tâm muốn bảo vệ của hắn là đã đủ rồi.

An Nham đang lựa chọn nhẫn thì chợt nhận được điện thoại công việc, liền vừa nghe máy vừa đi ra ngoài.

Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đi ngang qua, từ xa nhìn thấy bóng lưng hắn, trông mắt cô đã đảo tròn một vòng, chợt nảy lên suy nghĩ tinh ranh. Thế là cô vội dặn Doãn Thiên Dã: “Tôi đi vào nói vài câu với nhân viên bán hàng kia đã, anh đứng ở ngoài canh chừng, thấy An Nham đến thì nháy máy nhé!”.

Doãn Thiên Dã không hiểu ra sao, nhìn khuôn mặt mờ mịt mà chúc quý rõ ràng của Tần Cảnh, hỏi: “Em lại định làm chuyện xấu xa gì thế?”.

“Đâu có, tôi là người tốt mà!” Tần Cảnh nhét túi đồ vào tay anh, “Lát nữa nói với anh”, dứt lời liền chạy vào quầy trang sức nhanh như chớp.

Doãn Thiên Dã không ngăn cô được, lắc đầu bất đắc dĩ, đành đứng canh chừng cho cô. Nhưng anh bỗng thấy lạ kỳ, sau mấy năm không gặp, tính tình Tần Cảnh đã phóng khoáng hơn một chút, dù khá nhây với anh và An Nham nhưng không quá bận tâm mà sinh hận thù.

Ôi, con người thật sự sẽ thay đổi mà. Có điều sự thay đổi này có giúp họ phù hợp hơn trước kia hay không thì vẫn còn là ẩn số.

Anh quay đầu nhìn vào cửa hàng trang sức, Tần Cảnh đang nhào người trên quầy, nghiêng đầu tinh nghịch nói gì đó với nhân viên cửa hàng. Xem chừng rất vui vẻ đây.

Khoé môi Doãn Thiên Dã ẩn chứa nụ cười, nhìn cô một lúc lâu, quay lại mới phát hiện An Nham đã đi về phía này. Anh ngoảnh về phía Tần Cảnh, gọi điện cho cô. Không đến ba giây, cô cầm di động lên, vẫy tay chào nhân viên cửa hàng rồi nhanh chóng chuồn khỏi tiệm như chú thỏ con.

Khi ấy, Doãn Thiên Dã đang mãi nghe bản nhạc chờ vui tươi trong điện thoại, nhìn Tần Cảnh cười rạng rỡ như hoa hướng dương chạy như bay ra khỏi cửa tiệm lung linh rực rỡ, cứ thế xông thẳng vào lồng ngực anh. Đường như có thứ gì đó ấm áp lấp khắp khoang ngực, anh không trốn không tránh, chỉ ngẩn ngơ nhìn đáng vẻ vui sướng của cô. Trong mắt của anh không còn gì khác, chỉ còn nụ cười xán lạn của cô mà thôi.

Cuối cùng, cô đã chạy về bên anh, nhưng không nhào vào lòng anh mà đột ngột khoác tay anh, kéo anh chạy trốn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Doãn Thiên Dã cũng chạy theo cô trong đại sảnh rực rỡ sắc màu. Nghe tiếng cô cười khanh khách, khoé môi anh cũng vô thức cong lên.

Hai người cứ thế chạy lên thang máy, cười suốt cả quãng đường đến nhà hàng xoay tại tầng thượng. Sau khi ngồi xuống, Tần Cảnh gọi món bít tết, súp nấm và mì Lasagna.

Doãn Thiên Dã kinh ngạc nói: “Nhiều thế em có ăn hết không?”.

Tần Cảnh rất thành thật: “Anh đã có lòng khao thì tôi phải ăn nhiều chút chứ! Nếu không thì lỗi lắm!”.

Doãn Thiên Dã bất mãn nhướn mày: “Em cứ hiền lành nói thẳng là ‘ăn hết’ không được sao? Đừng có móc mĩa tôi chứ?”.

Tần Cảnh ngây ngô nói: “Ừ, ăn hết”.

Quả nhiên là cô ăn hết sạch, mà còn ăn rất ngon lành, vừa ăn vừa không quên khen ngợi Doãn Thiên Dã: “Món Lasagna này không ngon bằng anh làm”.

Doãn Thiên Dã không hề trúng chiêu của cô: “Mục đích khen ngợi của em là bảo tôi làm đầu bếp cho em chứ?”.

Âm mưu của Tần Cảnh thất bại, lập tức tỏ ra chán nản: “Ồ, tôi thật sự thích món Lasagna anh làm mà. Có thể đổi với bánh xoắn rượu rum không?”.

Bánh xoắn rượu rum chỉ làm mất vài phút, mì Lasagna mất đến mấy tiếng, có thể so sánh với nhau sao? Doãn Thiên Dã nhăn mày, biết đáng về đáng thương tội nghiệp của cô là giả, nhưng sao anh vẫn bị cái trò mèo này của cô tóm chặt thế nhỉ?

Anh nhìn cô chăm chăm hồi lâu, ánh mắt dần dịu dàng, nói: “Khi nào em muốn ăn, cứ nói với tôi”.

Tần Cảnh hài lòng cười gật gù, vừa định lên tiếng lại thấy Quan Hân Hân đi lên từ phía đối diện. Tần Cảnh không biết sau hôm phỏng vấn, hai người họ đã gặp lại nhau, càng không biết cô ta đã biết anh là Doãn Thiên Dã thật sự nên lúc Tần Cảnh nhìn thấy Quan Hân Hân, từ xa đã mỉm cười coi như chào hỏi.

Nhưng nụ cười của Quan Hân Hân rất giả tạo, lời nói dối của Tần Cảnh đã hại cô ta thê thảm, khiến Doãn Thiên Dã có ấn tượng xấu không thể xoá nhoà về cô ta. Cô ta đã đưa danh thiếp cho Doãn Thiên Dã mà không nhận được bất cứ cuộc gọi nào, xin Cao Hân số của anh nhưng lại bị từ chối, nói là Doãn Thiên Dã không thích bị người lạ xin số. Kết quả là từ đó bật vô âm tín.

Lần này, cô ta nhìn thấy Tần Cảnh chỉ tính cười một cái rồi đi luôn, không ngờ người ngồi đối diện Tần Cảnh lại là Doãn Thiên Dã. Khi ấy, anh đang đốc lòng pha sốt salad cho cô. Lẽ nào họ đang hẹn hò với nhau sao?

Không thể nào! Rõ ràng hôm đó, Doãn Thiên Dã còn tà lura với cô ta mà! Đầu óc Quan Hân Hân xoay chuyển, lập tức đưa ra kết luận, Tần Cảnh đang theo đuổi Doãn Thiên Dã, thậm chí không tiếc giờ mọi thủ đoạn.

Nghĩ vậy, Quan Hân Hân càng bất mãn, cười tí mắt đi đến chào hỏi, còn tỏ ra rất thăm thiết: “Thiên Dã, thật trùng hợp, lại gặp anh ở đây!”.

Tần Cảnh liú lười. Há, cô ta biết anh là cậu ấm xịn rồi sao? Ôi, toi rồi! Thế là Tần Cảnh vội cúi đầu uống canh, làm bộ như không biết gì cả.

Doãn Thiên Dã thoáng cau mày, anh không thích người lạ gọi anh thân mật như vậy. Anh ngẩng đầu, liếc nhìn Quan Hân Hân, thờ ơ nói: “Ừ”. Chỉ vờn vờn một chữ, không hơn không kém.

Quan Hân Hân hơi giận, càng không tài nào hiểu nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng lần đầu tiên gặp gỡ, anh còn hứng thú nói mấy câu, sao về sau lại mang cái vẻ thờ ơ thế này? Nghĩ đến đây, cô ta liếc xéo Tần Cảnh. Cảm nhận được ánh mắt thù hằn của cô ta, Tần Cảnh chỉ biết câm nín.

Thấy Tần Cảnh cũng không chủ động nói chuyện với mình, Quan Hân Hân tưởng Tần Cảnh chột dạ, thầm nghĩ chỉ cần vạch trần thủ đoạn nham hiểm của cô, không tin Doãn Thiên Dã vẫn để ý đến bà cô này. Thế nên, cô ta tự tin cười khê: “Thiên Dã, đây là bạn gái của anh sao? Lần trước ở phim trường, cô ấy còn nói đùa anh chỉ là trợ lý của cô ấy thôi đấy!”.

Tần Cảnh run lên, hận không thể cầm đầu xuống gầm bàn ngay lập tức.

Thảo nào, biết ngay mà! Hôm đó, Tần Cảnh còn giả vờ giả vịt phân tích năm loại phụ nữ gì đó cơ đấy! Đồ hồ ly gian xảo!

Doãn Thiên Dã ngược lên, nhìn xoáy Tần Cảnh đầy thâm ý cả ba giây. Cô bị lộ tẩy, càng chăm chỉ uống canh, đầu gằm như vùi vào bát.

Thật bi thảm, anh sẽ không trả thù chứ? Không thể nào, không thể nào!

Quan Hân Hân thấy thế thì vô cùng đắc ý. Không ngờ, Doãn Thiên Dã chỉ liếc nhìn cô ta rồi thản nhiên nói: “Bạn gái tôi hay đùa. Hơn nữa, Thiên Dã là đề người quen gọi. Sau này, cô đừng gọi vậy nữa”.

Tần Cảnh cầm cúi uống canh bỗng giật mình. Quan Hân Hân cũng sững sờ. Ồ, lẽ nào cô ta đoán sai rồi, Tần Cảnh đã tóm gọn được người đàn ông này trong lòng bàn tay rồi à? Đúng là đáng ghét, nhưng cô ta đâu thể làm gì được. Quan Hân Hân tức tối, chỉ đành cười xấu hổ rồi đánh bài chuẩn.

Tần Cảnh vẫn cầm cúi vào cái đĩa, cuối cùng không chịu được ánh mắt sáng rực của Doãn Thiên Dã, đành dè dặt ngẩng đầu lên. Cô không nhận lỗi, ngược lại còn ra vẻ nịnh bợ, cười xoa nói: “Cảm ơn anh đã giải vây cho tôi! Lấy ân báo oán, anh đúng là người tốt mà”.

Doãn Thiên Dã sa sầm mắt nhìn cô hồi lâu, sắc mặt không tốt lắm, cuối cùng nghiêng răng nói: “Mặt phi hà?”.

Tần Cảnh run rẩy: Sao tên này thích ghim thù mấy chuyện đó thế chứ?

Trên đường ra về, Tần Cảnh bỗng dừng nổi hứng muốn ăn nho, bèn ghé vào siêu thị mua một ít. Về đến nhà, hai người vừa xem ti vi vừa ăn, Doãn Thiên Dã nằm trên sofa còn Tần Cảnh ngồi trên thảm, không khí bình yên vô cùng. Giữa chừng họ chuyển kênh, trùng hợp gặp trúng bộ phim thần tượng do Tập Vi Lam diễn, Doãn Thiên Dã chợt nhớ lại việc chiều nay, hỏi: “Đúng rồi, lúc An Nham đi nghe điện thoại, em đã nói gì với nhân viên bán trang sức vậy?”.

Tần Cảnh không hề ngoảnh lại, bỏ quả nho vào miệng, lẩm bẩm: “Không có gì, tôi nói người anh ta muốn cầu hôn là bạn thân của tôi, bảo rằng cô gái kia rất mong chờ chuyện cầu hôn, nhưng anh chàng này lại không lãng mạn. Tôi thuật lại ý định của tôi cho nhân viên kia, bảo cô ấy bày kế cho An Nham”.

Doãn Thiên Dã này sinh hứng thú, đưa chân cọ cọ cô: “Em lại giờ trò khôn ranh gì thế?”.

Tần Cảnh nghiêng đầu nhìn anh, mỉm môi cười xảo trá: “Không phải dạo trước ngôi sao Ưng Nhất Thành đã mua tất cả biển quảng cáo ở tàu điện ngầm để cầu hôn cô bạn gái người mẫu sao? Tôi nói An Nham có thể bắt chước, dùng màn hình lớn ở quảng trường Thời Đại cầu hôn, để mọi người đều biết đến chuyện tình hạnh phúc của họ”.

Doãn Thiên Dã khá kinh ngạc, lắc đầu cười bất đắc dĩ: “Em xấu xa quá rồi. Nghe nói Tập Vi Lam không bao giờ thừa nhận chuyện tình cảm giữa cô ta và An Nham, em gián tiếp bày An Nham làm vậy chẳng phải khiến cả thế giới biết chuyện của hai người họ à?”.

Tần Cảnh nhún vai: “Dù gì vụ cầu hôn của anh ta có phải do tôi giật dây đâu, không sớm thì muộn, người ta cũng sẽ biết cả thôi. Với lại, An Nham là một gã mắc chứng hoang tưởng không hề nhẹ, nhất định sẽ mơ về cảnh tượng Tập Vi Lam tràn ngập hi vọng chia sẻ với thế giới. Tôi ấy à, chỉ hơi tò mò thôi”.

Mắt cô sáng lấp lánh: “Anh nói Tập Vi Lam bị anh ta kéo đến quảng trường Thời Đại cầu hôn, liệu có đồng ý không?”.

Doãn Thiên Dã chọc tay lên trán cô nhưng không trách mắng cô gì cả. Tần Cảnh tiếp tục ăn nho, nhưng trong đầu bỗng loé lên một tia sáng, quay phắt lại nằm nhòai trên sô pha, cười tít mắt nhìn Doãn Thiên Dã.

Anh sờn hết cả da gà da vịt, cảnh giác nhìn cô chăm chăm: “Em lại nghĩ ra chủ ý gì nữa thế?”.

Tần Cảnh tốt bụng, an ủi: “Này, An Nham muốn cầu hôn Tập Vi Lam, anh có ghen không thế?”.

Doãn Thiên Dã bị cô nói khích, khoé môi nhếch lên: “Em nghĩ tôi và cô ta có quan hệ gì?”.

Tần Cảnh nhún vai: “Quan hệ kia đấy! Tuy bây giờ không còn gì nữa, nhưng trước kia có mà!”.

“Không có quan hệ gì hết!” Doãn Thiên Dã thờ ơ, giọng nói cũng bình thản đến lạ, không hề có vẻ bồn chồn, “Trước kia, hiện tại hay sau này đều không có gì cả”.

Không thể nào, điều toa!

“Không tin!” Tần Cảnh dẫu môi, không biết sao mình lại như vậy, nhất thời khó chịu, không kiềm chế được nữa “Rõ ràng anh từng mướn phòng với cô ta mà”.

Lời buột miệng đầu thế thu hồi, phòng khách yên lặng như tờ, chỉ còn tiếng quảng cáo trên ti vi. Tất cả biểu cảm trên mặt Doãn Thiên Dã bay biến phút chốc, giờ đây anh hờ hững, trống rỗng, như thể bị nước rửa trôi.

Đôi mắt tĩnh lặng của anh nhìn xoáy vào mặt Tần Cảnh, im lìm không tỏ rõ cảm xúc. Nhưng Tần Cảnh lại run rẩy, thậm chí hơi sợ, dường như suốt bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên cô thật sự chọc giận anh.

Cả người Tần Cảnh cứng đờ, bị ánh mắt trầm tĩnh của anh nhìn không biết bao lâu. Đến khi tưởng chừng như đã cả một thế kỷ trôi qua, cuối cùng anh trầm giọng cất lời: “Thế nên em muốn bóc mẽ chuyện quá khứ à?”.

Tần Cảnh há hốc, không biết nói sao bèn dứt khoát quay người, ủ rũ ngồi xuống thảm, ra về xem ti vi nhưng không còn lòng dạ nào nữa. Cô không biết mình rốt cuộc bị làm sao, trước kia cô đâu buồn quan tâm anh “chim chuột” với em gái nào đâu, nhưng sao bây giờ lại để bụng vậy? Tại sao lại như thế?

Doãn Thiên Dã vẫn nhìn chòng chọc vào cô, thấy cô ỉu xiu cúi thấp đầu, gương mặt cũng chán nản phụng phịu ra chiều rất khó chịu. Lần này hình như không vui thật rồi!

Anh nhắm mắt lại, không hiểu vì sao lại đau lòng vì dáng vẻ buồn bã của cô đến thế, bất chợt đưa tay vò rối mái tóc cô, khẽ nói: “Phải, tôi và cô ta từng thuê phòng, nhưng không xảy ra chuyện gì hết”.

Tần Cảnh lập tức quay đầu lại, đôi mắt bất giác long lanh sáng bừng, tràn ngập tò mò hỏi: “Tại sao?”.

Doãn Thiên Dã nghẹn lời. Ánh mắt tò mò này là sao? Dựa theo trạng thái thoáng hụt hẫng khi nãy, lẽ ra bây giờ cô phải vui mừng như trúng được gánh nặng mới đúng? Tại sao chỉ thuần túy hiếu kỳ thôi? Anh sắp điên lên mất!

Doãn Thiên Dã sầm mặt: “Tại sao cái gì?”.

“Tập Vi Lam mặt đẹp đáng chuẩn, mỗi đưa đến tận miệng sao anh không đón chứ?” Tần Cảnh lại nằm nhòai trên sô pha, chống má, “Đúng là khó tin mà”.

Doãn Thiên Dã thật sự muốn đá cô một cái, quở trách: “Không có gì là không có gì. Em đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?”.

Tần Cảnh không buồn đoái hoài đến anh, nghiêng đầu lầm bầm: “Chẳng lẽ Tập Vi Lam e lệ quá sao?”. Nhìn không giống chút nào!

Lời này có ý gì? Doãn Thiên Dã hận đến nghiến răng, anh mà là kiểu đàn ông ép phụ nữ lên giường à? Chỉ vài câu trót quớt của cô đã suýt nữa ép anh điên tiết, cuối cùng không nhịn được hừ một tiếng: “E lệ á? Tôi chưa thấy ai thoáng như cô ta thì có”.

Tần Cảnh nghiêm túc nhíu mày, tiếp tục suy đoán đầy logic: “Tập Vi Lam thoáng vậy nhưng kết quả lại không có gì, lẽ nào...”.

Tần Cảnh nghi ngờ nhìn Doãn Thiên Dã từ trên xuống dưới, ngạc nhiên nói: “Doãn Thiên Dã, hoá ra... hoá ra anh ‘không được’ à?”.

Doãn Thiên Dã bị cô khích bác đến mức nảy sinh một ý nghĩ gian ác, bất chợt muốn giày vò đến mức cô ngoan ngoãn xin anh tha mới thôi.

Anh im lặng trọn ba giây, đồng tử hơi co lại, ánh mắt u ám, người khẽ sát vào vô, nhẹ nhàng nắm lấy cầm cô, ngón tay cái còn có tình mon trón: “Về phần có được hay không... Em... bây giờ có muốn thử không?”.

“Không muốn!” Tần Cảnh lùi như chạch, nhưng không thoát khỏi đôi bàn tay dài của anh, bị anh bắt trở lại.

Anh tóm lấy cổ áo cô, dễ dàng nhấc cô lên sô pha như xách một con mèo. Tần Cảnh vừa kêu “a” một tiếng đã bị anh đè chặt xuống dưới. Sô pha rất mềm, cô gần như lún sâu xuống tấm nệm nhung, nhưng Doãn Thiên Dã vẫn đè ép cô như một tảng đá.

Anh nhìn cô đăm đăm không dời mắt, khẽ hừ lạnh: “Bị em nói như thế, tôi lại muốn thử một chút xem thế nào”.

“Thế nào cái gì?” Tần Cảnh vừa xấu hổ vừa cáu tiết đẩy anh, “Anh tránh ra đi!”.

Anh vẫn sừng sững, mặc đôi tay nhỏ bé của cô đấm thỉnh thoảng vào lồng ngực mình như gãi ngứa. Anh cúi người xuống, khẽ sát tai cô, thổi hơi nhẹ nhàng: “Gần đây tôi ngoan ngoãn như vậy, lẽ nào em không định thưởng cho tôi sao?”.

Tên này lại định làm nũng với cô à? Tần Cảnh không nén được cơn giận, tai ngứa ran, cảm giác run sợ dội thẳng vào lòng. Nhưng cô biết thật ra Doãn Thiên Dã chỉ dọa mình mà thôi nên không quá lo lắng. Có điều, rõ ràng anh chưa làm gì cả, sao cô lại cảm thấy lòng râm ran thế này?

Tần Cảnh đang đỏ mặt nghi ngờ thì toàn thân bỗng như bị điện giật. Bởi tay Doãn Thiên Dã đã bất ngờ luồn vào áo cô, cô chưa kịp phản ứng thì ngón tay thon dài của anh đã lướt lên lưng cô, anh chỉ gây nhẹ như lướt trên phím đàn piano mà chiếc áo lót của cô đã bung ra...

Toi rồi, anh làm thật rồi!

Tần Cảnh không thể không chế tiếng thốt sợ hãi: “Doãn Thiên Dã, anh làm gì thế?”.

Mắt anh trong suốt, thờ ơ “à” một tiếng, nghi ngờ: “Làm gì à? Lẽ nào em không cảm nhận được sao?”. Dứt lời, tay kia đã luồn vào váy cô, lòng bàn tay nóng hổi vuốt ve từ dưới chân cô ngược lên trên. Không đến hai giây, tay anh đã tiến đến lớp vải cotton mỏng manh.

Tần Cảnh có cảm giác như mình để mình trần ngồi trên lòng bàn tay nóng ran của anh vậy. Cô sợ mất hết hồn vía, ra sức quấy đạp trên sô pha: “Tên dê xồm này, bỏ tay anh ra, bỏ ra ngay!”.

Nhưng dù cô có vùng vẫy thế nào cũng không lay chuyển được Doãn Thiên Dã. Anh khẽ cười: “Ôi, em đúng là không ngoan gì cả”.

Mặt Tần Cảnh đỏ như sắp rỉ ra máu, quýnh quýnh cùng cực: “Doãn Thiên Dã, tôi sai rồi, lúc này tôi chỉ lỡ miệng nói linh tinh thôi”.

Bấy giờ, hai bàn tay anh mới chịu dừng lại. Nhíu mày, anh thản nhiên nhìn cô gái không biết sống chết bên dưới. Lần này, cô đã ngoan ngoãn hơn, hàng mi dài khẽ run, thoáng nổi thấp thỏm và bất an, khuôn mặt đỏ ửng khiến cô xinh đẹp, đáng yêu hơn bao giờ hết.

Nhìn cô như vậy, ánh mắt Doãn Thiên Dã dần sâu thẳm. Thôi xong đời, khi này anh chỉ định đùa cô thôi, bây giờ anh thật sự muốn mất rồi...

Đột nhiên anh ngồi bật dậy tận đầu kia sô pha, dãn lòng cố gắng khắc chế hết lần này đến lần khác. Tần Cảnh cũng vội vàng bò dậy, rút người về đầu bên kia của tấm thảm trải sàn, sửa sang lại áo váy, giả bộ điếm tỉnh ăn nọ, không buồn nhìn anh nữa.

Doãn Thiên Dã ngồi tựa vào sô pha, không biết qua bao lâu, cuối cùng thất bại thảm thở dài. Thêm một hồi lâu nữa, anh mới trầm lặng nói: “Có khó hiểu đến vậy không? Bởi vì cô ta... là em gái của em”.

Tần Cảnh không rõ đầu đuôi, sừng sốt: “Là sao?”.

Doãn Thiên Dã cũng ngồi xuống thẳm, ngắt quả nho trên bàn trà bỏ vào miệng, hồ hững nói: “Tuy cô ta và em không có quan hệ huyết thống, nhưng hai người vẫn là chị em trên luật pháp”.

“Cho nên?” Tim Tần Cảnh lỡ nhịp.

“Nếu tôi và cô ta có quan hệ gì, tôi và em sẽ không bao giờ có thể quay lại với nhau được nữa.” Doãn Thiên Dã vô cùng điềm nhiên, như thể đang kể chuyện của người khác vậy, “Tuy rằng khi ấy tôi đã không nghĩ đến tương lai của chúng ta, cũng không nghĩ sau này chúng ta có thể về bên nhau, nhưng mà...”. Anh thoáng dừng lại, mỉm cười tiếu nuối. “Câu nói ‘đời này mãi mãi không thể’ vẫn luôn khiến người ta không cam lòng.”

Cảm giác ám áp tuôn trào từ lồng ngực bủa vây Tần Cảnh trong thoáng chốc. Sao anh có thể bình thản cắt lời ám lòng đến vậy? Sao anh có thể tốt đến thế? Cô bỗng cảm thấy ghen tỵ với Tần Cảnh trước kia, có thể khiến một người con trai dù đã không còn yêu cô ấy nữa nhưng vẫn không nỡ cắt đứt con đường trở lại. Nhưng cảm giác vui vẻ cũng này nọ trong cô, hoá ra khi ấy, Doãn Thiên Dã đã không còn thích Tần Cảnh ngày xưa nữa rồi. Nhưng cô vui gì chứ? Chuyện này có liên quan gì đến cô?

Thôi, không nghĩ mấy chuyện rồi ren này nữa, tiếp tục ăn nọ thì hơn.

Doãn Thiên Dã lẳng lặng nhìn Tần Cảnh ra sức nhét nho đầy miệng, không nhìn được cười thầm. Nếu hôm nay cô không nhắc đến chuyện đó, anh gần như đã quên mất rồi. Anh không muốn nhớ lại tâm trạng khi ấy, nhưng vẫn cảm thấy may mắn vô cùng. May là lúc đó đã nghĩ như vậy, may là không có gì xảy ra giữa anh và Tập Vi Lam.

Anh vốn đã quên hết tất cả, không còn so đo chuyện quá khứ, chỉ muốn buông thả bản thân mình. Dù chuyện chia tay với Tần Cảnh khá tiếc nuối nhưng những gì đọng lại trong lòng anh chỉ còn là tình nghĩa bạn bè nhiều năm. Nhưng không ai ngờ rằng, bốn năm không gặp, chỉ vài tháng ngắn ngủi, anh chợt phát hiện có rất nhiều chuyện hình như đã thay đổi. Mà hôm nay, anh bỗng xác định mình không chỉ muốn là bạn của cô.

Bây giờ, anh hẳn nên xem mình như một Doãn Thiên Dã hoàn toàn mới. Năm đó, anh đã sớm nghĩ đến việc Tần Cảnh sẽ hiểu lầm anh và Tập Vi Lam, nguyên do là khi ấy anh cũng hiểu lầm An Nham và Tần Cảnh. Có điều giờ nghĩ lại thấy rất buồn cười, chuyện đơn giản có thể nói rõ ràng thế mà lại thật sự khiến hai người chia tay hệt như tình tiết trong mấy bộ phim cầu huyết.

“Lời giải thích là không cần thiết” – Câu nói này thật vớ vẩn. Càng là người mình coi trọng thì càng nên giải thích mới phải.

Nhưng lúc trước, Doãn Thiên Dã kia lại ngậm nỗi ám ức nhìn Tần Cảnh đến với An Nham, tức tối bỏ đi không nói tiếng nào, chuyển đến sống ở một môi trường cô độc xa lạ, trái tim trở nên lạnh lẽo cô đơn, sống phóng túng bất chấp hết thảy như không bao giờ nghĩ đến chuyện quá khứ nữa. Tâm trạng lạc lõng này một khi đã thành thói quen thì rất khó quay về lối cũ.

Doãn Thiên Dã cười tự giễu, thân nhiên không nói một lời

Buổi sáng, Doãn Thiên Dã đi làm, phát hiện Tần Cảnh đang cuộn tròn trên sofa đọc sách, tò mò hỏi: “Không đi làm à?”, dứt lời liền phát hiện có gì đó không đúng. Hiện giờ, Tần Cảnh đã chuyển hết mọi việc cho Trâu Manh, trên cơ bản chẳng khác gì ăn không ngồi rồi cả.

Tần Cảnh không ngẩng đầu lên: “Anh loạn nào rồi à? Hôm nay là thứ Bảy mà!”. Nói xong, chính cô cũng phát hiện có điều bất ổn. Doãn Thiên Dã làm nghệ sĩ thì không còn thời gian làm việc và nghỉ ngơi rạch ròi nữa.

Ôi, trước nay đều là cô bận rộn, anh rảnh rỗi. Bây giờ chỉ còn lại một mình, quả thật là cô không quen cho lắm.

Tần Cảnh ngẩng đầu khỏi quyển sách, mỉm cười với anh: “Làm việc suôn sẻ nhé!”.

Doãn Thiên Dã “ừ” một tiếng, ngậm miếng sandwich bước đi, đến sảnh lại dừng bước, lùi về sau, lộ đầu nhìn cô: “Này, trước khi Thịnh Hạ công bố kết quả, em cũng rất rảnh phải không?”.

Tần Cảnh đặt sách xuống, buồn bã thờ dài, cô cũng thấy hơi nhàm chán. Chuyện ngôi sao đã giao cho Trâu Manh, cô sẽ không ích kỷ mà ngang ngược đi đòi lại. Nhưng bởi rảnh rỗi nên đầu óc luôn tự động nghĩ về kết quả sơ tuyển, tâm trạng không sao bình an cho nổi.

“Vậy thì sao?” Tần Cảnh chán chường, “Anh cứ làm việc của anh, đừng để ý đến tôi”.

“Không phải!” Doãn Thiên Dã nhoen miệng cười, “Em làm trợ lý tạm thời cho tôi đi!”.

Tần Cảnh sững sốt. Thật ra, trong lòng cô vừa tò mò vừa thích thú, nhưng nhìn đôi mắt tuấn tú sáng rực của anh, cô hơi chần chừ và cảnh giác: “Làm gì? Không phải anh muốn trả thù tôi chứ?”.

Doãn Thiên Dã cười khẩy: “Không phải em hay nói là đối xử rất tốt với tôi sao? Chột dạ đấy à?”.

Tần Cảnh lườm anh, lại cuộn tròn làm ổ trên sofa.

“Tôi nói thật, trợ lý mới của tôi không có kinh nghiệm, làm gì cũng lóng ngóng. Tôi định tìm người khác nhưng quản lý còn đang xem xét, nên dạo gần đây hơi tù túng. Dù sao em cũng không có việc gì làm, đi giúp đỡ chút đi! Bao giờ có trợ lý mới, tôi sẽ không nhờ vả em nữa.”

Vì rảnh đến ê người nên Tần Cảnh hơn hờ đi theo. Vì thế, cô phát hiện, hình như cô có chút không nhận ra Doãn Thiên Dã nữa rồi.

Lúc bắt tay vào việc, Doãn Thiên Dã thật sự giống Tần Cảnh, lập tức trở nên nghiêm túc, thậm chí gọi anh là người cuồng công việc cũng không ngoa. Tuy hỏi làm trợ lý cho cô, anh luôn làm tròn nhiệm vụ, nhưng dù sao mấy việc đó đều chỉ là lông gà vò tôi nên anh luôn ung dung thân nhiên, dễ dàng hoàn thành mọi chuyện.

Nhưng bây giờ, anh đã trở thành trung tâm của cả nhóm, công việc của mọi người đều vây quanh anh, có lẽ anh đã có ý thức trách nhiệm hơn rồi. Vì thế, anh luôn quyết đoán rạch ròi, toát lên phong thái nghiêm cẩn. Thêm phần trời sinh anh tạo cảm giác khó gần, ít cười đùa hay nói chuyện băng quơ với người không quen thân hoặc chỉ giới hạn là đồng nghiệp nên phần lớn nhân viên đều cho rằng anh là một người đàn ông lạnh nhạt hờ hững, lúc làm việc cũng chịu ảnh hưởng mà trở nên nghiêm túc hơn, thậm chí vẽ nên hình tượng lạnh lùng cho con đường sau này của anh.

Từ đầu đến cuối, Tần Cảnh chỉ đứng ngoài quan sát, đi hết từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Cô lơ đã theo anh trọn một ngày, từ nhà đến salon, đến công ty, rồi lại phim trường. Suốt quá trình ấy, anh không giao cho cô việc gì nhiều nhận, đa phần chỉ cần dặn Tiêu Tiêu – một trợ lý khác của anh. Nhưng thấy Tiêu Tiêu loay hoay không ngót, Tần Cảnh vẫn giúp cô ấy rất nhiều. Chỉ những lúc rảnh rỗi cô mới nhìn ngắm Doãn Thiên Dã chăm chỉ làm việc.

Giống như bây giờ, sau khi trao đổi với đạo diễn, chỉ một mình anh ngồi trong góc, lặng yên đọc kịch bản. Đúng vậy, bây giờ anh đã nhận hai bộ phim truyền hình và một bộ phim điện ảnh, đều diễn vai nam chính. Thậm chí còn mấy kịch bản đang trong giai đoạn chờ quyết định nữa.

Nhà họ Doãn có mạng lưới quan hệ rất rộng, nếu anh thật sự muốn, sẽ không có gì làm khó được anh. Huống chi kỹ năng diễn xuất của anh không phải

hạng xoàng.

Tần Cảnh chống má, ngơ ngác nhìn Doãn Thiên Dã trong chốc lát, trông anh lặng im một mình thế kia thật quá xa lạ. Sao cô luôn cảm thấy Doãn Cận Bị bị cô gài bẫy, bị cô chọc giận xù lông khiến người ta an tâm hơn nhỉ? Nhìn anh trong chốc lát, cô quay sang lật xem lịch trình mấy ngày tiếp theo của anh, phải qua lại rất nhiều phim trường, kín mít.

Lúc này, Tiêu Tiêu đi đến: “Tần Cảnh, quản lý nói chị biết nhà anh Doãn Thiên Dã ở đâu phải không?”

“Ừ, sao thế?”

“Mấy ngày nay phải quay gấp, xem ra phải ở lại khách sạn gần phim trường rồi. Chị em mình trở về lấy vài bộ quần áo cho anh ấy đi!”

“Được.”

Tần Cảnh lái xe chở Tiêu Tiêu về căn hộ của cô. Đến khoảnh khắc mở cửa cô mới muộn màng phát hiện, Tiêu Tiêu không hề hay biết hai người họ ở chung với nhau. May mà trong nhà không bày ảnh ọt gì.

Cô bé Tiêu Tiêu này đã sớm coi Doãn Thiên Dã là ngôi sao tương lai nên vừa vào cửa đã nhìn ngó khắp nơi, ca ngợi không ngớt miệng: “Nhà anh Doãn Thiên Dã đẹp quá, trang trí tinh tế thật. Em nghe anh ấy có người chống lưng ghê lắm, không biết có phải thật không nữa”.

Tần Cảnh không trả lời, chỉ nói: “Mau xếp quần áo thôi”.

“Được a!” Tiêu Tiêu lập tức phấn khởi xông vào phòng ngủ của Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh cũng đi vào theo. Nói ra mới nhớ, kể từ khi Doãn Thiên Dã dọn qua đây, cô chưa từng bước chân vào căn phòng này. Nó giống như anh, rất đơn giản, rất sạch sẽ, giường màu xanh biển, sofa màu nâu nhạt.

Tần Cảnh mở tủ treo quần áo, chọn mấy bộ anh hay mặc, tìm vài đôi tất. Lúc nhìn thấy quần lót, cô khá do dự, không hiểu sao lại chột thấy ngại ngùng, đỏ mặt lấy vài món.

Lúc cô ra khỏi phòng ngủ, Tiêu Tiêu đã chạy vào nhà vệ sinh từ lúc nào không hay. Thời điểm Tần Cảnh đi gọi, Tiêu Tiêu chỉ vào mỹ phẩm của phụ nữ và hai chiếc bàn chải trên kệ, hết sức kinh ngạc và thất vọng nói: “Hoá ra anh ấy đang sống chung với một cô gái thần bí nào đó”.

“Ặc...” Tần Cảnh không biết nói gì.

Tiêu Tiêu vô cùng hụt hẫng: “Ồi, em còn tưởng làm trợ lý của ngôi sao, không biết chừng sẽ nảy sinh tình cảm như phim thần tượng cơ đấy! Không ngờ anh Doãn Thiên Dã đã có bạn gái rồi”.

Tần Cảnh hết nói nổi. Nhưng sao cô lại có cảm giác thăm thẳm ý thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Type: Fang Yuan

Theo Doãn Thiên Dã đi đóng phim, ngày nào Tần Cảnh cũng bận tới mất chạy qua chạy lại giữa phim trường, công ty và nhà. Thỉnh thoảng cô xem họ quay phim, thỉnh thoảng làm chân chạy vật cũng rất vui vẻ. Một khi bận rộn, cô sẽ không nghĩ đến kết quả cuộc thi, ngược lại tự tại, nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ngày thứ tư trong lịch trình, Doãn Thiên Dã phải đi quay cuốn chiếu một bộ phim truyền hình chiếu hàng tuần. Đây là tác phẩm mang hình thức chiếu tuần đầu tiên trong nước, diễn viên vừa đóng phim vừa chiếu trên truyền hình.

Ưu điểm của phim chiếu tuần là chu kỳ chế tác được rút ngắn; phim bình thường phải đợi quay xong, chế tác nửa năm mới được chiếu, phim chiếu tuần chỉ cần quay trước vài tập là có thể phát trên các đài truyền hình rồi. Đây là cách hay để lăng xê diễn viên mới, nếu được khán giả yêu thích, đương nhiên về sau sẽ có nhiều đất diễn hơn. Tuy nhiên, nhược điểm là nếu diễn viên diễn chưa tới, về sau có lẽ sẽ bị biên kịch cho chết, sau đó thay thế vai khác vào.

Tần Cảnh rất hào hứng với kiểu phim này, trên đường đến phim trường còn nhiệt tình khích lệ Doãn Thiên Dã. Nhưng hình như ai kia không cảm kích lắm, nhường mất lờm cô với phong cách đậm chất mình tính, hùng hồn nói: “Với khả năng của tôi, em không cần lo lăng đâu”.

Khi đến lại phát hiện một sự việc khiến người ta không vui vẻ gì. Nữ chính đã định trước bỗng gây scandal, bị đoàn làm phim loại bỏ, đổi thành Tập Vi Lam.

Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đều bất ngờ, nhưng Tập Vi Lam không hề kinh ngạc, còn đến chào hỏi Doãn Thiên Dã: “Thiên Dã, không ngờ bộ phim ra mắt đầu tiên của anh lại hợp tác với em, thật là tình cờ”.

Doãn Thiên Dã nói với cô ta vài câu có lẽ, Tần Cảnh cũng không đếm xỉa đến ánh mắt đặc ý của Tập Vi Lam mà suy nghĩ trôi dạt đến vụ thuê phòng họ nói hôm ấy. Bây giờ bất giác lại ảo tưởng đến cái đêm rất nhiều năm trước, Tập Vi Lam đọc hết thủ đoạn uốn éo với anh, nhưng uốn tới uốn lui vẫn không có tác dụng gì. Nghĩ đến đây, Tần Cảnh vô thức cong môi cười.

Thấy cô cười trộm, Tập Vi Lam lấy làm lạ. Cô ta đi đến bên cô, cười dịu dàng: “Tần Cảnh, nghe nói cô đã giao quyền quản lý Chuyện ngôi sao cho Trâu Mạnh rồi à? Khó khăn lắm chuyên mục này mới phát lên được, vậy mà cô lại dâng cho người khác sao? Thật đáng tiếc!”.

Tuy nói vậy nhưng về mặt cô ta lại viết rõ ràng rằng tôi không tin cô chịu nhường lại cho người khác, bị người ta cướp công thì có.

Tần Cảnh len lén nhìn Doãn Thiên Dã, đoán rằng anh không nghe được, thế là cười xoa vôi cô ta: “Hiện giờ tôi đang bận yêu đương, làm gì có lòng dạ quản lý chuyên mục chứ!”.

“Yêu đương?” Sắc mặt Tập Vi Lam sững, “Voi ă?”.

“Cô không nhìn ra à?” Tần Cảnh kinh ngạc, “Vậy cô nghĩ ngày ngày tôi theo ai đó đến phim trường làm gì?”.

Tập Vi Lam nghiêng răng cười gằn: “Thế à? Mà trước kia tôi và anh ấy từng xảy ra một số chuyện đấy! Cô có thể đi hỏi thử xem”.

“Không phải là chuyện cô dính lấy anh ấy như keo, cuối cùng bị anh ấy xé banh mặt ra sao?” Mắt Tần Cảnh trong veo, sáng lấp lánh, “Tập Vi Lam, cô vô liêm sỉ đến mức còn dám nhắc lại chuyện đáng xấu hổ này à?”.

“Cô!” Tập Vi Lam ghen hòng, cô ta định khiến Tần Cảnh phải âm ức, không ngờ Doãn Thiên Dã đã giải thích chuyện này với cô rồi.

Tuy đã nhiều năm qua đi nhưng mỗi lần nhớ đến đêm đó, lòng cô ta lại như bị hàng vạn cây kim xuyên thấu, vừa đau đớn vừa xấu hổ. Giờ khác này, cô ta có chút oán hận, vốn định bịa chuyện rằng họ có gì đó với nhau, nhưng cô ta chưa chuẩn bị tâm tư đã bỏ lỡ cơ hội đáp trả tốt nhất. Mà phản ứng đầu tiên của cô ta cũng quá rõ ràng, có lươn lẹo gì nữa cũng vô ích mà thôi.

Tần Cảnh không thêm nhiều lời với cô ta, lập tức đi tìm Doãn Thiên Dã, còn làm bộ thân thiết sửa lại cổ áo giúp anh.

Doãn Thiên Dã mặc cho tay cô sờ soạng trên cổ áo mình, liếc nhìn cô, chán ngán nói: “Lại lỗi tôi làm bìa đỡ đạn nữa rồi”.

Tần Cảnh trở mặt: “Ô? Sao tai anh thính như chó thế?”.

Doãn Thiên Dã gõ trán cô: “Vui lắm hả?”.

“Rất – là – vui!” Tần Cảnh đồng dạng nói từng chữ, “Ai bảo cô ta khơi mào trước. Nói chuyện không giấu dao thì giấu kim, khó chịu chết đi được”.

Doãn Thiên Dã hơi nhướn mày, bỗng dưng mỉm cười: “Tôi nghĩ, để giúp em vui hơn, có lẽ tôi nên miễn cưỡng hôn em một cái, như vậy sẽ chân thật hơn đấy!”.

Tần Cảnh cảm thấy lồng ngực như có gì nghẹn ứ, ngờ ngác nhìn khuôn mặt gần kề của anh, nhịp thở cũng dừng lại trong thoáng chốc.

Đây là phim trường đấy!

Tần Cảnh cắn môi, nín lấy cổ áo anh siết mạnh, đỏ mặt nói nhỏ: “Này, anh phải chú ý hình tượng chứ!”.

Doãn Thiên Dã rất vô tội: “Tôi trừu em chơi thôi”.

... Cái tên đáng ghét!

Tần Cảnh ngượng chín cả mặt, tức giận quay người rời đi, nhưng không hiểu cảm giác hụt hẫng này là sao chứ?

Doãn Thiên Dã khẽ cười nhìn theo bóng lưng cô, trái tim như bị thứ gì đó dịu dàng khuấy động. Ôi, bứt rứt quá! Nếu không phải diễn viên, nếu vẫn là ngày trước, nếu nơi này không có ai, chắc anh đã hôn cô mất rồi.

Bộ phim chiếu tuần này lấy tên Khoa Ngoại số mười ba, là phim hài, nội dung nói về chuyện giữa nhóm các bác sĩ, y tá và bệnh nhân khoa ngoại. Không khí nghiêm túc, ngôn từ dí dỏm, hiệu quả châm biếm.

Tần Cảnh có lên xem qua kịch bản, nội dung rất hay, trong bình thường có điểm sáng, trong vui cười có đạo lý.

Doãn Thiên Dã đóng vai bác sĩ khoa ngoại trông rất ra dáng. Anh vốn cao ráo, lý lịch trong sạch, mặc áo blouse trắng vô cùng anh tuấn. Vừa khoác áo vào, ở anh toát lên cảm giác tinh khiết như thể không nhiễm một hạt bụi.

Vội lại, bản thân con người anh cũng thế: Khi nghiêm túc, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt khiến người ta có cảm giác uy nghiêm và xa cách; lúc thư giãn tuy trông thật tình nhưng lại mang hơi hướng lưu manh, bất cần đời. Vì thế, anh chỉ cần diễn một lần là đạt, đạo diễn cực kỳ hài lòng.

Nhưng Tập Vi Lam lại không may mắn như vậy. Trong suy nghĩ của đạo diễn, nữ chính là kiểu y tá lúc làm việc thì nghiêm túc cẩn thận, lúc đời thường lại vui tươi rạng rỡ. Nhưng phong cách diễn của Tập Vi Lam luôn theo kiểu con gái trong sáng ngây thơ. Kết quả lúc cần nghiêm túc thì cô ả lại làm quá, thái độ cứng nhắc như sắp ra trận, lúc dí dỏm thì cô ta lại câu nệ chần chừ, luôn có vẻ giả tạo.

Đạo diễn phim này đã quay được vài bộ phim truyền hình có tỷ lệ xem hơn 10% nên có yêu cầu chuẩn xác thậm chí là hà khắc đến từng nét mặt của diễn viên. Vì vậy, cảnh quay nào Tập Vi Lam cũng NG* liên hồi.

*NG nghĩa là No Good, diễn không đạt, phải quay lại.

Tập Vi Lam cũng đành chịu. Cô ta thật sự không biết cảm xúc mà đạo diễn nói là gì, may là cô ta biết đây là một ê-kíp phim truyền hình của đạo diễn khét tiếng, biên kịch nổi danh và những diễn viên kỳ cựu nên từ đầu đến cuối đều tỏ thái độ tốt. Mỗi lần NG đều cúi người xin lỗi, sau đó diễn lại. Bởi vậy mọi người không đến mức xỉ xàm.

Có một cảnh quay nam chính vừa mới kết thúc ca mổ, đúng lúc nữ chính trực ban đưa cho anh ly cà phê. Kết quả hai người chạm phải tay nhau, rồi ung dung, tự nhiên từ từ rời ra. Đây thật sự là một hành động rất bình thường, rất cần bản, nhưng động tác này lại NG ba mươi chín lần.

Đạo diễn luôn không hài lòng với biểu cảm của Tập Vi Lam, cho rằng nếu cô ta không cố ý thì chính là không có cảm xúc. Khi ấy đã là hai giờ sáng, cứ NG hết lần này đến lần khác gây xáo sự kiên nhẫn của mọi người. Cả đoàn làm phim đều im lặng, nhẫn nhịn phối hợp.

Mấy ngày tăng ca liên tục, dù là kẻ cuồng công việc như Tần Cảnh cũng có phần không chịu nổi, huống chi là đã đến giờ này. Cô vẫn ngồi một bên, mắt sắp không mở ra nổi, đồ dẫn nhìn Doãn Thiên Dã và Tập Vi Lam đang diễn. Tập Vi Lam xấu hổ, còn Doãn Thiên Dã thì thâm khó chịu. Trong tình huống này, không ai có thể giữ nổi bình tĩnh.

Sau không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đạo diễn cũng bùng phát: “Rốt cuộc cô có biết diễn không vậy hả? Cô cứ đơ ra như khúc gỗ ấy. Nhặt bừa ai đó ngoài đường cũng diễn tốt hơn cô đấy!”.

Trong khung cảnh lặng ngắt như tờ, Tập Vi Lam bật khóc. Vì thế cục diện càng không thể cứu vãn.

Tần Cảnh không hề có hứng thú với nước mắt của cô ta, lập tức mơ màng thiếp đi. Không biết ngủ gà ngủ gật đến khi nào, cô loáng thoáng cảm thấy mặt mình nhồn nhột, như có côn trùng bò qua. Mở mắt ra đã thấy ánh mắt mờ mịt nhưng dịu dàng của Doãn Thiên Dã.

“Mệt à?” Anh nhẹ nhàng vuốt ve má cô, đôi mắt đẹp vẫn trong veo nhưng dường như đã phủ thêm một quãng thâm nhàn nhạt.

Có lẽ do vừa mới tỉnh, Tần Cảnh phản ứng chậm chạp, không cảm thấy anh mon tron mặt mình như vậy có gì không ổn, ngược lại cười ngây ngô: “Bình thường. Còn anh?”.

Anh mỉm cười, ôm cô đứng dậy: “Quay xong rồi, về khách sạn thôi”.

Tần Cảnh thật sự quá buồn ngủ, nhắm mắt lại nép vào lòng anh, không hề ý thức được rằng cô đang được anh ôm, bước từng bước ra ngoài. Đường nhiên cô cũng không chú ý đến ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Tiêu và Tập Vi Lam.

Tần Cảnh ngủ một mạch đến năm giờ chiều hôm sau, khi tỉnh lại, người đã nằm trên chiếc giường rộng lớn trong khách sạn. Cô hồi tưởng rất lâu vẫn không tài nào nhớ nổi hôm qua mình về khách sạn bằng cách nào. Chạy đến phòng kế bên xem thử, Doãn Thiên Dã và nhân viên đã biến mất tăm. Xem ra, mọi người đều đi cả rồi.

Tần Cảnh sửa soạn một chút, lúc định đến phim trường lại lơ đãng liếc mắt qua tivi, kết quả đúng lúc nhìn thấy An Nham chiếu hình khắp quảng trường Thời Đại cầu hôn Tập Vi Lam. Nhưng hình như nữ chính không xuất hiện, chỉ có mình đạo diễn An trẻ tuổi đau khổ chờ đợi mà thôi. Trên truyền hình trực tiếp, người vây quanh quảng trường đã chật như nêm. Màn hình LED to lớn không chỉ có những lời cầu hôn sến súa của đạo diễn An mà còn có đủ kiểu hình thần thiết của họ.

Tần Cảnh hơi kinh ngạc, lúc ấy cô chỉ ôm thái độ thờ thộc gây bánh xe xem sao, không ngờ đạo diễn An lại ngây thơ si dại như vậy. Đúng là đã gây ra một cú phốt to đùng rồi!

Cũng phải thôi, hần luôn hoang tưởng về bản thân, cho rằng cầu hôn là chuyện ắt phải được. Dù sao sau này kết hôn sẽ bị giới truyền thông phát hiện, bây giờ phải làm cho thật khí thế mới có thể thể hiện được địa vị của người đẹp Tập trong lòng hần chứ!

Tần Cảnh rất vui, vội vàng chạy đến phim trường xem Tập Vi Lam thế nào.

Quả nhiên hôm nay tâm trạng Tập Vi Lam vô cùng tồi tệ. Cô ta vốn không nghĩ rằng An Nham lại đột nhiên cầu hôn mình. Khi ấy, cô ta đã thẳng thắn từ chối trong điện thoại rồi, không ngờ hần lại phô trương đến thế. Hần làm nhốn nháo hết cả lên còn chưa nói, đã thế còn dám công khai hết hình chụp chung của họ. Đây không phải là bức hôn hay sao?

Tập Vi Lam thâm cầu tiết, giải thích thì cũng chẳng ai tin, chỉ có thể bắt đắ dĩ nhận lời chúc mừng của nhóm đồng nghiệp không hề biết chuyện và chịu đựng những lời khen ngợi của mọi người dành cho Tần Cảnh.

“Hoá ra tám hình Tần Cảnh công khai kia là thật. Tần Cảnh thật lợi hại. Quả nhiên cô ấy chưa bao giờ đăng tin lá cải.”

Tập Vi Lam giận đến mức sắp không kiềm chế nổi, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ điềm tĩnh. Từ đầu đến cuối, Tần Cảnh cười tí mắt, còn xấu xa lờ lịt ánh mắt oán hận của Tập Vi Lam, hùa với mọi người chúc mừng cô ta vài câu.

Thế nhưng Tần Cảnh vui sướng không bao lâu liền nhận được điện thoại của Tô Hiền, báo tin cổ phiếu lẻ của Trường Ninh có khuynh hướng bị thu mua, tuy trước mắt vẫn chưa vượt qua mười phần trăm nhưng cũng phải cảnh giác.

Tần Cảnh truy hỏi đối phương là ai, Tô Hiền nói là công ty nhỏ không có danh tiếng, hình như làm thương mại. Tuy không hiểu lắm về kinh doanh nhưng Tần Cảnh cũng hiểu đây chỉ là công ty ma thôi, trước tiên âm thầm thu mua một phần nhỏ, đến khi thời cơ chín muồi, tập đoàn lớn sau lưng sẽ xuất hiện, tiến hành thu mua số lượng lớn. Cuối cùng, không thể đảm bảo kẻ nắm giữ số cổ phiếu nhiều nhất là ai.

Tần Cảnh đặt điện thoại xuống, lòng lo ngay ngáy, cảm thấy cần phải về nhà bàn bạc với ba. Cô bảo Tiêu Tiêu chuyển lời với Doãn Thiên Dã rồi thu dọn đồ đạc rời đi. Không ngờ trùng hợp Doãn Thiên Dã vừa hoàn thành cánh quay, cô không nhìn thấy mà cứ thế đi ngang qua.

Kết quả anh giờ tay tóm lấy chiếc mũ sau áo cô, lôi cô trở lại, bất mãn nói: “Này, em đi đâu thế? Ngủ cả ngày mới dậy đã đi ngay à?”

Tần Cảnh bị anh lôi xềnh xệch, khẽ cắn môi: “Hình như Trường Ninh xảy ra chút vấn đề”.

Doãn Thiên Dã buông cô ra, tựa hồ vào khung cửa: “Để tôi đoán xem, em nghi ngờ có liên quan đến cô à kia hả?”

Tần Cảnh gật đầu.

“Vậy em còn tìm ba em? Không sợ làm ông tức giận sao?”

Tần Cảnh sững sốt, đúng thế, vậy mà cô không nghĩ ra. Nhưng ngẫm lại, cô thấy hơi nghi ngờ: “Hiếm có nhì, anh biết suy nghĩ chu đáo như vậy từ khi nào thế?”

Doãn Thiên Dã không trả lời, thản nhiên vò tóc cô. Tiêu Tiêu bên cạnh nhìn đến lặng người. Không phải anh Doãn Thiên Dã không thích đụng chạm thân thể với người khác ư? Sao lại hay xoa đầu, vuốt má, ôm ấp trợ lý Tần Cảnh đến vậy? Điều là trợ lý như nhau, sao vận mệnh lại bất công với cô ấy như thế?

Doãn Thiên Dã nhìn Tiêu Tiêu: “Nhớ thu dọn đồ đạc”, rồi kéo Tần Cảnh đi luôn. “Đói bụng rồi, ăn cơm trước rồi hẵng bàn.”

Tiêu Tiêu nước mắt giọt ngấn giọt dài: Còn nắm tay, nắm tay nữa chứ! Bước tiếp theo là gì, là gì đây?

Doãn Thiên Dã lên xe nhưng không vội vã chuyển bánh, ngược lại nghiêm túc hỏi thăm về Trường Ninh. Mặc dù Tần Cảnh không biết anh có thể giải quyết hay không nhưng vẫn nói hết những gì cô đang canh cánh trong lòng.

Hiện tại có hai khả năng. Một là Tập Vi Lam đang thu mua cổ phiếu lẻ của Trường Ninh, muốn trở thành cổ đông lớn nhất. Như vậy, tương lai của Trường Ninh sẽ nằm trọn trong tay cô ta. Hai là Tập Vi Lam muốn bán hết cổ phiếu của Trường Ninh, nhưng cô ta chỉ hướng tới những công ty gây bất lợi cho sự phát triển của Trường Ninh mà thôi. Ví dụ như những tập đoàn kinh doanh địa ốc coi trọng khu vực Trường Ninh tọa lạc, sau khi thu mua sẽ chuyển hướng kinh doanh, mang lại hiệu quả cho tập đoàn mình. Nếu là vậy, thương hiệu của Trường Ninh sẽ hoàn toàn biến mất, không còn là một cá thể nữa.

Tâm huyết cả đời của ba – ngoại trừ những con số lạnh băng trong tài khoản ngân hàng – sẽ không còn lại gì hết.

Doãn Thiên Dã trầm mặc nghe cô nói, nghĩ ngợi chốc lát mới đáp: “Chắc là khả năng thứ hai rồi. Hiện tại, Tập Vi lam không có nhiều tiền đến thế để thu mua cổ phiếu lẻ. Hơn nữa, cho dù có thu mua thành công, cô ta cũng không thể vận hành cả một tập đoàn lớn được. Cô ta có muốn gắn liền tiền đồ của mình với Trường Ninh đâu. Có lẽ hiện tại, cô ta chỉ đang thăm dò một công ty muốn đầu tư Trường Ninh thôi. Giống như em đã nghĩ vậy, cô ta sẽ chọn một công ty thu mua đủ sức phá vỡ tính độc lập của Trường Ninh”.

“Vậy phải làm sao?” Tần Cảnh cau mày, “Bây giờ, tôi cũng không có nhiều tiền để thu mua cổ phiếu lẻ khác. Chỉ có thể đi tìm ba, có lẽ ba có...”

Cô không nói ra câu sau, nếu cô đã không đủ tiền, vậy chẳng phải rút cạn tiền dưỡng già của ba hay sao?

Doãn Thiên Dã thấy cô không nói gì, liền quay đầu nhìn lại. Giờ đây, cô đang cúi gằm, mày cau chặt, ánh mắt thoáng vẻ mờ mịt và sợ hãi, bàn tay run rẩy siết lại. Anh chưa bao giờ thấy cô như vậy. Dù doanh số của Chuyện ngôi sao có lẹt đẹt, dù bị người ta hắt cả phê hay bộ phim ngắn gặp trục trặc kỹ thuật, cô đều chưa từng như thế.

Anh biết cô đang đau lòng cho ba mình nên mới sợ hãi. Lòng anh cũng dậy lên cảm xúc đau xót khó hiểu, nhưng nhiều hơn là tức giận, tức giận những kẻ đã khiến cô lo sợ. Anh vô thức đưa tay nắm chặt tay cô, nói từng câu từng chữ: “Em yên tâm, tôi sẽ giải quyết chuyện này nhanh chóng”.

Tần Cảnh lập tức quay đầu nhìn anh, ánh mắt vẫn hoang mang nhưng thấp thoáng vẻ an tâm: “Anh có cách hả?”

“Ừ.” Doãn Thiên Dã rũ mắt, vẻ mặt trầm tĩnh, cài lại dây an toàn cho cô, “Em chỉ cần tin tưởng tôi tuyệt đối là được”.

Trước khi lái xe, Doãn Thiên Dã gọi một cuộc điện thoại có vẻ bí ẩn.

“Lát nữa có rảnh không?”

“...”

“Đến nhà hàng Hoa Mộc đi.”

“...”

“Có việc lớn.”

Khi họ đến nhà hàng Hoa Mộc, người kia vẫn chưa tới. Lúc gọi thức ăn, Doãn Thiên Dã bảo Tần Cảnh chọn vài món, anh gọi thêm vài món nữa rồi trả lại thực đơn cho người phục vụ.

Tần Cảnh thấy thế hơi hoang mang: “Không cần để lại cho vị khách kia đến chọn ư?”.

Doãn Thiên Dã sững sốt, đột nhiên bật cười: “Cậu ta không phải khách”.

Nhân viên chưa đi được bao lâu, cửa phòng riêng lại được đẩy ra lần nữa. Dáng người cao ráo, ánh mắt lạnh nhạt. Cứ thế, Tần Cảnh nhìn thấy Việt Trạch.

Tần Cảnh sững sốt hồi lâu, trái lại Việt Trạch vô cùng tự nhiên kéo ghế ngồi cạnh Doãn Thiên Dã, cười nhạt liếc nhìn Tần Cảnh, tiếp theo nghiêng đầu hỏi Doãn Thiên Dã: “Có việc lớn gì? Cậu sắp lấy vợ à?”.

Tần Cảnh thầm nghĩ: Người này mỗi lần xuất hiện đều khác một trời một vực, ngay cả cách thể hiện cũng không giống lần đầu gặp mặt. Nhưng cũng phải thôi, con người đều như vậy, đối mặt với những người khác nhau sẽ thể hiện dáng vẻ khác nhau. Nơi này chỉ có Doãn Thiên Dã và cô – một người trần mặc gần như trở thành nền - đương nhiên Việt Trạch sẽ có thái độ bồn chồn rồi.

“Có cưới cũng không nói cho cậu đâu.” Doãn Thiên Dã cũng mang vẻ khinh khỉnh.

Việt Trạch bật cười, đột nhiên nhìn sang Tần Cảnh. Tuy môi đang cười nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ sắc bén: “Nghe nói cô muốn đến Thịnh Hạ làm đạo diễn hả?”.

“Phải.”

“Cố lên!”

Còn có thể nói chuyện nhạt nhẽo hơn được nữa không? Tần Cảnh lặng thinh. Bạn học Việt Trạch à, lúc anh nhìn Doãn Thiên Dã thì ánh mắt dịu dàng lưu luyến, lúc nhìn tôi lại u ám tối tăm. Khi anh nói chuyện với Doãn Thiên Dã thì giọng nói nhẹ nhàng thoải mái, khi nói chuyện với tôi thì ẩn chứa vẻ lạnh lùng khó chịu. Tôi mới là phụ nữ cơ mà, với lại tôi đâu có cướp bạn trai của anh!

Quá là nan giải.

Tần Cảnh ngơ ngẩn, rất muốn nói: Hay là tôi về trước tránh mặt, hai anh tiếp tục trò chuyện đi? Nhưng lời thầm kín chưa kịp nói ra, hai người này đã không thèm đoái hoài đến cô, bắt đầu trò chuyện rôm rả.

Sau khi nghe Doãn Thiên Dã tóm tắt lại tình hình vụ việc, Việt Trạch hỏi: “Ý của cậu là...?”.

“Chúng ta thu mua Trường Ninh đi!” Giọng nói của Doãn Cận Bã bình thản như là đang nói “Chúng ta mua cây kẹo kia đi!” vậy.

“Chỉ thu mua thôi sao? Hừ, cậu còn ý đồ khác nữa phải không?” Giọng nói của Việt Thối Tha bông đùa như đang nói “Hóa ra trên thế giới này còn có xà phòng vị kẹo cơ à?”.

Tần Cảnh trung bộ mặt không cảm xúc, hai người tâm linh tương thông thế này là muốn đóng vờ gì thế?

Doãn Cận Bã gian xảo nhếch môi, đôi mắt đen loé lên tia sáng lạnh lẽo: “Khiến cho đồng cổ phiếu trong tay cô ta trở thành đồng giấy lộn thì sao?”.

Việt Thối Tha vuốt cằm, khoé môi nhếch lên độ cong đầy hứng thú: “Cậu nói là khiến Trường Ninh sụp đổ à?”.

Lúc này, Tần Cảnh còn đang suy nghĩ miên man, thầm khen về mặt bình tĩnh mà sống động của hai người này có thể nói là hoàn mỹ. Nhưng câu nói ung dung này của Việt Trạch đã khiến cô lập tức hoàn hồn, hốt hoảng nói: “Hai anh định làm gì?”.

Lần này, hai người đàn ông đối diện đồng loạt nhìn sang, khoé môi đều ẩn chứa nụ cười thần bí. Tần Cảnh đột ngột phát hiện, câu nói này hình như có ý nghĩa khác, mặt thoáng chốc đỏ đến mang tai.

May mà họ không định đùa dai.

Việt Trạch lơ đãng gõ ngón tay lên mặt bàn, từ tốn giải thích: “Thiên Dã vốn định thành lập một công ty nhỏ để thu mua số cổ phiếu lẻ còn lại, giả bộ như

muốn thu mua Trường Ninh. Kể đó dụ Tập Vi Lam mắc câu, bán cổ phần lại cho chúng ta. Dĩ nhiên cô ta không ngu, sẽ điều tra xem tập đoàn lớn đứng sau lưng là ai. Nếu cô ta biết là Doãn Thị thì chắc chắn sẽ không bán, nhưng nếu lấy danh nghĩa của nhà tôi thu mua, như vậy cô ta sẽ không nghi ngờ gì, nên Thiên Dã mới gọi tôi đến đây!”.

“Nhưng mà...” Doãn Thiên Dã hờ hững nhếch môi, tiếp lời Việt Trạch: “Như vậy lợi cho cô ta quá! Chỉ bằng trước tiên ném cổ phiếu trong tay em sang đây, một mặt thu mua những cổ phiếu lẻ còn lại, một mặt tung tin nhà họ Tần từ bỏ Trường Ninh, chuyển sang đầu tư lĩnh vực khác. Đến lúc đó, cổ phiếu rớt giá mạnh, cổ phiếu trên tay em đã đổi chủ, nhất định cô ta sẽ cuống cuống bán tổng bán tháo. Trường hợp lý tưởng là chúng ta sẽ thu mua lại toàn bộ cổ phiếu của cô ta, cuối cùng trao trả toàn bộ cho em”.

Chân Tần Cảnh vô thức run rẩy, hai người đều có ý tưởng táo bạo, mà người sau còn hơn cả người trước nữa.

“Nhưng...” Tần Cảnh nhíu mày, “Nếu không lý tưởng thì sao?”.

Hai người gần như là đồng thời nhướng mày, đồng thanh nói: “Sẽ không có trường hợp không lý tưởng”.

“Vậy...” Cô vẫn hơi do dự. “Làm vậy sẽ gây tổn hại cho những cổ đông khác đấy! Không tốt cho hình tượng của Trường Ninh đâu. Lỡ như sụp đổ thật thì làm sao?”

Giọng nói của Doãn Cận Bã điềm tĩnh, tự tin và chắc chắn: “Trước tiên, chúng ta thu mua cổ phiếu lẻ từ những cổ đông bán tháo do rớt giá. Chờ qua cơn phong ba, chúng ta sẽ bán lại cho họ với giá chỉ bằng một nửa giá bán tháo. Giải thích với bên ngoài là thanh lý nội bộ công ty”.

Giọng của Việt Thôi Tha ung dung, thân nhiên và u tối: “Rớt giá càng thảm thì Tập Vi Lam tổn thất càng nhiều. Hơn nữa, bất kể có rớt giá ra sao, có hai người bạn tôi chống đỡ, Trường Ninh sẽ không việc gì đâu”.

Hai người anh tiến tới lui, mỗi người một câu, phản công rõ ràng, nhẹ nhàng thông thả.

Cuối cùng, Doãn Thiên Dã điềm nhiên tổng kết: “60% sẽ ngon nghề về lại tay em, không sót mẻ một miếng”.

Người Tần Cảnh run bần bật, nhưng không phải bởi vì lo lắng và sợ hãi. Nhìn ánh mắt lạnh nhạt nhưng vô cùng kiên định của hai người đàn ông, cô hoàn toàn tin tưởng họ. Cô chỉ khá kinh ngạc và có chút bưng bít mà thôi.

Cô không ngờ Doãn Thiên Dã lại có một mặt tàn nhẫn như vậy, không ngờ anh cũng có thể tấn công bất chấp hết thảy, gạt đổ tất cả khiến đối thủ bị ép vào đường cùng.

Tần Cảnh còn đang suy nghĩ thì điện thoại của Doãn Thiên Dã đổ chuông, hình như đoàn làm phim gọi. Anh đi ra ngoài nghe điện, trong phòng chỉ còn Tần Cảnh và Việt Trạch. Không khí nhất thời trở nên quái dị.

Đương nhiên Việt Trạch có nội lực thâm hậu hơn cô, về lung tung này không hề gây ảnh hưởng hay khiến anh ta khó chịu.

Nhưng Tần Cảnh lại cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, cô nhìn đắm đắm vào tờ giấy ăn hồi lâu, cảm thấy sự yên lặng lạ lùng này thật sự ngượng chết đi được. Thế là cô ngược mắt nhìn anh ta, nhỏ giọng: “Cảm ơn anh”.

Việt Trạch cười nhạt: “Lần này không chỉ bởi vì Thiên Dã. Tôi đã nói tôi nợ cô rất nhiều lời xin lỗi rồi mà”.

“Rất nhiều” là có ý gì nhi... Tần Cảnh cười gượng, không nói tiếp.

Không ngờ Việt Trạch lại tâm huyết đáng trân trọng: “Tại sao cô lại tin tưởng chúng tôi sẽ giúp cô? Hình như chúng ta không hề có giao hẹn gì cả? Cô không sợ chúng tôi cuỗm hết cổ phần của cô sao?”.

“Chẳng buồn cười chút nào.” Tần Cảnh lườm anh ta. “Nếu Doãn Thiên Dã lừa tôi, tôi sẽ giết anh ấy. Còn nếu anh lừa tôi, tôi vẫn giết anh ấy”.

Việt Trạch khẽ phì cười, không nói thêm gì nữa, nhưng cả người thư thái vô cùng. Sau đó, họ dùng cơm chiều, tán gẫu đôi ba câu, không khí nhẹ nhàng, vui vẻ.

Tiếp theo, Tần Cảnh dựa theo lời dặn của Doãn Thiên Dã, chuyển 30% cổ phần Trường Ninh sang một công ty bất động sản mới do Việt Trạch thành lập. Mà công ty kia đồng thời cũng mua số lượng lớn cổ phiếu lẻ của Trường Ninh, ngay cả 10% cổ phần của Tô Hiền cũng bị chuyển sang. Trong thời gian này, tin đồn Trường Ninh đổi chủ xôn xao cả lên.

Công ty thương mại chuẩn bị thu mua Trường Ninh lúc trước cũng biết đối thủ không phải dạng vừa, lập tức bỏ cuộc chơi, bán tổng bán tháo với giá thấp. Từ đó, cổ phiếu Trường Ninh rớt giá thê thảm, giảm hơn 50%.

Tin tức công ty sắp phá sản cũng lan truyền rầm rộ. Tập Vi Lam hay tin đã hỗn loạn vô cùng. Hệt như dự đoán của Doãn Thiên Dã và Việt Trạch, Tập Vi Lam không hề có đầu óc kinh doanh, quýnh quýng đi tìm công ty bất động sản mới dưới tay Việt Trạch gạ bán cổ phiếu. Nhưng công ty này chỉ chịu mua bằng 30% giá cũ thôi, điều đó chẳng khác gì mất không vài trăm triệu cả. Dĩ nhiên cô ta cương quyết không chịu, nhưng trong tay cô ta có nhiều cổ phiếu quá, giữa tình cảnh thị trường hỗn loạn thế này không thể giữ khư khư được.

Về sau, cô ta lại mò đến công ty, nhưng lần này công ty chỉ ra giá thu mua 20% giá cũ. Tập Vi Lam choáng váng, định chuẩn bị tìm cách khác thì quản lý đe dọa: “Lần sau cô đến chỉ còn 10% thôi đấy, đến khi công ty phá sản rồi thì 1% cũng không còn”.

Tập Vi Lam khó hiểu: “Lẽ nào các người muốn Trường Ninh sụp đổ? Thu mua cổ phần trong tay Tần Cảnh cũng tốn một mớ tiền đấy!”.

Quản lý giải thích: “Nhà giàu có ân oán riêng, có người bằng lòng tốn mấy tỷ để giết sập nhà họ Tần. Chúng tôi chỉ là vô danh tiểu tốt, không phải chỉ có thể làm vật hy sinh sao?”.

Tập Vi Lam hoàn toàn tuyệt vọng, lại không liên lạc được với Tần Chính, cô ta đành chịu đau bán 30% cổ phần Trường Ninh với giá 20% rẻ mạt.

Trận phong ba chưa kéo dài được hơn một tuần đã lắng sóng. Mấy ngày qua, Tần Cảnh cố ý tránh mặt Tập Vi Lam nên ngày nào cũng ru rú ở trong nhà. Mãi cho đến một hôm, Doãn Thiên Dã trở về rất sớm, vừa vào cửa đã đưa cho cô một túi giấy tờ, cười vô cùng thoải mái: “Tần Cảnh, 60% hứa với em đã trở về nguyên vẹn đấy!”.

Tần Cảnh lập tức bỏ dậy khỏi sô pha, nhận lấy túi giấy tờ mở ra xem đủ loại hợp đồng chứng minh, quả nhiên là 60% của Trường Ninh, không hơn không kém.

Ngày ngày nhốt mình trong nhà, làm gì có chuyện không lo lắng chứ! Cô sợ Tập Vi Lam nắm chặt không buông, sợ Trường Ninh cứ tiếp tục như vậy sẽ sụp đổ. Nhưng Việt Trạch và Doãn Thiên Dã đã chọn cách tấn công như vũ bão, dù là dân kinh doanh bình thường cũng sẽ hoảng sợ, huống chi là Tập Vi Lam không rành cuộc chiến thương trường, dĩ nhiên phòng tuyến tâm lý sẽ thất thủ trong gang tấc.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hai người đã hành sự dứt khoát khiến Trường Ninh gần như sụp đổ lại cái tử hồi sinh, cổ phần đổi chủ. Vậy mới biết họ tài giỏi đến cỡ nào! Tần Cảnh ôm chặt túi giấy tờ mỏng manh kia, cuối cùng đã yên tâm được rồi. 60% toàn vẹn, Trường Ninh mãi mãi là của ba, sẽ không bao giờ bị cướp đi nữa.

“Đúng rồi, mấy cổ đông khác thì sao?”

Doãn Thiên Dã thấy cô vui, nụ cười cũng tự nhiên chuyển sang dịu dàng: “Yên tâm, tôi đã trả lại 10% cho Tô Hiền rồi. Về phần những người khác, chắc hẳn phải đợi ‘tin đồn’ bị dẹp bỏ, giá cổ phiếu tăng trở lại, mọi người mới mua vào lần nữa. Dù là thế, chúng ta cũng sẽ không bạc đãi cổ đông trước kia”.

“Vậy thì tốt!” Tần Cảnh khoa trương cọ mặt vào đồng giấy tờ như một chú cún đáng yêu.

Khi đó, Doãn Thiên Dã ngồi trên sô pha bên cạnh nhìn cô, lòng hơi dao động, nói khẽ: “Nó là chết, tôi là sống, em nên cọ tôi mới đúng chứ nhỉ?”.

Tần Cảnh vô cùng hưng phấn và cảm kích, đang vui mừng nên lập tức ngoan ngoãn nhào sang, quỳ trên tấm thảm trước sô pha, kê đến cọ qua cọ lại trên gò má anh.

Anh mới về, mặt còn vương nhiệt độ nóng cháy, còn cô ở nhà bật điều hoà, mặt lạnh lạnh, mềm mại. Cứ qua lại nhẹ nhàng mon men, nhiệt độ cả hai đều khắc vào lòng đối phương. Đây lòng Doãn Thiên Dã khẽ xao động, anh bất giác đón lấy cô, nhẹ quay đầu sang, thế là môi anh trùng hợp chạm vào môi cô.

Hai bờ môi lướt qua như có như không, chỉ chớm qua như chuồn chuồn lướt nước nhưng đủ khiến lòng họ rung động. Tần Cảnh tròn to mắt, thảng thốt mấy giây mới lao vù đến bàn trà, kéo giãn khoảng cách với anh. Trong lòng cô có âm thanh gì đó nổ ầm ầm, không biết là vui hay buồn, chỉ biết là mặt đỏ đến mức muốn nổ tung.

Doãn Thiên Dã có âm mưu nên không phản ứng mãnh liệt như cô, nhưng anh vẫn có phần đắm chìm với sự đụng chạm thân thiết khi này, còn không dần được mà nhớ lại hương thơm trên môi cô. Anh thấy cô ngồi bệt trước bàn trà, cúi đầu im thin thít, mặt đỏ như quả cà chua, tròn mắt đen láy bất an xoay tròn, nhất thời mềm lòng khôn tả. Giờ phút này, anh không có ý trêu chọc cô, ngược lại đầy hứng thú chờ xem cô xấu hổ đến khi nào.

Tần Cảnh cố gắng mãi mới bình ổn lại nhịp tim, cảm thấy im lặng lâu như vậy quá gượng gạo, vội chuyển hướng đề tài: “Đúng rồi, anh làm những việc này giúp tôi, chắc tốn nhiều tiền lắm nhỉ?”.

“Bình thường thôi.” Doãn Thiên Dã vốn định thêm vào một câu trêu chọc “Nếu em thấy ngại thì lấy thân báo đáp tôi đi”, nhưng do dự một hồi lại không nói ra. Hình như anh không nỡ nói với cô như vậy.

“Tần Cảnh!” Anh thôi cười, giọng nói chột nghiêm túc.

Tần Cảnh ngẩng đầu: “Hả?”.

Trong mắt anh vẫn còn nét cười lấp lánh: “Làm trợ lý cho tôi tốt quá phải không?”.

Tần Cảnh không hiểu sao bỗng dưng anh lại hỏi thế, thành thật gật đầu: “Ừ, tốt lắm!”.

Anh tiếp tục: “Bình thường làm bạn của tôi cũng tốt chứ?”.

Tần Cảnh nhớ sự giúp đỡ to lớn của anh, cảm động gật đầu: “Ừ, vô cùng tốt”.

“Vậy...” Anh khẽ dừng lại, nét cười dần dần đóng đầy đôi mắt. “Thật ra thì, làm...”

Tần Cảnh nghiêng đầu nhìn anh chăm chú, thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt màu hổ phách của anh, cô chợt có một dự cảm kỳ lạ. Lẽ nào...

“Reng, reng, reng!” Điện thoại bao giờ cũng reo lên chẳng đúng lúc gì cả, ngắt ngang những gì Doãn Thiên Dã định nói.

Tần Cảnh không biết nên phiền muộn hay lấy làm may mắn, mang tâm trạng phức tạp đi nhận điện thoại, không ngờ người gọi đến lại là nhân viên hội đồng giám khảo cuộc thi đạo diễn mới. Anh ta thông báo bộ phim Xin thời gian chậm lại của cô đã vượt qua vòng tuyển chọn, bảo Tần Cảnh đến công ty điền đơn đăng ký, nhận tài liệu chuẩn bị vào vòng thi tiếp theo.

Đặt điện thoại xuống, Tần Cảnh nhảy cẫng lên, vui mừng la hét: “Đậu rồi, tôi đậu rồi, cuối cùng đã đậu rồi!”. Không chỉ là việc tác phẩm của cô được khẳng định, quan trọng hơn là cuối cùng cô sắp được chính thức quay phim điện ảnh.

Cô phấn khích hồi lâu mới dừng lại, hớn hờ nhìn Doãn Thiên Dã cũng mang vẻ mặt hoan hoan, hỏi: “Đúng rồi, lúc này anh định nói gì thế?”.

Doãn Thiên Dã kéo cô đứng dậy: “Đi, làm tài xế cho em trước đã! Chuyện nghiêm chỉnh để buổi tối hãy nói”.

Quãng đường bình an thuận lợi. Tần Cảnh đến Thịnh Hạ, điền đủ mọi thông tin trong đơn đăng ký rồi nhận tài liệu cơ chế thi tuyển vòng sau. Suốt quãng thời gian ấy, một mình Doãn Thiên Dã ở dưới đại sảnh chờ cô. Có lẽ do nhầm chán, anh nghịch máy tính dành cho khách, vào trang web đăng tải mười tác phẩm dự thi được chọn trong cuộc thi này.

Anh thấy bộ phim Xin thời gian chậm lại của Tần Cảnh, nghĩ bụng, bộ phim ngắn này quay mất bao nhiêu lâu, anh là diễn viên chính mà còn chưa được xem giây nào đâu đấy. Nhân lúc rảnh rỗi, anh bèn đeo tai nghe xem thử.

Lúc quay phim, cảnh quay rời rạc và rắc rối nên ngay cả diễn viên như Doãn Thiên Dã cũng không có cảm xúc gì đặc biệt. Bây giờ trước mặt anh là tác phẩm hoàn chỉnh đã được chỉnh sửa biên tập, từng cảnh quay lưu loát tự nhiên, hồi hộp đầy lôi cuốn. Hiệu quả ánh sáng tốt, âm nhạc nhẹ nhàng rung động.

Thật ra nội dung thay vì nói đơn giản, không bằng nói là bình thường. Khi còn bé, đứa con trai cảm thấy người cha vĩ đại như ngọn núi, cho rằng ngồi trên vai cha là chuyện vui vẻ nhất. Đến thời niên thiếu nổi loạn, cậu cãi vã đủ điều với cha. Khi trưởng thành rồi, người con trai làm ăn xa rất ít liên lạc, gọi điện về nhà hơn nửa cũng do mẹ nhận. Sau này có con trai rồi, cha anh bệnh nặng, nhưng lại nói dối trong điện thoại rằng đi học đại học dành cho người già rất vui.

Cha đột ngột qua đời. Lúc đặt con trai trên vai bước đi trên con đường bùn lầy rồi khỏi nghĩa trang, anh bỗng nghe tiếng trẻ con tíu tít: “Ba vĩ đại như núi vậy”.

Thế là bước chân anh khựng lại giữa cơn mưa phùn. Từng khung cảnh sau mỗi trận cãi vã dần dần xuất hiện, người cha buồn rầu rơi lệ, bóng dáng chán nản và gương mặt già nua trên giường bệnh, lời nói dối đầy thiện ý...

Chỉ biết nhận lấy mà chưa từng cảm ơn người

Con mong sao ba con mình vẫn như trước,

Được nắm lấy bàn tay ấm áp của ba,

Nhưng ba đã không còn ở bên con nữa rồi.

Nhờ con gió mang hộ con lời chúc bình yên,

Thời gian ơi, xin hãy trôi chậm lại

Đừng để ba tôi phải già đi.

Tôi nguyện đánh đổi tất cả để ba tôi được sống mãi

Con chính là niềm kiêu hãnh của ba

Xin đừng lo lắng cho con nữa.

Đứa con ba thương yêu đã trưởng thành rồi

Cảm ơn ba đã đến bên con trong cuộc đời này...

Lúc đi ra khỏi thang máy, Tần Cảnh nhìn thấy ở phía đối diện đại sảnh, bên vách cửa kính nơi ánh nắng vàng ươm, một mình Doãn Thiên Dã trầm lặng đứng giữa vầng hào quang với sống lưng thẳng tắp. Cô đứng từ xa nhìn bóng lưng anh, lòng cũng chợt bình lặng, rồi thoáng chốc ngẩn ngơ.

Nhưng cô lại nhác trông thấy một người vừa mới đi ra đại sảnh. Lòng Tần Cảnh run lên, hình như bóng lưng kia là của Tô Man thì phải.

Cách quá xa, Tần Cảnh thậm chí không biết chắc cô ấy có phải Tô Man không, nhưng hiệu quả đều giống nhau. Cô thỉnh linh phát giác mình đã quên mất chuyện giao danh thiếp của Tô Man cho Doãn Thiên Dã rồi. Bỗng dưng lòng Tần Cảnh như bị từng lớp sương mù phủ kín, không tài nào xua đi được.

Cô nhìn sống lưng anh tuấn của Doãn Thiên Dã, hai chân nặng như đúc chì, chưa bao giờ cảm thấy khoảng cách giữa họ xa đến thế. Cuối cùng lúc cất bước đi đến, anh cũng quay người lại, khi nhìn thấy cô, rõ ràng anh thoáng ngơ ngác, vẻ mặt hơi bối rối, đôi mắt hoeen đỏ.

Tần Cảnh nhìn Doãn Thiên Dã, anh đứng ngược sáng, gương mặt tuấn tú như thể ảo ảnh nhưng ánh lệ trong đôi mắt chưa kịp tiêu tan vẫn còn rõ rệt.

Hai người họ đã gặp nhau ư?

Cô vô thức cúi đầu, hai tay đã ôm được thành quả của mình, nhưng tâm trạng lại chùng xuống tận đáy cốc.

Trên đường trở về, hai người tự cho là ăn ý không nói với nhau tiếng nào. Giữa chừng gặp đèn đỏ, Tần Cảnh mệt mỏi ngẩng đầu lên, quay sang nhìn thấy màn hình LED ở quảng trường đối diện đang phát quảng cáo mỹ phẩm, cô gái ấy chính là Tô Man.

Khác với Tô Man mộc mạc giản dị hôm đó, cô gái trong quảng cáo trang điểm đậm nét, xinh đẹp như nữ hoàng, càng toát lên vẻ cao sang quyền rũ.

Tần Cảnh nhìn đến ngây dại, ngốc nghếch quay sang liếc nhìn Doãn Thiên Dã. Khi ấy anh cũng đang xem quảng cáo. Ánh đèn màn hình LED lấp lánh trong mắt anh, giữa cảnh đêm mờ lung, góc mặt anh trầm tĩnh và sâu sắc, có nét bừng sáng không sao tả được.

Tần Cảnh cảm thấy gió bên ngoài hơi lạnh, đột nhiên nhớ lại tấm hình cô nhìn thấy trong nhà anh nửa tháng trước, cảnh Tô Man ôm anh mỉm cười hiện rõ mồn một trong đầu.

Thật ra, anh và Tô Man xứng đôi với nhau hơn, đúng không? Tim cô như bị ai cào xé, đau đớn, buốt lạnh, cô không biết rõ cảm giác này là gì nữa. Nhưng... cô chợt nhớ đến dòng chữ Tỉ amo phía sau tấm ảnh.

Tỉ amo à!

Là muốn nói “Anh yêu em” ư?

Cô quay đầu nhìn ánh đèn neon soi xuống cửa sổ, sống mũi cay cay. Cô bừng tỉnh ngộ, cảm giác như bị dao đâm càng lúc càng kịch liệt khi này hoá ra là đau lòng. Trái tim Tần Cảnh từ đó bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, không sao bình ổn được nữa. Lòng cô vừa đau vừa lạnh, thậm chí có cả cảm giác oán hận xa lạ, tâm trí cũng bất an. Rốt cuộc cô bị sao thế này?

Vừa về đến nhà, Tần Cảnh đã lao vào nhà vệ sinh khoá mình lại. Doãn Thiên Dã đi đến hỏi, cô chỉ nói nóng quá muốn tắm trước.

Nước chảy ồ ạt vào bồn tắm, cô lại ngơ ngác đứng trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương, ánh mắt trống rỗng vô hồn: Tần Cảnh à, rốt cuộc mày làm sao thế? Tại sao mấy ngày qua cứ quái gở như vậy? Tại sao trong lòng luôn nảy sinh những cảm xúc xa lạ? Tại sao lại lo lắng vô cớ thế kia?

Thật ra rất đơn giản mà, lòng cô bất chợt có một tiếng thét: Hi vọng Doãn Thiên Dã đừng gặp lại Tô Man! Nếu không có Tô Man thì tốt biết mấy!

Giọng nói trong lòng vừa dứt, Tần Cảnh bỗng giật mình, bàng hoàng sờ gương mặt nóng hổi. Ôi, là vì mày đã thích Doãn Thiên Dã mất rồi!

Trong lúc nhất thời, cô vừa cô đơn vừa thông suốt. Cuối cùng cô đã hiểu rõ lòng mình. Nhưng sao Tô Man lại phải xuất hiện đúng lúc này chứ?

Cô lại thảng thốt, trời ạ, sao cô lại có thể oán giận Tô Man?

Thật đáng sợ!

Cô nhìn bản thân xa lạ trong gương, cười chua chát: Hi vọng Doãn Thiên Dã đừng gặp Tô Man ư? Hi vọng không có Tô Man sao? Ôi, Tần Cảnh, mày đã biến thành một người xấu xa rồi đấy! Không muốn Doãn Thiên Dã thấy bộ dạng xấu xa này của mình chút nào!

Cô bất lực, chậm rãi ngồi xuống, vùi đầu ôm lấy mình. Không biết cứ thần thờ như thế bao lâu, cô mở cửa nhà vệ sinh đi ra, vào phòng ngủ lấy tấm danh thiếp của Tô Man. Khi đi đến phòng khách, Doãn Thiên Dã thấy lạ bèn hỏi: “Em đang làm gì thế? Ở trong đó lâu như vậy mà không tắm à?”.

Tần Cảnh không trả lời, ngồi bàng hoàng trên tấm thảm trải sàn, ở giữa hai người là chiếc bàn kính. Doãn Thiên Dã kinh ngạc nhưng mày, cầm điều khiển tắt ti vi.

Căn nhà yên lặng như tờ. Sắc mặt cô hơi tái, chậm chậm đẩy tấm danh thiếp trên mặt bàn kính về phía anh.

“Hình như một, hai tháng trước, tôi đã gặp Tô Man. Cô ấy nhờ tôi chuyển danh thiếp cho anh, nhưng mà...”, nụ cười cô có hơi cay đắng “Tôi... Tôi nói tôi quên mất, có giống nói dối không?”.

Doãn Thiên Dã cụp mi mắt nhìn tấm danh thiếp trên bàn trà mấy phút, sau đó ngược mắt nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh không hề mang cảm xúc, giọng nói dễ nghe cũng chẳng hề gợn sóng, thậm chí còn bình thản: “Vậy thì sao?”.

Lòng Tần Cảnh dần lạnh toát, tay kia cũng đưa đến trước mặt anh, xoè ra, là một chùm chìa khoá: “Đây là chìa khoá căn hộ của anh, thật ra thì tôi đã sớm lấy lại cho anh rồi. Trả anh đây!”.

Anh vẫn nói câu kia: “Vậy thì sao?”.

Cô ngước mắt nhìn anh, sắc mặt trắng bệch, đáy lòng lạnh lẽo: “Doãn Thiên Dã, anh dọn về nhà mình đi!”.

Bạn đang đọc truyện *Tàn Cảnh Ký* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Type: Alex Pooh

Nghĩ đến việc mình che giấu chuyện Tô Man, Tần Cảnh cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn anh nên chỉ im lặng cụp mắt. Doãn Thiên Dã nhìn cô chăm chăm, hồi lâu sau mới cười một tiếng quái lạ: “Ồi, người như em nếu sau này quay phim truyền hình chắc sẽ sầm sầm lắm đây!”.

Tần Cảnh ngỡ ngàng ngẩng đầu, bất giác nụ cười nhạt trong mắt anh, liền tự hỏi là sao thế này?

Doãn Thiên Dã nhăn mày: “Tôi ghét nhất kiểu cứ im im rồi hiểu lầm này nọ đấy! Vì vậy...”. Anh ghé tới, nhìn xoáy vào đôi mắt trong veo của cô như thể muốn nhìn thấu lòng cô: “Không nói rõ ràng đã muốn đuổi tôi đi à?”.

“Hay là...” Anh vuốt cằm, nghĩ ngợi rồi đột ngột đưa tay sang bên kia bàn trà, bắt mặn gõ trán cô, “Em thật sự cho rằng hề gọi là tôi đến, hề đuổi là tôi đi hả?”.

Tần Cảnh vẫn hoang mang: “Nói... Nói rõ gì cơ?”.

Lẽ nào muốn cô báo cáo tại sao lại lừa gạt anh, tại sao không xin lỗi, tại sao không nói sớm đưa số điện thoại của Tô Man cho anh sao?

“Tần Cảnh!” Môi anh khê cong, đôi mắt đẹp đong đầy vẻ dịu dàng cuốn hút, “Không phải em... thích tôi rồi chứ?”.

“Cút!” Tần Cảnh cau tiết, cảm giận đứng dậy, “Đồ tự sướng, mau chóng dọn khỏi nhà tôi đi!”.

Anh khê nhưong mày, trông hơi hơi thất vọng: “Ồ... Vậy là em không thích tôi rồi.”

Mặt Tần Cảnh nóng bừng, lập tức quay người bỏ đi. Anh đứng dậy đuổi theo, sai bước dài ôm lấy cô từ phía sau, giữ chặt cô không chịu buông lời, giọng nói trầm lắng mang theo ý cười chân thành: “Em suy nghĩ kỹ đi, thật sự không thích hả? Có phải là em lầm rồi không?”.

Anh cúi đầu, phả hơi thở nóng bỏng lên cổ cô. Tần Cảnh bất an, muốn vùng khỏi vòng tay anh nhưng lại không đủ sức.

“Doãn Thiên Dã, anh buông ra!” Lòng cô rối như tơ vò, ra sức đẩy tay anh. Anh vẫn không suy chuyển, ngược lại càng có khuynh hướng siết chặt hơn.

Anh kề sát đến, ti cầm vào khuôn mặt nóng hổi của cô, giọng nói êm ái ẩn chứa sự triền miên khôn xiết: “Không muốn buông ra thì sao đây?”.

Người Tần Cảnh bỗng cứng đờ, sững sờ nhìn chăm chăm vào hư không.

“Muốn đuổi anh đi thật à?” Cầm anh cọ qua cọ lại trên má cô: “Nhưng mà anh không muốn đi thì biết phải làm sao?”.

Sau lưng cô, vòng tay anh siết chặt hơn đôi chút, quấn chặt lấy thân hình cô. Cô thôi vùng vẫy, ý thức dần dần mơ hồ, đầu óc trở nên trống rỗng, không có mâu thuẫn mà chỉ có cảm giác ấm áp. Cô nghĩ mình vốn không muốn thoát khỏi anh chút nào.

Tần Cảnh không nói gì, bởi vì cổ họng đã nghèn nghẹn không thể cất lời. Kỳ lạ, mũi cô cũng hơi cay cay, ánh lệ ngân ngấn nơi đáy mắt trong suốt long lanh. Thế giới trước mặt trở nên mơ hồ và rục rờ.

Anh áp sát cô hơn, tiếp tục thủ thi: “Làm sao đây? Anh muốn ngủ cùng em, muốn được chung chăn gối hết ngày này qua tháng khác...”.

Tần Cảnh cạn lời, lệ trong mắt lập tức bốc hơi. Đúng là phong cách của Doãn Cận Bã. Trên đời này làm gì có lời tỏ tình nào dễ tiện đến thế chứ?

Nhưng anh vẫn chưa nói hết: “Anh còn muốn mỗi sáng mở mắt ra đã được nhìn thấy em, cùng nhau rời giường. Mãi cho đến khi lâu thật là lâu, mãi mãi ngủ say, không mở mắt ra được nữa, không thể thức dậy được nữa cũng không sao cả.”

Tần Cảnh cắn răng, cố gắng chớp mắt. Đồ đều, làm như đang đóng phim ấy, ăn nói ngọt xớt hại người thế này!

Anh cứ ôm cô như vậy, không biết qua bao lâu lại nặng nề thờ dài bên tai cô, có chút bắt đầu dĩ đầy tự giễu, nhưng nhiều hơn là sự chân thành kiên cố: “Hình như anh yêu em mất rồi. Phải làm sao đây?”.

Tần Cảnh thoáng giật mình, mắt mở to, vẻ mặt đờ đẫn. Dần dần cảm giác nóng hừng hực trên mặt chậm chậm tiêu tan, trái tim cô tỉnh khiết như bầu trời

trong vạt sau con mưa xối xả.

Như vậy ư? Thật tốt quá, vô cùng đúng lúc. Mỗi cô run run, thầm mắng: Tàn Cảnh, mày ngốc lắm! Tô Man không quan trọng, nổi bất an thấp thòm khi nãy cũng không quan trọng, anh ấy có buồn để tâm đâu. Hãy nhìn giờ khắc này xem, anh ấy chỉ muốn tỏ lòng với mày, còn mày lại suy nghĩ vẩn vơ nhiều như thế. Không phải mày tự nhận bản thân quá quyết, phóng khoáng sao? Đến giờ lại do dự, nhát gan như một con ngốc thế này? Mày đúng là ngốc quá!

May mà anh không chịu buông tay. Đúng vậy, còn chưa nói rõ ràng, sao có thể buông tay chứ?

Anh hơi nghiêng người, phân nửa trọng lượng dồn lên người cô. Cô cảm thấy hơi nặng, cũng hơi khó thở. Cô hoàn toàn không hề nghĩ đến kết quả này. Cô không ngờ Doãn Thiên Dã sẽ bày tỏ bất thành tình, càng không ngờ anh sẽ nói từ “yêu”. Tuy cô vừa an tâm vừa hạnh phúc nhưng lại sinh ra cảm giác lo âu rằng mình sẽ phụ lòng anh.

Cô rất chắc chắn mình thích Doãn Thiên Dã, nhưng không rõ có đến mức yêu không? Cô phải đáp lại anh thế nào đây?

Nói “Em cũng yêu anh” thì quá dối lòng, nếu anh phát hiện sẽ tổn thương nhiều hơn. Còn nói “Em cũng thích anh” thì không đủ thành ý, lời nói không công bằng như thế chẳng khác gì từ chối tình cảm của anh một cách miễn cưỡng và uyển chuyển cả.

Tàn Cảnh hết sức rối rắm. Cô không biết mình đã sẵn sàng đón nhận anh hay chưa, đã sẵn sàng ở bên anh chưa. Nhưng cô chắc chắn rằng mình không muốn từ chối anh, không muốn chặn mọi khả năng đến với anh.

Cô điên mất rồi. Sao vừa gặp phải chuyện tình cảm là cô lại rối tinh rối mù thế này?

Nhưng dường như Doãn Thiên Dã đã đoán được ý nghĩ trong lòng cô, cười khê: “Em không cần phải trả lời gấp, cứ từ từ suy nghĩ đi. Biết rõ lòng mình, suy nghĩ thấu đáo rồi hãy nói. Em suy nghĩ bao lâu cũng được, anh chờ em”

Tàn Cảnh ảm lòng, hai má đỏ bừng lên, “ừm” một tiếng thật khê.

Doãn Thiên Dã thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Bấy giờ, Tàn Cảnh mới phát giác, hóa ra khi nãy anh vẫn luôn thấp thòm và căng thẳng. Cô nghiêng đầu, kẻ sát gương mặt dịu dàng của anh, không nhúc nhích và cũng không nói lời nào, cứ mặc cho anh ôm mình găt gao như thế. Khoảnh khắc này, cảm giác hạnh phúc và vui sướng vẫn rõ ràng như lúc ban đầu.

Qua hồi lâu, lúc cô cảm thấy chân tê dại thì Doãn Thiên Dã mới thản nhiên cất lời: “Có điều, anh thật sự phải dọn đi rồi.”

Tàn Cảnh sững sốt, bất chợt quay người lại: “Tại sao?”

Chớp mũi hai người vừa khéo lướt qua nhau như cách một lớp sa mỏng. Cô giật thót và chột dạ, phản ứng mãnh liệt thế này cứ như cô rất hy vọng sống chung với anh vậy. Ôi, con gái nói có là không mà!

Doãn Thiên Dã vẫn ôm cô không buông tay. Anh nhìn cô từ khoảng cách gần như thế, trong mắt không giấu được ý cười. Xem ra phản ứng của cô khi nãy khiến anh rất vui. Hồi lâu sau, anh mới thôi cười, nói: “Cuối tuần này phim lên sóng, hoạt động tuyên truyền cũng rất nhiều. Đến lúc đó, tỷ lệ bị soi mói sẽ tăng vọt, paparazzi đi theo cũng rất đông.”

Tàn Cảnh hơi thất vọng nhưng cũng hiểu. Dù sao nghệ sĩ mới ra mắt ít dính dáng với scandal vẫn hơn. Nhất là kiểu đẹp trai như Doãn Thiên Dã, dù khả năng diễn xuất có giỏi cấp mấy, ban đầu cũng chỉ thu hút được những fan mê đắm vẻ bề ngoài mà thôi. Nếu có tai tiếng hoặc có bạn gái sẽ rất bất lợi cho con đường phát triển của anh.

Tàn Cảnh gật đầu: “Được!”

Hôm ấy, Doãn Thiên Dã dọn về căn hộ của mình, trợ lý mới cũng đến. Chuối ngày sau đó, anh cầm đầu vào quay phim. Trong nhà thiếu đi một người, ban đầu Tàn Cảnh cảm thấy không quen, nhưng vòng thi đạo diễn thứ hai của Thịnh Hạ đã khởi động, cô cũng bận hơn, không còn sức suy nghĩ vẩn vơ nữa, ngày nào cũng phải liên lạc với ban giám khảo tìm hiểu tiến độ, làm quen với đoàn làm phim và tiến hành trao đổi. Và chuyện cấp bách nhất hiện giờ là tìm kịch bản.

Chuyên ngành của cô là đạo diễn, tuy cô từng nghĩ ra rất nhiều kịch bản hoặc trời long đất lở, hoặc cảm động thấu lòng người, cũng từng thử viết tiểu thuyết, nhưng kịch bản và tiểu thuyết là hai phạm trù khác nhau, câu chuyện bạn tưởng tượng ra rất thú vị, nhưng chưa chắc kịch bản viết ra đã hay. Kịch bản phim càng vậy. Người bình thường không thể hiểu rõ và thông thạo nghề biên kịch trong thời gian ngắn. Đây cũng là lý do phim điện ảnh nổi tiếng đều không phải do một cá nhân tự biên tự diễn. Nếu không, biên kịch trên đời này đã chết đói hết cả rồi. Và Oscar không chỉ vẽ ra giải biên kịch cho vui.

Tàn Cảnh không hề có vọng tưởng ngông cuồng rằng vừa gia nhập giới đạo diễn đã có thể tự biên tự diễn ra một bộ phim. Nếu cô muốn chiến thắng cuộc thi và tạo chút tiếng tăm thì tìm được kịch bản hay chính là điểm xuất phát mấu chốt.

Nhưng ban giám khảo chỉ cho nửa năm để dựng phim, thật sự quá gấp. Bấy giờ không dễ gì tìm được kịch bản đã viết sẵn. Tìm người viết thì chưa chắc kịch bản đã vừa ý cô, nếu tìm người viết lại thì càng tốn thời gian vô ích.

Nếu cô có thể cùng biên kịch hợp tác viết kịch bản thì tốt rồi, nội dung sẽ theo ý cô, còn hội thoại và cảnh trí sẽ do biên kịch quyết định. Như vậy kịch bản sẽ không dính một hạt sạn.

Nhưng đại biên kịch nổi tiếng nào phải hạ thấp mình nghe theo ý kiến của loại đạo diễn vô danh như cô? Còn biên kịch bình thường ư? Chút tài mọn ấy không khiến người ta yên tâm cho được.

Lúc nghĩ đến đâu cả đầu, Tần Cảnh quyết định gọi điện hỏi ba, xem thử ba cô có quen biết biên kịch nào không mấy nổi danh lắm nhưng lại tài ba vô đối không. Nói xong câu đấy, Tần Cảnh cũng cảm thấy lạ thường. Người tài ba vô đối sao lại có chuyện không nổi tiếng cơ chứ?

Không ngờ thật sự có người như vậy. Hơn nữa, Tần Chính nghe cô nói vậy còn rất nghi ngờ: “Không phải con quen Gia Gia, cháu gái lớn của nhà họ Nghe sao? Quái lạ, hồi còn học ở học viện sân khấu điện ảnh, hai đứa rõ ràng là cặp sinh viên đạo diễn và biên kịch đánh nhau như sam mả. Có phải lâu lắm rồi không liên lạc với nhau không? Để ba gọi cho bà Nghe hỏi số điện thoại của con bé nhé!”.

Tần Cảnh kinh ngạc, nhớ tới trong danh bạ điện thoại xa lạ quả thật có mấy người họ Nghe, vội nói: “Con có số điện thoại của cậu ấy, chỉ là nhất thời quên mất thôi, cảm ơn ba!”.

Cúp điện thoại, Tần Cảnh lục danh bạ, quả nhiên tìm thấy cái tên Nghe Gia, mà hình đại diện của cô ấy còn là tấm chụp chung với Tần Cảnh hồi đại học nữa, bên nờ nụ cười rạng rỡ mà phấn khởi.

Gương mặt kia khá quen, Tần Cảnh ngạc nhiên nhìn cái tên và tấm ảnh. Nghe Gia... Trong cuộc sống hiện thực, lớp kế bên quả thật có một nữ sinh tên Nghe Gia, gia tộc rất hiển hách. Nhưng cô ấy học ngành diễn xuất, hơn nữa không phải gương mặt này. Rõ ràng tấm ảnh Nghe Gia trong điện thoại chính là một cô gái nghèo xác nghèo xơ học ngành biên kịch, tên là Phi Phi gì đó.

Có lẽ cuốn truyện này Viên Tử viết sai rồi.

Cô không biết Tần Cảnh kia có quan hệ thế nào với Nghe Gia, thế là thử gửi một tin nhắn thăm dò, hỏi han lịch sự và khách sáo rồi nói thẳng ý định muốn cùng cô ấy viết kịch bản.

Không lâu sau, cô nhận được hồi âm Ừ, được. Trùng hợp là gần đây lại rảnh rỗi, bây rười tối nay đến tìm cậu, có tiện không?

Tần Cảnh nhắn tin trả lời: Tiện chứ, cảm ơn cậu.

Đặt điện thoại xuống, Tần Cảnh thờ phào nhẹ nhõm, không ngờ chuông tin nhắn lại vang lên, là danh sách diễn viên do ban giám khảo lựa chọn đã gửi đến: Nam chính – Long Kỳ. Nữ chính – Tập Vi Lam.

Hả, việc này xem như là nửa mừng nửa lo nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Type: Alex Pooh

Nghe Gia rất đúng giờ. Bảy rưỡi, tiếng chuông cửa đã vang lên. Khi Tần Cảnh ra mở nhìn thấy cô ấy liền có chút trầm trồ, giống như giây phút cô mới xuyên không đến đây, đứng trong thang máy cũng trầm trồ nhìn mình qua tấm kính.

Nghe Gia rất đẹp, thuộc về kiểu ngũ quan xinh xắn, kiểu đặt vào tổng thể không tài nào bói móc được. Gương mặt cô ấy ẩn chứa vẻ thuần khiết, vừa dịu dàng vừa xa cách, hoàn toàn điều khiển được vẻ đẹp trời sinh của mình, không khiến người ta cảm thấy cô ấy là bình hoa, trái lại càng làm cho người ta xuyết xoa. Đây chính là thực nữ danh môn đấy!

Đương nhiên Tần Cảnh cũng là một người đẹp, nhưng cô đã sớm thay đổi phong cách trang điểm tí mĩ này, trở nên càng linh động tự nhiên và tràn đầy sức sống hơn. Cho nên Nghe Gia nhìn thấy hình ảnh Tần Cảnh tùy ý buộc mái tóc lên, mặc đồ thể thao cũng hơi ngạc nhiên: “Nhiều năm không gặp, phong cách của cậu thay đổi nhiều quá!”.

Nói là nhiều năm không gặp nhưng giọng lại rất tự nhiên, thoải mái. Tần Cảnh đoán quan hệ giữa hai người hẳn rất tốt, thậm chí phào nhẹ nhõm, cười nói: “Con người sẽ luôn thay đổi mà. Vào nhà trước rồi nói sau.”

Sau khi vào nhà, Nghe Gia cũng không ôn chuyện cũ nhiều, liền nói thẳng vài chuyện kịch bản: “Đúng rồi, mình nghe nói cuộc thi lần này của cậu là ban tổ chức quy định nam nữ diễn viên chính sao?”.

Tần Cảnh đưa cho cô ấy xem: “Đây, Long Kỳ và Tập Vi Lam.”

Nghe Gia khẽ nhăn mày: “Long Kỳ thi thực lực giỏi, diễn y như thật. Nhưng Tập Vi Lam thi diễn hơi tệ. Giống bộ phim Khoa ngoại số mười ba ấy. À, hôm nay lên sóng này.”

Tần Cảnh vừa nghe liền vội vàng cầm điều khiển đổi đài, tập một được chiếu vào khung giờ vàng trên ti vi. Hai người chăm chú xem được mười mấy phút, Tần Cảnh trầm nghĩ Doãn Thiên Dã diễn rất đạt, vô cùng nhập tâm, ngay cả cô cũng có lúc bị mê hoặc bởi anh chàng bác sĩ ngoại khoa này.

Lời thoại rất chặt chẽ, vừa thông minh vừa dí dỏm, kết hợp giữa phần diễn của diễn viên kỳ cựu và diễn viên mới trong phim cũng ăn ý, quả thật là do đại biên kịch chế tác. Điểm không hoàn mỹ duy nhất là:

“Nữ chính không hợp!”.

“Nữ chính không hợp!”.

Hai người gần như đồng thanh, nói xong lại liếc nhìn nhau, rồi đồng thời bật cười.

Tần Cảnh nghiêm túc phân tích: “Cô ta không kiểm soát được kiểu nhân vật này, nữ chính chỉ có thể coi như tạm được thôi, nhưng những nhân vật xung quanh đóng quá hoàn mỹ và sáng chói, diễn chung với họ khiến cô ta trông khá lóng ngóng.”

“Đúng vậy!” Nghe Gia gật đầu, “Long Kỳ cũng có kỹ thuật diễn xuất như vậy, có thể nói là nam diễn viên phái thực lực. Nếu đóng chung với Tập Vi Lam, mà Tập Vi Lam lại diễn theo kiểu lối mòn, rất có thể sẽ xảy ra đối lập tạo nên hiệu quả thế này.” Nghe Gia chỉ vào Tập Vi Lam trong màn ảnh, “Cứ theo đà phát triển này, tổ biên tập của Khoa ngoại số mười ba chắc chắn sẽ cắt bớt đất diễn của cô ta, thậm chí là đổi nữ chính. Tình huống thế này là chuyện thường xảy ra với kiểu phim chiếu tuần. Nhưng mà...”, Nghe Gia chần chừ.

Tần Cảnh biết cô ấy muốn nói gì, khẽ cười: “Nhưng thời hạn chế tác phim của mình ngắn, không thể nào giữa chừng thay đổi vai chính được, chỉ có thể dứt khoát hoặc thành công hoặc thất bại thôi.”

Nghe Gia cũng khá tiếc nuối: “Có điều nam nữ chính chi định này của cậu không thể thay đổi được à?”.

Tần Cảnh nhún vai, tận lực nhìn theo hướng lạc quan: “Thôi, coi như luyện tập đi! Sau này, lúc quay phim tìm đầu tư, ban đầu nhất định sẽ bị ràng buộc áp lực từ phía đó, phải chọn nghệ sĩ họ thích. Nam nữ chính cũng không phải mình có thể muốn là được. Vì vậy...”

Tần Cảnh im lặng một hồi, dù không cam lòng vẫn nói: “Lần này viết kịch bản theo lĩnh vực sở trường của Tập Vi Lam đi!”.

Nghe Gia hơi sững sốt, có chút kinh ngạc với thái độ co được dãn được của cô, bỗng cười an ủi: “Cậu thật sự khác trước đây quá! Hồi xưa, cậu cứng đầu cứng cổ lắm!”.

Tần Cảnh khẽ mỉm cười, tiếp tục xem ti vi. Bộ phim hài Khoa ngoại số mười ba này rất thu hút người xem.

Nghe Gia chống cằm, nhìn đắm đắm Doãn Thiên Dã và Tập Vi Lam trong màn ảnh một lúc lâu, rồi đột ngột quay đầu hỏi Tần Cảnh: “Cậu có nghĩ đến chuyện cậu nhân nhượng cho Tập Vi Lam như vậy, đến lúc đó cô ta lại đâm sau lưng cậu không? Mình nghe nói hai người không hợp nhau lắm!”.

Điểm này Tần Cảnh đã nghĩ đến. Lúc xem bộ phim này, nhớ đến đủ mọi tình tiết ở phim trường, rõ ràng Tập Vi Lam còn chưa từ bỏ hy vọng với Doãn Thiên Dã và càng oán hận cô hơn. Cộng thêm gần đây, cô ta bị vụ tai tiếng với An Nham làm hình tượng hao tổn, còn mất cổ phần ở Trường Ninh. Bây giờ thấy Tần Cảnh xuôi chèo mát mái làm đạo diễn nhất định sẽ giờ trò cho xem.

Tần Cảnh tựa người vào lưng, lẳng lặng nói: “Tuy không thể thay đổi diễn viên, nhưng nếu có cách nào đuổi cô ta đi thì tốt biết mấy.”

Nghe Gia nghĩ một lát, lại hỏi: “Cậu hẳn nên nghĩ sơ lược xem muốn quay nội dung phim thế nào trước đã.”

“Ừ. Nửa năm sau, lúc công chiếu bộ phim trùng hợp vào ngày lễ dân tộc. Mình vốn định quay kiểu phim chiến tranh sử thi, nhưng nếu suy nghĩ đến nhân tố Tập Vi Lam, vậy chỉ có thể quay phim tình cảm thanh xuân thôi.”

Nghe Gia khẽ nhướn mày, cười nói: “Mình chưa từng thử thách với phim chiến tranh sử thi nữa cơ. Cậu nói khiến mình động lòng rồi. Hay là viết cả hai đi!”.

Tần Cảnh sững sốt, bỗng hiểu ý cô ấy: “Trước tiên cứ theo kế hoạch quay phim tình cảm kia đi đã. Nếu Tập Vi Lam diễn tốt, không gây phiền phức cho mình thì bình yên vô sự. Lần sau quay phim chiến tranh.”

Nghe Gia gật đầu: “Nhưng nếu cô ta soi mói, nghĩ cách làm náo loạn thì đuổi cô ta ra khỏi đoàn làm phim. Hoặc là không cần đuổi, cô ta cũng sẽ nghĩ cách rút lui giữa chừng. Kịch bản của cậu là đo ni đóng giày cho cô ta, đương nhiên cô ta sẽ cho rằng bộ phim của cậu sẽ thất bại trong gang tấc, có thay đổi kịch bản lại cũng không kịp nữa.”

“Sau đó, chúng ta sẽ lập tức chuẩn bị quay phim kịch bản thứ hai.”

Sau khi Tần Cảnh và Nghe Gia cùng thương lượng, lập tức bắt đầu từng giây từng phút hành động. Hai người ngồi cạnh bàn trà, bưng cả phê, cầm giấy bút, hí hoáy suốt cả đêm, phác họa dàn ý cho bộ phim tình cảm này.

Nữ chính có lần đi qua sân bóng rổ, bị đàn anh lỡ tay ném quả bóng vào đầu, lại không ngờ vừa gặp đã yêu anh ta. Cô ấy nhất gan, ngày ngày như mất hồn theo dõi bóng dáng anh, lén lút nhất về sách vở cũ anh vứt đi, nhìn nét chữ phóng khoáng của anh mà cười khúc khích, lén lút lấy điện thoại bạn gọi cho anh, sau khi nghe được giọng anh liền lập tức cúp máy, vui vẻ hí hửng.

Tuy yêu thầm rất ngọt ngào nhưng đa phần là đau khổ và rối rắm. Cô ấy cảm giác mình không đủ hoàn mỹ, bắt đầu chăm chỉ học hành, bắt đầu dùng mỹ phẩm dưỡng da, nghĩ rằng đợi đến khi mình đẹp lên mới đi tỏ tình với đàn anh.

Hôm lấy can đảm đi bày tỏ thì thấy đàn anh đang ôm cô bạn thân của mình nhẹ nhàng hôn nhau dưới tán cây anh đào. Sau khi đàn anh trở thành bạn trai của bạn thân, cơ hội gặp mặt lại tăng vọt, từ đó, cô gái kia càng rơi sâu vào nỗi đau của tình đơn phương.

Vài năm sau, đàn anh và cô bạn thân kết hôn. Có lần cô gái đến nhà bạn thân chơi, đàn anh xuống dưới đón cô lên, lúc lên tầng thì thang máy gặp sự cố. Đàn anh mắc chứng sợ không gian kín nên ngất xỉu, cô gái nhìn người đàn ông mình đã yêu thầm bảy năm, rốt cuộc bật khóc thổ lộ với khuôn mặt tái nhợt và yên tĩnh của anh.

Tiếc là đàn anh không nghe thấy.

Song, sau khi thổ lộ, nội tâm của cô gái nhát gan lại nảy sinh thay đổi, cô khẩn thiết hy vọng đàn anh biết được tình cảm này, lại lần nữa quyết tâm bày tỏ với anh ta. Vì đàn anh vô cùng kinh ngạc, cũng có chút tiếc nuối. Hóa ra, ban đầu anh ta cố tình ném quả bóng rổ trúng đầu cô bởi vì anh ta cũng có tình cảm với cô. Tiếc rằng trước mặt anh, cô vẫn im lặng không tỏ bày, anh cho rằng là cô không thích mình nên dần từ bỏ tình cảm trong lòng. Ngược lại, cô bạn thân hoạt bát, gan dạ lại thu hút ánh mắt anh.

Tuy đàn anh tiếc nuối năm đó bỏ lỡ nhưng cũng không muốn thương tổn người vợ yêu quý hiện tại nên từ chối cô gái. Tuy nhiên, sau khi cô gái biết được chuyện năm xưa thì càng không cam lòng tình cảm mình đã bỏ ra nhiều năm như vậy chỉ là để lỡ. Thế là cô bắt đầu điên cuồng theo đuổi đàn anh, cũng lợi dụng niềm tin của cô bạn thân đối với mình, cố gắng bịa đặt, châm ngòi chia rẽ lòng tin giữa hai vợ chồng họ.

Cuối cùng, vị đàn anh và cô bạn thân mệt mỏi, tuy không ly hôn nhưng cũng trong trạng thái ly thân. Cô gái đã chiếm được đàn anh như ý nguyện. Cho dù là kẻ thứ ba không danh chính ngôn thuận, cô cũng cho đây là hạnh phúc, cho rằng nhiều năm trao đổi của mình rốt cuộc đã có hồi đáp.

Mãi đến một ngày, cô bạn thân ngã bệnh, đang đêm đàn anh bật dậy khỏi giường cô, chạy đến bệnh viện thăm vợ. Ban đêm trời mưa, cô gái trốn ở góc bệnh viện, nhìn anh đưa vợ về nhà. Cô cảm thấy tư thế anh che ô lạ lùng quá đỗi.

Khi ấy, hai vợ chồng họ đang chiến tranh lạnh nên anh không hề ôm vợ, nhưng chiếc ô trong tay anh từ đầu đến cuối đều nghiêng về phía cô ấy. Bả vai rắn chắc của anh ướt đầm.

Cô gái nhớ đến trước kia, lúc trời mưa, anh sẽ ôm cô thật chặt, nhưng chiếc ô trong tay anh chưa bao giờ nghiêng qua. Bây giờ cô mới hiểu, tuy họ đã da thịt kề nhau nhưng vẫn không thể nào cận kề trái tim. Tình cảm anh đối với cô bảy năm trước đã trôi qua rồi. Dù cô cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể kéo lại được.

Thế là cô mất mát tuyệt vọng, quyết định rút lui khỏi cuộc tình tay ba này, hoàn toàn chịu thua, triệt để rút lui.

...

Sau khi Tần Cảnh và Nghê Gia liệt kê tình tiết và cảnh mẩu chốt một lần, Nghê Gia ra về, trước khi đi còn nói với cô: “Yên tâm, hai ngày hai đêm, tuyệt đối sẽ cho cậu một kịch bản hoàn mỹ.”

Tần Cảnh tiễn Nghê Gia về liền ngủ một giấc thật say. Khi tỉnh lại mới phát hiện trong điện thoại đang đặt ở chế độ im lặng có ba cuộc gọi nhờ của Doãn Thiên Dã. Nhưng khi gọi lại thì không ai nghe máy. Cũng phải, hiện tại hai người họ giờ giấc đảo lộn mà.

Tần Cảnh hơi hụt hẫng, rời giường xem tin tức, không ngờ trong tin giải trí đều đăng tải bộ phim Khoa ngoại số mười ba chiếu tối qua. Giới truyền thông rất khen ngợi bộ phim hài chiếu tuần sáng tạo đầu tiên trong nước, từ ngữ tán thưởng không sao tả xiết. Từ đạo diễn đến diễn viên, biên kịch, văn vãn... đều nhận được lời khen rầm rộ. Mà nổi bật nhất chính là Doãn Thiên Dã đóng vai nam chính. Bởi vì bộ phim này toàn là diễn viên thực lực diễn xuất cho nên trong lúc nhất thời, bác sĩ Doãn trở thành nhân vật khán giả yêu thích nhất, mong đợi nhất. Anh tuần giàu có, phóng khoáng khôi hài, nghiêm túc cẩn thận.

Thậm chí người dẫn chương trình tin tức giải trí còn gào thét: “Nếu bệnh viện thật sự có bác sĩ Doãn tốt như vậy, mọi người nhất định sẽ xếp hàng muốn làm phẫu thuật hết rồi!”

Tần Cảnh cười vui vẻ, mới vừa định tắt ti vi lại nghe người dẫn chương trình nói: “Theo tin tức chúng tôi thăm dò được, bắt đầu từ tập thứ ba, Khoa ngoại số mười ba sẽ xuất hiện một nữ bác sĩ mới. Đây là nhân vật mà tổ biên kịch mới quyết định đưa vào vào trưa hôm nay, nghe nói sẽ do Tô Man, ngôi sao mới của Thịnh Hạ đảm nhiệm. Không biết bác sĩ Tô Man có thể triển khai màn tranh đấu tình yêu với y tá Tập không nhỉ? Hi hi, nói đùa thôi, nghe tổ biên kịch nói bác sĩ Tô Man chỉ là nhân vật phụ, vì thế các fan của y tá Tập không phải lo đâu nhé!”.

Tần Cảnh hơi nhướng mày. Bây giờ tổ biên kịch nói vậy chẳng qua tung hỏa mù thôi. Nếu kỹ thuật diễn xuất của Tô Man xuất sắc, vị trí nữ chính của Tập Vi Lam tất nhiên khó giữ được rồi. Nhưng mà, Tần Cảnh à Tần Cảnh, Tập Vi Lam và Tô Man, mày hy vọng ai là nữ chính đây? Ôi, ai bảo mày không phải là diễn viên chứ?

Ngày thứ ba, Tần Cảnh nhận được kịch bản Tình yêu để lỡ của Nghê Gia gửi đến. Sau khi xem, Tần Cảnh cảm thán, quả nhiên là xuất thân biên kịch chính quy, biên soạn lời thoại và bố trí cảnh tượng cũng hơn người.

Tần Cảnh gọi trợ lý đạo diễn gửi kịch bản cho nhân viên chủ chốt rồi triệu tập mọi người họp. Tất cả đều đến đúng giờ, bao gồm đại minh tinh Long Kỳ. Lúc gặp mặt, anh ta còn lịch sự nịnh nọt Tần Cảnh: “Xin thời gian chậm lại rất hay. Lần đầu hợp tác với nữ đạo diễn xinh đẹp như cô là vinh hạnh của tôi

đây!”.

Tần Cảnh cười xấu xa: “Thật ra thì mấy kỳ trước của Chuyện ngôi sao phiên bản mới do tôi biên đạo, thế nên hẳn coi như từng gián tiếp hợp tác rồi.”

Long Kỳ “ồ” một tiếng đầy thâm ý rồi cười nói: “Hợp tác vui vẻ!”.

Thế nhưng Tập Vi Lam lại đến muộn. Cô ta viện cớ rất đơn giản cũng rất dễ khiến người ta thông cảm là: “Tôi mới từ phim trường Khoa ngoại số mười ba đến, đã làm chậm trễ công việc của mọi người rồi, thật xin lỗi.”

Khoa ngoại số mười ba vừa chiếu một tập đã vô cùng thu hút công chúng. Bởi vì nó thật sự quá nổi, tần suất chiếu từ một tuần một tập đổi thành một tuần ba tập. Nữ chính như cô ta cũng nổi về vang rồi.

Tần Cảnh không để ý lắm, sau khi sắp xếp nhiệm vụ cho nhân viên chủ chốt lại đơn giản trình bày với Tập Vi Lam hiệu quả và chủ đề muốn tự thuật ra từ tác phẩm.

Tất cả đều không có ý kiến gì khác. Chỉ có điều khi cuộc họp chấm dứt, Tập Vi Lam đi đến, cười khó chịu: “Tần Cảnh, tôi có chút ý kiến về kịch bản này với cô.”

Tần Cảnh gật đầu: “Nói đi!”.

“Trong kịch bản này, cuối cùng nữ chính và nam chính không ở bên nhau, điều này không hợp với lẽ thường cho lắm. Hơn nữa, tại sao nam chính lại phải thích cô bạn thân kia? Tôi cảm thấy, nếu đổi thành cô bạn thân chen chân, phá rối tình yêu giữa nam nữ chính tạo nên sự hiểu lầm cho họ, như vậy sẽ càng hợp tình hợp lý hơn.”

Tần Cảnh không buồn ngó ngang: “Đây chính là nội dung tôi nghĩ ra. Với lại, kịch bản này có hai nữ chính, nhân vật cô bạn thân coi như là một nữ chính khác.”

Tập Vi Lam cười khổ: “Cho dù có hai nữ chính cũng phải phân biệt chính thứ chứ! Tác phẩm của cô không ổn, cô không đặt đúng vị trí của nữ chính số một. Nếu cũng là nữ chính, tại sao nam chính chỉ yêu cô ta trong thời gian ngắn rồi lại quay đi yêu bạn thân của cô ta?”.

“Cho nên mới gọi là đề lờ.” Tần Cảnh vừa bận thu dọn đồ đạc vừa điềm nhiên trả lời.

Tập Vi Lam khẽ nghiêng răng, rút cuộc hỏi ra vấn đề cô ta quan tâm nhất: “Tại sao nữ chính lại là kẻ thứ ba?”.

Tần Cảnh ngẩng đầu, rất thần nhiên: “Xã hội bây giờ có rất nhiều kẻ thứ ba. Câu chuyện của tôi muốn nói với mọi người rằng làm kẻ thứ ba sẽ không vinh quang gì, sẽ không có kết quả tốt, cũng sẽ không có được tình yêu đích thực. Song đối với kẻ thứ ba trong câu chuyện này, tôi vẫn rất khoan dung, ít nhất ban đầu cô ta cũng là một cô gái hồn nhiên, hơn nữa cũng trao đi tình cảm nhiều năm. Chỉ có điều, sau này cô ta lại trở nên ghê tởm và ác độc. So với mấy kẻ thứ ba tham tiền trong xã hội, nữ chính này coi như là trong chỗ đáng hận cũng có chút đáng thương...”

“Tần Cảnh, cô có ý gì?” Tập Vi Lam không kìm được tức giận, “Cô đang ám chỉ ai?”

Tần Cảnh hơi kinh ngạc, không hiểu sao cô ta lại bất chợt kích động như thế. Sau một hồi lâu, cô mới bình tĩnh: “Cô không cho rằng tôi đang châm chọc cô hay là mẹ cô đấy chứ?”.

Tập Vi Lam thừa nhận cũng không được, mà phủ nhận cũng không xong, mặt đỏ như muốn nhò máu: “Cô dám nói là không có hay không?”.

Cô ta tròn mắt nhìn cô, nhưng một giây sau, Tần Cảnh đã thờ ơ nói: “Không có!”, cuối cùng còn hồ hững nói thêm một câu: “Tôi hoàn toàn không có ý đó, nhưng nếu cô tự cho là có thì tôi cũng không còn cách nào khác”.

“Và lại...” Tần Cảnh nghĩ ngợi rồi bổ sung thêm, “Đợi đến lúc bộ phim được quảng cáo, đề tài kẻ thứ ba này tất nhiên sẽ được tuyên truyền chủ yếu. Cho nên cô điềm tĩnh một chút vẫn tốt hơn.”

“Cô!” Tập Vi Lam tròn trừng mắt giận dữ.

Tần Cảnh cũng nói thẳng: “Tập Vi Lam, cô đã xem kịch bản này rồi thì nên biết nó là tác phẩm hay hiếm có. Mà tôi cũng tin tưởng, nếu nhân viên chủ chốt cùng đồng thời hiệp lực, không xảy ra vấn đề gì khác, chắc chắn sẽ khiến cho tác phẩm này tỏa sáng một cách hoàn mỹ nhất. Nếu thành công, đối với cô và tôi đều có lợi trăm bề, không hề tổn hại. Cho nên đừng có giờ thối trẻ con nữa, chuyên nghiệp một chút đi, hoàn thành công việc cho tốt, ok?”.

Tập Vi Lam khó tin, cô ta đã nói rõ ràng như thế mà Tần Cảnh còn ra vẻ không thiện với lương tâm, không khỏi ghen tị: “Cô nói là giờ tôi giờ thối trẻ con? Cô nói tôi không chuyên nghiệp?”.

“Diễn viên chuyên nghiệp ít nhất sẽ không vừa bắt đầu đã phân bác kịch bản đạo diễn đã chọn.” Tần Cảnh lạnh nhạt nhìn cô ta, “Tôi biết cô không thích tôi và tôi cũng không hợp tác với cô vì thích cô. Vì vậy, chuyên nghiệp một chút, giống như nghệ sĩ chân chính, ok?”.

Tập Vi Lam cũng biết không cãi lại Tần Cảnh, im lặng suy tư trong chốc lát rồi chợt tao nhã cười: “Vây cũng tốt, hợp tác vui vẻ.”

Trước khi quay người rời đi, cô ta lại nghĩ đến một vấn đề: “Đúng rồi, ban đầu, tại sao cô muốn bán cổ phần Trường Ninh? Ba biết chuyện này không?”.

Hiện tại, cỗ phiếu Trường Ninh vẫn đang chậm chạp tăng lại, Tần Cảnh cũng không công khai nói rõ, bởi vì theo lý, bây giờ Tập Vi Lam vẫn chưa biết cỗ phần Trường Ninh đã trở về tay cô rồi. Thế là Tần Cảnh chăm chú xem giờ phút này có nên nói sự thật cho cô ta biết không.

Mất Tập Vi Lam tối sầm, lại hỏi: “Ban đầu, cô bán tháo cỗ phần không phải để nhiễu loạn thị trường, hại tôi lỗ vốn đấy chứ?”.

Tần Cảnh nghĩ ngợi, vừa định nói thật thì Nghê Gia gọi điện đến, nói nếu có thời gian, cô ấy muốn bàn bạc với cô về kịch bản thứ hai. Bởi vì là phim chiến tranh, có thể cô phải dành nhiều thời gian để chuẩn bị. Vấn đề của Tập Vi Lam đương nhiên bị bỏ qua, Tần Cảnh cũng vội vàng rời đi.

Trước khi khai máy hai tuần, mọi chuyện đều rất thuận lợi. Ban đầu là câu chuyện xảy ra ở thời đại học. Cũng không biết Tập Vi Lam thích hợp với nhân vật ngây thơ này hay vì lúc quay vườn trường xung quanh có rất nhiều fan vây xem, biểu hiện của cô ta khá tốt. Không chỉ tính tình tốt, ngay cả những lần NG cũng giảm đi rất nhiều.

Nói thật, Tần Cảnh cũng rất hài lòng với thái độ của Tập Vi Lam. Nếu mang bộ phim này ra thì, Tần Cảnh vẫn tự tin vô cùng. Cô đã hỏi thăm, bởi vì kinh phí có hạn nên mấy đạo diễn khác quay phần lớn là phim hài hoặc phim tình cảm lãng mạn thị trường.

Tinh tiết nội dung phim của cô trầm bổng, có vui có buồn, khá ám áp lãng mạn và có một chút khác lạ. Hơn nữa, còn đụng vào vấn đề nóng là kẻ thứ ba. Thêm phần cách quay phim của cô biến hóa phong phú, hình ảnh mang vẻ đẹp như phim tình cảm Âu Mỹ, tin tưởng đến lúc đó nhất định sẽ đem lại cho khán giả một cảm giác mới.

Từ trên xuống dưới đoàn làm phim đều hòa đồng đoàn kết. Có một ngày quay vô cùng thuận lợi, công việc kết thúc rất sớm. Lúc Tần Cảnh đi ngang qua sân trường, bất ngờ gặp được đoàn quay của Khoa ngoại số mười ba đang quay cảnh trường khoa ngoại đến đại học y giảng bài.

Tần Cảnh đến xem chốc lát, không hề thấy bóng dáng của Doãn Thiên Dã đâu. Nhân viên đoàn làm phim nói phần của anh đã quay xong, hình như về nhà ngủ bù rồi.

Lúc này, Tần Cảnh mới nhớ ra hai tuần qua bận rộn, họ luôn gọi nhờ cho nhau. Hai người đều bận đến mức gần như không có thời gian nhắn tin. Nếu hôm nay cả hai đều tan việc sớm, không bằng đi thăm anh một chút xem sao.

Ý nghĩ này khiến Tần Cảnh rộn rã trong lòng. Chỉ đi thăm anh một chút thôi, sao lại bồn chồn như sắp làm chuyện gì xấu thế này? Trong lòng cô vừa kích động vừa thấp thòm, thật là quái đản.

Cô nhanh chóng chui vào xe, đến khu căn hộ Duyệt Thủy. Trên đường đi, tâm trạng bay bổng không sao áp chế được. Ngừng xe, vào thang máy, đến cửa căn hộ của anh, trái tim đập như trống vỗ, cô háo hức ấn chuông cửa.

Phút giây chờ đợi càng lúc càng hồi hộp. Lúc này cô mới phát hiện, chia cách không bao lâu, vừa rảnh rồi thì tình cảm trong lòng đối với anh lại nhiệt tình hơn rất nhiều. Câu đầu tiên nên nói gì đây? Nên dí dỏm trêu đùa hay nghiêm túc thật tình nhỉ?

“Đại minh tinh, ký tên cho em nhé?” Không được!

“Thành danh sau một đêm có phải nên mời em dùng cơm không?” Không được!

“Em muốn ăn mì Lasagna.” Vẫn không được.

Tần Cảnh rối rắm, bất an đứng ở cửa. Trong khoảnh khắc cửa mở ra, tất cả ý nghĩ hỗn loạn trong đầu liền tiêu tan, theo phản xạ, cô cười rất tự nhiên: “Doãn...”.

Nhưng nụ cười rạn rở trên khuôn mặt cô phút chốc trở nên cứng ngắt: “Tô Man?”.

Tô Man mặc áo ngủ, tóc vẫn ướt nhẹp. Lúc nhìn thấy cô, khuôn mặt xinh đẹp cũng thoáng chút ngạc nhiên, rồi nhanh chóng cười nói: “Tần Cảnh, cô tìm Thiên Dã à? Mau vào nhà đi!”.

Cho dù lúc trước bỏ qua nghi ngờ Doãn Thiên Dã và Tô Man, nhưng hiện giờ bắt gặp Tô Man tắm ở nhà Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh vẫn không thoải mái. Cô cười khá lúng túng, vào nhà nhưng không thấy Doãn Thiên Dã đâu.

Không biết tại sao, tâm trạng lại hơi nhẹ nhõm: “Doãn Thiên Dã không có ở nhà sao?”.

Song, cảm giác may mắn thoáng chốc này nhanh chóng bị phá hỏng.

“Ồ, anh ấy đang ngủ.” Giọng Tô Man bất giác khê khàng, giống như sợ giọng nói sẽ vọng lên phòng ngủ trên gác rồi đánh thức anh.

Giọng cô ấy rất nhẹ rất khẽ nhưng vẫn như quả đấm nện thẳng vào tim Tần Cảnh.

Tần Cảnh cảm giác mình hơi cứng đờ, nhưng vẫn gượng cười: “Vậy sao? Gần đây, anh ấy mệt mỏi quá à?”.

“Ừ.” Tô Man gật đầu, lại nói: “À, tóc tôi vẫn còn ướt, tôi sấy tóc đã nhé! Cô xem ti vi một chút được không?”.

Tần Cảnh gật đầu. Có lẽ thời điểm này cô nên nói tôi chỉ đến đây xem thử thôi, đi trước đây. Nhưng cô không cam lòng nói ra câu này, cô không hề muốn bỏ đi. Ngơ ngác nhìn góc cầu thang, thật ra thì cô muốn đi lên tầng, nhìn khuôn mặt ngủ say của Doãn Thiên Dã, chỉ cần im lặng nhìn một cái là được. Cô thật sự đã rất nhiều ngày không gặp anh rồi. Trên ti vi đầu tính là gặp được.

Nếu không có Tô Man ở đây thì tốt biết mấy. Chắc chắn cô sẽ bay đến, nhào lên giường anh, yên lặng ôm anh ngủ. Tần Cảnh nghĩ đến đây thì đỏ bừng mặt, thất thần nhìn chằm chằm vào ti vi, đôi sang kênh giải trí theo thói quen. Trùng hợp tin tức giải trí đang nói đến Khoa ngoại số mười ba. Mấy tuần nay tuy chỉ chiếu mới chín tập nhưng bộ phim này đã trở thành tiêu điểm nóng của giới phim truyền hình rồi.

Trong khoảng thời gian này, cô bận quá, ngoại trừ hôm đó cùng Nghê Gia xem tập một, mấy tập sau đều chưa xem. Lúc này, trên ti vi đang chiếu phần cắt nối biên tập của bác sĩ Doãn Thiên Dã và Tô Man.

Kể từ khi bác sĩ Tô Man xinh đẹp hoạt bát gia nhập vào đoàn làm phim, cư dân mạng đã bình luận bác sĩ Tô và bác sĩ Doãn đóng chung rõ ràng hấp dẫn người xem hơn nhiều. Suy nghĩ đến cảm xúc của khán giả, biên tập cũng có ý định kết bác sĩ Tô và bác sĩ Doãn thành một đôi. Ngoài ra, tiêu biên tập tôi còn phát hiện một chi tiết nhỏ, có một cảnh, trên kịch bản viết bác sĩ Doãn nhìn bác sĩ Tô một giây, nhưng thực tế lúc quay phim thì diễn viên tiếp theo tiến vào trễ hai giây. Thế là ánh mắt này biến thành ba giây. Khi ấy, đạo diễn cảm thấy ánh mắt bác sĩ Doãn rất có cảm xúc, liền đâm lao phải theo lao cho lên sóng. Không ngờ khán giả bị xúc động bởi ánh mắt này, rồi rít bầy tỏ hy vọng bác sĩ Doãn và bác sĩ Tô ở bên nhau. Lúc này mới thúc đẩy việc ‘Khoa ngoại số mười ba’ đổi lại nữ chính. Đối với việc này, chúng tôi phải xuất xoa tài diễn xuất của diễn viên mới Doãn Thiên Dã có thể nói là xuất sắc. Bây giờ, mời các bạn xem ánh mắt mầu chột khiến biên kịch cũng phải thay đổi kịch bản nhé!

Trên màn hình ti vi, trong phòng nghỉ bệnh viện, Doãn Thiên Dã đi vào chuẩn bị đi ngủ, nhưng nhìn thấy Tô Man mới vừa mổ cho bệnh nhân xong mệt mỏi ngủ say thế nên cứ yên lặng, dịu dàng, quên hết tất cả nhìn khuôn mặt say giấc của cô ấy. Đến ba giây sau, cửa phòng nghỉ bị người khác đẩy ra...

Trong màn hình bỗng vang lên tiếng mở cửa, khiến Tần Cảnh ngồi trước ti vi giật mình, trái tim cô cô đơn run run. Cô nghiêng đầu sang, phát hiện Tô Man đã sấy khô tóc, lặng lẽ ngồi bên cạnh cô từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Type: Lion Write

Không khí trong nhà bất chợt tĩnh lặng đến khó xử, chỉ có tiếng cười và những câu đối thoại của Doãn Thiên Dã và Tô Man trên ti vi. Hai cô gái cứ thế uống trà mà chẳng buồn nhìn đôi phương, mãi cho đến khi ti vi vang lên một tin giải trí khác.

Gần đây có tin đồn Doãn Thiên Dã và Tô Man đang yêu nhau. Chúng tôi cũng có chứng cứ quan trọng từ người trong cuộc. Nghe nói hồi du học, Doãn Thiên Dã và Tô Man là cặp đôi hoàn hảo trong lớp. Tuy giữa chừng chia tay nhưng sau khi về nước gặp lại, lửa tình yêu giữa họ lại bùng cháy. Tô Man gia nhập đoàn làm phim ‘Khoa ngoại số mười ba’ là do Doãn Thiên Dã giới thiệu. Hơn nữa, phóng viên còn chụp được ảnh hai người cùng ra vào khu căn hộ Duyệt Thủy giữa đêm khuya, có vẻ hiện tại đang cùng chung sống.

Hình ảnh trên ti vi tuy nhạt nhòa nhưng Tần Cảnh vừa nhìn đã nhận ra ngay người đàn ông đội mũ lưỡi trai trong đêm chính xác là Doãn Thiên Dã, cô gái bên cạnh anh đương nhiên là Tô Man.

Tuy quản lý của hai bên đều không lên tiếng giải thích nhưng cư dân mạng đều nhiệt liệt ủng hộ. Tài khoản Weibo có tên Thỏ Thích Ăn Cỏ nói ‘Doãn Thiên Dã và Tô Man là trai tài gái sắc, thật sự quá xứng đôi. Hi vọng anh chị có thể phim giả tình thật, chúng em ủng hộ anh chị hết mình. Mấy đứa chó săn cũng đừng quá rầy rầy nữa’. Nếu tất cả đều chúc phúc, tiêu biên tập cuồng phim ‘Khoa ngoại số mười ba’ như tôi cũng muốn nhấn nhủ riêng, xứng đôi như vậy không ở bên nhau thật là đáng tiếc.

Tìm Tần Cảnh nói lên từng hồi, nhưng ngoài mặt vẫn thờ ơ uống trà. Về phần tin đồn của Doãn Thiên Dã và Tô Man, lúc trước ở phim trường cô đã từng nghe đôi câu vụn vặt, nhưng cô vẫn cho rằng chỉ là mấy người cuồng phim bàn luận về mối tình trong phim thôi nên không để ý nhiều. Bây giờ nghe được tin tức nóng sốt như vậy liền không chịu đựng nổi nữa.

Cô cũng hiểu, có lẽ đây chỉ là tin tức tung ra để tạo hiệu ứng quảng bá phim. Nhưng đối tượng tin đồn là Tô Man, điều này khiến cô càng khó chịu. Thêm câu ‘Anh yêu em’ phía sau tấm hình kia, tâm trạng của Tần Cảnh vừa sầm sùi vừa u ám như bầu trời sắp đổ mưa.

Ban đầu Tô Man không nói gì, hàng mày xinh đẹp khẽ nhíu, cân nhắc rất lâu mới từ từ cất lời: ‘Tin giải trí vớ vẩn thôi’.

Câu nói này không hề có tác dụng an ủi Tần Cảnh. Cô chỉ khe khẽ ‘à’ một tiếng cười xòa, không biết tiếp lời ra sao. Vì thế không khí lại im lặng một cách quái gở.

Sau đó, Tô Man lại hỏi: ‘Cô tìm Doãn Thiên Dã có việc gì không? Hay là tôi gọi anh ấy dậy nhé!’. Dứt lời cô ta định đứng dậy.

Tần Cảnh bị câu nói này làm tổn thương. Cô muốn gặp Doãn Thiên Dã còn phải cần thông qua một người phụ nữ khác đi gọi sao? Thân phận và quan hệ của họ hiện tại thật đúng là diệu kỳ.

“Không cần đâu.” Tần Cảnh đứng dậy đi ra ngoài, “Tôi chỉ thuận đường sang đây xem thử thôi, cũng không có việc gì quan trọng. Tôi còn có việc bận, đi trước đây!”.

Tô Man gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Cả đêm Tần Cảnh trằn trọc khó ngủ, thi thoảng suy nghĩ miên man, liên tưởng đến tình tiết trong phim, mừng tượng hình ảnh Tô Man quyến rũ Doãn Thiên Dã. Tuy ý nghĩ này thường xuất hiện nhưng cô không bút rứt. Nhớ đến hôm ấy, Doãn Thiên Dã ôm cô bày tỏ tình cảm, cô liền yên tâm một cách khó hiểu.

Cô không biết sức mạnh đó đến từ đâu, nhưng một lòng một dạ tin tưởng Doãn Thiên Dã sẽ không làm chuyện có lỗi với mình. Tuy nhiên hiện tại, cô vẫn chưa phải là bạn gái anh, anh có làm gì cũng không thể nói là có lỗi với cô được.

Tần Cảnh như chiếc bánh rán trên chảo, lăn lộn trên giường suốt đêm. Cô nghĩ nếu mình là bạn gái của Doãn Thiên Dã thì tốt quá, như vậy có rất nhiều chuyện trở thành danh chính ngôn thuận. Cô có thể cấm cô gái khác bước vào căn hộ của anh chứ đừng nói là dùng nhà tắm của anh. Cô có thể không cho anh thân mật với cô gái khác, còn có thể yêu cầu sau này anh không được đóng mấy cảnh hôn hít nữa. Đúng rồi, nếu gặp phải tình huống hôm nay, cô còn có thể chạy thẳng lên tầng, xô chân anh lên, lôi anh xuống giường. Có thể anh sẽ không hiểu chuyện gì, cô có thể dỗ dành anh, sau đó ôm anh ngoan ngoãn đi ngủ.

Ôi! Nếu cô là bạn gái của Doãn Thiên Dã thì tốt biết mấy.

Nội tâm Tần Cảnh xoay chuyển như dãi non lấp biển, một mình đỏ mặt vui mình giữa tấm chăn, đá ván giường kêu lộp cộp.

Thật ra thì cô luôn muốn được sống cùng anh, sự chần chừ trước đó không phải do không yêu, mà là không dám. Với quan hệ hiện tại của hai người, gia tộc thế giao, thanh mai trúc mã, người yêu cũ và rất nhiều thứ khác; nếu tình cảm giữa họ lại chấm dứt trong thất bại, gia tộc hai bên sẽ khó xử đến nhường nào. Bởi vậy cô mới bất an, mới thấp thỏm, mới do dự.

Nhưng bây giờ, cô thật sự muốn ở bên anh. Hay là bàn bạc với Doãn Thiên Dã, yêu đương trước đã, khoan hẵng nói cho gia đình, bao giờ thật sự muốn kết hôn thì đánh tiếng sau. Nếu đứt gánh giữa đường, vậy xem như chưa có gì xảy ra, cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của người lớn.

Tuy nhiên, vừa mới bày tỏ tấm lòng lại nói đến chuyện kết hôn nghiêm túc thì ngược quá đi mất. Với lại, đoán chừng sẽ dọa Doãn Cận Bã sợ cho mà xem.

Tôi chỉ muốn yêu đương thôi mà, sao lại phiền phức vậy chứ!

Tần Cảnh vui đầu trong chăn, bức bối gào thét. Định gọi cho Doãn Thiên Dã nhưng lại thương anh cực nhọc, không đành làm phiền anh. Không gọi thì lại tức tối một mình, lòng dạ rối bời không nơi chia sẻ. Vậy mà anh lại ngủ khò cơ đấy!

Tần Cảnh chưa một mối tình vắt vai mất ngủ trắng đêm vì bao cảm xúc đầy ắp trong lòng. May mà Long Kỳ và Tập Vi Lam đều có lịch trình nên hôm sau nghỉ quay. Tần Cảnh trằn trọc đến hừng sáng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng vẫn còn chuyện canh cánh trong lòng nên giấc ngủ của cô không tài nào yên ổn, mùi rười rượi sáng đã thức giấc. vén màn lên, nhìn ánh mặt trời chói chang của mùa hè, lòng Tần Cảnh bỗng sáng tỏ thông suốt, bóng ma đêm qua như đã hoàn toàn tiêu tan. Cô đã xác định, hôm nay phải đi tìm Doãn Thiên Dã nói rõ tất cả. Bởi vì không biết thời gian nghỉ ngơi và làm việc của anh, không biết lúc này anh đang làm việc hay ngủ bù nên cô quyết định gửi tin nhắn trước, hỏi anh hôm nay có thời gian gặp mặt không.

Tin nhắn vừa gửi đi, chỉ mười giây sau, điện thoại đã gọi đến. Cô thoáng chốc an lòng.

Giọng nói đã lâu chưa được nghe của Doãn Thiên Dã hình như trầm lắng, dịu dàng hơn trong ký ức nhiều: “Hai giờ chiều anh sẽ đến gặp biên kịch ở Thịnh Hạ, mất khoảng năm mươi phút. Sau đó chắc không có việc gì nữa đâu”.

Tần Cảnh nghiêm túc trả lời: “Ừ, vậy hơn ba giờ gặp ở Thịnh Hạ nhé!”.

Vừa dứt lời, bên kia đã truyền đến giọng nói trong trẻo của Tô Man: “Thiên Dã, bữa sáng xong rồi này”.

Tần Cảnh lặng thinh.

Hà, tối qua Tô Man không về nhà à?

Bên kia điện thoại, Doãn Thiên Dã cũng hơi khựng lại, giây sau mới khẽ gọi cô: “Tần Cảnh!”.

“Hà?”

“Đừng hiểu lầm anh được không?”

“Được.”

Cô không hề suy nghĩ, trả lời chắc như đinh đóng cột. Không biết tại sao giờ phút này, cô vô cùng tin tưởng anh, tin tưởng một cách an tâm và thấu hiểu.

Bên kia Doãn Thiên Dã cười khẽ nói: “Buổi chiều gặp”.

“Ừ, buổi chiều gặp.”

Đặt điện thoại xuống, tinh thần Tần Cảnh phấn chấn hẳn lên, đáng tiếc không có việc gì nghiêm túc để làm. Vì vậy cô nghe nhạc, quét dọn nhà cửa từ trong ra ngoài. Vừa quét dọn vừa suy nghĩ, hồi còn ở đây, Doãn Thiên Dã luôn đảm đương việc này. Ừ, quả nhiên là bắt Doãn Thiên Dã về đây vẫn tốt hơn. Trời nóng thì làm lao công, trời lạnh thì làm ấm giường. Tốt quá đi mất!

Bận cả buổi mới đến một rưỡi chiều, Tần Cảnh sửa soạn xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, vừa định bắt ti vi lại bị hình ảnh sốt dẻo trên màn ảnh khiến trái tim bàng hoàng thảng thốt. Đó là hình ảnh đôi nam nữ ôm nhau dưới ngọn đèn mờ tối trong bãi đỗ xe ngầm.

Tất cả như trở về thời điểm cô công khai tấm ảnh thân mật của Tập Vi Lam và An Nham. Có điều nam chính trong tấm ảnh đã đổi thành Doãn Thiên Dã, mà cô gái gần như để trần nửa người trong lòng anh chính là cô.

Tần Cảnh nhìn chằm chằm tấm hình ấy mà không sao tin nổi, lòng dần lạnh toát. Cảnh tượng Doãn Thiên Dã cài áo lót giúp cô thể mà bị camera giám sát quay được.

Hiện tại là lúc tin đồn của anh và Tô Man lan truyền sôi sục, chuyện này lại bị đưa ra ánh sáng, đoán chừng sẽ có ảnh hưởng tiêu cực rất lớn đây. Sớm biết vậy, ngày ấy cô không nên nhờ anh giúp đỡ.

Song, lời nói của người dẫn chương trình nhanh chóng loại bỏ đi nỗi niềm lo lắng của Tần Cảnh, vì tất cả nước đổ đều hắt lên người cô. Một chuỗi hình ảnh lần lượt xuất hiện trên màn hình, Tần Cảnh tự mình cởi áo, sau đó Doãn Thiên Dã kéo áo cô lại. Đoạn Doãn Thiên Dã cài áo lót giúp cô lại bị khéo léo cắt đi.

Kết hợp những hình ảnh không đâu vào đâu này với lời nói của người dẫn chương trình, người xem đã bị dắt mũi triệt để.

Đại khái Tần Cảnh làm truyền thông, bị tổ chuyên mục Chuyện ngôi sao đuôi cổ, gần như không có vị trí đứng trong ngành nữa. Gần đây, cô tham gia cuộc thi đạo diễn của Thịnh Hạ, bởi không đủ thực lực nên phải đi đường tắt ngõ sau, giờ hết thủ đoạn hạ lưu quyền rũ Doãn Thiên Dã. Nhưng con người ấy hoàn toàn không mấy may dao động trước sắc đẹp.

Đồng thời đưa tin Doãn Thiên Dã thật ra là người thừa kế của tập đoàn đầu sỏ trong giới. Vì hay tin này nên Tần Cảnh mới tìm mọi cách dụ dỗ anh, dâng hiến bản thân mình, nhưng không ngờ cảnh xấu xa đã bị camera quay lại

Tần Cảnh điềm tĩnh xem hết tin tức, trái lại không có cảm xúc gì. Kỳ lạ, hình như có người cố ý muốn vấy nước bẩn lên cô, nhưng lại muốn Doãn Thiên Dã được trong sạch. Thế nên hình ảnh Doãn Thiên Dã cài áo lót giúp cô mới không bị công khai, còn thân phận hiền hách của anh và tình cảnh “sa sút” gần đây của cô mới được tô vẽ rõ nét đến thế.

Dưới video, những dòng bình luận của cư dân mạng chạy dài không ngừng. Tất cả đều chĩa mũi dùi về phía Tần Cảnh, chửi mắng nào là cô phá hoại tình cảm người khác, nói rằng kiên quyết ủng hộ Tô Man.

Tần Cảnh cảm thấy rất bất đắc dĩ, càng khiến cô á khẩu hơn là có người còn đồn thổi cô thích làm kẻ thứ ba, nói lúc trước cô xen vào chuyện giữa An Nham và Tập Vi Lam, khiến họ phải giấu giếm giấu giếm mỗi tình lãng mạn để rồi buồn bã chia tay. Mà giờ đây cô lại chen chân vào cặp đôi hoàn hảo Doãn Thiên Dã và Tô Man, quả thật là không biết xấu hổ.

Tần Cảnh vuốt điện thoại di động, đoán chừng bây giờ Doãn Thiên Dã đã biết đến tin tức kia rồi. Trong tòa nhà Thịnh Hạ chỗ nào cũng có ti vi màn hình LCD to dùng chiếu tin tức giải trí, muốn không biết cũng khó.

Nhưng mà anh không gọi điện cho cô, cô gọi đến cũng không ai nghe máy. Chắc hẳn lúc này anh đang gặp biên kịch, đặt điện thoại ở chế độ im lặng rồi.

Tần Cảnh tắt ti vi, khó chịu ra cửa, lúc đến tầng hầm đỗ xe đã là hai rưỡi.

Vào thang máy, ti vi vẫn đang phát tin tức cô “xen ngang” tình yêu của Doãn Thiên Dã và Tô Man. Tần Cảnh ngẩn ngơ nhìn màn hình chăm chú, ánh mắt âm thầm

Quả nhiên có quá nhiều người trong giới bất mãn với cô. Vì thế chỉ cần có chút sơ suất, cô sẽ bị tô vẽ thành tác phẩm văn học châm biếm đầy khoa trương ngay. Dù tâm trạng cô tốt nhưng bị oan ức một cách khó hiểu thế này vẫn hơi khó chịu. Quan trọng nhất là cô luôn cố gắng phát triển sự nghiệp và cuộc đời theo con đường hoàn toàn mới cơ mà.

Cô không muốn mình trở thành một nữ đạo diễn mà lúc nào scandal cũng nóng sốt hơn cả chính tác phẩm của mình. Nhưng giờ đây, chuyện cô lo lắng nhất vẫn là Doãn Thiên Dã. Vì cô biết tính cách anh cũng như vậy, anh đã để ý đến việc gì thì sẽ không mong bị phá đám.

Vì thế, chắc chắn vụ tai tiếng này đã gây rắc rối không nhỏ cho anh, nhất là hiện giờ, khán giả đều gán ghép anh và Tô Man thành một cặp. Người mới ra mắt đã bị vướng phải tin đồn tình ái, chắc hẳn trong lòng Doãn Thiên Dã khó chịu lắm đây.

Tần Cảnh nhăn mày, sao giữa anh và cô lại đột ngột xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn thế? Hiếm hoi lắm mới hẹn gặp nhau được một buổi, nhưng chắc anh bận làm việc với bên đối ngoại để xử lý rắc rối rồi, không chừng anh đang đi cùng quản lý và mấy nhân viên khác nữa cũng nên. Thêm phần thời gian gấp rút, không biết có cơ hội nói vài lời đáy lòng với anh không nữa.

Tần Cảnh nghĩ đến hàng nghìn hàng vạn trường hợp, lúc hoàn hồn lại thì đã đến đại sảnh tầng một, còn bất giác đi đến cửa thang máy ngắm cảnh. Vị trí này trùng hợp có thể nhìn thấy cảnh tượng ngoài cửa kính, dòng người tuôn vào, bảo vệ của Thịnh Hạ không ngăn cản nổi.

Tần Cảnh kinh ngạc, nhiều phóng viên đến thế ư? Cũng phải, Tô Man là nghệ sĩ của Thịnh Hạ, Tần Cảnh lại đang tham gia cuộc thi đạo diễn của Thịnh Hạ, mà Khoa ngoại số mười ba cũng là tác phẩm của biên kịch Thịnh Hạ nổi. Trong khoảng thời gian này, Doãn Thiên Dã cũng thường xuyên chạy đến đây, đóng chốt chỗ này phỏng vấn nghệ sĩ và người có liên quan là dễ dàng nhất rồi.

Nghĩ ngợi một lát, Tần Cảnh quyết định tránh né trước, nếu không bị phóng viên bám riết không thể nào yên.

Vừa định quay người lại, đã nghe thấy trong đám nhà báo ôm cây đợi thỏ có người thét lên: “Doãn Thiên Dã kia”.

Lưng Tần Cảnh cứng đờ, liếc nhìn khắp đại sảnh theo phản xạ thì không thấy bóng dáng anh đâu. Nhưng nhìn lại lần nữa phát hiện anh đi từ ngoài vào, đám nhà báo thấy anh đều ồa lên nhốn nháo.

Trong cảnh ồn ào, Tần Cảnh không thể nghe rõ từng câu hỏi, nhưng nghĩ bằng đầu ngón chân cũng đoán được những câu đó chỉ quay quanh “Anh và Tô Man có quan hệ gì?”, “Có phải Tần Cảnh quyến rũ anh không?” ...

Bất chợt, có một phóng viên gào toáng lên: “Nghe nói trước đây, anh là khách quen của hộp đêm phải không?”.

Lòng Tần Cảnh thất lại, sững sờ lần nữa.

Bảo vệ, người quản lý và trợ lý vất vả che chắn cho Doãn Thiên Dã đi vào. Tuy hiện trường hỗn loạn và chật kín nhưng cô vẫn nhìn rõ gương mặt của Doãn Thiên Dã. Bởi vóc dáng anh quá cao, rất khó bị người ta che lấp.

Anh đeo mắt kính, khuôn mặt lạnh lùng sa sầm lại, đôi môi mỏng khẽ mím chặt. Cô biết, đây là biểu hiện mất kiên nhẫn của anh. Có điều anh thật sự đã thay đổi rất nhiều, không bốc đồng, không xù lông trước mặt công chúng.

Tần Cảnh đứng xa xa nhìn anh, cảm thấy hơi đau lòng cũng như áy náy một cách kỳ lạ. Tuy chuyện không phải do cô dựng lên, nhưng hoàn toàn không phải nghi ngờ, cô không những không giúp đỡ được gì cho sự nghiệp diễn viên của anh, ngược lại còn làm liên lụy tới anh nữa.

Trong sự che chở của nhân viên, Doãn Thiên Dã lặng thinh băng qua đám nhà báo, bước vào đại sảnh. Nhưng anh không nhìn thấy Tần Cảnh mà cùng với những người khác đi về phía thang máy lồng ghép.

Tần Cảnh không ngờ đến độ chạy đến gặp anh trước mặt cả đám phóng viên, thế là quyết định đi lên tầng bằng thang máy ngắm cảnh. Nhưng không ngờ, có một phóng viên tinh mắt, đột ngột chỉ về phía cô hét toáng: “Tần Cảnh! Tần Cảnh ở đó kia!”.

Tần Cảnh gần như quay người chạy thẳng về phía thang máy theo phản xạ, nhưng mấy phóng viên nhanh nhẹn tránh thoát bảo vệ, xông đến chỗ cô. Mà hôm nay cô lại cố ý trang điểm xinh đẹp, còn mang giày cao gót nữa chứ. Kết quả khi định tránh né đám phóng viên, chân cô lão đảo treo nghiêng, cả người va vào bình hoa trang trí khiến nó đổ ập đến bề cả cảnh treo tường.

Tiếng loảng xoảng tan tành gần như vang vọng cả đại sảnh. Mắt kính bị thủng một lỗ to, nước bể ào ào đổ xuống. Trong tích tắc, nước bể màu xanh lam, rong biển xanh lục, sỏi đen và cá cảnh nhiệt đới đủ mọi màu sắc xối thẳng xuống đầu Tần Cảnh.

Chỉ trong vài giây, toàn thân Tần Cảnh ướt đẫm, mùi nước khử trùng và mùi cá tanh tươi trộn lẫn trên người cô khiến người ta muốn nôn mửa. Nhưng bây giờ, điều khiến cô rối rắm hơn cả là hy vọng nhóm Doãn Thiên Dã đã vào thang máy rồi.

Cô không muốn lâu ngày gặp lại, anh thì rục rờ choáng ngợp, cô lại lời thôi léch thếch thế này. Trong thoáng chốc, Tần Cảnh vừa xấu hổ vừa bối rối, đỏ mặt đến mức hận không thể đập thổ cho xong.

Nhưng đám phóng viên vẫn không buông tha cho cô, thấy cảnh tượng này càng lũ lượt tiến đến. Bảo vệ cũng vội vã chạy tới ngăn cản đám phóng viên len lỏi như nê-mô. Không ít người giẫm phải rêu bị trượt ngã. Sàn nhà chảy nước lênh láng, mấy chú cá nhỏ giãy đành đạch. Bỗng chốc, đại sảnh công ty hỗn loạn trăm bề.

Đám nhà báo thấy Tần Cảnh ướt như chuột lột, mái tóc rối bời bết dính vào mặt, trên đầu và quần áo dính đầy rêu xanh và sỏi đá thì càng háng hái chụp ảnh, hỏi không ngớt miệng.

“Cô Tần đã xem tin tức hôm nay chưa?”

“Có hình ảnh làm bằng chứng, cô không thể chối cãi được đâu nhì?”

“Nghe nói sau khi xen vào mối quan hệ giữa An Nham và Tập Vi Lam, cô lại tiếp tục phá hoại Doãn Thiên Dã và Tô Man đúng không?”

“Các người đã đủ chưa?” Một tiếng quát truyền đến từ bên ngoài đám người.

Âm thanh vô cùng quen thuộc.

Mắt Tần Cảnh cay xè, vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn người đang tiến đến.

Đám nhà báo lập tức chuyển dời mục tiêu như ong vỡ tổ: “Xin hỏi anh Doãn Thiên Dã và cô Tần Cảnh có mối quan hệ thế nào? Vậy tin đồn với Tô Man rốt cuộc là thật hay giả?”.

Tần Cảnh không cần soi gương cũng có thể tưởng tượng ra bộ dạng nhếch nhác hiện giờ của mình. Mũi cô nghèn nghẹn, giờ đây chỉ có một ý nghĩ: Trốn thôi!

Thừa dịp tất cả đều tập trung chú ý vào anh, cô cố gắng gạt đám người chạy về phía thang máy ngắm cảnh gần đó. Nhưng đám nhà báo đâu dễ buông tay như vậy.

Trong nháy mắt cô chạy vào thang máy, bả vai bị một gã nhà báo tóm chặt: “Doãn Thiên Dã đến đây giải vây cho cô, lẽ nào cô Tần Cảnh không muốn nói gì sao?”.

Những nhà báo còn lại cũng nhào lên, vây chặt lấy cô như một đám ma cà rồng.

Tần Cảnh không hề có sức chống trả, người cũng không đứng vững, bị vô số cánh tay cứ thế kéo khỏi thang máy như phim kinh dị. Những câu hỏi loạn xạ nổ tung bên tai cô:

“Trong hình còi mờ như thế, sao bây giờ lại dè dặt quá vậy?”

“Cô Tần còn từng còi áo trước mặt người khác sao...”

Lời còn chưa dứt đã vang lên tiếng hét thảm thiết. Trong nháy mắt ấy, tất cả đôi tay đang bám chặt lấy người Tần Cảnh đột ngột buông ra. Tần Cảnh đang giẫy dụa dưới tác dụng của lực quán tính loạng choạng bổ nhào vào thang máy, suýt nữa đụng vào cửa kính.

Hiện trường tĩnh lặng như tờ, ngay cả đèn flash cũng ngừng lóe sáng.

Tần Cảnh kinh ngạc quay đầu lại liền thấy gã phóng viên kia ôm khốe miệng đầm đìa máu, đầu đón cuộn tròn trên mặt đất. Mà Doãn Thiên Dã mới đánh người xong vẫn chưa hả giận, lại đá gã một cú.

Quản lý khiếp sợ liều mạng xông đến, cản Doãn Thiên Dã lại, khề nói: “Không thể đánh phóng viên!”.

Tiêu Tiêu cũng vội vàng gọi mấy phóng viên đi chung kéo gã kia ra.

Trong bầu không khí lạnh im ỉm cái chết, Doãn Thiên Dã chậm rãi quay đầu nhìn vào thang máy, Tần Cảnh vừa bắn vừa rói, cuống quýt cúi đầu, hận không thể hóa thành tro bụi. Cô trốn trong góc thang máy, rất muốn bảo anh đừng đến đây nhưng không sao thốt nên lời, chỉ có thể để mặc tiếng bước chân trầm ổn và kiên định của anh nện vào đáy lòng cô như búa tạ.

Anh đứng trước mặt cô, hơi cúi đầu, ánh mắt sâu lắng. Anh giơ tay lên, nghiêm túc và tao nhã muốn gỡ bỏ những thứ dơ bẩn trên mặt cô.

Tần Cảnh không còn chỗ thoái lui, vội quay mặt đi, vừa quỳnh vừa sợ, khề nói: “Đừng như vậy!”.

Xung quanh đều là phóng viên, không thể làm vậy được đâu.

“Đừng thế nào?” Giọng anh khá lạnh lẽo.

Một giây sau, anh tiến lên một bước, nắm lấy tay cô, kéo cô vào lòng trước mặt tất cả mọi người. Tần Cảnh sùng sốt, định đẩy anh ra nhưng không kịp. Không gian thủy tinh bé nhỏ chói lóa ánh đèn flash, nhân viên và đám phóng viên lao đến như thủy triều.

“Ý của anh là chuyện giữa anh và Tần Cảnh mới là thật sao?”

“Vậy quan hệ với Tô Man là thế nào?”

“Là Tần Cảnh xen vào mới thay lòng đổi dạ hay mối quan hệ với Tô Man trước kia là giả?”

Trong góc, Doãn Thiên Dã đưa lưng về phía mọi người, chỉ tập trung hết sức làm một chuyện, đó là ôm chặt lấy Tần Cảnh. Anh không nói lời nào, chỉ cúi đầu thật sâu, cảm đặt lên gương mặt ướt nhem bản thiêu của cô, khốe môi mang nét cười nhân nhật.

Tần Cảnh biết không thể nào tránh khỏi, mà giờ khắc này cô cũng không muốn trốn tránh nữa. Trong thang máy chật chội ồn ào, có Doãn Thiên Dã che chắn cho cô, có lồng ngực của anh như cảng tránh gió trước bão táp cuồng phong, ấm áp và an toàn nhất thế giới này.

Khi ánh đèn chói lóa lóe trên đầu vai anh, thế giới như thể chìm vào bọt nước trắng xóa. Tần Cảnh chớp mắt, giọt lệ bất chợt dâng trào. Cô dịu dàng đưa tay lên ôm lấy eo anh, nghẹn ngào nói: “Thiên Dã, em không sao, thật ra thì anh không cần làm vậy?”.

Anh nhìn đắm đắm vào giọt nước mắt chảy đến khốe môi cô, vừa yêu thương vừa đau lòng, thế là cúi đầu thấp hơn, chớp mũi khề chạm vào nhau, giọng

nói trêu miên: “Anh nghĩ rằng em đã nghĩ thông suốt rồi, nên mới đến đây để cho anh đáp án của em. Không ngờ lại bị đám chó săn này quấy nhiễu. Anh đã chờ lâu như thế, bây giờ em mới chịu đến. Bất kể em muốn nói gì, yêu anh hay không yêu anh thì anh... Nhưng lần này thì hay rồi, cả thế giới đều biết em thuộc về anh. Em có muốn chối cãi cũng không được nữa đâu”.

Giọng nói của anh trầm lắng mà mạch lạc, êm tai cực kỳ, chỉ nhẹ nhàng như thế đã có thể che chắn Tần Cảnh khỏi đám phóng viên và nhân viên ồn ào huyên náo phía sau. Tần Cảnh vừa khóc vừa cười, véo nhẹ anh một cái. Cô vùi đầu vào cổ anh, nói khẽ: “Em xin lỗi”.

“Nếu là chuyện scandal thì đó không phải lỗi của em. Nếu là chuyện khiến anh chờ bao lâu như thế thì em phải đền bù thỏa đáng cho anh đấy!” Hình như anh đã xem đây là công viên bí mật của riêng họ thì phải, lúc nói chuyện không hề đoái hoài gì đến tiếng huyên náo phía sau.

Khó khăn lắm người quản lý và vệ sĩ mới lời được đám nhà báo ra khỏi thang máy, chỉ để lại hai người họ ôm nhau từ từ đi lên. Thang máy đến tầng mười sáu, Doãn Thiên Dã dẫn Tần Cảnh đến văn phòng của Tô Man, vừa bước vào đã hỏi: “Chỗ em có phòng tắm không?”.

Lúc ấy, Tô Man và trợ lý đang chọn trang phục, nhìn thấy Doãn Thiên Dã lời Tần Cảnh ướt nhẹp còn bốc mùi tanh hôi xông vào, nhất thời không hiểu ra sao, ấp úng chỉ về phía tay phải, hỏi: “Tần Cảnh bị sao thế?”.

Doãn Thiên Dã thần nhiên nói: “Va phải bể cá, cần giúp cô ấy sửa soạn lại một chút”.

“Ồ, được.” Tô Man vội đặt quần áo xuống, dẫn Tần Cảnh đến phòng tắm.

Cô ấy vốn định đi vào giúp Tần Cảnh, không ngờ Doãn Thiên Dã cũng đi vào. Nói chính xác là sau khi anh kéo Tần Cảnh đang ngơ ngẩn vào phòng tắm liền đẩy Tô Man ra ngoài, khóa cửa lại.

Tô Man đứng lạng trước cửa, không biết phải làm sao, trong lòng vô cùng hụt hẫng. Trợ lý đi đến, nhỏ giọng thốt lời kinh ngạc: “Sáng nay, lúc nhìn thấy tấm ảnh coi áo kia tôi còn thắc mắc đấy. Nhưng giờ nhìn họ chẳng hề kiêng kị, lẽ nào họ thật sự là người yêu sao?”.

Tô Man không lên tiếng, sắc mặt không tốt lắm, tiếp tục trở lại chọn quần áo nhưng không còn tâm trạng hứng khởi như khi nãy nữa.

Mà trong phòng tắm, Tần Cảnh cũng muôn vàn bất an. Doãn Thiên Dã khóa cửa chẳng mấy may do dự như vậy khiến cô sinh lòng cảnh giác. Anh không cho người khác vào nhưng anh lại ở đây. Anh làm vậy là sao chứ? Người cô vừa hỏi vừa bản, đương nhiên phải tắm rửa, mà anh cứ đứng lì ở đây thì biết làm thế nào?

Ban đầu, Tần Cảnh đã bị anh đặt vào bồn tắm, giờ phút này tro tro đứng yên, nếu cô muốn chạy, anh sẽ tóm cô lại mà không hề tốn chút sức lực. Thôi miễn vụ giãy giụa không cần thiết này đi!

Tần Cảnh đang đấu tranh nội tâm kịch liệt, nhưng Doãn Thiên Dã lại bình thản ngồi bên cạnh bồn tắm, ngón tay thon dài thử nước vòi sen, chuyên tâm chỉnh nước nóng.

Tần Cảnh thấy anh vẫn chậm chậm không lên tiếng, mà thoát đỏ thoát trắng, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Này, Doãn Thiên Dã, em tự tắm được rồi, anh chạy vào đây làm gì? Bên ngoài... Bên ngoài còn có người đấy!”.

“Yên tâm, anh khóa cửa rồi.” Anh bốn cột nhìn cô.

Tần Cảnh nổi điên: “Người khiến em không yên tâm chính là anh đấy!”.

Anh ngẩng đầu, nét cười đọng đầy trong mắt: “Tại sao không yên tâm?”, nói xong vẫy vò hoa sen về phía cô.

“Aaaa!” Tần Cảnh bị xối nước liền thét lên theo phản xạ.

Doãn Thiên Dã cũng đứng trong bồn tắm, thừa dịp cô lau nước trên mặt, một tay anh đã vòng qua em cô, vòi sen trong tay kia vẫn gí vào cổ cô. Dòng nước ấm áp tinh khiết chảy xuống theo thân thể Tần Cảnh.

Vừa nãy đi qua giếng trời bị gió thổi hơi lạnh, hiện giờ được Doãn Thiên Dã và dòng nước ấm bao quanh, thân thể cô ấm áp như muốn tan chảy.

Doãn Thiên Dã cười thật khẽ: “Em hét lên như thế, có biết người bên ngoài cho rằng chúng ta đang làm gì không?”.

Tần Cảnh lại xấu hổ muốn đẩy anh ra, không ngờ vừa dùng sức, chân đã bị trượt, bèn cuống cuống ôm lấy anh. Nhưng anh rất gian xảo, rõ ràng là đứng rất vững lại dứt khoát theo đà ôm cô ngã xuống, đè cô trong bồn tắm.

Một giây sau, môi anh đã đặt lên môi cô. Không hôn phớt như lần trước, lúc này đây, anh bá đạo và nồng nhiệt khác thường, như thể cảm xúc bị đè nén bấy lâu cuối cùng đã bộc phát.

Cô bất ngờ chưa kịp đề phòng, bờ môi đã bị anh lấp kín. Vòi hoa sen kẹp giữa vai họ, dòng nước ấm róc rách thấm vào cơ thể hai người, như kéo dán dính chặt thân thể họ lại với nhau.

Tần Cảnh khó thở, tiếng tim đập nổ tung bên tai như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Một khoảnh khắc nào đó, cô cuống đến mức toàn thân căng thẳng, nhưng không muốn đẩy anh ra.

Giờ phút này, nằm trong bồn nước ấm, mực nước từ từ dâng lên, cả người cô dần thả lỏng. Doãn Thiên Dã đề trên người cô, nụ hôn thăm thiết khiến cô không ngăn được từng cơn run rẩy.

Hai người chỉ cách nhau một màn nước mỏng manh, nhiệt độ trên người Doãn Thiên Dã vừa nóng bỏng vừa dịu dàng, dần dần Tần Cảnh mất đi năng lực suy nghĩ. Cô vô thức ôm lấy cổ anh, phối hợp nhẹ nhàng.

Nếu thời gian dừng lại vào khoảnh khắc này thì tốt biết mấy!

Nhưng Tần Cảnh vốn đang hoàn toàn ngây ngất trong thế giới màu hồng đột nhiên cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể anh có sự thay đổi. Cô kinh hoàng đẩy anh ra: “Doãn Thiên Dã, anh đừng kích động!”.

Doãn Thiên Dã nhóm người dậy, khẽ cắn môi, nhìn cô như chưa thỏa mãn. Đương nhiên anh biết phản ứng đột ngột của cô là sao, nhưng không hề lúng túng, khẽ cười nói: “Em nghĩ tiếp theo anh sẽ làm gì?”.

Lần này, đến lượt Tần Cảnh đỏ mặt, cô cử động không được, mà bất động cũng không xong, nhắc nhở anh thì khổ mà không nhắc nhở anh cũng chết. Anh đang cố ý trêu cô sao?

Anh mắt anh vẫn dịu dàng phủ kín gương mặt cô. Giờ phút này, mái tóc đen của cô như đóa hoa sen nở rộ trong nước, tôn lên khuôn mặt trắng nõn ửng hồng vô cùng quyến rũ. Tiếp tục như vậy, chắc hẳn hôm nay sẽ xảy ra chuyện cho mà xem.

Anh bỗng ngồi dậy, kéo cô đứng lên theo, cười một tiếng như tự giễu: “Ồ nơi vừa xa lạ vừa bản thủ này sao?”.

Tần Cảnh ngồi dậy, tim đập vẫn còn cuồng loạn vì nụ hôn vừa rồi, ngoài mặt giả vờ ngạc nhiên hoàn cảnh xung quanh, rõ ràng nơi đây rất sạch sẽ cơ mà. Nhưng câu này cô chỉ để trong lòng, nói ra sẽ xảy ra chuyện mất.

Doãn Thiên Dã ngồi đối diện cô, một tay cầm vòi sen, một tay giúp cô rửa những chỗ bẩn trên người.

Mặt Tần Cảnh đỏ gay như muốn rỉ ra máu, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc cho anh làm. Cô quan sát ngón tay thon dài của anh, thầm nghĩ “Thật là đẹp!”. Hơn nữa, rõ ràng là động tác gạt râu nhưng lại nghiêm túc và lãng mạn tựa như đánh đàn piano.

Tay anh lướt đến chiếc cổ mịn màng của cô theo dòng nước ấm, vừa nghiêm chỉnh tẩy rửa vừa bình thản hỏi: “Em không có chuyện gì muốn hỏi anh sao?”.

Nếu là hôm qua, Tần Cảnh sẽ hỏi chuyện của Tô Man, nhưng sáng nay, cô đã tỉnh táo suy nghĩ lại. Sau khi phân tích suy luận, trong lòng đại khái đã thông suốt. Cộng thêm những chuyện xảy ra khi nãy, hành động bảo vệ trong thang máy và khóa cửa phòng tắm của anh, cô đã hiểu rõ trong lòng anh chỉ có cô, chỉ có một mình cô mà thôi.

Thế nên cô khẽ mỉm cười: “Không có gì muốn hỏi cả”.

Anh vốn đang gỡ đồng rong biển trên xương quai xanh của anh, nghe như vậy liền ngược đối mắt sâu thẳm và tĩnh lặng, hỏi: “Vậy em không có chuyện gì muốn nói với anh à?”.

Dĩ nhiên Tần Cảnh biết tổng ý của anh, mặt ửng hồng nhìn thẳng vào mắt anh, nhỏ giọng hỏi: “Ừ, anh còn cần bạn gái không?”.

Không đợi anh trả lời đã kháng khái nói: “Em cảm thấy sau khi anh gia nhập giới giải trí sẽ vướng phải rất nhiều scandal. Nếu có bạn gái, chắc chắn sẽ giảm bớt được mấy vụ tai tiếng tình cảm. Như vậy sẽ giúp đỡ anh xây dựng hình tượng chung thủy tốt đẹp. Em hy sinh bản thân nghĩ cho anh thôi”.

Doãn Thiên Dã chau mày, bị lời nói không biết xấu hổ này của cô kích thích cùng cực. Anh vốn mong đợi được nghe cô nói lời ngọt ngào yêu thương gì đó, tối thiểu một câu “Em yêu anh” thôi cũng được. Quả nhiên cô không nói được lời hay ho gì.

Tuy nhiên, dù anh xụ mặt nhưng đáy mắt tràn ngập nét cười, không làm sao ầm giấu được.

“Em đã thành tâm thành ý suy tính vì anh, vậy anh cũng tốt bụng miễn cưỡng đồng ý thôi.”

Tần Cảnh chợt cảm thấy ảm áp, nhào vào lòng anh, cười khanh khách ngốc nghếch.

Doãn Thiên Dã khẽ vào đầu cô, mỉm cười tiếp tục tẩy rửa râu bám trên lưng cô.

Tần Cảnh cười giữa chừng thì bỗng nhớ đến việc nghiệm chỉnh, vội hỏi: “Nhưng phía nhà báo phải làm sao? Chuyện vừa xảy ra trong thang máy chắc chắn sẽ bị giật tít rồi”.

Doãn Thiên Dã cong môi, rất ngông cuồng: “Lúc trước, anh dọn khỏi nhà em vì không muốn chuyện chúng ta bị bôi móc làm ảnh hưởng đến em. Bây giờ đã công khai rồi thì cần làm gì cứ làm thôi. Bọn họ có giật tít thế nào cũng chỉ đến thế. Chúng ta vui vẻ là được”.

Tần Cảnh kinh ngạc, có chút xấu hổ, trước kia cô cho rằng Doãn Thiên Dã chuyển đi là vì suy nghĩ cho sự nghiệp của anh, không ngờ là vì cô. “Vậy, thế này có ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh...”

“Không sao cả”, anh vuốt ve khuôn mặt cô, “Anh vốn đã quyết định hoàn thành mấy hợp đồng hiện tại sẽ rút lui”. Anh thoáng ngừng lại, nhìn sâu vào mắt

cô, cố chấp và kiên định “Anh đã quyết định tiếp quản Doãn Thị”.

Tần Cảnh thẳng thốt, chuyển biến này nhanh quá, cô không biết nên vui hay buồn: “Hả, không phải anh thích đóng phim sao?”.

“Con người không thể cứ luôn sống theo ý thích của mình được” Bỗng nhiên anh trở nên vô cùng chín chắn và thận trọng. “Hơn nữa, thừa kế sự nghiệp của ba anh, sau này chuyển giao cho con của Doãn Thiên Dã, nghĩ thế cũng thấy rất mỹ mãn. Nếu vậy, sau này, nhà ta sẽ hạnh phúc hơn. Anh thích thế. Dù sao sống trong giới showbiz, người nhà phải chịu đựng áp lực và đau khổ rất nhiều.”

Anh nhìn cô, nơi đáy mắt dịu dàng vô ngần. Lòng Tần Cảnh lập tức bị cảm xúc ám áp, ngọt ngào này lấp đầy, cảm động đến gần như rơi lệ

Anh đã bắt đầu dự tính cho tương lai của họ rồi cơ đấy. Anh đã hy sinh và thay đổi nhiều như thế vì cô, hạnh phúc hơn chính là anh cam tâm tình nguyện, thế là đã ngọt ngào lắm rồi.

Hóa ra cảm giác được người ta yêu chiều lại tốt đẹp đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Type: P.anh

Lúc rời khỏi phòng tắm, hai người ướt nhẹp từ đầu đến chân, mà môi Tần Cảnh còn hơi sưng đỏ. Đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra rốt cuộc hai người họ vừa làm gì. Vì thế Tô Man im lặng hồi lâu, không nói một lời.

Tần Cảnh ngại lên tiếng, vẫn là Doãn Thiên Dã nói với Tô Man: “Tôi đến văn phòng của Long Kỳ mượn vài bộ đồ. Về phần Tần Cảnh, phiền em xử lý giúp”.

Tô Man gật đầu, Doãn Thiên Dã liền bỏ đi. Sắc mặt cô ta hơi tái, lúng túng chỉ vào giá quần áo bên cạnh: “Hay là cô tự chọn đi, tôi không biết cô thích kiểu gì”.

“Ừm, cảm ơn.”

Tần Cảnh vén mái tóc ẩm ướt ra sau tai, đi đến chọn quần áo. Trợ lý của Tô Man không nhận ra sự khác thường, vừa nhiệt tình góp ý cho Tần Cảnh vừa thăm dò tin tức: “À, chị thật sự là bạn gái của anh Doãn ạ?”.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra trong phòng tắm, Tần Cảnh gật đầu: “Ừ”.

Trợ lý trầm trồ, hỏi tiếp: “Vậy bình thường, anh ấy ở bên cạnh chị cũng ra vẻ lạnh lùng như hiện tại sao?”.

Tần Cảnh nhớ đến mọi vẻ mặt khi câu tiết của Doãn Thiên Dã, lắc đầu: “Hoàn toàn ngược lại mới đúng”.

Trợ lý mơ mộng: “Oà, người ta thường nói con người luôn có hai mặt, xa lạ và thân thiết. Thật muốn nhìn bộ mặt khi ở bên cạnh người thân của anh Doãn. Chị hạnh phúc quá đi mất”.

Tần Cảnh: “...”.

Fan cuồng của Doãn Thiên Dã ơi, cô có muốn đổi việc với Tiêu Tiêu không?

Tần Cảnh chọn chiếc áo dệt kim sắc sỡ và quần jeans rồi vào phòng tắm thay đồ. Lúc ra ngoài, trợ lý kia đã đi mất, chỉ có mình Tô Man sắc mặt ảm đạm ngồi bên cạnh bàn tròn bằng kính.

Doãn Thiên Dã vẫn chưa trở lại, Tần Cảnh dứt khoát đi đến ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc nước lọc.

Tô Man suy đoán, nếu Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đã xác định mối quan hệ, vậy xem chừng rất nhiều chuyện đã rõ ràng rồi. Cô ta không khỏi thấp thòm bất an, cho rằng Tần Cảnh muốn tìm cô ta nói gì đó nên vẫn ra về trấn định chờ đợi. Không ngờ Tần Cảnh chỉ đi tắm uống nước, không có ý mở miệng.

Cô ta thêm phần lo lắng, một lúc lâu mới xấu hổ nói: “Thật ra lúc trước, phóng viên chụp được ảnh tôi đến căn hộ của Thiên Dã là vì tôi nói dối mình bị đau bụng, muốn mượn nhà vệ sinh của anh ấy. Dĩ nhiên tôi chính là người gọi phóng viên đến chờ sẵn”.

Tần Cảnh vẫn hờ hững uống nước, không tiếp lời.

Tô Man nhắm mắt lại, nói: “Thật ra hôm ấy, Thiên Dã không hề biết chuyện nhà tắm. Bởi vì tôi định rời đi thì thấy cô đang tắm ngoài trời mới tạm thời chạy vào phòng tắm...”.

Tần Cảnh nhếch môi, khẽ nhíu mày: “Sau đó về nhà tôi mới tỉnh táo lại. Bình thường, Doãn Thiên Dã sẽ không dùng chung phòng tắm với người khác”. Dĩ nhiên ngoại trừ tôi, Tần Cảnh thầm nói trong lòng. “Vì thế, xưa nay anh ấy không đưa phụ nữ về nhà, càng không cho ngủ lại. Hơn nữa...”, Tần Cảnh nhìn Tô Man, “Cho dù tôi không đoán ra, Thiên Dã cũng sẽ giải thích.

Khi này ở trong phòng tắm, Doãn Thiên Dã hỏi cô có gì muốn hỏi không là ý này. Nếu cô nghi ngờ, anh sẽ giải thích. Nhưng may mắn là cái đầu đất của cô đã tỉnh táo, cô chỉ cần tin tưởng anh là đủ, tất cả nghi ngờ đều giải quyết dễ dàng.

“Phải, anh ấy nhất định sẽ giải thích.” Tô Man cười chua chát, vừa ghen tỵ vừa đau buồn, “Thế nên anh ấy nhất định sẽ điều tra người đã công khai đăng tải ảnh cô cời áo, nhất định sẽ bảo vệ cô”.

Ngón tay Tần Cảnh nhẹ nhàng gõ thành cốc thủy tinh, giọng nói bình thản và tỉnh táo: “Cô sợ anh ấy điều tra ra người khởi xướng là cô sao?”.

Tô Man kinh sợ: “Cô...”.

“Đâu khó đoán chứ! Chuyện đó đã lâu mà giờ mới bị phanh phui ra, chứng tỏ không phải là nhà báo. Địa điểm là tầng hầm đỗ xe, bộ phận camera giám sát có hợp đồng bí mật nên chỉ có thể là một người nào đó ở Thịnh Hạ tận mắt nhìn thấy rồi đi tìm đoạn băng ghi hình mà thôi. Đoạn video công bố lại cắt bỏ phần quan trọng là Doãn Thiên Dã kéo lại áo giúp tôi. Đầu giáo chìa vào tôi nhưng lại bảo vệ Doãn Thiên Dã, từ đó suy ra chỉ có cô là đáng nghi nhất.”

Sắc mặt Tô Man trắng bệch, kinh ngạc trong chớp lát, cuối cùng tâm phục khẩu phục, cười chán nản: “Haizz, tôi rất xấu xí đúng không, làm nhiều việc tự tôi còn cảm thấy trơ trẽn như vậy mà lại vô tình thúc đẩy hai người đến gần nhau hơn. Không ngờ cô lại tin tưởng anh ấy đến thế, xảy ra bao nhiêu việc còn hiện ngang đến tìm anh ấy. Là tôi coi thường cô rồi”.

Tần Cảnh cúi đầu mỉm cười: “Thật ra thì cũng có lúc tôi hoài nghi mà! Có điều cảm thấy không giải thích rõ, không hỏi cho rõ, cứ tiếp tục nghi ngờ rồi bỏ qua như vậy có phải là quá đáng tiếc cho cuộc tình này không. Vì vậy, dù thế nào cũng phải đối mặt hỏi cho rõ. Dĩ nhiên lúc lòng thông suốt sẽ thấu hiểu cho nhau, khi gặp mặt sẽ một lòng một dạ tin tưởng đối phương thôi. Thật là kỳ lạ nhỉ?”.

“Hôm ấy, thấy hai người thân mật ở bãi đỗ xe, tôi...” Tô Man nhíu chặt mày, đau khổ nhắm mắt, không nói lời tiếp theo.

Tần Cảnh thấy thế liền xấu hổ thở dài: “Chuyện này tôi cũng có lỗi, một tháng sau tôi mới giúp cô chuyển danh thiếp cho Doãn Thiên Dã”.

“Sớm hay muộn đều vậy mà thôi.” Về mặt Tô Man cô đơn không sao tả xiết, “Anh ấy vẫn không liên lạc với tôi, đến tận khi tôi nghe nói nam chính của Khoa ngoại số mười ba chính là anh ấy, mà biên kịch trùng hợp là bạn của tôi, cho nên... Không ngờ sau khi về nước, lần gặp mặt đầu tiên lại là ở phim trường”.

Điều này khiến lòng Tần Cảnh rối bời, vừa kiêu ngạo vừa buồn bã, vừa hạnh phúc vừa hổ thẹn. Đắn đo chớp lát, rốt cuộc Tần Cảnh mới hỏi Tô Man chuyện đĩa ghi hình Turandot và dòng chữ “Ti amo” sau tấm ảnh.

Nhớ lại chuyện cũ, Tô Man cười thê lương: “Hồi đó kịch, tôi và Thiên Dã chỉ là anh em tốt thôi. Nhưng sau này, tôi lại thích anh ấy, muốn làm bạn gái của anh ấy. Khó cực theo đuổi rất lâu, còn tự cho là lãng mạn vận dụng sức mạnh dư luận của mọi người xung quanh, khiến cả trường học, thậm chí là cả giới du học sinh Trung Quốc lâm tường tôi và anh ấy là một đôi. Tôi cứ nghĩ cách thức oanh liệt này sẽ khiến anh ấy cảm động, không ngờ lại khiến anh ấy thôi học giữa chừng.

Anh ấy là người chấp nhất, cầu toàn, nhưng tôi vẫn không rõ đạo lý này. Haizz, cắt đứt liên lạc nhiều năm, bây giờ bắt đầu làm bạn trở lại, vất vả lắm mới níu kéo được chút tình bạn xưa cũ, đến khi anh ấy phát hiện ra tôi làm việc này thì cả đời cũng đừng mong là bạn bè gì nữa hết”.

Tô Man cúi đầu, nước mắt rơi lã chã: “Sao tôi lại trở thành kẻ xấu xa thế chứ?”.

Tần Cảnh nhìn chằm chằm vào bà vai run rẩy vì khóc của Tô Man, bỗng nghĩ đến đêm đó, cô tự ôm lấy mình, ngồi trong phòng vệ sinh rơi lệ, xấu hổ và tuyệt vọng, tự hỏi bản thân sao mình lại đột nhiên trở nên xấu xí như vậy.

“Bởi vì yêu anh ấy nên có lòng riêng thôi.” Tần Cảnh lẩm bẩm.

Tô Man bất chợt ngẩng đầu nhìn cô, lại thấy Tần Cảnh nở nụ cười hiền hòa: “Thật ra thì đây là chuyện rất bình thường, không phải sao?”.

Tô Man khẽ giạt mình, cảm giác tỉnh ngộ và nhẹ nhõm ủa đến. Hồi lâu sau, cô ta lúng túng quay đầu đi nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, cố gắng chớp mắt xua đi giọt lệ nơi khóe mi.

Tuy hai người đã thẳng thắn nói chuyện, nhưng dù sao cũng yêu cùng một người đàn ông nên chuyện lúng túng khó xử là không thể tránh khỏi. Bất kể thế nào, sau này vẫn ít gặp mặt nhau, hai bên nước sông không phạm nước giếng thì hơn.

Tần Cảnh nghĩ thế liền bình thản đi đến văn phòng Long Kỳ. Nhưng cô không thấy Doãn Thiên Dã đâu cả, ngược lại chỉ có Long Kỳ đang mải mê chơi game thôi.

Tần Cảnh hết biết nói sao. “Vất vả lắm mới có một ngày nghỉ, thế mà không chịu dưỡng sức lại chạy đến văn phòng chơi game thế này? Quản lý của anh quản anh kiểu gì vậy hả?”

Đứt lời liền thấy một người đàn ông bị thảm ngã đầu lên từ góc phòng, tỏa ra không khí u ám cùng cực. Đó không phải là quản lý của Long Kỳ thì là ai?

“Cậu ta nói muốn ngủ, hủy bỏ hết lịch trình, kết quả...” Anh quản lý nước mắt rung rung, “Tôi không nên tin tưởng cậu ta mà”.

Tần Cảnh cạn lời.

“Đúng rồi, không phải Doãn Thiên Dã đến chỗ anh mượn quần áo sao?” Tần Cảnh nhìn đáo dác, “Sao không thấy bóng dáng đâu hết vậy?”.

Long Kỳ ngừng chơi game, ngược mắt liếc nhìn cô, cười vô cùng hăng hái: “Anh ấy đi tổ chức họp báo rồi, chắc là vì chuyện của cô đấy. Ôi, hóa ra ngoài đời thật sự có người đàn ông lãng mạn và có trách nhiệm hết như phim truyền hình vậy”.

Tần Cảnh sững sờ.

Anh quản lý bên cạnh nổi nóng, bật dậy chỉ vào Long Kỳ: “Giọng điệu hâm mộ của cậu là sao? Cậu mà dám học theo cậu ta tự hủy hoại tiền đồ thì tôi sẽ đuổi giết cậu đến tận chân trời góc biển đấy!”.

Long Kỳ xua tay với anh ấy, nở nụ cười khàng khái và rạng rỡ như cậu thiếu niên: “Đừng kích động, đừng kích động!”.

Dù Tần Cảnh kinh ngạc nhưng cũng biết một khi Doãn Thiên Dã đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi. Và lại, cảm giác cứ giao hết cho anh như thế cũng rất tuyệt mà. Cô dứt khoát điếm tỉnh ngồi xuống, yên tâm chờ trận phong ba này kết thúc.

Long Kỳ vốn tưởng rằng Tần Cảnh sẽ hỏi anh địa điểm ở đâu, sau đó bất chấp mọi thứ chạy đến ngăn cản Doãn Thiên Dã, trình diễn một vở tình cảm cảm động trời đất. Vậy mà cô chỉ bình thản lật tạp chí, gương mặt xinh đẹp mang vẻ ung dung, tin tưởng và an bình.

Long Kỳ khẽ nhếch mày, thoáng thở hắt ra: “Chúng sống như vậy quả nhiên là thoải mái”.

Đến tối đó, Doãn Thiên Dã đi quay phim, Tần Cảnh ngồi trên thảm trải sàn, vừa mở hành lý của Doãn Thiên Dã vừa xem cuộc họp báo trên kênh giải trí.

Tóm tắt đơn giản là Doãn Thiên Dã đính chính tất cả tin đồn về Tô Man, nói quan hệ giữa họ chỉ là giới hạn là bạn học cũ. Còn Tần Cảnh là người anh yêu thật sự. Đối với chuỗi hình ảnh côi áo kia, Doãn Thiên Dã giải thích thẳng thừng, “Thật ra thì đoạn video chính giữa mang tính chất mẩu chốt đã bị người ta cố ý cắt bỏ, nếu các bạn phóng viên có hứng thú cứ tiếp tục tìm hiểu”. Cuối cùng, câu kết của anh mang giọng điệu rất bất cần. “Dù các người có chúc mừng hay không, chúng tôi đều vui vẻ ở bên nhau.”

Ý là mặc kệ các người nói gì: We don't give a damn!

Tần Cảnh cố ý lên mạng tìm hiểu. Tuy có một phần nhỏ nghi ngờ Doãn Thiên Dã lảng tránh, một phần nhỏ kiên trì cho rằng Tần Cảnh là kẻ thứ ba thủ đoạn cao siêu, đa số mọi người đều ngưỡng mộ và cảm động. Dù sao Doãn Thiên Dã chưa bao giờ để ý đến tin đồn với Tô Man, còn chuyện của Tần Cảnh, buổi sáng mới phanh phui, buổi chiều anh đã thẳng thắn cho ra đáp án sáng tỏ. Chuyện nào thật, chuyện nào giả, người sáng mắt đều nhìn ra được.

Tần Cảnh cũng là cô gái bình thường, có lòng ham hư vinh và mơ ước lãng mạn, được một người đàn ông ân cần bảo vệ, vào lúc cần thiết sẽ thẳng thắn thừa nhận với cả thế giới, tâm trạng của cô thật sự tươi vui rạng rỡ như trăm hoa đua nở.

Ngày hôm sau đến phim trường, có rất nhiều diễn viên và nhân viên chúc mừng cô. Nghê Gia cũng gửi tin nhắn, ngay cả Tần Chính cũng gọi điện mừng cô, trách cô giấu ông mãi, cuối cùng xúc động nói câu: “Thật tốt!”.

Người duy nhất cảm thấy không tốt chính là Tập Vi Lam. Cô ta hoàn toàn không xuất hiện ở phim trường dù tất cả đã chuẩn bị đâu ra đó. Tần Cảnh tưởng Tập Vi Lam đến muộn thì quản lý của cô ta đến nói Tập Vi Lam bị trật chân, cộng thêm gần đây cô ta quay gấp quá mệt mỏi, hay bị bệnh vặt, do dự nhiều lần rồi quyết định rút lui khỏi đoàn.

Cả đoàn làm phim gần như đều ngẩn ngơ, ngoại trừ Tần Cảnh.

Tập Vi Lam và Long Kỳ đều là diễn viên ban giám khảo mời đến, không trả thù lao diễn xuất cũng không có hợp đồng hạn chế nên diễn viên rút lui giữa chừng cũng không biết phải làm sao.

Ban đầu, có thí sinh từng thắc mắc vấn đề này, nhưng ban giám khảo nói trong quá trình quay phim thực tế cũng sẽ có trường hợp nhân vật chính tạm thời rút khỏi ê-kíp vì đủ loại lý do. Vì thế rủi ro có xảy ra cũng xem như là thử thách đi.

Tuy nói thế nhưng nhân viên đoàn làm phim vẫn rất tức giận: Dù không có thù lao, không có hợp đồng cũng không thể lừa đảo như vậy chứ! Đây là cuộc thi có thời hạn cấp bách, không làm được thì trước đó đừng có nhận lời.

Trong lúc nhất thời, tiếng bàn tán lẫn chửi rủa không ngừng vang lên ở phim trường. Người quản lý của Tập Vi Lam đổ mắt đến tận cổ, vội vàng tìm lý do chạy trốn.

Lúc trước, Tần Cảnh đã từng nghĩ đến đủ loại tình huống đột phát của Tập Vi Lam nên cô không kinh ngạc gì nhiều, ngược lại thậm chí còn có chút mong đợi.

Về kịch bản thứ hai của Nghê Gia, cô đã xem qua bản thảo, vô cùng rung động, song ít nhất phải có ba mươi triệu đầu tư. Tuy cô có tiền nhưng đây là cuộc thi. Dù cô thật sự quay được một tác phẩm hào hùng cũng sẽ bị người ta lên án là không tuân thủ quy định của ban tổ chức.

Ngoài ra, bây giờ chỉ còn bốn tháng rưỡi, trừ đi khoảng thời gian chế tác hậu kỳ, căn bản đã không còn kịp nữa. Vì thế bộ phim chiến tranh kia chỉ có thể hẹn dịp sau thôi. Chính vì vậy, cô mới dốc hết tâm tư vào bộ phim Tình yêu để lỡ này, bắt bẻ từng cảnh phim, từng góc quay.

Cho đến bây giờ, cô có lòng tin rất lớn vào bộ phim điện ảnh này, cũng hy vọng thành danh qua nó, hùng dũng tiến vào Thịnh Hạ. Nhưng đồng thời nếu bộ phim này được quay hoàn mỹ thì nam nữ chính, thậm chí là diễn viên phụ cũng nổi tiếng như lẽ đương nhiên.

Thế nhưng cô vẫn lo ngại về Tập Vi Lam. Thứ nhất, nửa sau của tác phẩm phải thể hiện được nội tâm kiên quyết, cố chấp mà tàn nhẫn của nữ chính sau bảy năm, cô không nghĩ Tập Vi Lam có thể diễn tròn vai. Thứ hai, dù Tập Vi Lam có thể diễn xuất thành công, cô cũng không muốn giao thừa thách to tát kiểu nhân vật phản diện này cho Tập Vi Lam. Một khi ra rạp, gặt hái được thành công, có lẽ sẽ đột phá phạm vi diễn xuất của cô ta. Thứ ba, cô không muốn sau này mỗi khi nhắc đến nữ chính đều phải gắn liền với cái tên Tập Vi Lam này.

Tần Cảnh cười nhạt, quả nhiên cô không hề thiện lương gì. Mặc dù không trêu chọc Tập Vi Lam nhưng cô cũng không muốn để cô ta mượn sức mình để bước lên đỉnh cao. Thế nên cô thật sự mong đợi kết quả này và đã nghĩ ra đối sách từ lâu.

Cô thầm mỉm cười, đến khi tiếng thảo luận xung quanh đã lắng xuống mới cong khóe môi đầy tự tin: “Không sao cả, nữ chính của chúng ta sẽ đổi thành Hoàn Mộ”.

Những cảnh đã quay lúc trước, ngoại trừ phần của Tập Vi Lam phải quay lại, những hình ảnh của các diễn viên phụ khác vẫn có thể sử dụng. Tóm lại là tổn thất cũng không lớn.

Tần Cảnh cho rằng chỉ cần tăng ca vài lần là có thể giải quyết. Bất ngờ là dù Hoàn Mộ mới nổi danh nhưng kỹ năng diễn xuất rất tinh tế, dù chi tiết nhỏ nhất nhưng cũng xử lý rất tuyệt. Bất kể là ban đầu ngây thơ hay là dần biến đổi thành vẻ u ám, đến sau này mưu mô thủ đoạn, cô ấy đều diễn rất đạt.

Cô ấy là một diễn viên rất nghiêm túc, lúc nghỉ ngơi đều tranh thủ nghiên cứu kịch bản, thậm chí mỗi lời thoại, mỗi vẻ mặt đều cân nhắc rất lâu, còn thường xuyên thảo luận với Tần Cảnh, hỏi ý tưởng của cô.

Vì thế nên trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hai người dường như đã đạt được cảnh giới tâm linh tương thông. Số lần NG ngày càng ít, về sau gần như chỉ cần quay một lần đã đạt.

Còn Long Kỳ tuy bình thường cứ hi hã xuê xoa thể thôi nhưng vừa đứng trước ống kính đã lập tức lột xác hoàn toàn, nắm chắc từng chi tiết đến mức hoàn mỹ không thể nào bắt bẻ. Hai nhân vật chính đều hết lòng hết dạ diễn xuất như vậy, mấy diễn viên khác hiển nhiên cũng dốc hết sức nghiêm túc, nhiệt tình. Ngày qua ngày, đoàn làm phim vẫn quay trôi chảy, tác phẩm cả đoàn muốn thể hiện cũng như bức tranh hiện ra từng chút một.

Vào hai tháng cuối trước ngày hết hạn, đoàn làm phim của Tần Cảnh đã hoàn thành nhiệm vụ, bắt đầu tiến hành chế tác hậu kỳ. Tuy Tần Cảnh phải bận bịu tham gia việc dựng phim, lựa chọn âm nhạc nhưng vẫn còn dư dả nhiều thời gian. So với giai đoạn cầm dùi ở phim trường suốt ngày suốt đêm như dạo trước, bây giờ, xem như cô đã có thể xả hơi rồi.

Tuy rằng, khụ khụ, bạn trai Doãn Thiên Dã đã sớm dọn về nhà cô, nhưng hai người hiếm khi chạm mặt, thỉnh thoảng muốn cùng ăn bữa cơm cũng phải tranh thủ thời gian. Kết quả là sau cuộc họp báo lần đó, giới truyền thông chẳng hề chụp được tấm hình nào của họ, thế là bắt đầu dè pha cuộc tình ngắn ngủi của hai người đã âm thầm tan vỡ.

Bởi vì chuyện này mà hôm tết Trung thu, bà cụ Doãn còn đứng đưng bắt hai người họ về nhà ăn cơm, khuyên bảo những hai, ba giờ liền.

Nhưng ngay cả như vậy, Tần Cảnh vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Dù ít gặp mặt nhưng hai người đều có thói quen dán giấy nhớ lên tủ lạnh. Chỉ là vài câu dạn dỏ, thăm hỏi, trần thuật nhưng rất lãng mạn và ấm áp. Mỗi lần về nhà, nhìn thấy nét chữ cứng cáp, thanh thoát của anh để lại, nghĩ đến có lẽ một giờ trước, anh đang ở đây an tĩnh ngủ say, cô cảm thấy rất ấm lòng.

Hôm nay, giấy nhớ dán trên tủ lạnh là: Mùa thứ nhất của “Khoa ngoại số mười ba” kết thúc, chờ em

Tần Cảnh hôn hờ chuẩn bị cơm tối, chắc chắn anh không thể ngờ hôm nay cô sẽ về sớm hơn anh. Hi hi, làm một bữa cơm thịnh soạn dưới ánh nến sẽ ra sao nhỉ? Trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười của Doãn Thiên Dã, trong ánh nến lập lòe, nhất định mắt anh sẽ sáng long lanh như ánh sao đây.

Vừa bỏ bát tết ướp nước sốt vào lò nướng, cô liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Ai lại đến vào giờ này thế nhỉ?

Cô mở cửa ra, lại là Tập Vi Lam. Tần Cảnh nhú mày không che giấu, mấy tháng không gặp, cô ta vẫn như xưa, nụ cười giả dối không thể che giấu được con thịnh nộ ngút trời.

“Có chuyện gì không?” Cô không có ý mời cô ta vào nhà.

Tập Vi Lam thấy vẻ mặt chán ghét của Tần Cảnh, cũng không miễn cưỡng tươi cười nữa, nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với cô”.

Tần Cảnh lạnh tanh quay người, ngẫm đồng ý.

Kể ra gần đây, Tập Vi Lam không buồn sẽ lắm. Bởi vì phạm vi diễn không rộng, địa vị nữ chính Khoa ngoại số mười ba của cô ta bị Tô Man thay thế hoàn toàn. Không chỉ như vậy, đất diễn cũng càng ngày càng ít. Con đường đạo diễn của An Nham cũng đứt gánh giữa chừng, mỗi ngày chỉ biết diễn vở đau khổ sau lưng Tập Vi Lam, hỏi cô ta sao không chịu lấy hấn.

Nhìn lại Tần Cảnh, quả thật là thuận buồm xuôi gió. Kể từ khi Doãn Thiên Dã tổ chức họp báo, hai người họ nghiễm nhiên trở thành đôi tình nhân xứng đôi vừa lứa trong suy nghĩ của công chúng. Tập Vi Lam tức giận nhất thời, muốn gây khó dễ nên rút khỏi ê-kíp của Tần Cảnh. Cô ta cho rằng thời gian cuộc thi gấp rút như vậy, Tần Cảnh sẽ mề đàu sút trán, bó tay chịu trời. Không ngờ hôm sau, Tần Cảnh đã tìm Hoàn Mộ, thuận lợi tiếp tục quay phim.

Gần đây, tần suất lên báo của Tần Cảnh tăng vọt, thêm phần cô vốn có quan hệ rộng trong giới truyền thông. Long Kỳ và Hoàn Mộ có sức hút lớn, nữ chính thuộc dạng kẻ thứ ba đen tối trong Tình yêu để lờ càng lúc càng gây tiếng vang. Vào giai đoạn quay đầu, rất nhiều chương trình giải trí và đài truyền hình đến trường phim phỏng vấn, dù chưa công chiếu đã nhận được sự chú ý của mọi người.

Tập Vi Lam càng nghĩ càng phiền muộn, nếu cô ta sớm nghe lời Tần Cảnh, duy trì hòa bình ngoài mặt thì tốt rồi. Nhưng bây giờ đã đứng ở thế đối lập rõ ràng thế này, cô ta có hối hận cũng không quay đầu lại được nữa.

Tần Cảnh tiếp tục bận rộn trong phòng bếp kiểu mở, Tập Vi Lam bèn ngồi trên chiếc ghế cao tự rót nước cho mình. Cô ta liếc nhìn bộ đồ ăn tinh xảo và bó hoa tươi trên bàn, nhếch môi nham hiểm, bất chợt hỏi: “60% cổ phần Trường Ninh đã trở về tay cô rồi à?”

Tay Tần Cảnh cầm muối bất chợt khựng lại. Ban đầu cô nghĩ tin tức về mình đã nhiều lắm rồi nên chuyện của Trường Ninh đều để cho Tô Hiến ra mặt, đối ngoại nói rằng Tô Hiến là cổ đông lớn nhất. Nhưng Tập Vi Lam đâu phải con ngốc.

Tần Cảnh ném súp, nhân nhặt “ừ” một tiếng. Cô bỏ chút muối vào, hờ hững nói: “Là cô ép tôi thôi. Nếu không phải cô muốn hủy hoại Trường Ninh, tôi sẽ không gài bẫy cô như vậy”.

Bất ngờ là Tập Vi Lam không nổi cơn điên, rất bình tĩnh: “Thậm chí cô có năng lực tìm được người giúp cô đẩy lên trận phong ba lớn như thế, xem ra dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ có người thu dọn tàn cuộc cho cô nhì!”.

Tần Cảnh quay đầu liếc nhìn cô ta, cảm thấy câu nói này lạ lùng quá.

Tập Vi Lam im lặng ngồi một lát mới đứng dậy, về mặt đồ dẫn: “Tôi chỉ hỏi cô vấn đề này thôi, tôi đi đây”.

Tần Cảnh thấy đáng vẻ tuyệt vọng của cô ta, trong lòng hơi khó chịu: “Này, cô sao thế? Dù không có Trường Ninh, tự cô đóng phim cũng đủ nuôi sống mình mà”.

Làm ra vẻ nan lòng thoái chí cứ như muốn đi tự vẫn vậy. Thật là đáng lo!

Tập Vi Lam cười nhẹ: “Vậy sao?”. Dứt lời, cô ta không nói thêm gì, liền đi ra khỏi cửa.

Lần này, Tần Cảnh thật sự lo lắng. Hôm nay, Tập Vi Lam quá kỳ lạ: không căm hận, ghen ghét hay giận dữ, chỉ tỏ vẻ bất lực và thần thờ như mất hết hồn vía. Tuy cô ghét cô ta nhưng cũng không muốn cô ta chán nản đi làm việc ngốc nghếch gì đó. Nhưng cuối cùng, Tần Cảnh quyết định quay người tiếp tục nấu súp. Cuộc đời của cô ta thì phải do cô ta chịu trách nhiệm chứ, đúng không?

Sau vài giây, Tập Vi Lam ở phía sau thét lên đau đớn. Tần Cảnh quay đầu lại liền thấy cô ta mới thay một chiếc giày đã ôm bụng, đau đớn ngã xuống đất rên rĩ.

Tần Cảnh sững sốt. Làm gì thế? Sẽ không diễn trò bị hạ độc chứ? Có tâm thương quá không vậy?

“Cô sao thế?” Cô đi đến xem cô ta, không hiểu ra sao.

“Bụng tôi đau quá!” Bỗng nhiên, sắc mặt Tập Vi Lam trắng bệch, trái rì mồ hôi lấm tấm.

Tần Cảnh sợ hết hồn, hình như không phải là đau bụng bình thường.

Tần Cảnh la hét thảm thiết: “Chắc là... viêm ruột thừa rồi”.

Điên mất thôi!

Tần Cảnh vội vàng sốc cô ta dậy: “Gần đây có bệnh viện, cô chịu đựng một chút”. Vừa dìu Tập Vi Lam không ngừng kêu la om sòm đến thang máy, Tần Cảnh vừa hận không thể đá cô ta một cú cho xong. Ôi trời, sao cô lại chạy đến chỗ tôi mà đổ bệnh chứ hả?

Xuống bãi đỗ xe, Tần Cảnh mới phát hiện không mang theo chìa khóa, lại hỏi: “Xe cô đâu?”.

Tập Vi Lam đau đớn chỉ chiếc SUV màu xanh ngọc phía trước, yếu ớt nói: “Tôi khó chịu quá, để tôi nằm ở hàng ghế sau đi đau quá đi mất”.

Tần Cảnh lấy chìa khóa xe trong tay cô ta, mở cửa sau xe ra.

Nhưng lúc này, Tập Vi Lam vốn còn đau đến mức bủn rủn đột ngột giật lấy chìa khóa trong tay cô, đẩy Tần Cảnh vào xe rồi đóng sầm cửa lại. Cô ta đứng ngoài xe cười gian ác, có chỗ nào giống với đáng về bị đau đón hành hạ như khi nãy chứ?

Mất Tần Cảnh tối sầm, diễn xuất hay như vậy sao không thấy cô ta dùng vào việc chính đi! Cô phần nộ kéo cửa nhưng vô ích. Bị khóa rồi ư?

Tìm Tần Cảnh giật thót, không phải cô ta muốn tưới xăng hỏa thiêu cô đấy chứ?

Nhưng trong buồng xe thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở hổn hển và nặng nề của người khác. Tần Cảnh cứng đờ quay đầu lại, trái tim cuồng loạn dừng đập trong khoảnh khắc.

Tư thế An Nham kỳ lạ, vẻ mặt cố gượng kẻ sát vào bên kia cửa xe, ánh đèn trắng sáng trong bãi đỗ xe soi vào khiến mặt hân đỏ bừng quái dị.

Tần Cảnh nhất thời đánh hơi được một tia nguy hiểm, ra sức rút về phía bên này: “Anh... Anh làm sao thế?”.

An Nham thỉnh thoảng quát lên giận dữ: “Cô im đi!”. Lời còn chưa dứt đã bắt đầu thở dốc từng hơi.

Kẻ ngốc cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Tần Cảnh cuồng cuồng, ra sức đập cửa xe nhưng vẫn không suy chuyển. Tập Vi Lam đứng ngoài khoanh tay xem trò vui, nụ cười thêm can rồ.

Bây giờ mới sáu giờ, chỗ đỗ xe này nằm trong góc vắng ít người qua lại. Tần Cảnh biết chắc chắn Tập Vi Lam sẽ không để cô đi ra ngoài, đành quay đầu nói với An Nham: “Này, anh cố mà kiềm chế đi đấy! Nếu không... Nếu không anh sẽ không lấy được Tập Vi Lam yêu dấu của anh đâu”.

An Nham đau khổ chịu đựng, cười khẩy: “Yêu dấu? Bây giờ cô cũng muốn chê cười tôi sao? Không ngờ, cô ta lại...”.

Tần Cảnh tranh thủ: “Vậy bây giờ anh biết cô ta là người thế nào rồi, đúng không? Cho nên nhất định đừng để cô ta được như ý đấy nhé!”. Dứt lời, Tần Cảnh nhanh chóng lên lên hàng ghế trước, cố hết sức kéo giãn khoảng cách với hắn.

An Nham không nói thêm gì, chỉ ôm đầu ngồi ở hàng ghế sau, run rẩy từng cơn. Còn Tần Cảnh tìm mấy mảnh kim loại trên xe, thử nạy khóa cửa. Mây mờ hồi lâu mà cửa xe không hề suy chuyển, ngược lại Tần Cảnh vừa phiền não vừa hoảng sợ. Cảm giác quái lạ mơ hồ từ từ chi chạy thẳng đến lồng ngực từng cơn. Bất giác, Tần Cảnh cảm thấy hơi thở trở nên nặng nề, không hiểu vì sao cô bỗng nghĩ đến Doãn Thiên Dã, rất muốn hôn anh, rất muốn cùng anh... lên giường.

Tần Cảnh sợ hãi, mảnh kim loại trong tay leng keng rơi xuống. Trời ạ, rốt cuộc Tập Vi Lam đã bỏ thuốc cô khi nào? Trong súp hay là trong cốc nước?

Cô thật sự sắp điên lên mất!

Giờ cô chỉ muốn lao ra ngoài chém cô ả kia thành hàng vạn mảnh ngay lập tức. Nhưng làm sao để có thể ra ngoài đây? Tần Cảnh liều mạng đập cửa xe, nhưng Tập Vi Lam bên ngoài vẫn thờ ơ, ngược lại nụ cười trên môi càng đắc ý.

Tần Cảnh tuyệt vọng tựa lưng vào ghế ngồi, khóe mắt lướt qua camera chớp tắt trong xe. Lần đầu tiên trong đời, Tần Cảnh rất muốn giết người!

“Này, An Nham, ở đây có camera đấy!”. Tần Cảnh cười khẩy, ngụ ý là anh ta phải kiểm soát bản thân cho tốt, nêu không sẽ thân bại danh liệt.

An Nham “ừ” một tiếng, không để ý đến cô. Tần Cảnh nhắm mắt lại. Lúc này, điều cô lo lắng nhất vẫn là nếu thật sự xảy ra chuyện, đoạn băng ghi hình này chắc hẳn sẽ được gửi cho Doãn Thiên Dã trước tiên.

Cô sắp không khống chế được nữa, cổ nén rung động trong lòng, toàn thân run lẩy bẩy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhiệt độ trong xe dường như không ngừng tăng cao. Tần Cảnh cảm thấy mình như có dấu hiệu mất nước, ý thức cũng mơ hồ. Dù là vậy, cô vẫn cắn chặt ngón tay, hi vọng cơn đau có thể khiến bản thân tỉnh táo. Bằng không, chỉ e giây sau, cô sẽ tự cởi quần áo mình ra mất.

Trong đầu cô bất chợt hiện lên từng hàng chữ, đều là những đoạn văn miêu tả cảnh “nóng” lộ liễu trong cuốn tiểu thuyết này.

Cô đau khổ cuộn tròn mình lại, cảm giác nóng ran trong cơ thể lũ lượt kéo đến, căn bản không thể áp chế nổi nữa.

Cô định hít sâu khiến mình tỉnh táo hơn, nhưng không khí đi qua lồng ngực lại nóng như nước sôi. Cô tựa như khối xà phòng rơi vào nước nóng, bọt bong bóng li ti lơ lửng khắp người.

Không thể như vậy được!

Ngón tay đã bị cắn rỉ máu, nhưng mùi máu tanh nồng lại khiến cô cảm thấy kích thích hơn. Tần Cảnh gần như muốn khóc. Tại sao dưới ảnh hưởng của thuốc, bản năng con người lại đáng sợ như vậy?

Đừng mà!

Cô thào gào khóc, một giây sau lại nghe thấy âm thanh sột sọat phía sau. Tần Cảnh kinh ngạc quay đầu, thấy An Nham mang về mặt dữ tợn giống ma

quý bỏ nhào về phía mình.

Cô gào thét muốn đẩy hắn ra, nhưng không gian phía trước quá nhỏ, cả người hắn chồm đến, cô hoàn toàn không có chỗ cử động. Với sức nặng của bản thân hắn pha lẫn với khí lực phần nộ, Tần Cảnh chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều kẹt ở trong xe, không thể nhúc nhích, đau đớn không sao chịu được.

Giờ phút này, An Nham đã hoàn toàn mất đi lý trí. Khoang xe chật hẹp hạn chế hoạt động của Tần Cảnh, cô muốn đá hắn nhưng không thể dùng sức, muốn đẩy hắn ra lại không đủ lại sức lực như mãnh thú của hắn giờ phút này.

Dưới chiếc áo phao lông vũ của cô chỉ có một chiếc áo thun mỏng tang, lúc bàn tay như lò lửa của An Nham lướt qua người, Tần Cảnh không thể chịu được luồng run rẩy như bị điện giật.

Cái thứ thuốc hại chết người này! Cô hận đến mức muốn chết quách đi cho rồi!

Tần Cảnh xấu hổ, cố hết sức giữ chặt quần áo mình, không muốn để hắn được như ý.

Cảm giác xao động, nóng ran trong lòng càng lúc càng rõ rệt, lớp phòng tuyến ý thức kia cũng trở nên yếu ớt hơn. Cô biết, cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa cô sẽ mất lý trí mà quần lấy gã đàn ông cận kề này.

Tần Cảnh bị An Nham dồn chặt đến cửa xe, không còn nơi trốn tránh, cuối cùng tuyệt vọng, đau thương gào lên: “Doãn Thiên Dã!”.

Lời còn chưa dứt, cửa xe thỉnh thoảng được giật ra, thân thể mất trọng tâm của cô nháy mắt rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc. Một giây sau, cô đã được đối phương bế ra khỏi ghế lái phụ.

Trong ánh mắt nhòa lệ, cô trông thấy khuôn mặt vừa sốt ruột vừa lo lắng của Doãn Thiên Dã. Anh nhíu mày, đôi mắt sâu hút đầy lo lắng: “Em không sao chứ?”.

Nhưng, anh còn chưa nói hết, tay Tần Cảnh đã luồn vào áo khoác anh, kéo áo sơ mi anh.

Nếu vừa rồi là An Nham, Tần Cảnh phải gồng mình kiềm chế thì bây giờ nhìn thấy Doãn Thiên Dã, cô coi như... nhìn thấy thuốc giải vậy. Sợi dây có tên là “cắm kị” trong đầu đứt phăng.

Cô được anh bế, một tay luồn vào áo anh, một tay ôm cổ anh, hôn nồng cháy. Doãn Thiên Dã bất ngờ không kịp phòng ngự, hai tay đang bận ôm cô không thể ngăn cản, chỉ có thể mặc cô hôn anh như chốn không người.

Mấy vệ sĩ của Doãn Thiên Dã đã được rèn luyện, vờ như không thấy, sau đó theo ý của cậu chủ đầy Tập Vi Lam đang tuyệt vọng kêu gào thảm thiết vào xe, khóa kín cửa lại.

Trong lúc Doãn Thiên Dã bế Tần Cảnh lên gác, cô đã cởi hết nút áo sơ mi của anh ra, hai tay vuốt ve khắp nơi. Cái miệng nhỏ nhắn cũng không yên, gần như là hôn hết từng tấc da thịt của anh.

Từ đầu đến cuối, Doãn Thiên Dã không nói một lời, khuôn mặt thâm trầm dần lại. Nếu không phải là anh luôn cử người đi theo Tần Cảnh bảo vệ an toàn cho cô, nếu không phải lúc vệ sĩ gọi điện, anh đã về đến khu căn hộ, không biết hôm nay sẽ huyền não đến mức nào.

Anh không dám nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ ấy. Nhưng hiện giờ, điều khiến anh đau đầu nhất chính là loại thuốc này hình như quá mạnh rồi thì phải. Làm sao bây giờ?

Trắc trở lắm mới về với nhau, anh không muốn lần đầu tiên sau khi tái hợp giữa hai người họ lại phát sinh trong hoàn cảnh này. Nhưng hình như con mèo nhỏ này hoàn toàn không nghe anh nói thì phải.

Sau khi tới nhà, Doãn Thiên Dã ôm thẳng Tần Cảnh vào phòng tắm. Khi đặt cô vào bồn, cô bất chợt níu lấy cổ anh, muốn kéo anh cùng vào. Nhưng Doãn Thiên Dã đã sớm dự đoán được, nhẹ nhàng né cánh tay như xúc tu bạch tuộc của cô.

Anh không nhìn cô, vẻ mặt cứng đờ không biết đang nín nhịn điều gì, dường như là tức giận. Thế nên Tần Cảnh như đứa trẻ đã làm sai, không dám lơ đãng, ngoan ngoãn ngồi đấy, mặc cho ngọn lửa nơi đáy lòng thiêu đốt cô thành tro bụi.

Anh cởi áo khoác của cô, mở vòi nước lạnh rồi nhét vòi sen vào tay cô, ý là bảo cô tự mình xử lý đi. Tần Cảnh bị nước lạnh xối đến run rẩy, lý trí đã mất đi trở lại trong phút chốc. Cô len lén liếc nhìn Doãn Thiên Dã, sắc mặt anh vẫn chưa dịu lại.

Tần Cảnh nhớ đến hàng loạt hành động vừa rồi và vẻ không hề nao núng của anh, thế này thì cô mất mặt quá rồi. Cô khẽ cắn răng, ôm vòi sen vào lòng. Dòng nước mát thu lạnh buốt khiến cô sớn gai ốc khắp người, hình như con nóng ran bất an trong lòng cũng có dấu hiệu giảm bớt.

Cô nhỏ giọng than thở: “Có phải... anh giận rồi không?”

Doãn Thiên Dã nghe thấy thế liền quay sang nhìn cô. Trong bồn tắm sứ trắng, đôi mắt Tần Cảnh trong veo ướt ướt, khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ đẹp không tả. Bả vai gầy gò của cô run run, không biết là vì lạnh hay là vì gì khác. Ánh mắt của cô vừa hoang mang vừa ngây thơ, còn có chút ảm ức, hệt như đứa trẻ bất lực và buồn bã bị người lớn trách mắng.

Giọng nói Doãn Thiên Dã khô khốc: “Anh không giận”, cuối cùng lại thêm một câu: “Anh chỉ lo lắng cho em thôi”.

Dòng nước lạnh ngắt chảy xuống men theo vai cô, như lớp màn mỏng bao lấy thân thể mảnh mai của cô. Cả người cô run rẩy kịch liệt.

Anh bỗng tắt vòi nước, kéo thân thể ướt đầm của cô đứng dậy: “Đi, thay bộ quần áo sạch sẽ nào, sẽ cảm thấy!”.

Tần Cảnh đứng lên, lúc này Doãn Thiên Dã mới nhìn thấy chiếc áo thun và quần jeans ướt đầm đang dán sát vào người cô, tôn lên đường cong duyên dáng và quyến rũ. Anh ngượng ngùng quay đi.

Ánh mắt Tần Cảnh chợt lóe sáng, đưa tay muốn ôm anh, nhưng anh bỗng rồi đứng dậy, kéo giãn khoảng cách với cô, trong mắt như có điều phòng bị.

Lần này, Tần Cảnh gần như thờ dãi bỏ cuộc, đi đến ban công lấy quần áo.

Cô kéo rèm che cửa sổ sát đất nơi ban công lại, rồi cời đồ vô cùng tự nhiên. Doãn Thiên Dã ngây dại, đối mặt với bóng lưng trần trụi của cô, anh không sao rời mắt nổi. Dưới ánh đèn huỳnh quang trên ban công, cô xinh đẹp hết như tượng nữ thần Hy Lạp.

Anh loáng thoáng cảm thấy cô đang cố ý, mà sự cố ý này của cô có tác dụng rồi. Ngọn lửa vốn không sao đè nén được trong Doãn Thiên Dã lại bùng cháy.

Doãn Thiên Dã cố gắng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn bóng dáng trên giường trên ban công kia nữa.

Tần Cảnh cầm khăn lông lau khô thân thể, mưu mô lấy áo sơ mi trắng của Doãn Thiên Dã mặc vào, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt anh. Tần Cảnh ngây thơ ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt như hồ nước.

Ánh mắt Doãn Thiên Dã thản nhiên phủ xuống người cô, nhưng tâm trạng không thể yên tĩnh nổi.

Đúng vậy, cô chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, ngoài ra không còn gì nữa. Lòng anh nảy sinh một tia kích thích rung động, ban đầu có chút hỗn loạn nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào cô.

Chiếc áo vốn vừa vặn với anh, mặc vào thân thể mảnh mai của cô nhìn thế nào cũng thấy rộng rãi. Dáng vóc cô cao ráo, vạt áo chỉ đủ che đến bắp đùi, để lộ đôi chân thon dài thẳng tắp.

Ôi, có trời mới biết hiện tại anh muốn giặt phẳng chiếc áo sơ mi trên người cô ra đến mức nào.

Anh cố gắng kiềm chế, lùi về sau một bước, cất giọng nặng nề: “Em... đi ngủ đi!”.

Ánh mắt Tần Cảnh vẫn trong veo, không hề thất vọng, nghiêm túc gật đầu: “Vâng”, nói xong quay người rời đi.

Doãn Thiên Dã nhìn theo bóng cô, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Á!” Tần Cảnh bỗng hét lên một tiếng, ngã khụy xuống đất, bủn rủn co người.

Doãn Thiên Dã sững sốt, cuống quýt chạy đi đến dìu cô: “Sao thế?”.

Cô mềm nhũn tựa vào lòng anh, ảm ức ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, nũng nịu nói: “Không biết tại sao chân em lại nhũn ra nữa”.

“Có lẽ thuốc sắp hết tác dụng rồi.” Anh bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Lần này, Tần Cảnh không giở trò, chỉ ngoan ngoãn mặc cho anh ôm vào lòng, mềm mại như một con mèo lười không xương.

“Ngủ một giấc là ổn rồi.” Giọng anh khê khàng, dịu dàng và yêu thương, không chút đề phòng.

Thế nên khi đặt Tần Cảnh xuống giường, anh hoàn toàn không ngờ rằng cô bỗng đột ngột quẩn lấy cổ anh, kéo anh ngã xuống.

Doãn Thiên Dã không kịp phòng ngự, vừa lão đảo đã ngã vào đồng chăn nệm êm ái. Một giây sau, Tần Cảnh tựa như con báo rình mồi đã lâu, nhào đến ngậm lấy môi anh.

Doãn Thiên Dã chặt vật định đẩy cô ra nhưng không ngờ cô lại quăn chặt lấy anh như bạch tuộc. Anh không ngờ cô lại khỏe như thế, gạt mãi mà không ra.

Anh bật cười thất bại: “Tần Cảnh, em như vậy là vì tác dụng của thuốc đấy!”.

“Thế nên anh mới là thuốc giải của em.” Đôi mắt cô sáng long lanh, đôi môi xinh đẹp gian xảo cong lên.

Cô nghiêng đầu cười khê như một con hồ ly: “Doãn Thiên Dã, đầu phải chúng ta chưa từng ngủ với nhau. Với lại...”, cô cúi người kề sát tai anh, giọng nói mê hoặc tận xương: “Anh cũng khao khát... đúng không?”.

Doãn Thiên Dã nhắm mắt lại, khả năng kiểm soát của anh gần như đã chạm tới giới hạn. Anh cười yếu ớt: “Nhưng lần đầu tiên sau khi tái hợp, anh không

muốn trong tình huống thế này”.

Tần Cảnh thẳng thốt, nổi xúc động bỗng ủa về trong khoảnh khắc. Một giây sau, hơi nóng trong cơ thể đã càn quét toàn thân như trận cuồng phong bão táp.

Cô nhào lên thân thể rắn chắc của Doãn Thiên Dã, đôi tay trắng mịn trơn lung tung.

Cô quần quýt anh, càn rỡ hôn anh. Hơi thở nam tính phả vào mặt khiến cô hoàn toàn mất đi lý trí.

Hình như Doãn Thiên Dã đã bỏ cuộc, mặc cho cô nổi điên. Đến tận khi cô tưởng rằng anh đã đầu hàng, yên tâm buông tay ra thì anh đột ngột nắm lấy bả vai để trần của cô, kéo cô xuống khỏi người mình, giữ chặt cô trên tấm nệm. Thân thể kề sát của hai người cũng theo đó mà cách xa nhau.

Cô tức giận, lăn lộn vùng vẫy, cấu kính gào lên như trẻ con: “Doãn Thiên Dã, anh giết chết em cho rồi, còn hơn là bị lừa thiêu chết!”.

Còn chưa dứt lời thì đôi môi đã bị lấp kín, Doãn Thiên Dã cúi đầu, dịu dàng tình tế hôn cô. Như bất chợt có một dòng suốt mát chảy qua trái tim khô cạn của cô, trong vắt và ngọt ngào. Khi này cô còn gào khóc, giờ đã ổn định lại, ngoan ngoãn hợp tác với anh.

Tần Cảnh cảm thấy mình như được anh nâng niu trong lòng bàn tay, thân thể ấm áp đến mức muốn tan chảy. Dần dần, lòng cô dâng trào cảm xúc râm ran, nhưng khác hẳn cảm giác khi này, lần này, nó mang theo vô vàn điều kỳ diệu.

Doãn Thiên Dã nhòm người dậy, ánh mắt trong suốt nhìn cô. Từ đầu đến cuối anh đều nhẹ nhàng, trán cô rỉ mồ hôi lấm tấm, nhưng đôi mắt vẫn trong veo ngơ ngác, không hề xấu hổ nhìn anh đăm đăm giống như đứa trẻ chưa rành đời.

Cô như rơi vào đám mây, vui sướng đến mức không muốn xuống trần nữa.

Còn anh trước sau đều nhìn vào đôi mắt ướt ướt của cô, nhìn gò má cô càng lúc càng ửng đỏ, nhìn ánh mắt cô từ từ tan rã, đến khi môi cô thốt ra một âm thanh du dương.

“Doãn Thiên Dã!”

“Hả?”

“Em yêu anh.”

Cô mỉm cười, mơ màng nhắm mắt.

Một đêm an giấc, khi Tần Cảnh tỉnh lại đã nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng và yên bình của Doãn Thiên Dã. Anh nghiêng người, chống đầu nhìn cô không chớp mắt. Tần Cảnh uống phải thuốc kích thích chứ không phải thuốc lú lẫn nên tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua đều hiện rõ mồn một.

Tần Cảnh vô tội mở to mắt, chớp chớp hai cái, sau khi tiêu hóa hết thấy, cô quay người định bỏ chạy. Nhưng làm gì có chuyện Doãn Thiên Dã không nhìn ra âm mưu của cô chứ! Anh thò người ra tóm cô lại, ôm lấy vòng eo thon thả của cô, kéo cô vào lòng.

Trong tích tắc, mặt Tần Cảnh đỏ như quả cà chua, vội vàng đẩy anh ra: “Này, anh ôm em chặt như thế làm gì?”.

“Trở mặt nhanh vậy à?” Doãn Thiên Dã hơi nhướn mày, đôi mắt đen láy óng ánh, đẹp tựa đầm nước sâu, “Tối qua, em hành hạ anh quá thể, bây giờ có nên đền bù lại cho anh không?”.

“Em không nhớ gì hết.” Tần Cảnh hùng hồn nói dối.

Doãn Thiên Dã gật đầu: “Ồ, tối qua thật ra chúng ta đã ngủ với nhau rồi, giờ ôn tập lại lần nữa, không sao đâu”.

“Anh nói bậy.”

“Không phải em bảo là không nhớ gì hết sao?”

“Anh!” Tần Cảnh đỏ mặt tía tai, “Em không muốn, em không muốn, em không...”.

Doãn Thiên Dã không đoái hoài đến kháng nghị của cô, lập tức ngăn miệng cô lại. Chưa được mấy phút, toàn thân Tần Cảnh từ trên xuống dưới đều được anh vuốt ve. Tuy tối qua vì tác dụng của thuốc, cô trở nên nhạy cảm vô cùng, nhưng hiện giờ, cảm giác trong trạng thái tỉnh táo mới là rõ ràng nhất.

Mỗi một tia râm ran, mỗi một tia rung động, mỗi một điểm xoắn xang đều khắc vào đáy lòng.

Nhưng vẫn gặp phải chút vấn đề. Có lẽ bởi đã lâu chưa “tồn sức” đến vậy, cô đột nhiên đau đến mức thét lên thảm thiết, hận không thể lăn lộn khắp giường.

Tần Cảnh kêu gào ầm ĩ, muốn đẩy anh ra. Doãn Thiên Dã không hiểu ra sao. Lần đầu tiên của họ hồi đại học, cô đâu có phản ứng kịch liệt đến vậy?

Doãn Thiên Dã vỗ mông cô: “Em cố ý chọc anh đấy à?”.

Tần Cảnh nước mắt rung rung, hai chân quẫy đạp: “Đau thật đấy, đau chết đi được!”.

“Ừm, nghe anh này, thư giãn một chút đi em.”

“...”

“Anh nắm chân em làm gì?”

“Giơ chân lên, quần vào eo anh, như vậy sẽ thoải mái hơn.”

“Hu hu, đồ điều toa, anh bảo là thôi mà!”

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Type: bjh

Nghe tiếng kêu gào đau đớn của Tần Cảnh, Doãn Thiên Dã hiểu cô quá thiếu rèn luyện rồi. Bởi thế gần đây, anh tranh thủ quãng thời gian dư dả, hăng hái chịu trách nhiệm đốc thúc Tần Cảnh, sáng tối nào cũng siêng năng luyện tập cho cô.

Đối với việc này, Tần Cảnh tự cắt nghĩa là Doãn Thiên Dã đích thị thù lâu nhớ dai. Vì tối đó cô hại anh đau khổ chịu giày vò cả đêm nên ngày nào anh cũng lôi cô ra trả thù hết lần này đến lần khác. Có điều cách trả thù này cũng rất thân thiết, Tần Cảnh chống má, vụng trộm cười.

Một mình mỉm cười rất lâu cô mới phát hiện tình hình có vẻ không ổn, ngẩng đầu lên, phòng nghỉ yên lặng như tờ, tất cả diễn viên đều nhìn về phía cô.

Nghe Gia bên cạnh đưa chân cọ cọ: “Này, đang nghĩ gì thế?”.

Tần Cảnh lập tức đỏ mặt, vội nói: “Ồ, nghĩ đến lẽ ra mắt nên hơi kích động ấy mà”.

“Vậy sao?” Long Kỳ soi gương chỉnh lại chiếc nơ đen, nhìn Tần Cảnh cười xấu xa, “Đạo diễn xinh đẹp gần đây hay cười trộm lắm nhé! Tháng trước ở phòng phối âm cũng vậy”.

Hôm ấy, lúc phối âm hậu kỳ, tâm hồn Tần Cảnh cũng treo ngược cành cây, một mình cười khúc khích như hôm nay, khác hẳn về quyết đoán, mạnh mẽ ở phim trường.

Nghe lời trêu chọc của Long Kỳ, mấy nhân viên khác nhớ đến chuyện cười đùa trong phòng phối âm, cũng ríu rít che miệng cười khẽ.

Hoàn Mộ mặc chiếc váy quây kim sa cũng hòa theo. “Ôi, ngày nào đạo diễn cũng hạnh phúc thế này, xem ra sắp có chuyện tốt rồi đây. Hâm mộ thật, thành công trong cả tình yêu lẫn sự nghiệp”.

“Đừng đấy!” Vai nữ hai cũng cười, “Lúc ấy, anh Doãn tổ chức họp báo, em còn tưởng đạo diễn khiếm tốn không đưa đòi lăng mạn. Không ngờ, sau khi cảnh quay kết thúc, báo chí tràn ngập tin tức của anh chị, ngọt đến sâu răng luôn. Đạo diễn, chị không biết mấy cô em trong công ty chúng ta muốn gặp chị đến mức nào đâu. Sự nghiệp tốt, bạn trai cũng tốt, sao có thể hạnh phúc như vậy chứ?”.

Trong lúc nhất thời, tất cả nhân viên và diễn viên hòa theo nhau bát nháo. Tần Cảnh cố ý cau mày quở trách: “Giữ lại tài ăn nói ngon ngọt của mấy đứa để lát nữa tuyên truyền phim với phóng viên đi! Có tài ăn nói tốt như vậy, đừng lãng phí vào tôi làm gì”.

Cả đám cười khanh khách. Còn đang âm ỉ thì nhân viên rạp đi vào nhắc nhở: “Các vị, có thể vào hội trường rồi”.

Nghe vậy, mọi người ríu rít cầm sâm panh trên bàn: “Chúc Tình yêu để lỡ cháy vé!”.

Mọi người nâng ly thật cao, uống một hơi cạn sạch, sau đó chuẩn bị bước vào hội trường.

Trước khi ra khỏi phòng nghỉ, Tần Cảnh quay đầu lại liếc nhìn cái gương. Cô búi tóc lỏng tao nhã kiểu Paris, váy dạ hội cổ chữ V vàng nhạt, vạt váy so le cao thấp cực kỳ xinh đẹp.

Cô là người cuối cùng rời khỏi phòng nghỉ, vừa ra cửa đã thấy Doãn Thiên Dã mặc bộ vest xanh mức ôm người, đứng tựa vào tường hành lang, đôi mắt ẩn chứa ánh cười nhìn cô. Ánh đèn màu trắng trên trần soi vào tròng mắt đen láy sâu hút, tỏa ra ánh sáng lấp lánh như sao.

“Em nghĩ anh đã vào hội trường rồi”. cô cười ngọt ngào đi đến, khoác tay vào cánh tay anh một cách tự nhiên.

Anh biết cô vẫn không quen mang giày cao gót, lơ đãng thả chậm bước chân, cúi đầu nhìn cô: “Hội hộp không?”.

Cô cười rạng rỡ lắc đầu. Vốn tưởng rằng sẽ hội hộp, nhưng mấy ngày qua, lòng dạ cô bình tĩnh đến lạ. Giờ phút này, tâm trạng không buồn cũng không vui. Những chuyện cô có thể làm, ừ năm trước đều đã dốc hết sức làm rồi, việc còn lại thì cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Anh khe khẽ “ừ” một tiếng, đến cuối hành lang thì thoáng dừng lại, nghiêng người nâng cằm cô lên, đặt một ụ hôn lên đôi môi đỏ thắm.

Tần Cảnh ngoan ngoãn để anh ôm, cuối cùng còn chưa thỏa mãn mở mắt, không hài lòng dẫu môi: “Mặc kệ lẽ ra mắt gì đó đi, về nhà nghỉ ngơi thôi”.

Doãn Thiên Dã bật cười, suýt nữa bị sặc. Anh đỏ mặt vuốt mũi, lại véo bầu má của cô, nói: “Được!”.

Tần Cảnh hài lòng ôm chặt cánh tay anh, cọ cọ một hồi rồi mới thả ra, tao nhã nắm lấy cánh tay anh, mười ngón tay đan xen. Hít một hơi sâu, họ đẩy cửa tiến vào hội trường.

Đèn flash màu bạc chọt lóe lên như bầu trời đầy sao, thế giới trở nên sáng rực và trong ngần, như thể được bao bọc bởi lớp giấy thiếc sáng bóng. Quá chói đến nỗi cô không mở mắt ra được, nhưng nhiệt độ từ lòng bàn tay Doãn Thiên Dã như thuốc an thần, ấm áp, an toàn chảy khắp toàn thân. Nụ cười của cô cũng vì thế mà rạng rỡ.

Tối nay, mười rạp chiếu phim trong thành phố cùng tổ chức lễ ra mắt cho mười đạo diễn mới của Thịnh Hạ. Tám giờ tối hôm sau, phim đồng thời công chiếu, một tháng sau sẽ tổng kết. Trong nhóm đạo diễn mới, người nổi bật nhất đương nhiên là Tần Cảnh chuyển hướng từ nghề truyền thông. Trong quá trình quay phim, mọi tin tức yêu đương, qua khứ, xáo trộn vai diễn... đã sớm khiến cô thường xuyên xuất hiện trên các phương tiện truyền thông đến mức làm người khác tặc lưỡi rồi.

Mấy ngày đầu công chiếu, doanh thu phòng bán vé tăng vọt. Khán giả xem xong đều vừa khóc vừa cười, nói đây là bộ phim khiến người ta vừa yêu vừa hận. Tình cảm trong phim sao có thể đồng thời khiến người ta vừa cảm động thôn thức, vừa căm ghét không thôi đến vậy.

Những nhà phê bình điện ảnh cũng nói nội dung rất sáng tạo, khác hẳn tình tiết phim tình cảm bình thường, cho người ta thấy được thực tế tàn khốc. Góc quay dù đẹp để hay thể lượng đều khiến người xem không sao rời mắt nổi. Diễn xuất của diễn viên cũng xuất sắc, nhất là nữ chính Hoàn Mộ. một nhân vật có nội tâm biến động nhiều như thế khiến người ta vừa yêu vừa hận, diễn xuất cao siêu xem như là thu hoạch bất ngờ của bộ phim.

Trong nháy mắt, từ đạo diễn đến biên kịch, từ vai chính đến vai phụ của bộ phim đều trở thành tiêu điểm của giới truyền thông, người người nô nức kéo nhau ra rạp xem phim, đánh giá trên mạng lên đến 9.5 điểm.

Một tháng sau, tác phẩm đầu tư hai mươi triệu đã đạt được doanh thu bốn tỷ bảy trăm triệu. Tần Cảnh cũng vì thế chính thức trở thành đạo diễn dưới trướng của Thịnh Hoa, tòa sáng ngút trời.

Gần đây, cô và Nghệ Gia lại bắt tay hợp tác, chuẩn bị quay bộ phim chiến tranh lịch sử. Cô cũng là nữ đạo diễn đầu tiên trong nước quay phim thể loại này với quy mô lớn. Báo chí cho rằng bạn trai Doãn Thiên Dã sẽ có hết sức góp mặt trong bộ phim mới của Tần Cảnh, nhưng anh bận quay Khoa ngoại số mười ba mùa thứ ba, đừng nói là vai chính, ngay cả vai khách mời cũng không thể. Thế là tin đồn lại nổi lên, nói hai người công khai tình cảm chỉ để tạt scandal cho phim.

Họ nhất trí giữ thái độ im lặng trước tin đồn. Một người vẫn bận đạo diễn, một người vẫn lo đóng phim. Nhưng lời đồn đại này đã hoàn toàn tan thành mây khói sau lễ trao giải điện ảnh Kim Diệp long trọng cuối năm.

Nguyên nhân là...

Tuy Tần Cảnh bận quay phim, nhưng vì Tình yêu để lỡ được đề cử năm trong bảy giải như đạo diễn mới xuất sắc nhất, nam nữ chính xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất, âm nhạc xuất sắc nhất nên vẫn phải có mặt.

Nhờ lễ trao giải, ê-kíp cũ và bạn bè nhiều tháng không gặp mặt lại được tụ họp. Hôm ấy, Tần Cảnh đi trên thảm đỏ với Long Kỳ, còn Doãn Thiên Dã và Tô Mẫn làm người trao giải.

Lúc vào phòng nghỉ, Hoàn Mộ nhìn thấy Tần Cảnh còn cố ý kéo cô sang một bên, ân cần hỏi: “Này, chị và Doãn Thiên Dã không sao chứ?”.

Tần Cảnh kinh ngạc! Ngày nào chúng tôi cũng dính nhau như sam thì sao có chuyện gì được? Hơn nữa khi này, chúng tôi còn đi cùng nhau, có điều lúc sắp xếp đi thảm đỏ mới tách ra thôi.

“Không sao cả”.

“Ồ” Hoàn Mộ thờ phào nhẹ nhõm. “Gần đây, nghe tin hai người chia tay. Trước đó, em không tin đâu. Nhưng lần trước, anh Doãn được đề cử giải nam diễn viên truyền hình xuất sắc nhất của lễ trao giải Kim Phong nhưng không thấy chị đi cổ vũ, anh ấy cũng không đi nhận giải, em liền thấy lạ”.

Thật ra vì hôm đó, cô phải ở bên Doãn Thiên Dã xử lý vấn đề quyền kinh doanh Doãn Thị.

“Tại bận quá nên ít khi xuất hiện cùng nhau thôi. Nhưng mà...” Nụ cười Tần Cảnh vẫn ngọt ngào như thường ngày. “...Chúng tôi vẫn hạnh phúc như trước đây”.

Hoàn Mộ nhún vai: “Em biết là lời của đám nhà báo không đáng tin mà”.

Sau khi ngồi vào vị trí trong hội trường, Tần Cảnh liền huych Doãn Thiên Dã bên cạnh: “Bây giờ, ngay cả Hoàn Mộ cũng lo lắng tình cảm chúng ta có bền kìa”, cô dẫu môi ra vẻ bất mãn, “Anh xem đi, làm bạn gái anh thật đáng thương mà”.

“Đáng thương sao?” Doãn Thiên Dã nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, khóe môi ẩn chứa nụ cười, “Tối qua ở trên giường, em đâu có nói vậy”.

Tần Cảnh không hề đỏ mặt, nói: “Chuyện nào ra chuyện nấy!”.

Doãn Thiên Dã nựng cảm Tần Cảnh, nhẹ nhàng kéo mặt cô đến gần, nhìn vào mắt cô, thở dài: “Ôi, nếu em muốn biết mọi người biết tình cảm của chúng ta không có bền cố gì, sao không nắm chắc thời cơ, nhân dịp đèn đóm sáng choang hôn anh vài cái đi!”.

“Được thôi”. Cô cười khẽ, ngoan ngoãn nép vào lòng anh nhưng lại ung dung cắn một cái thật mạnh vào cổ anh.

Ánh mắt Doãn Thiên Dã lóe sáng, điềm nhiên mỉm cười mặc cô cắn xé.

Mãi cho đến khi Long Kỳ ngồi xuống hàng ghế phía trước, thấy cảnh tượng này lại chặc chặc vài tiếng: “Đi thuê phòng giùm đi!”.

Lúc này, Tần Cảnh chẳng may đỏ mặt, ngẩng đầu lên khỏi ngực Doãn Thiên Dã, nhưong mảy với Long Kỳ.

Doãn Thiên Dã rũ mi liếc nhìn Tần Cảnh, thản nhiên nói: “Lát nữa về sẽ trừng trị em”, giọng nói như quở trách nhưng nghe sao cũng cảm thấy yêu thương khôn tả.

Chỉ chốc lát sau, buổi lễ trao giải bắt đầu. Tình yêu để lỡ đạt được một số giải, một số giải khác chỉ dừng lại ở mức đề cử, nhưng không thể nghi ngờ tới nay, đây là bộ phim điện ảnh sáng chói nhất.

Màn ca múa long trọng bước vào hồi kết. Trước khi công bố giải nam diễn viên chính và nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là phần trao giải cho đạo diễn xuất sắc nhất và đạo diễn mới xuất sắc nhất.

Vì lần đầu Tần Cảnh quay phim nên chỉ được đề cử giải đạo diễn mới xuất sắc nhất. Dù vậy đã vượt qua mong đợi của cô rồi.

Tình yêu để lỡ công chiếu hơn nửa năm, tuy khán giả và nhà phê bình đều khen ngợi rầm rộ nhưng đạt được sự công nhận của giải thưởng Kim Diệp mang tính chuyên nghiệp và quyền uy vẫn là ước mơ của mỗi người làm điện ảnh.

Hơi bất ngờ khách trao giải lại là Doãn Thiên Dã và Hoàn Mộ. Tần Cảnh khá kinh ngạc, bởi vì thời gian trước Doãn Thiên Dã đã được giải nam diễn viên truyền hình xuất sắc nhất nên cô cho rằng ban tổ chức sẽ sắp xếp cho anh và nữ diễn viên xuất sắc nhất trao giải.

Doãn Thiên Dã và Hoàn Mộ đứng trên sân khấu, trêu chọc hết tất cả đạo diễn được đề cử tối nay.

Cuối cùng lúc nói đến Tần Cảnh, Hoàn Mộ trêu: “Tôi được vinh hạnh hợp tác với nữ đạo diễn duy nhất được đề cử hôm nay. Hãy nhìn nữ đạo diễn của chúng ta đang ngồi ở đằng kia nhả nhận lịch sự biết bao. Nhưng ở phim trường ấy, ôi...”. Hoàn Mộ thở dài, “Thật đúng là một đạo diễn khiến mọi người chỉ nhìn thôi cũng thấy đau lòng cho Doãn Thiên Dã mà”.

Mọi người cười ồ lên. Tần Cảnh nổi tiếng là người có tác phong sinh hoạt và công việc như hai đầu thái cực. Ai cũng biết khi bắt tay vào công việc, cô sẽ toát lên khí thế dọa chết người ta như thế nào.

Doãn Thiên Dã cũng bị câu nói này của Hoàn Mộ chọc cười, bả vai run run, cuối cùng lắc đầu ra về bất đắc dĩ. Còn Tần Cảnh dưới sân khấu thì ngại ngùng đỏ mặt, đưa mu bàn tay lên che mũi.

Hoàn Mộ lại nói: “Tôi thấy hết sức may mắn, tham gia Tình yêu để lỡ không nhận thù lao nên đạo diễn Tần Cảnh chắc hẳn đã nương tay với tôi rồi. Thế nên bây giờ, tôi rất thương cho Tống Nghiên Nhi, đặc biệt là Long Kỳ.

Tống Nghiên Nhi và Long Kỳ là nam nữ chính trong bộ phim chiến tranh mà Tần Cảnh đang quay, dĩ nhiên lần này không được bóc lột miễn phí nữa.

Chờ mọi người cười xong, Hoàn mộ quay sang hỏi Doãn Thiên Dã bên cạnh: “Trước khi công bố giải, nam diễn viên chính truyền hình xuất sắc nhất, lẽ nào anh không có gì muốn nói gì với bạn gái sao?”.

Lời còn chưa dứt, khán giả bên dưới đã bắt đầu xôn xao. Doãn Thiên Dã rất phóng khoáng, khẽ nghiêng người đến bên cạnh micro, nhìn Tần Cảnh dưới sân khấu, cười nói: “Nếu như đoạt giải thì lên sân khấu hôn anh một cái nhé?”.

Lời nói ngọt ngào như thế khiến mọi người bên dưới vỗ tay cười rôm rả.

Nhưng Doãn Thiên Dã vẫn chưa nói xong: “Dĩ nhiên nếu là mấy nam đạo diễn khác đoạt giải thì không cần đâu”.

Lại một tràng cười ầm ĩ.

Hoàn Mộ chậm rãi mở phong thư, hạ giọng nói: “Người giành được giải đạo diễn mới xuất sắc nhất của Kim Diệp chính là...”.

Màn hình phía sau lập tức xuất hiện năm vị đạo diễn mới bốn năm một nữ.

Hội trường yên lặng như tờ, Hoàn Mộ bỗng cười rộ, nhét tấm giấy vào tay Doãn Thiên Dã: “Cho anh công bố này”.

Tần Cảnh sững sốt, chợt có dự cảm.

Một giây sau, Doãn Thiên Dã nhìn hàng chữ trên giấy, lần nữa nghiêng người, cười rạng rỡ: “Tần Cảnh!”.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của toàn thể hội trường, Tần Cảnh và nhóm Long Kỳ ôm nhau chúc mừng, sau đó cô chậm chậm đi lên sân khấu. Đèn flash lóe sáng, bước chân Tần Cảnh vẫn vững vàng, tiến từng bước đến bên Hoàn Mộ và Doãn Thiên Dã.

Theo lý, sau khi Doãn Thiên Dã trao giải, cô phát biểu cảm nghĩ là kết thúc. Nhưng lúc lễ tân bê tượng đi lên, Doãn Thiên Dã lại chỉ cầm bó hoa trên khay đưa cho cô.

Bởi vì tất cả ống kính đều hướng về phía họ, tất cả khán giả đều nghi ngờ khó hiểu, ngơ ngác nhìn nhau, yên lặng như tờ.

Tần Cảnh cũng thấy lạ, ngược mắt nhìn khuôn mặt hơi có vẻ thấp thỏm nhưng vẫn dịu dàng của Doãn Thiên Dã.

Một khắc sau, anh từ từ quỳ một gối, toàn hội trường vang lên tiếng xuyết xoa kinh ngạc. Viên kim cương trong tay anh tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn, nhưng vẫn không thể sáng bằng ánh sáng long lanh rạng rỡ trong mắt anh. Đôi mắt anh lưu luyến, sâu hút như một cái giếng cổ khiến trái tim Tần Cảnh hoàn toàn chìm đắm trong đó.

Anh nói: “Mỗi ngày tỉnh dậy đều thấy yêu em hơn một chút. Tần Cảnh, làm vợ anh nhé!”.

Trên cổ áo anh đeo một chiếc micro khác nên lời cầu hôn nồng nàn vừa rồi đã vang dội cả khán phòng. Màn cầu hôn này qua mức đột ngột, không ai kịp phản ứng, tất cả đều ngây ra như tượng. Ngay cả phóng viên cũng suýt quên nhiệm vụ chụp ảnh.

Người phản ứng đầu tiên lại là Tần Cảnh. Cô không rơi lệ mà cười xán lạn, nghiêm túc đưa tay trái cho anh: “Em đồng ý!”.

Khán phòng yên lặng trong giây lát rồi trào dâng tiếng vỗ tay như thể vỡ òa, ánh đèn flash chớp sáng lia lịa như bông tuyết tuôn rơi. Trong cảnh sáng chói, hoàng tử đã trang trọng đeo chiếc nhẫn cho nàng công chúa anh yêu. Trong tiếng chúc tụng không ngớt, hoàng tử hôn công chúa yêu dấu, từ đó họ sống vui vẻ hạnh phúc cho đến tận mai sau.

Cảnh tượng đẹp như cổ tích thế này vẫn luôn hiện hữu trong tâm trí Tần Cảnh, đẹp đến mức khiến người ta say mê. Từ lúc bước xuống sân khấu đến khi buổi lễ trao giải kết thúc, một mạch trở về nhà, Tần Cảnh vẫn tìm tìm ngắm nhìn chiếc nhẫn nạm kim cương đeo trên ngón áp út của mình. Cảnh Doãn Thiên Dã cầu hôn cô như đã khắc sâu vào trí nhớ, từng giây phút đều xuất hiện trước mắt cô.

Ngay cả buổi tối lúc hạnh phúc bên anh, lòng cô vẫn nghĩ đến cảnh tượng ấy.

Tối đó, cô nép vào lòng Doãn Thiên Dã, say sưa giấc nồng, ngọt ngào quá đỗi. Hôm sau bị mặt trời đánh thức, Tần Cảnh mơ màng vuốt ve bên cạnh nhưng không có ai cả, chăn mềm lạnh lẽo.

“Thiên Dã!” Tần Cảnh giật mình ngồi bật dậy.

Khung cảnh xung quanh hình như đã thay đổi.

Nhìn căn phòng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, lòng cô chùng xuống như rớt xuống hầm băng lạnh lẽo. đồng hồ điện tử ở đầu giường hiển thị ngày mùng Ba tháng Ba. Không đúng! Thời gian này sao có thể vẫn đang nghỉ đông chứ?

Đây không phải là chiếc giường cô đã ngủ hôm qua mà là phòng ngủ ở đời thực của Tần Cảnh. Làm sao thế được? Vậy mà cô đã trở lại cuộc sống hiện thực rồi ư? Làm sao có thể chứ?

Cô cuống cuống lao ra khỏi phòng, bên ngoài không phải là căn hộ của Tần Cảnh trong truyện mà là căn hộ chung cư ban đầu của cô. Mẹ cô đang nấu bữa sáng, ba cô đang đọc báo, vẫn ấm áp và thư thái hết như những bữa sáng trước khi xuyên vào tiểu thuyết. Nhưng khí lạnh xông lên từ lòng bàn chân cô như virus, làm nổi sợ sâu sắc phát tán trong lòng cô.

Thiên Dã đâu? Doãn Thiên Dã đâu rồi?

Cô gấp rút lao về phòng, điện thoại vẫn còn lưu file truyện. hóa ra thời gian chỉ mới qua một buổi tối thôi sao?

Không thể nào! Hai năm kìm ức ở thế giới kia, mỗi câu anh nói, mỗi một nụ cười, mỗi hơi ấm của anh vẫn còn rõ mồn một trong lòng cô.

Rõ ràng tối qua họ còn tình cảm với nhau, cô vẫn khắc ghi nhiệt độ cơ thể anh cơ mà! Sao vừa tỉnh dậy đã không còn gì nữa? Trên đời sao lại có giấc mơ tàn khốc đến thế?

Đầu óc Tần Cảnh trống rỗng. Cô bàng hoàng ngồi bệt xuống đất, nước mắt dâng lên một cách khó hiểu. Làm sao đây? Phải làm sao đây? Cô rất muốn gặp Doãn Thiên Dã, phải làm sao bây giờ?

Điện thoại đổ chuông, là Viên Từ gọi đến.

“Cánh Cánh, tôi lười sửa lại tiểu thuyết quá, nhưng tôi sẽ đền bù cho bà bằng cách khác, chịu không? Bà nhanh đến Ánh Thúy đi, có chuyện kỳ diệu đang đợi bà đấy!”, nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Cảnh nghĩ đến cuốn truyện vớ vẩn này là do Viên Từ viết, có lẽ sẽ có cơ hội xoay chuyển nào đó không biết chừng, thế là nghe lời bạn đến câu lạc bộ Ánh Thúy. Vừa mới đến cửa đã thấy Viên Từ hớn hờ nhào đến khoác tay cô: “Cánh Cánh, khoảng thời gian trước, bà cứ cầu nhàu mãi là không thích đối tượng xem mắt ba mẹ giới thiệu phải không? Lần này, tôi giới thiệu cho bà một người, nếu thành đôi, sau này ba mẹ bà sẽ không đem chuyện này ra chỉ chiết bà hết ngày này qua ngày khác nữa”.

“Xem mắt?” Tần Cảnh xoay người rồi đi, “Hôm nay tôi không có tâm trạng”.

Nhưng Viên Từ dai sức, dứt khoát lôi cô vào, vừa đi vừa làm đủ thứ chuyện trên đời. Lúc hai người cò cưa đi lên cầu thang túi Viên Từ rơi xuống đất, tám hã bên trong cũng rơi ra theo. Tần Cảnh trông thấy liền sững sốt. Đây... Đây không phải là Việt Trạch à?

Viên Từ thấy cô trở mặt vội cất hình đi: “Anh này rất tốt, mặt đẹp nhà giàu, còn là trai tân nữa. Có điều, bây giờ đang đi bộ đội...”.

Tần Cảnh ghen lời. Cái tên Việt Trạch chết tiệt kia lại biến thành trai tân á?

Viên Từ nói tiếp: “Bà yên tâm, hôm nay, người tôi định giới thiệu cũng giống anh này, mặt mũi ngon ăn, nhà cửa bề thế, cũng là trai tân. Đi cùng gái còn “zin” như bà không ai phải chịu thiệt cả”.

Tần Cảnh lú lười, sao cô không biết hóa ra Viên Từ có phẩm chất làm má mì như thế nhỉ? Tần Cảnh lặng thinh, nhưng lúc đi vào phòng nhìn thấy người kia, cô chỉ cảm thấy tim mình như ngừng đập, như thể thời gian quay ngược, tất cả trở về điểm ban đầu.

Mất rồi lại có được là chuyện may mắn biết bao!

Anh ngồi trên sofa, khẽ nghiêng đầu, ý cười tỏa sáng nơi đáy mắt trong ngần, nhìn cô không chớp mắt. Khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao ngất, đôi môi mỏng, chiếc cằm cương nghị. Chính là anh, không sai, chính là Doãn Thiên Dã đây mà.

Nhưng anh chỉ là bạn của Viên Từ thôi ư? Chỉ là một đối tượng giới thiệu cho cô thôi à? Anh đã quên hết những gì xảy ra giữa họ rồi sao?

Bất chợt, lòng cô vô cùng trống trải, không biết mình đã đi đến, ngồi xuống trước mặt anh như thế nào. Nỗi bi thương chảy ngược trong lòng, được rồi lại mất, chỉ còn một người nhớ đến là chuyện đau khổ biết nhường nào.

Doãn Thiên Dã khẽ nhủ mảy may nhìn xoáy vào cô, như thấy được nỗi sầu bi loáng thoáng trong cô. Sau hồi lâu, anh khẽ nhếch khóe môi: “Không phải quên anh rồi đấy chứ?”.

Câu nói này có ý gì? Tần Cảnh thẳng thốt, ngoác nhìn anh. Cô chợt phát hiện ra, người đối diện này không chỉ có dáng vẻ giống Doãn Thiên Dã, ngay cả ý cười khinh khỉnh trong mắt, độ cong của cái nhếch môi tùy ý kia cũng giống nhau y đúc.

Đây là...

Anh mỉm môi cười khê, đẩy chiếc hộp nhỏ đến trước mặt cô: “Em quên đeo này”.

Tần Cảnh nhìn chằm chằm vào chiếc hộp màu đỏ kia, nhịp tim đột ngột tăng vọt, run rẩy mở ra. Viên kim cương khúc xạ tỏa sáng óng ánh gần như đâm nhoi mắt cô. Viên kim cương hình trái tim giống hệt với chiếc anh cầu hôn hôm qua.

Lẽ nào, anh... hóa ra, trong không gian đó, anh và cô vẫn luôn bên nhau.

Chuyện khi nào? Là sau vụ tông xe sao? Lúc cô xuyên không vào thì chỉ có một vài kí ức vụn vặt của Tần Cảnh trong truyện. Nhưng khi anh xuyên đến lại biết được toàn bộ suy nghĩ của Doãn Thiên Dã cũ ư? Việc này...

Nước mắt cô rơi tí tách. Giữa họ có một ký ức thuộc về nhau ở thế giới khác mà những người ở thế giới này đều không hay biết, phải không? Họ cùng quay về thế giới này là vì ông trời muốn cho họ một bắt đầu hoàn mỹ à?

Anh kẻ người đến, ngón tay đẹp đẽ gạt đi nước mắt trên má cô, dịu dàng nói: “Màn cầu hôn hôm qua vẫn tính chứ?”.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngoại Truyện Về Tập Vi Lam

Type: Alex Pooh

Hiển nhiên từ ngày đầu tiên đến nhà họ Tần, Tập Vi Lam đã không thích Tần Cảnh. Ắt nghĩ, mọi người đều thích nữ thần Venus không tay bởi một thứ gì đó quá hoàn mỹ sẽ dễ dàng khiến người ta chán ghét, dễ dàng khiến người ta nảy sinh cảm giác tự ti, thương thân trách phận.

Trong mắt ả, Tần Cảnh chính là một đứa con gái gần như hoàn mỹ, có ba, có tiền, được thầy cô và bạn học yêu mến, còn có một cậu bạn trúc mã hoàn hảo. Điều này làm cho Tập Vi Lam thêm ghen ghét, bởi vì ả không có gì cả.

Ai ai cũng nói Tần Cảnh là người tốt, Tập Vi Lam cười khẩy khinh thường. Trong cuộc sống, Tần Cảnh hoàn toàn không có chuyện gì không hài lòng, có thể không tốt được sao?

Dần dần, ông Tần cũng đối tốt với ả, thế là có ba rồi. Ba mẹ cho ả tiền, thế là ả cũng dư dả. Bất kỳ vật gì ba mua cho Tần Cảnh cũng sẽ mua cho ả một món tương tự. ả cũng từ từ quen bạn, được thầy cô và bạn học yêu mến.

Chỉ có điều, ả không có Doãn Thiên Dã. Chỉ thiếu mỗi Doãn Thiên Dã thì ả sẽ giống Tần Cảnh rồi.

Nhưng để có được thứ cuối cùng này thật sự rất khó khăn, khó vô cùng. Bởi vì Doãn Thiên Dã thường đến chơi với Tần Cảnh, Tập Vi Lam làm em gái cũng không thể tránh khỏi sẽ thường xuyên gặp mặt anh.

Doãn Thiên Dã giống hệt với cái tên của anh, trời sinh đã là đứa con trai ngông cuồng, thích chơi mấy trò cảm giác mạnh, thích mấy môn vận động ngoài trời, thích các loại động vật mà bọn con gái sợ, thích mấy chuyện lý kỳ quái dị, và nhất là thích trêu chọc Tần Cảnh.

Vì vậy, bình thường Doãn Thiên Dã chẳng buồn đếm xỉa tới Tập Vi Lam. Nếu hôm nào đó đến chơi mà liếc nhìn ả một cái, điều đó có nghĩa là muốn ả hợp mưu trêu ghẹo Tần Cảnh.

Tập Vi Lam không hiểu sao anh lại thích làm chuyện này mãi không chán, sao lại vui thú với chuyện này nhiều đến vậy?

Tuy không hiểu nhưng mỗi khi như thế, Tập Vi Lam đều hào hứng tham gia. Bởi thật ra ả cũng rất muốn trêu chọc Tần Cảnh. Thế là ả bưng tình ngộ, Doãn Thiên Dã thích trêu ghẹo Tần Cảnh vậy chắc có lý do giống mình rồi. Anh ghét Tần Cảnh, muốn xem đáng về thảm hại của cô ta.

Thình thoảng, Doãn Thiên Dã sẽ gài chiếc lò xo vào hộp khăn giấy, kéo khăn giấy ra sẽ lập tức bật lên một con rắn cao su nhỏ. Sau khi lắp ráp, Tập Vi Lam sẽ lừa Tần Cảnh rút cho ả một tờ khăn giấy, sau đó con rắn nhảy lên, Tần Cảnh sợ đến mức la hét ầm ĩ rồi chạy khắp nhà. Còn Doãn Thiên Dã thì cười đến gập cả bụng.

Có rất nhiều thứ tương tự, ví dụ như con gián giả trong kệo cao su, con đuôi ươi trong hộp trang sức...

Nhưng có một lần đã xảy ra chuyện bất ngờ. Hôm ấy, họ ngồi trên thảm cỏ chơi cờ, lúc Tần Cảnh định đi lấy hộp cờ thì phát hiện phía trên cỏ có một con nhện hình thù kỳ lạ, thân nhỏ xíu nhưng tám cái chân rất dài, lớn bằng nửa bàn tay.

Tần Cảnh trừng mắt lườm Doãn Thiên Dã, bắt con nhện kia bỏ lên vai mình, diễu võ dương oai hét lên với anh: “Ngày nào cũng lấy mấy con này hù dọa tôi, cậu có thể sáng tạo một chút hay không?”.

Lúc ấy, Doãn Thiên Dã đang đỏ xức xức, ngờ ngàng ngàng đầu: “Con gì...?”. Tiếng nói im bật, Doãn Thiên Dã sợ hãi trông sang, tại sao lại có một con nhện to đùng bỏ trên cổ Tần Cảnh thế này?

Tần Cảnh cũng cảm nhận được, khuôn mặt lập tức tái nhợt, khí thế oanh liệt khi nãy biến mất triệt để. ả gần như khóc thét: “Thiên Dã, cứu tôi với!”.

Doãn Thiên Dã đi đến bắt lấy con nhện, ném đi ngay lập tức. Nhớ đến bộ dạng méo máo cầu xin khi nãy của Tần Cảnh, anh liền ra về anh hùng nhìn ả: “Ôi, con gái đúng là...”.

Lời còn chưa dứt anh đã bị Tần Cảnh đá cho một cú: “Đều do cậu làm hại”.

Doãn Thiên Dã không phục: “Trở mặt nhanh thế kia”. Nói xong liền bắt lấy thứ gì đó phía sau Tần Cảnh, nói điềm nhiên như không: “Vậy tôi thả lại người cậu vậy”.

Tần Cảnh la hét muốn chạy trốn, lại bị một tay Doãn Thiên Dã bắt được, tay khác anh nắm lấy con “nhện” trên đầu ả, lác qua lác lại bên cạnh cổ ả như nghiêm túc lựa chọn nơi đáp mới tốt nhất cho “con nhện”.

Tần Cảnh sợ hết hồn, xô xô đẩy đẩy rồi cùng anh ngã nhào.

Tập Vi Lam cầm quân cờ cá ngựa ngồi bên, sững sờ nhìn hai người họ ban đầu còn tranh cãi ầm ĩ đặt “con nhện” ở đâu, sau đó lại cười đùa cù người nhau. Họ cười khanh khách ngã xuống đất, hết như đôi chim nhỏ riu rít, thân thể non trẻ lăn lộn trên cỏ xanh.

Tập Vi Lam nghĩ, khi đó hai đứa còn nhỏ, lại còn là thanh mai trúc mã ngày thơ, bởi vì còn trẻ nên không có quan niệm giới tính à? Nhưng ả không rõ, sao ở trước mặt ả, Doãn Thiên Dã nhận lấy con dao gọt trái cây thì thả cầm vào lưỡi chứ nhất quyết không chạm vào tay mình?

Tập Vi Lam nghĩ, có lẽ con trai ở trước mặt cô gái mình thích sẽ cố ý thận trọng, cố ý lạnh lùng, cố ý vui vẻ với đứa con gái khác đúng không? Nghĩ vậy, Tập Vi Lam vô cùng vui vẻ. Dù mỗi lần thấy Doãn Thiên Dã đến tìm Tần Cảnh chơi, ả cũng cảm thấy trong mắt anh chỉ có bóng dáng mình thôi.

Ngoài ra, kể từ vụ con nhện kia, Doãn Thiên Dã không còn giờ trò tai quái với Tần Cảnh nữa. Tập Vi Lam hiểu là anh đã không còn nhiều tâm tư trêu chọc Tần Cảnh nữa rồi.

Trong ảo tưởng như bong bóng xà phòng ấy, lòng dạ Tập Vi Lam phơi phới vô cùng, nhất là ở trường học. Vì đến lúc lên cấp ba, Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh cũng đảm tính hơn hồi bé, không như hồi còn học cấp hai, Doãn Thiên Dã bày đủ trò chọc ghẹo Tần Cảnh, sau đó bị Tần Cảnh đuổi chạy khắp lớp.

Lên trung học, hai người họ cũng ít suồng sã hơn trước, số lần Doãn Thiên Dã chạy đến tìm Tần Cảnh cũng không còn nhiều như xưa. Hình như ai ai cũng nghiêm túc học hành.

Nhưng ngược lại, ở trong trường học, Doãn Thiên Dã ngẫu nhiên gặp Tập Vi Lam còn có thể chào hỏi chuyện trò với ả vài câu. Không giống lúc học cấp hai, chỉ cần Tập Vi Lam không ở bên cạnh Tần Cảnh, anh liền chẳng buồn ngó ngang.

Tò về thể này không phải đã rõ ràng quá rồi sao? Vì thế, bản thân Tập Vi Lam vui sướng vô cùng, cho đến một buổi hoàng hôn ngày hè nào đó...

Sau khi tan học, Tập Vi Lam bỗng nổi hứng chạy đến thư viện đọc sách. Lúc bước ra, ánh tà dương phủ khắp bầu trời, soi đỏ sườn ả sọc dây thường xuân bám trên hành lang. Tập Vi Lam đổi đường, quyết định đi đến dãy hành lang xanh biếc râm mát kia một lần.

Kết quả, cô nhìn thấy Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh. Lớp Mười một, Doãn Thiên Dã đã trở mề rất cao ráo. Trong ánh sáng mờ tối, anh cúi đầu hôn Tần Cảnh trong lòng. Tay Tần Cảnh quấn lấy cổ anh, anh ôm vòng eo thon thả của Tần Cảnh, thân thể hai người kề sát lấy nhau như thể muốn hòa vào làm một.

Dường như họ đều luyến tiếc nên cứ dụi dằng, yếm lặng hôn nhau quên cả thời gian như thế.

Tập Vi Lam chưa từng nghĩ hai kẻ trước mặt người khác luôn cười đùa, cãi vã, chành chọc lẫn nhau vậy mà ở nơi không một bóng người lại ôm ấp thân mật. ả chờ đợi về nhà, suốt quãng đường, nỗi oán hận và khát vọng của cô càng mãnh liệt hơn. ả cũng muốn có một người bạn thân thiết như vậy, cũng muốn được người ta ôm siết, hôn đến quên cả đất trời.

Sau đó, Tập Vi Lam vắt óc suy tính, bắt đầu học theo Tần Cảnh. ả bắt chước buộc tóc đuôi ngựa, chải hết mái tóc lên để lộ vầng trán sáng bóng. Nhưng trán ả quá ngắn, không mang vẻ sáng láng, phóng khoáng như Tần Cảnh.

Muốn bắt chước cách cười của Tần Cảnh nhưng lại không có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, điều này khiến Tập Vi Lam căm ghét hai lúm đồng tiền sâu hoắm của mình.

Muốn học theo cách ăn mặc của Tần Cảnh, nhưng dù hai người họ có mặc giống hệt nhau, làm tóc giống hệt nhau, nhìn từ phía sau lưng gần như là chị em sinh đôi, Doãn Thiên Dã vẫn chưa từng nhận lầm ả là Tần Cảnh.

Có lần, Tập Vi Lam ở trước mặt ba cố ý ám chỉ Tần Cảnh yêu sớm, muốn ba mắng Tần Cảnh. Không ngờ Tần Cảnh lại thẳng thắn thừa nhận, nói là đang yêu Doãn Thiên Dã, cuối cùng còn rất nghiêm túc nói: ‘Ba, Doãn Thiên Dã bảo sau này muốn cưới con. Con nghĩ rồi, như vậy rất tốt, kết hôn cũng được’.

Ông Tần nhìn đứa con gái còn đang học lớp Mười một, cười nói: ‘Hai đứa nói được là được’.

Tập Vi Lam tròn tròn mắt, đoán là Tần Cảnh cố tình nói dối để kích động ả, thế là ả hỏi Doãn Thiên Dã: ‘Anh thích Tần Cảnh à?’.

Lúc ấy, anh chỉ đáp lại một chữ: ‘Yêu’.

Tập Vi Lam cười khẩy khinh thường, mới học cấp ba thôi, biết thế nào là yêu?

Tốt nghiệp cấp ba, Tần Cảnh theo học ngành đạo diễn tại Học viện Nghệ thuật Vĩ Ương, Doãn Thiên Dã thì học trường Quân đội kế bên. Còn Tập Vi Lam điểm số không tốt, chỉ có thể học diễn xuất tại Học viện Diễn viên Điện ảnh ở ngoại ô.

Lên đại học rồi, số lần nhìn thấy Tần Cảnh cũng giảm chứ đừng nói là Doãn Thiên Dã.

Rất lâu không thấy mặt nhau, Tập Vi Lam chưa từng nghĩ rằng ả sẽ gặp lại Doãn Thiên Dã trong tình cảnh ấy.

Mùa hè năm thứ hai, Tập Vi Lam thấy tấm hình Tần Cảnh chụp lúc đi du lịch châu Âu cùng ba mẹ hồi bé, vừa ghen tỵ vừa buồn bã nói mình chưa từng được đi nước ngoài, vì vậy ba Tần bảo Tập Quyên dẫn Tập Vi Lam đi chơi.

Tập Vi Lam ở khách sạn Hilton Vienna, sáng sớm vừa ra khỏi phòng với mẹ đã bất ngờ đụng mặt Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh cùng bước ra từ căn phòng kế bên.

Sáng sớm, hai người đi ra từ một phòng, hơn nửa tầng này đều là phòng một giường sa hoa...

Bốn người đều sững sốt, Tần Cảnh lập tức đỏ bừng mặt, ngại ngùng lùi về phía sau Doãn Thiên Dã.

Lúc này, Doãn Thiên Dã còn rất lễ phép, nở nụ cười rưa rờ như ánh mặt trời, không hề xấu hổ nói: ‘Cháu chào dì Tập!’.

Tập Quyên cũng cười trêu ghẹo: “Cánh, con nói nghỉ hè đi du lịch, di còn tưởng con đến Ô Trấn hay Lệ Giang kia, không ngờ lại lẳng lặng chuồn ra nước ngoài thế đó”.

Tần Cảnh mặt đỏ như quả cà chua, chỉ nép sát bên cạnh Doãn Thiên Dã.

Tập Quyên rất biết điều, không nói gì thêm, cứ thế tạm biệt họ. Nhưng chuyến du lịch của Tập Vi Lam đã bị phá hỏng, ngay cả tối ngủ cũng không ngon, chỉ mãi nghĩ xem hai người ở phòng kế bên đang làm gì. Vừa nhắm mắt lại đã tự động ảo tưởng hình ảnh hai người họ trần trụi lẫn lộn trên giường.

Ngày hôm sau, Tập Vi Lam không thể chịu được kiểu hành hạ này, muốn rủ họ cùng đi chơi, sau đó buổi tối sẽ đòi ngủ cùng Tần Cảnh... Kết quả hai người này đã rời khỏi Vienna trong đêm, đến Maldives du lịch rồi.

Sau khi về nước, Tập Vi Lam “sơ suất” tiết lộ việc vô tình gặp gỡ cho ông Tần. Kết quả Tần Cảnh bị cảm tức ba tháng, Doãn Thiên Dã bị bác Doãn đánh một trận tơi tả.

Nhưng không ai biết hai người này vẫn điềm nhiên như không, ngày nào cũng tin đưa tin lại ngọt xót, còn lên cho rằng đây là sự kiện rất vẻ vang nữa. Họ nói chuyện này hệt như bỏ nhà đi trốn, vừa oanh liệt vừa thảm thiết, thậm chí lên sẵn kế hoạch nghỉ đông sẽ xuất ngoại chuyến nữa...

Khi mới xuyên đến đây, ý nghĩ của Tập Vi Lam rất đơn giản, ả chính là nữ phụ lên đời, không đim chết nữ chính thì thật có lỗi với danh hiệu nữ phụ ác độc này.

Ban đầu, hết thảy trôi qua rất thuận lợi, tất cả tình tiết đều diễn tiến theo những gì ả mong muốn. Ngoại trừ ả và mẹ ả, tất cả các nhân vật trong cuốn truyện này đều “hào tàn”, đều dễ tiện cả. Tập Vi Lam phát hiện hình như mọi việc đều có thể xoay chuyển theo dự liệu của ả. Cứ như thế giới trong cuốn truyện này đã biến thành vương quốc của ả rồi, mà ả là người điều khiển cả thế giới này vậy.

Một khi người ta có dục vọng và khả năng khống chế, có một số việc sẽ vượt quá giới hạn.

Ba Tần trở nên hồ đồ, xem ả như đứa con gái ngoan, cho ả ba mươi phần trăm cổ phần Trường Ninh. Tần Cảnh biến thành đứa ngu ngốc, cứ thế tin tưởng lời khích bác của Tập Vi Lam, nghi ngờ Doãn Thiên Dã, sau khi chia tay còn nhào vào lòng An Nham, cũng vì thế mà đoạn tuyệt với gia đình.

An Nham đã không còn si tình, vì thế từ người ái mộ trung thành của nhân vật nữ chính, hắn biến thành kẻ si mê một lòng với nữ phụ.

Doãn Thiên Dã cũng thành gã đàn độn, nên anh mới tin Tập Vi Lam, hiểu lầm Tần Cảnh và An Nham. Nhưng khi tất cả đang xuôi chèo mát mái, ả lại gặp chút vấn đề với Doãn Thiên Dã: ả quyến rũ anh không thành công.

Ả vốn dự liệu sau khi chiếm được thể xác của Doãn Thiên Dã sẽ nắm giữ trái tim anh, sau đó kiêu ngạo ngẩng cao đầu vứt bỏ anh hệt như một nữ hoàng. Giống với thủ đoạn báo thù của tất cả nữ phụ khác, nam chính bỏ rơi nữ chính, trở thành kẻ tồi dưới váy nữ phụ, cuối cùng bị nữ phụ quăng đi như rác rưởi. Lúc này ả mới hả hê.

Đêm đó, Doãn Thiên Dã vì giận Tần Cảnh, quả thật đã đến khách sạn cùng ả, nhưng mọi chuyện sau đó lại vượt ngoài sức khống chế. Ả vốn tưởng bằng sức quyến rũ của mình, Doãn Thiên Dã sẽ nhào đến, nhưng anh chỉ im lặng ngồi trong chốc lát, cuối cùng quyết định bỏ đi. Tập Vi Lam đành xuất hết vốn liếng dụ dỗ, vừa ám chỉ vừa khiêu khích, thậm chí ả cời cả áo sơ mi của anh nhưng cuối cùng vẫn kết thúc trong thất bại.

Thật ra, Tập Vi Lam mới không mang nặng mối tình si với Doãn Thiên Dã như Tập Vi Lam cũ, nên ả chỉ định chơi anh xong liền vứt bỏ. Nhưng sự cố lần này đã chôn trong lòng ả một cái gai, khiến ả khó chịu vô cùng. ả hơi ghen tỵ, tại sao Tần Cảnh có thể nắm chặt một người đến vậy? ả còn nghĩ, nếu ả cũng có một người đàn ông tuyệt đối không ngả lòng trước bao cám dỗ thì tốt biết bao!

Bởi không chiếm được Doãn Thiên Dã, Tập Vi Lam oán hận nguyên rủa anh rời xa Tần Cảnh sẽ biến thành tên cận bã. Thế là tình tiết lại tiếp tục theo ý muốn của Tập Vi Lam. Sau khi nhìn thấy Tần Cảnh và An Nham, Doãn Thiên Dã xuất ngoại mà không nói một lời.

Suốt bốn năm, Tập Vi Lam sống thuận buồm xuôi gió, đầu tư đóng phim, kiếm tiền, nổi tiếng, tình yêu bí mật với An Nham cũng rất mỹ mãn. Tần Cảnh bị ả lừa tin sai cổ, tiếp tục làm chị gái tốt của ả.

Nhưng Doãn Thiên Dã tự dung về nước. Hôm đó, Tập Vi Lam về nhà trùng hợp gặp Doãn Thiên Dã bước xuống taxi, phong trần mệt mỏi kéo vali. Hoàn toàn không thể nghĩ ngờ anh đã đi hơn nửa vòng Trái đất mới trở về thành phố này, ngay cả nhà cũng chưa về đã đến tìm Tần Cảnh.

Có lẽ hai năm trôi qua, anh vẫn không thể buông bỏ mối tình si này. Nhưng khi đó, Tần Cảnh đã dọn ra khỏi nhà. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi nhưng càng thêm anh tuấn của Doãn Thiên Dã, tìm Tập Vi Lam như bị cào xé.

Ả cười nói: “Tần Cảnh dọn ra ngoài sống chung với An Nham rồi. Thiên Dã, có lẽ anh không biết bây giờ Tần Cảnh yêu An Nham sâu đậm cỡ nào đâu. Thậm chí vì anh ta, chị ấy cam tâm tình nguyện bị người ta quy tắc ngầm nữa kia. Anh cần gì phải cố chấp xen vào tình cảm thảm thiết giữa họ chứ?”.

Doãn Thiên Dã đứng sững tại chỗ, cuối cùng im lặng bỏ đi. Chỉ có Tập Vi Lam biết tại sao sau khi Doãn Thiên Dã trở về lại thay đổi hoàn toàn, biến thành kẻ phóng túng cuồng cuồng như thế. Bởi vì điều quan trọng nhất trong cuộc đời anh đã tiêu tan mất rồi.

Càng ngày Tập Vi Lam càng hận Tần Cảnh, mà Tần Cảnh càng ngày càng tàn nhẫn. ả cảm thấy đây chính là lúc trở mặt thành thù, thế là ả gửi hình thân

mặt giữa mình và An Nham cho Tần Cảnh, đồng thời bảo An Nham chia tay với cô.

Quả nhiên Tần Cảnh công khai tâm ảnh kia, Tập Vi Lam cho rằng kể từ lúc này, Tần Cảnh sẽ điên cuồng oán hận ả, ghen tỵ với ả. Nhưng cũng từ thời điểm ấy, Tần Cảnh như thế hoá đổi linh hồn. Cô trở nên điềm tĩnh, chẳng buồn đoái hoài đến ả. Thế là ả chỉ có thể tro mắt nhìn Tần Cảnh làm từng chuyện khiến ả lú lờ.

Gặp lại Doãn Thiên Dã, Tần Cảnh ghét ra mặt nhưng vì 5% cổ phần của Doãn Thị, cô nhận nhiệm vụ cải tạo Doãn Thiên Dã mà không hề từ chối. Tập Vi Lam vừa ao ước năm phần trăm kia vừa khinh bỉ Tần Cảnh mơ tưởng hảo huyền. Người ta sa ngã thì dễ mà vực lại thì khó, đàn ông làm gì dễ cải tạo như vậy?

Tần Cảnh bị cấp trên đuổi khỏi Tiêu điểm sáng, Tập Vi Lam cho rằng cô ta sẽ tức giận thôi việc, nhưng cô ta lại chịu nhục chuyển sang Chuyện ngôi sao, cứu sống một chuyên mục đang trên bờ sụp đổ.

Tuy là không phục nhưng lại nhanh chóng nghĩ ra biện pháp mới, lợi dụng Tần Cảnh, chuyển người của mình sang nằm vùng ở Tiêu điểm sáng. Đến lúc đó, Tần Cảnh biết bị lợi dụng, nhất định sẽ tìm ả tính sổ. Danh tiếng ả tốt, chỉ cần giả bộ đáng thương, tất cả mọi người sẽ đứng về phía ả.

Nhưng Tần Cảnh lại giờ trò, Lục Nhã không chỉ không sang Tiêu điểm sáng được còn bị Tần Cảnh hất cẳng khỏi Chuyện ngôi sao. Lúc này, Tập Vi Lam mới phát hiện, không phải ả lợi dụng Tần Cảnh mà Tần Cảnh điềm tĩnh tùy cơ ứng biến, quay sang chơi ả một ván đau.

An Nham cũng thế. Tập Vi Lam cướp An Nham chủ yếu vì hắn là người Tần Cảnh yêu. ả muốn Tần Cảnh phải ghen tỵ với ả cả đời. Nhưng sau khi đăng ảnh, Tần Cảnh không buồn ngó ngang đến An Nham, hoàn toàn cho hắn ra rìa. Điều này khiến Tập Vi Lam không còn cảm giác thắng lợi nữa.

Mỗi ngày nhìn thấy mặt An Nham, Tập Vi Lam lại cảm thấy càng lúc càng phiền, mấu chốt là quan hệ giữa Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã bắt đầu chuyển biến. Vậy mà Doãn Thiên Dã lại ngoan ngoãn làm trợ lý, làm chân sai vặt cho Tần Cảnh. Dù sau này trở thành diễn viên rồi, lúc ở phim trường cũng chẳng may mắn kiếng dè trên chộc Tần Cảnh, liếc mắt đưa tình với cô cứ thật sự là một đôi tình nhân vậy.

Đúng vậy, họ rất xứng đôi.

Lại nghĩ đến An Nham, Tập Vi Lam càng thêm tức giận. Tại sao Tần Cảnh có thể tìm được đàn ông tốt, còn ả lại bị trói buộc vào một kẻ bất tài cơ chứ! ả vốn định chấm dứt cuộc tình bí mật với An Nham, không ngờ hắn lại tặng cho ả màn cầu hôn hoành tráng đến vậy, còn đăng nhiều hình ảnh mặn nồng của họ suốt mấy năm bên nhau nữa. Kể từ đó, danh tiếng trong sáng thuần khiết của ả coi như bị phá hủy hoàn toàn.

Dù ả đi đến đâu, cũng có phóng viên bám sát không ngừng, nói ả giả bộ ngây thơ, dối trá, còn lôi việc Tần Cảnh công khai hình ảnh lúc trước ra, nói ả giả dối che giấu còn cần ngược Tần Cảnh.

Tập Vi Lam gần như sụp đổ, nhưng An Nham cứ quán riết lấy ả, ngày nào cũng đưa nhẵn hời tại sao không chịu lấy hắn. Cuộc sống không khác gì cơn ác mộng, khiến ả thậm chí không dám về nhà.

Tuy Tần Cảnh nói với ả rằng hai bên nước sông không phạm nước giếng, nhưng Tập Vi Lam thấy Tần Cảnh làm vậy càng thể hiện rõ sự khinh thường với ả. ả mới là người phải nói câu này mới đúng, tại sao nó lại xuất phát từ Tần Cảnh ra về không ngó ngang gì đến ả? Đây chính là nỗi nhục sâu sắc của ả, như đang nói ả không xứng để Tần Cảnh coi là đối thủ vậy.

Nên ả quyết định đóng bộ phim điện ảnh dự thi của Tần Cảnh, sau đó rút lui giữa chừng khiến Tần Cảnh trở tay không kịp.

Nhưng quả nhiên Tần Cảnh vô cùng tài hoa, quá trình quay bộ phim điện ảnh Tình yêu để lỡ đã cho ả thấy rõ điều đó. Dù là phương diện nào Tần Cảnh cũng yêu cầu nghiêm khắc đến mức cầu toàn. Nếu công chiếu bộ phim nhất định sẽ đình đám một thời.

Tập Vi Lam từng do dự có nên nước sông không phạm nước giếng hay không. Nhưng cuối cùng, giữa việc đã kích Tần Cảnh và thắng tiến của bản thân ả, ả vẫn lựa chọn về trước. ả cho rằng, đường ai nấy đi thì tổn thất của ả vẫn ít hơn đã kích Tần Cảnh phải chịu. Chỉ cần Tần Cảnh thua thảm hại hơn ả thì ả đã thắng lợi rồi.

Nhưng chuyện lại vượt quá dự liệu của ả lần nữa.

Gần như Tần Cảnh đã nghĩ ra đối sách trong nháy mắt, mời được ngôi sao Hoàn Mộ diễn xuất giỏi hơn ả mà tiếng tăm cũng ngày càng đình đám. Đoàn làm phim không có ả vẫn hoạt động bình thường, cứ thế quay tiếp.

Lúc này, ả mới hối hận, chính xác là vừa hối tiếc vừa căm hận. Đồng thời ả vô tình biết tin cổ phiếu Trường Ninh nổi phong ba là do có người giúp đỡ Tần Cảnh, đứng phía sau màn thao túng, 60% cổ phần của Trường Ninh đã trở về tay Tần Cảnh toàn vẹn.

Ban đầu, có tập đoàn bất động sản muốn thầu tóm Trường Ninh, ả định hợp tác với họ, bán cổ phần, chiếm ưu thế, đoạt lấy quyền khống chế Trường Ninh, sau đó hủy diệt nó.

Nhưng kế hoạch của họ còn chưa thực hiện thì tập đoàn bất động sản kia không biết đã chọc phải ai, cổ phiếu bị người ta làm cho tụt giá thê thảm. Sau đó cô ả mới biết là do trợ thủ của Tần Cảnh giờ trò quỷ quái.

Lần này, ả hoàn toàn mất lý trí, hận không thể băm vằm Tần Cảnh ra thành nghìn mảnh. Tại sao bên cạnh cô luôn có trợ thủ tài ba, tại sao Tần Cảnh khẳng khái lấy lại 30% vốn đã thuộc về ả chứ?

Suy đi nghĩ lại, à quyết định lập kế hoạch trả thù. Dù sao An Nham vẫn quấn lấy à, vậy vừa hay, à sẽ bỏ thuốc vào nước của hắn, khóa trái cửa nhốt hắn trong xe, sau đó dụ Tần Cảnh đến. Trong xe có camera, chờ khi tất cả mọi chuyện đã thành, à sẽ đăng video lên mạng.

Về phần Tần Cảnh, ha ha, Tập Vi Lam không tin clip nóng của cô ta và người đàn ông khác bị cả thế giới thấy, Doãn Thiên Dã vẫn có thể chấp nhận cô ta, nhà họ Doãn vẫn có thể chào đón cô ta.

Có lẽ lúc đó nên gửi cho ông Tần một đoạn. Không phải ông ghét An Nham, muốn gán ghép con gái với Doãn Thiên Dã sao? Vậy à sẽ cho ông xem đoạn phim phóng đàng của con gái mình với An Nham, để ông thịnh nộ mà lên con đau tim cho biết.

Tất cả đều rất thuận lợi, à bỏ thuốc vào nước của Tần Cảnh rồi giả vờ bị viêm ruột thừa, lừa cô ta xuống bãi đỗ xe, nhốt cô ta trong xe. À đứng bên ngoài chỉ chờ hai người họ biểu diễn một màn “xe rung” nữa là mọi chuyện mỹ mãn.

Nhưng trong lúc chỉ mành treo chuông, mấy gã áo đen xa lạ lại xông đến, không nói không rằng đã giật phăng chìa khóa của à, không chừa à. Lúc này, à mới biết Tần Cảnh còn có vệ sĩ.

Một giây sau, Doãn Thiên Dã đã sớm kết thúc công việc cũng xuất hiện.

Lúc Doãn Thiên Dã ôm Tần Cảnh ra khỏi xe, Tần Cảnh đã mất lý trí, ôm lấy Doãn Thiên Dã hôn nồng cháy. Khi ấy, à nhận ra, e rằng mình lại góp phần thúc đẩy tình cảm của họ rồi.

Mà cái kết khó chấp nhận hơn vẫn nằm ở phía sau. Doãn Thiên Dã ra hiệu bằng ánh mắt với đám vệ sĩ, à kinh hoàng, một giây sau đã bị mấy gã đàn ông lực lưỡng trối lại ném vào xe, khóa kín cửa.

Bấy giờ, à mới thể nghiệm được nỗi tuyệt vọng khi nãy của Tần Cảnh. Song bi thảm hơn chính là à không uống thuốc, à rất – tỉnh – táo. Cứ thế mỗi một khắc đau đớn đều như bị phóng đại vô số lần.

À cho rằng khi ấy mình đã tuyệt vọng lắm rồi, nhưng khốn đốn hơn chính là ngày hôm sau, clip “nóng” của họ đã lan truyền trên mạng như vũ bão. Và tiếc nuối nhất là khi đó, à biết có chống cự cũng vô ích nên hoàn toàn thuận theo An Nham.

Ai ai cũng nói Tập Vi Lam một mặt giả cao thượng từ chối An Nham, một mặt lại chơi trò “xe rung” với hắn. Truyền thông Tinh Nguyệt lập tức loại trừ nguy cơ mất hình tượng, đóng băng mọi hoạt động của à. An Nham cũng có kết cục tương tự, nhưng hiện tại, ngay cả An Nham cũng không còn yêu à nữa.

Tập Vi Lam không thể tiếp tục sống trong nước, cuối cùng đành phải đến một hòn đảo nhỏ ở Đông Nam Á. Trước khi đi, à tình cờ xem được buổi lễ trao giải Kim Diệp ở sân bay. Trên màn hình ti vi, Hoàn Mộ triều chọc Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã. Sau đó, Tần Cảnh nhận được giải thưởng đạo diễn mới xuất sắc nhất, còn Doãn Thiên Dã thì trực tiếp câu hồn Tần Cảnh trong buổi phát sóng trực tiếp quan trọng.

Cả thế giới chúc mừng họ, ai cũng nở nụ cười rạng rỡ, nhất là khi Tần Cảnh hướng bàn tay trái của mình về phía Doãn Thiên Dã.

Giờ khắc này, mắt Tập Vi Lam tối sầm. Nếu ban đầu à chịu nghe lời Tần Cảnh, đừng khăng khăng ăn miếng trả miếng mà giữ hòa khí đôi bên, nghiêm túc đóng bộ phim này, có lẽ vị trí huy hoàng sáng chói hiện tại của Hoàn Mộ đã là của à rồi.

Nhưng giờ đây, à vẫn căm hận bất mãn. Tần Cảnh có được nhiều thứ như vậy, sao à phải chịu cảnh mất mát, sao à có thể sống hòa bình với cô chứ?

À không bao giờ cần sự thương hại của Tần Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Ngoại Truyện Về Tần Cảnh Và Doãn Thiên Dã

Type: Lion Write

Xưa nay, Doãn Thiên Dã không tin trên đời này có không gian song song. Vì thế nên khi anh vừa choàng tỉnh, phát hiện mình đang lái chiếc xe Ferrari California xa lạ, hàng ghế sau có ba người đẹp ăn mặc thiếu vải, một người trong số đó còn ôm anh từ phía sau, loạn xạ cời nút áo sơ mi của mình, anh chưa kịp chuẩn bị tâm lý khiến bàn tay run bần lên. Vì tay run nên lẽ ra phải rẽ trái thì chiếc xe lại cứ thế đi thẳng, sau đó bị chiếc Porsche Carrera vượt đèn đỏ đối diện tông thẳng vào đầu xe. Vụ tai nạn xe đắt tiền nhất trong lịch sử ư? Nghe như nhà giàu mới nổi vậy. Có cần phải mất thể diện thế không?

Nhờ cú tông này, ký ức của chủ thân xác này cũng dung hợp vào với anh trong tích tắc. Hóa ra người đang cặp kè với ba người đẹp này cũng có tên Doãn Thiên Dã, kỳ lạ hơn chính là anh ta cũng là cậu chủ của Giải trí Doãn Thị. Nhưng vẫn có chuyện không đối xứng, đó chính là nhà họ Doãn ngoài đời thực không chỉ có Giải trí Doãn Thị mà còn sở hữu Thịnh Hạ và một đồng công ty khác nữa.

Cũng nhờ cú va chạm này, Doãn Thiên Dã đã hiểu ra đây không phải là mơ mà là anh đã bất thường đi đến một thế giới lạ lắm rồi. Điều này rất không

khoa học!

Trí nhớ của chủ nhân thân xác này cho anh biết, chiếc xe hơi đối diện rất quen thuộc, hơn nữa vừa nhìn đã khiến lòng dạ khó chịu. Anh vốn định xuống xe nhưng ba người đẹp kia đã hành động trước, hình như chuẩn bị đàm phán gì đấy.

Doãn Thiên Dã nhàm chán chờ đợi, một lát sau, một người đẹp đến nói, chủ xe đối diện rất kiêu căng, chỉ muốn nói chuyện với chủ xe bên này.

Vượt đèn đỏ còn hùng hồn vậy á?

Doãn Thiên Dã xuống xe, chuẩn bị đến gặp đối phương. Còn chưa đến gần đã nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt qua kính chắn gió, là một cô gái. Hơn nữa, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô, trí nhớ nguyên chủ lập tức khởi động.

Năm ba tuổi, Tiểu Thiên Dã dắt Tiểu Tần Cảnh ra đầu ngõ mua kem đá. Đi được giữa chừng, cậu bé dừng lại, hôn một cái lên khuôn mặt đỏ hây hây của cô bé, nói: “Dù sao lớn lên, tôi vẫn sẽ cưới cậu, bây giờ hôn trước cũng không sao, không được nói cho ba cậu biết đấy”.

Tần Cảnh ngoan ngoãn gật đầu, sau đó về nói với mẹ, kết quả Tiểu Thiên Dã bị ba mình véo mặt khóc hu hu cả ngày.

Năm bảy tuổi, đám trẻ con mấy nhà chơi chung với nhau, có cậu bé nói “Tần Cảnh đáng yêu quá!”, sau đó véo nhẹ má cô, kết quả Doãn Thiên Dã tóm lấy cậu ta, đánh một trận toi bờ. Mẹ cậu bé an ủi con trai: “Đừng khóc, đừng khóc, di Tần đã nói với mẹ rồi, sau này sẽ đưa Cảnh Cảnh sang nhà chúng ta”.

Kết quả, Doãn Thiên Dã khóc lóc âm ỉ ở nhà họ Tần cả ngày, gãy đành dạch không cho đưa Tần Cảnh của cậu cho người khác. Sau đó vẫn là Tần Cảnh ngồi xổm đồ dành cậu cả buổi trưa: “Mình không đi, mình không đi đâu. Sau này, mình chỉ theo Thiên Dã thôi”.

Năm mười một tuổi, cô và cậu nằm trên thảm cỏ phơi nắng, cậu ôm cô lăn lộn cười đùa.

Năm mười ba tuổi, cậu đánh nhau với người khác vì cô, làm gãy mũi người ta, bị trường học phê bình kiểm điểm ba tháng, bị người nhà đánh toi tã.

Năm mười lăm tuổi, lần đầu tiên cậu hôn cô, hồi hộp đến mức lòng bàn tay nóng ướt đầm mồ hôi.

Năm mười tám tuổi, lần đầu tiên cậu và cô lên đi thuê phòng. Hai người đều không có kinh nghiệm, đồ mặt mày mò cả buổi mới thành công, giữa chừng còn cãi nhau một trận.

Từ ấy, họ cùng nhau đi ngắm cảnh đẹp khắp thế gian.

Năm hai mươi một tuổi, họ hiểu lầm rồi chia tay vì không ai chịu giải thích với ai.

Năm hai mươi ba tuổi, anh ở nước ngoài suy nghĩ về cô, hai năm rồi, cuối cùng trở lại tìm cô nhưng không gặp được, lại nghe Tập Vi Lam nói hóa ra vật đổi sao dời, giờ lòng cô đã có người khác, không còn vị trí cho anh nữa.

Lần này, anh đã thật sự từ bỏ, từ bỏ cô cũng là từ bỏ chính mình.

Đến tận hôm nay hai mươi lăm tuổi, một Doãn Thiên Dã từ thế giới khác đến đây, đụng độ với cô.

Doãn Thiên Dã đi đến, cúi người trước cửa xe Tần Cảnh, tỉ mỉ đánh giá cô. Ánh mắt lướt xuống dưới, tư thế chân cô rất lạ, chắc khi này tông xe đã bị treo rồi. Nhưng ngược mắt nhìn lên, cô gái này vẫn ra vẻ điềm tĩnh như không. Đây chính là trước mặt bạn trai cũ phải thể hiện vẻ tốt đẹp hơn trước kia sao?

Doãn Thiên Dã trước kia đã từng gặp lại Tần Cảnh, tuy tâm trạng xốn xang nhưng không có ý nghĩ vượt quá giới hạn nào. Có lẽ chỉ còn chút luyến tiếc cô thôi. Nhưng không biết tại sao, Doãn Thiên Dã hiện tại lại cảm thấy cô năng thủ vị một cách khó hiểu. Có điều, cô nên đi bệnh viện thì hơn. Thế nên chưa nói được mấy câu, anh đã bỏ lại cô ở đó.

Sau khi xua ba người đẹp trên xe, Doãn Thiên Dã trở về nhà, nghiêm túc nghiền ngẫm cả buổi trưa. Anh cảm thấy, hai người này rất thú vị nhưng cũng rất đáng tiếc. Có người dễ yêu thương từ tấm bé là mối duyên hiếm có biết mấy. Nhưng vì chuyện buồn cười như vậy lại có thể khiến họ chia tay. Quả thật nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, tình tiết sến sẩm trên tivi lại có thể trình diễn ngoài đời thực.

Tuy luyến tiếc vô vàn nhưng anh không mấy để tâm.

Phải mấy ngày sau, khi cô gái Tần Cảnh này thông đồng với “ba anh” cho ra hàng loạt sắc lệnh cấm đoán, anh mới phải nghĩ lại về việc thực sự gia nhập thế giới này. Doãn Thiên Dã ở đời thực không hề hư hỏng nhưng cũng là người dễ lung lay, hay tò mò. Giờ phút này, anh thật sự muốn biết rốt cuộc Tần Cảnh muốn giờ trò quái quỷ gì, liền bắt chước kiểu hư hỏng của Doãn Thiên Dã trước kia, thuận lợi trêu đùa cô.

Thế nhưng, sức hút của cô gái này như đóa hoa nở rộ, dần khoe sắc từng chút, từng chút một.

Lúc đối mặt với anh thì độc miệng gian xảo, còn dựa hơi mạng cả đồng kinh thư ra áp chế anh, khiến anh vừa bức mình vừa buồn cười. Lúc đối mặt với An Nham, cô lại rất khảng khái, chẳng ngó ngang gì đến hắn, thậm chí mang Doãn Thiên Dã ra làm đạo cụ. Có vẻ hẹp hòi nhưng cô không hề làm hại

bất cứ ai.

Điều khiến anh bất ngờ là thái độ của cô với Tập Vi Lam. Anh vốn tưởng cô sẽ hận cô ta nhưng không ngờ cô lại hoàn toàn phớt lờ, chỉ chăm chỉ làm chuyện của mình. Thái độ nghiêm túc này khiến anh rung động.

Hôm đó ở phim trường bị Duy Đóa tạt cà phê, anh thật sự nổi cơn thịnh nộ, nhưng cô lại im lặng nhẫn nhịn. Dù roi lệ nhưng lúc ngừng đầu lên, khuôn mặt cô vẫn tươi cười rạng rỡ. Hình như để đạt được thành công, cô có thể chịu đựng tất cả mọi chỉ trích.

Anh vốn tưởng rằng cô tốt tính, song lại tình cờ chứng kiến cảnh cô uy hiếp Lục Nhã, bá đạo và hung dữ vô cùng, ngược lại thấy cá tính khiến người ta vừa yêu vừa hận như vậy thấy quá hiếm có.

Thế là trong lúc lơ đãng, anh đã thoáng động lòng.

Anh thật sự phát hiện cảm xúc của mình đã đổi thay vào hôm đến Thịnh Hạ đăng ký thi tuyển ấy. Khi giúp cô chỉnh áo lót, toàn thân anh như bị thiêu cháy, phản ứng bất ngờ này khiến anh cảm thấy quái lạ cùng cực. Mấu chốt là sau khi đến nhà hàng, từ miệng Quan Hân Hân, anh biết hóa ra cô ta không cho anh số điện thoại là vì Tàn Cảnh nói anh giả mạo người thừa kế của Doãn Thị đi tán gái.

Đúng là chỉ có mình cô nghĩ là được. Hóa ra cô suốt ngày phá hoại sau lưng anh sao? Nhưng anh không nói cho cô biết ra, tâm trạng anh rất vui, dù cô nói xấu anh là giả mặt bur, anh cũng lấy làm mừng. Còn tại sao anh lại vui á, không cần nghĩ cũng rõ rành rành rồi.

Sau tất cả, anh thích cô, yêu cô một cách tự nhiên như thế, nhưng anh không muốn cô mang gánh nặng, hy vọng sau khi cô nghĩ kỹ sẽ cho anh một đáp án chính xác. Tuy rằng sau khi anh dọn đi, hàng tá tin đồn với Tô Man bắt đầu xuất hiện mọi mặt báo; tuy thời gian của họ luôn téo ngoe, ngay cả cú điện thoại cũng dễ lỡ nhau.

Anh đã hỏi lịch trình từ ê-kíp của cô, lúc có ý đi tìm cô thì vừa hay cô cũng gửi tin nhắn đến hẹn anh gặp mặt, sự thấu hiểu giữa đôi bên này khiến lòng anh nở hoa. Thế nhưng, con đường gặp mặt khúc khuỷu biết mấy, rõ ràng là cách nhau gần như vậy nhưng luôn có nhiều yếu tố ngăn trở.

Trong đại sảnh, khi bất ngờ nghe phóng viên gọi tên Tàn Cảnh, anh liền sững sốt, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cô bị người ta xô đẩy đụng vào bình hoa và bể cá. Lúc ấy nước bể pha lẫn đám vật thể lộn xộn trút xuống đầu cô, tim anh như bị ai xé toạc. Mà đám nhà báo kia còn ồn ào sĩ nhục cô, khiến anh tức đến mức gần như muốn giết người.

Anh bất chấp mọi thứ, không màng đến sự ngăn cản của quản lý và trợ lý, cứ thế lao tới đánh người, xông vào thang máy kéo cô vào lòng mình. Khoảnh khắc anh ôm được thân thể ướt đầm của cô, cơn giận nộ mới chợt tan biến.

Anh vô cùng chắc chắn mình sẽ không buông cô ra nữa.

Lúc cô roi lệ, tìm anh như thất lạc, anh biết cô chịu nhiều uất ức, anh bằng lòng nghe cô nói hết tất cả, nghe cô trách anh vụ tin đồn với Tô Man, trách anh không sớm giải thích, trách anh khiến cô bị truyền thông phi báng.

Nhưng khi anh hỏi cô, đôi mắt cô trong veo tựa giọt nước, cô cười dịu dàng, vô cùng tin tưởng: “Em không có gì muốn hỏi”.

Hóa ra cô lại tin tưởng anh như thế! Giờ khắc này, anh trở nên ngây dại.

Trước kia, Doãn Thiên Dã và Tàn Cảnh vì hiểu lầm nên mới chia tay. Mà hiện giờ, anh và cô lại không hề do dự, một mực kiên định tin tưởng đối phương như vậy.

Vì thế cô gái này đã được vận mệnh an bài cho anh rồi.

Ngay sau hôm trở về cuộc sống hiện thực, Tàn Cảnh đã mang chiếc nhẫn kim cương Doãn Thiên Dã đưa, tuyên bố với ba mẹ rằng sinh viên năm thứ hai Học viện Nghệ thuật Vị Ương muốn kết hôn.

Lúc nói lời này, cô rất bình tĩnh. Phải biết rằng ở trong tiểu thuyết, cô đã sống hai năm, từ lúc hai mươi lăm tuổi, tâm lý bây giờ của cô, khụ khụ, đã là nữ thanh niên hơn hai mươi bảy tuổi ráo riết muốn lấy chồng rồi.

Mẹ cô rất choáng: “Quả thật nên cưới sớm, nếu không chỉ sợ không ai thèm rước thôi”.

Tàn Cảnh lú lười.

Ba cô liếc sang: “Con vẫn chưa đến tuổi kết hôn đâu”.

Tàn Cảnh hắng giọng: “Vấn đề này, anh ấy sẽ giải quyết giúp con”.

Bên này, nhà họ Tàn thông qua trót lọt. Bên kia, nhà họ Doãn cũng thông qua, nhưng âm ỉ tận trời.

Không giống tiểu thuyết, Tàn Cảnh và Doãn Thiên Dã không phải bạn cùng trang lứa mà cô nhỏ hơn anh ba tuổi. Ông ngoại của Doãn Thiên Dã là lão gia của nhà họ Việt, cho rằng mấy thằng cháu mình lặn lội trong quân đội với đám đàn ông từ bé, không có cơ hội qua lại với con gái nên tâm lý gặp chút

chươngng ngại... Nếu không, sao bao năm trời vẫn giữ mình trong sạch, không chịu yêu đương cô nào chứ? Điều này thật không khoa học.

Ông cụ đang lo ngay ngáy đám cháu mình bị đồng tính hết loạt nên vừa nghe nói thằng cháu ngoại Doãn Thiên Dã muốn cưới gấp, ông cụ lập tức mừng rơn, chạy đến nhà con rể tỏ ý ủng hộ, còn nắm tay ông cụ Doãn thông gia, phân tích đủ mọi vấn đề xã hội.

Ông cụ Doãn cũng từng lo lắng, không thể lơ là với dòng dõi đời sau của gia tộc được, thế là lập tức quyết định chuẩn bị hôn lễ. Ba mẹ của Doãn Thiên Dã hoàn toàn trở thành phòng nền.

Hôm đám cưới tất cả mọi người đều vui mừng hôn hờ, chỉ có mẹ Tần Cảnh luôn mang tâm sự nặng nề, buồn rầu không vui. Tần Cảnh là một đứa con gái ngoan, lập tức ôm mẹ nói ở cùng một thành phố, trong nhà còn có xe, qua lại rất tiện, mẹ đừng lo lắng...

Nhưng mẹ cô lấp ba lấp bắp, do dự, lúng túng rất lâu mới nói: “Không phải mẹ sợ chuyện này. Mẹ lo là con còn quá trẻ, ở phương diện kia, chỉ sợ... chỉ sợ không chịu nổi”.

Tần Cảnh vã mồ hôi, không biết phải nói sao. Chuyện này đâu phải là vấn đề gì chứ! Trong lòng còn dắc ý thầm nghĩ, ở thế giới kia, con và anh ấy không biết đã ngủ với nhau bao nhiêu lần, đã trở thành cộng sự ăn ý rồi.

Nhưng đến tối hôm đó, Tần Cảnh phát hiện ra một vấn đề. Tiểu thuyết là tiểu thuyết, thực tế là thực tế. Trong đời thực, cô vẫn còn trong trắng mà Doãn Thiên Dã cũng vô cùng thuần khiết.

Song, so sánh thế này, rõ ràng là cô thiệt thòi hơn.

Trong tiểu thuyết, anh đã có kinh nghiệm thực chiến phong phú, trở thành cao thủ. Nhưng dù cô có kinh nghiệm thực tiễn nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được sự thật là cái màng bên dưới vẫn còn nguyên kia. Cô sẽ đau chết mất đúng không?

Ôi mẹ ơi, bắt công quá!

Buổi tối, Tần Cảnh ngượng ngùng đứng bên giường, sửa sang lại lý luận “không đồng đẳng” cô đã nghĩ lâu thành bài thuyết trình, thao thao tuyên truyền cho anh nghe. Doãn Thiên Dã vô cùng kiên nhẫn, nghe hết từng câu mới đơn giản quy kết bài kháng nghị hai mươi phút kia của cô thành ba chữ: “Em sợ đau”.

Doãn Thiên Dã hơi buồn cười, đi đến gần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô: “Vậy làm thế nào đây? Sớm muộn cũng phải qua cửa ải này. Với lại, em dám nói là em không thích không?”.

“Nhưng, có lẽ lúc trước chưa từng đau. Em sợ đau, chờ...” Tần Cảnh quay đầu đi, nói ậm ờ, “Chờ sau này anh, nơi kia... nhớ lại rồi nói tiếp”.

Làm gì có người phụ nữ nào hy vọng chỗ ấy của chồng mình nhỏ chứ?

Doãn Thiên Dã nắm lấy cằm cô, cọ chóp mũi vào mũi cô: “Vậy xem ra phải đợi sáu mươi năm sau rồi. Anh không có kiên nhẫn đó đâu”, cuối cùng lại dụ dỗ: “Yên tâm, anh sẽ thật nhẹ nhàng mà”.

Hai người đang nói chuyện thì có người gõ cửa, Phu Dung bưng hai tách trà đen sì vào.

Doãn Thiên Dã đi đến, bưng một tách lên hỏi cô: “Muốn uống không?”.

Tần Cảnh dè dặt lắc đầu. Sau giây lát nhìn chòng chọc vào tách trà đen sì kia, Tần Cảnh bất an. Đây là gì? Lẽ nào là mật gấu, pín hồ gì đó ư? Tăng chiều dài, chiều rộng, sức bền ư? Chết tiết thật! Cô vốn sợ đau còn làm những thứ này, ngày mai cô còn rời giường được không hả?

Tần Cảnh thấy chiếc tách trong tay Doãn Thiên Dã đã đến môi, hỏn hển gào lên: “Anh không được uống!”.

Doãn Thiên Dã khựng lại, đôi mắt đẹp ẩn chứa nét cười nhìn cô, thấy cô ngáp ngừng, đứng ngồi không yên lại nổi tính trêu đùa, đưa chiếc tách trong tay ra nói: “Hong trà lạc vừng, ý là sớm sinh quý tử”, tiếp theo còn xấu xa nói thêm, “Thật ra, em nên uống thì hơn đây!”.

Tần Cảnh xấu hổ muốn độn thổ. Để che giấu lòng dạ vẫn đục ngầu của mình, cô vội vàng nhào đến, cầm lấy tách trà, nói dối lòng: “Phải, em có ý này đây, anh... anh không được cướp của em”.

Doãn Thiên Dã ôm eo cô từ phía sau, nghiêng người ti cầm lên vai cô, giọng nói trầm ấm mang theo vẻ ảm ức, trêu chọc: “Thì ra em cảm thấy anh không đủ năng lực, cần phải uống thuốc gì đó sao? Hay là anh không thể khiến em hài lòng?”.

Hơi thở nóng bỏng phả bên tai Tần Cảnh khiến toàn thân cô run rẩy.

Anh lại cười khê khàng: “Xem ra, hôm nay nhất định phải chứng minh thực lực của anh cho em thấy rồi”.

Tần Cảnh cảm thấy kích thích một cách khó hiểu.

Sau lần ấy, cô mới phát hiện hóa ra con đau lần đầu không khủng khiếp như trong tưởng tượng. Có lẽ khúc dạo đầu lần này làm quá, quá, quá đầy đủ, có lẽ là động tác của Doãn Thiên Dã quá nhẹ nhàng, có lẽ thân thể họ đã sớm phù hợp, sớm quen thuộc nhau... Tóm lại, cảm giác tối đó chính là hạnh phúc – chết – đi – được.

Có một điểm nữa khác với trong tiểu thuyết là Tần Cảnh là con nhà quan chứ không phải con nhà đại gia, mà gia thế của Doãn Thiên Dã còn hiển hách hơn cả trong truyện. Giải trí Doãn Thị, Quản lý Thịnh Hạ và nhiều công ty nắm trùm giới showbiz trong nước đều thuộc tài sản nhà anh. Thêm phần mẹ anh còn làm trong Ủy ban trung ương nào đó.

Thật ra đây không phải vấn đề to tát, mấu chốt là đám con ông cháu cha cộng thêm công tử nhà giàu như anh đều đi học tại trường quân đội kể bên Học viện Nghệ thuật Vệ Ương của Tần Cảnh. Đương nhiên niềm vui của đám nữ sinh Học viện Nghệ thuật chính là mấy nam sinh học trường bên rồi.

Hệ lụy trực tiếp là Tần Cảnh đã trở thành hot girl của Học viện Nghệ thuật chỉ sau một đêm. Bất cứ ai nhắc đến cô đều hâm mộ và ghen ghét:

“Ôi, rõ ràng trước đó cô ta không có bạn trai, sao bỗng dưng quen được Doãn Thiên Dã thế? Kiểu tình yêu sét đánh này cổ tích quá rồi, đúng không?”

“Ồ, sao cô ta cười vội thế nhỉ?”

“Ồi, trường bên đã mất đi một anh giai dễ soi rồi.”

...

Mỗi ngày, Tần Cảnh đều như kim chỉ nam soi tỏ con đường bước chân vào nhà giàu có, trên trán viết “Hâm mộ tôi đi, ghen tỵ với tôi đi, tìm tôi cố vấn đi, tìm tôi giới thiệu mấy anh đẹp trai giàu có cho mấy cô biết nào...”.

Sau cảnh ngày ngày hải chịu đựng vô số ánh mắt và vô số lời bất chuyện, Tần Cảnh cảm thấy nhất định phải trút bỏ nỗi lòng. Thế là sau khi trở về liền trách móc Doãn Thiên Dã: “Anh nói xem, trước kia có phải anh trêu hoa ghẹo nguyệt nổi tiếng như còn hai không? Sao mấy đứa con gái trường em vừa nghe thấy tên của anh chảy cả nước dãi, nhìn thấy em như nhìn thấy tình địch thế hả?”.

Doãn Thiên Dã nghiêm túc cời từng chiếc nút đồng phục của cô ra, nói: “Không có, nếu anh thật sự nổi như cồn, sao em lại chưa từng nghe đến anh chứ?”.

Tần Cảnh nghiêng đầu nghĩ ngợi, cũng phải nhỉ! Cô lại hỏi: “Vậy sao có nhiều con gái yêu thầm anh vậy? Sau này, liệu anh có động lòng với người khác, chuyển dòi đối tượng không?”.

Doãn Thiên Dã thành công mở được hàng nút cài sau dây áo ngực của cô, nói: “Đàn ông có gia đình chỉ yêu mỗi vợ mình thôi”.

Tần Cảnh lại nói: “Vây...”, nhưng lời chưa thành câu đã...

“Ừm...”

Cách trút bỏ nỗi lòng đúng là có rất nhiều loại!

Vì thế nhờ sự siêng năng và cần mẫn của bạn học Doãn Thiên Dã, một tháng sau khi kết hôn, bạn học Tần Cảnh đã vinh quang mang trong mình chiếc bánh bao nhỏ.

Tần Cảnh rất buồn rầu: “Òa, làm sao đây, em còn phải đi học lớp đạo diễn nữa”.

Doãn Thiên Dã vuốt ve cô an ủi: “Không sao đâu, sinh con sớm tốt mà, đáng em đẹp, sắc mặt đẹp, da cũng đẹp nốt”.

Tần Cảnh ném chiếc gối sang: “Không cần anh giả mèo khóc chuột. Đều tại anh, đều tại anh hại cả! Bây giờ em còn đang đi học, xấu hổ chết mất”.

Doãn Thiên Dã tiếp tục bò đến, an ủi cô: “Ai dám nói xấu em chứ, đều do họ ghen tỵ với em thôi”.

Lại một chiếc gối đập đến: “Anh có ý gì, toàn bộ phụ nữ trên đời đều muốn sinh con cho anh phải không?”.

Sau khi hay tin, từ trên xuống dưới nhà họ Doãn đều vui sướng ngất trời. Sự tích vinh quang của cô lập tức được vài đại gia tộc ca tụng, hoặc dùng để dạy dỗ con trai chưa kết hôn sau này cưới vợ phải lấy người mẫn đảm như Tần Cảnh, hoặc dùng để khích lệ con dâu vừa cưới phải sớm sinh quý tử như Tần Cảnh vậy.

Tần Cảnh lập tức biến thành nữ hoàng trong nhà họ Doãn, đến mức cả nhà đều cảnh giác cao độ, ngay cả Doãn Thiên Dã cũng bị ông bà nội và ba mẹ tông cô khỏi phòng ngủ, không cho phép ngủ chung với Tần Cảnh, sợ anh trẻ tuổi sinh lực dồi dào không kiềm chế được gì gì đó.

Doãn Thiên Dã nổi giận, chỉ vào bụng Tần Cảnh: “Thằng oắt con, còn chưa ra đời đã giành vợ với ba mày, cẩn thận sau này, ba sẽ đánh mày cho xem”, còn chưa dứt lời đã bị mọi người trong nhà họ Doãn đánh tui bụi.

Doãn Thiên Dã: Huhu, con chỉ muốn ôm vợ con ngủ thôi mà!

Nhưng không bao lâu sau, Tần Cảnh cũng nhớ anh, vì thế lén lút bật đèn xanh cho anh. Mỗi ngày được ngủ trên chiếc giường êm ái, ôm Tần Cảnh mềm mại, Doãn Thiên Dã cảm thán vô hạn: “Ôi, vẫn là vợ tốt với anh nhất”.

Chỉ là bây giờ, tình hình bà vợ này không được tốt cho lắm thôi.

Ai cũng nói phụ nữ có thai sẽ hay cáu gắt, nhưng chưa từng thấy ai hay cáu như Tần Cảnh. Tuy không đến nỗi hung dữ nhưng tâm trạng trở nên khá cộc cằn. Ngay cả Tần Cảnh cũng cảm thấy ngại, muốn đến bệnh viện khám xem mình có vấn đề gì hay không.

Khi có kết quả, cả nhà lại lần nữa vui mừng ngất trời. Vậy mà lại sinh đôi! Thế nên sự tích vinh quang của Tần Cảnh lại lần nữa lưu truyền giữa mấy gia tộc, quả thật trở thành con dâu kiêu mẫu của ông bà, ba mẹ rồi.

Tần Cảnh quần bách, mình đâu có cố ý mắn đẻ thế này chứ!

Về phần tên cúng cơm của bé cưng Doãn gia có gốc gác thế nào ư? Rất đơn giản. Tối nào đó, lúc Tần Cảnh buồn ngủ, đột nhiên nhớ đến kẹo nỏ được ăn hồi bé, thế là mở to đôi mắt long lanh nhìn chồng mình, nũng nịu nói: “Thiên Dã, em muốn ăn kẹo nỏ, thêm lắm cơ, làm sao bây giờ?”.

“Làm sao nữa đương nhiên là đi mua rồi.” Ông chồng nào đấy rất có trách nhiệm, rất tự giác, lập tức chạy ra ngoài mua kẹo nỏ.

Hai mươi phút sau, Tần Cảnh cuộn trong chăn ngậm kẹo nỏ, nghe tiếng nỏ lách tách trong miệng, không nhịn được cười khanh khách, Doãn Thiên Dã nằm bên khép hờ mắt ôm cô, khoe môi mỉm cười, lắng nghe tiếng kẹo nỏ trong miệng cô.

Tần Cảnh vui vẻ nói: “Sau này, hai đứa con của chúng ta một đứa gọi là Khiêu Khiêu, một đứa gọi là Đường Đường được không (1)?”.

(1) Kẹo nỏ tiếng Trung là **, âm Hán Việt là Khiêu Đường (kẹo nhảy)

(2)

Môi anh ngậm lấy tai cô, nhẹ nhàng cười nói: “Được”.

Một năm sau đám cưới, Doãn Thiên Dã hai mươi ba tuổi, Tần Cảnh hai mươi mốt. Nhà họ Doãn là đại gia tộc từ đại đồng đường, vừa đến lễ Tết, cả nhà đều phải tụ họp tại nhà ông nội của Doãn Thiên Dã, nào là cô bảy, dì tám, cậu họ dì dượng đều đến.

Ngày Tết càng là như vậy.

Đối với Tần Cảnh, cô dâu vừa cưới về ngọt ngào một năm vô cùng đau khổ trong việc nhận biết bà con. Cô biết phải ra vẻ dịu dàng, ngoan ngoãn theo sau Doãn Thiên Dã, chào hỏi từng người một “cháu chào chú ba”, “cháu chào cô tư”, “chào em Doãn Tâm”, “chào anh Doãn Kỳ”...

Nhưng trong lòng Tần Cảnh đau khổ vô cùng. Người qua kẻ lại, người đến người đi, từ ông già chín mươi mấy tuổi đến con nít còn khóc nỉ non cộng lại đã một trăm người rồi, làm sao cô nhớ hết được chứ! Dĩ nhiên vừa quay người đã quên sạch sành sanh.

Thế nhưng dù đã quên cũng không sao. bất cứ khi nào phát hiện trí nhớ mờ hồ, bất ổn liền vội vàng đưa Khiêu Khiêu và Đường Đường ra lấy lòng. Hai đứa bé mũm mĩm đáng yêu, đôi mắt tròn xoe còn rất hay cười, ai nhìn thấy cũng thích. Thế là đối phương sẽ bỏ qua vấn đề Tần Cảnh không chào mình, ngược lại bắt đầu trêu chọc Khiêu Khiêu, Đường Đường.

“Cháu ngoan, ông là ông dượng sáu này.” Ồ, đây chính là ông dượng sáu.

“Baby ngoan, dì là dì họ đây.” Ồ, đây chính là cô em họ.

Doãn Thiên Dã vốn cùng đám anh em vui chơi quên đất quên trời, giữa chừng ánh mắt liếc sang, theo thói quen tìm kiếm bóng dáng của Tần Cảnh trong đám người, vừa nhìn thấy đã cau chặt mày. Sao mọi người lại xếp hàng để nựng mặt con trai và con gái yêu dấu của anh như linh vé thế? Máu chốt là, tiểu hồ ly Tần Cảnh kia lại hết như nhân viên quản lý sở thú, cười tí mắt đón khách, chỉ thiếu điều không mang ghế ngồi một bên tám tác đếm tiền thôi.

Doãn Thiên Dã đi đến, đuổi người: “Em, em, em, bỏ tay ra, đừng có véo xệ mặt của Đường Đường”.

Cô em họ Doãn gia kháng nghị: “Anh trai với cô đã nựng cả buổi rồi, em mới đụng vào một chút thôi. Anh, cho em chơi với Khiêu Khiêu Đường Đường xúu đi!”.

Doãn Thiên Dã gạt cô ấy ra: “Muốn chơi thì tự sinh đi!”, còn chưa dứt lời đã bị cô em gái ngượng chín mặt đánh cho một trận.

Doãn Thiên Dã quay sang nhìn Tần Cảnh, bao lì xì trong tay ai kia đã sớm chất đống rồi. Anh đi đến, cù vào eo cô: “Xấu hổ quá đi, mang con ra lừa tiền mừng tuổi, em tưởng sau này không phải trả lại hả?”.

Tần Cảnh sợ nhột, cười khanh khách né sang bên cạnh.

Đến giờ ăn cơm tất niên, bởi vì người quá đông nên chia ra bàn nam, bàn nữ, bàn thanh niên, bàn trẻ con. Nhưng vụ phân chia này đến nhà Doãn Thiên Dã lại gặp vấn đề. Anh không nhìn thấy Tần Cảnh sẽ ăn không ngon, thế là liều mạng vừa ra hiệu bằng mắt với Tần Cảnh ở bàn bên vừa ôm rịt lấy chỗ ngồi bên cạnh mình hết như trẻ con, ý nói là “Này, này, này, em mau đến đây, ông xã giành chỗ cho em rồi này! Ngoan nào!”.

Tần Cảnh thấy người nhà đều chia nhau ra ngồi, sao cô có thể ngoại lệ, dĩ nhiên là không tới ngồi cạnh anh rồi.

Doãn Thiên Dã vẫn ra sức nói bằng khẩu hình và nháy mắt với cô. Tần Cảnh đỏ mặt, giả bộ thờ ơ không nhìn thấy. Nhưng Doãn Tâm bên cạnh Tần Cảnh lại buồn cười, giọng vô cùng giòn giã: “Chị dâu, nếu chị không sang, anh Thiên Dã không yên ổn ăn cơm đâu”.

Mọi người cười ồ lên. Ông nội cũng cười: “Phải đấy, mới cưới mà. Cảnh à, đến đây ngồi đi. Mấy đứa còn lại muốn ngồi sao cũng được”.

Thế là tất cả lục tục đứng lên chuyển chỗ. Mặt Tần Cảnh đỏ như muốn nhỏ máu, xấu hổ ngồi bên cạnh Doãn Thiên Dã, đá anh một cú, lại bị anh thân mật lôi kéo.

Kết thúc bữa cơm tất niên, mọi người cười đùa rôm rả. Một mình Tần Cảnh đi vào căn phòng nhỏ nhìn Khiêu Khiêu và Đường Đường ngủ say, bất giác ngáy ra như phồng rỗi rơi nước mắt.

Nghe thấy có người đẩy cửa vào, Tần Cảnh vội vàng quay đầu xóa chứng cứ, vừa nghiêng đầu đã thấy Doãn Thiên Dã.

Anh đi đến khom người nhìn hai đứa con ngoan trong nôi, đưa ngón tay chạm vào khuôn mặt múp míp của chúng, trái tim trở nên yên bình. Nhưng vừa ngược mắt anh liền phát hiện không ổn. Anh quay mặt cô sang, lông mi uơn ướt, ánh mắt vừa né tránh vừa ảm ức.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, hỏi: “Sao thế?”.

Cô rũ mắt, chớp chớp hàng mi nhưng chỉ mím môi trong nói lời nào.

“Có phải nhớ ba mẹ không?” Anh hỏi cô, ánh mắt đầy thương tiếc. Đúng vậy, ngoại trừ quãng thời gian từng trải kia, thật ra cô vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Cô vẫn im lặng, nhưng rõ ràng cái miệng nhỏ nhắn càng ảm ức dẫu lên, mắt rung rung.

Anh kéo cô đứng dậy: “Đi, chúng ta về nhà”.

Tần Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt vẫn còn long lanh: “Về nhà em? Bây giờ á?”.

“Ừ.” Anh lấy áo khoác, choàng lên người cô.

“Nhưng... Nhưng nếu bị phát hiện thì sao?” Đêm Ba mươi tết đầu tiên, con dâu chạy về nhà mẹ đẻ, chuyện thế này nói thế nào cũng không được.

Doãn Thiên Dã quần khăn quàng cổ cho cô, nở nụ cười quyến rũ: “Không sao cả, anh sẽ nói anh không chịu được, dẫn em ra ngoài thuê phòng”.

Tần Cảnh dờ khóc dờ cười, đánh anh một cú, bàn tay nhỏ bé lại bị anh bao trong lòng bàn tay, lôi kéo một mạch chạy ra cửa sau.

Đêm giao thừa, phố xá không một bóng người cũng không có xe cộ, thế giới tĩnh mịch chỉ có hai vợ chồng họ, chỉ có bầu trời xanh đen, ánh đèn rực rỡ của thành phố yên ắng và pháo hoa làm bùng sáng cả bầu trời. Đêm thành phố chưa bao giờ đẹp đến thế.

Tần Cảnh ngồi bên ghế lái phụ, chợt cảm thấy cô và anh đi trên con đường trống trải, yên tĩnh và rực rỡ như vậy, chỉ cần có anh kề bên, cứ đi mãi vậy cũng không đến nỗi nào.

Hai năm sau đám cưới, Doãn Thiên Dã hai mươi tư tuổi, Tần Cảnh hai mươi một tuổi.

Thật ra việc đi đến sông bạc Macau chơi đã bị loại khỏi phạm vi tiêu khiển của Doãn Thiên Dã từ lâu lắm rồi. Có điều lần này, Việt Trạch bỗng dưng nổi hứng muốn đi Macau, còn mời Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh đi cùng.

Doãn Thiên Dã từ chối mà không buồn nghĩ ngợi, nhưng sau khi vợ anh nghe Việt Trạch nói: “Kỹ thuật của cậu không đi phá hoại sông bạc thì thật đáng tiếc”, cô lập tức ảm ỉ đòi đi.

Doãn Thiên Dã nhìn Tần Cảnh cả mười giây, cuối cùng vẫn không thể nhìn ra chút ửng đỏ nào trên gương mặt điềm tĩnh còn dày hơn tường thành của ai kia. Anh tức tối nghĩ, khôn khiếp, có người vợ nào lại xúi giục chồng mình đi đánh bài chứ! Rõ ràng Tần Cảnh không phải là vợ hiền mà!

Nghĩ đến sau này phải dựa hoàn toàn vào sự tự giác của bản thân để trở thành người đàn ông gương mẫu toàn diện chứ không được vợ quản giáo chặt chẽ. Doãn Thiên Dã cảm thấy khó chịu khôn tả, nói theo cách thông tục là ngứa da.

Không đi! Ai đó vô cùng khí khái.

Thế là cô vợ nũng nịu, nhõng nhẽo đủ kiểu, vừa đám vừa xoa, cộng thêm màn phục vụ trên giường đẳng cấp năm sao. Doãn Thiên Dã thỏa mãn ham muốn cực độ liền lập tức xỉ xón dẫn vợ yêu đi Macau.

Câu nói kia của Việt Trạch là có căn cứ. Lúc Doãn Thiên Dã nghiêm túc, trí nhớ của anh sẽ phát huy tới cực hạn. Anh nhớ bài, nhớ điểm số dễ dàng như một cái búng tay. Ngoại trừ chuyện đó ra, anh tính nhẩm vừa nhanh vừa chính xác, tính xác suất, tính điểm, tính phình đều như một bữa ăn sáng. Cho nên chơi bất cứ trò nào anh cũng thắng giòn giã, mà còn thắng rất huênh hoang nữa.

Mà nhiệm vụ chủ yếu của Tần Cảnh là ngồi bên cạnh chồng đếm tiền giúp anh. Mỗi khi từng chồng phỉnh được đẩy đến bên cạnh Doãn Thiên Dã, mắt Tần Cảnh lập tức sáng lên ánh vàng, vừa kích động vừa hưng phấn nói: “Òa, đủ tiền sửa cho Khiêu Khiêu và Đường Đường rồi!”, “Òa, đủ tiền học cho Khiêu Khiêu và Đường Đường rồi”, “Òa, đủ tiền làm đám cưới cho Khiêu Khiêu và Đường Đường rồi”.

Mỗi khi như vậy, Doãn Thiên Dã thật muốn hôn cô để chặn miệng cô lại. Cái kiểu bà nhà quê lắm bà lắm bẩm kia sẽ khiến người ta tưởng họ là uyên ương số khổ, chỉ biết dựa vào bài bạc để kiếm tiền nuôi con đấy.

Nhưng khi nhìn cô như đứa trẻ giành đồ chơi, nhào lên bàn ôm từng đồng phỉnh tròn đủ màu, vui mừng hớn hờ chà chà xát xát, anh liền vô thức cong môi. Haiz, ai ngờ trò chơi không hề có tính khiêu chiến gì này lại khơi dậy hứng thú trong anh như thế.

Tuy nhiên, sau đó lại xảy ra một bất ngờ nho nhỏ. Nghe Gia đi cùng họ hình như không có hứng thú gì với chiếu bạc cho VIP, ngược lại muốn đi thử thách chiếu bạc tư nhân. Việt Trạch không phản đối.

Lòng hiếu kỳ của Tần Cảnh bốc cao, vì thế lôi Doãn Thiên Dã đi cùng.

Tiền đặt cược của chiếu bạc tư nhân lớn đến mức khách bên ngoài không ai tưởng tượng nổi, áp lực tâm lý cũng vượt quá sức chịu đựng của người bình thường. Tần Cảnh ngồi bên cạnh Doãn Thiên Dã, nghe từng người đưa ra số tiền cược mà lo lắng đến mức đổ mồ hôi thấm lạnh cả lòng bàn chân. Cô hơi hồi hộp vì đã đến đây rồi.

Dù lúc nhìn Doãn Thiên Dã vô cùng tự tin lấy ra năm phần trăm cổ phần Công ty Quản lý Thịnh Hạ làm tiền cược cũng không thể xua đi nỗi thấp thòm trong cô. Nếu... Nếu thua đều là tội vạ của cô cả. Nhưng đã ngồi xuống thì không thể nào rút lui, nếu không sẽ bị người ta nói nhất gan nhu nhược, nói không giữ lời, như vậy còn chặm lòng tự ái hơn cả thua tiền nhiều.

Doãn Thiên Dã như thấy được nỗi lo của cô, mỉm cười vuốt má cô: “Lucky star của anh ở đây, không thua được đâu”, dứt lời, ngón tay chỉ vào mặt mình.

Tần Cảnh ngoan ngoãn kẻ đến, đặt một nụ hôn may mắn lên đấy.

Có lẽ xưa nay anh chưa hề thua ở chiếu bạc, có lẽ cô thật sự là ngôi sao may mắn của anh, Doãn Thiên Dã đã thắng được 20% cổ phần công ty gia tộc Tôn Thị hiện đang là đối thủ. Nhưng đến ván cuối cùng, khi đặt cược theo kiểu tự do, đối phương bỗng chỉ vào Tần Cảnh nói: “Đây chính là lucky star khiến anh chiến thắng suốt tới nay à? Nếu tôi thắng, tôi muốn có được nụ hôn may mắn từ quý cô này”.

Tần Cảnh sững sốt, nghĩ thầm có lẽ đối phương không biết cô đã kết hôn rồi, cũng không để tâm đến mấy. Với lại, chỉ đánh cược một nụ hôn thôi, không hề có áp lực tâm lý gì cả.

Nhưng yêu cầu này lại bị Doãn Thiên Dã cự tuyệt không hề nghĩ ngợi.

Mà điều kiện không chấp nhận tiền cược là phải trả lại những gì đã thắng được.

Tần Cảnh trở mặt, 20% cổ phần Tôn Thị là mấy trăm triệu cơ đấy! Hơn nữa, Doãn Thiên Dã mang bất cứ món nào ra đánh cược đều có lòng tin tuyệt đối mà. Sao lại thế này?

Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị Doãn Thiên Dã kéo phắt ra ngoài.

Suốt quãng đường Tần Cảnh áy náy không thôi, đến lúc vào thang máy mới ừ ừ nói: “Thiên Dã, em xin lỗi, điều tại...” Chữ “em” phía sau còn chưa kịp nói ra thì ngón trỏ của anh đã đặt lên môi cô.

“Không phải, những thứ đó vốn không phải của anh, thua cũng không tiếc. Nhưng còn em...”, ngón tay anh nhẹ nhàng mon tron môi cô, “. . . là tài sản của riêng anh, không ai được phép chạm đến”.

Tần Cảnh từ từ tựa vào lòng anh, lí nha lí nhí: “Thiên Dã!”.

“Ừ.” Anh khẽ mặt lên trán cô, ngón tay nghịch nghịch tóc cô.

“Em thấy chỗ này không vui gì hết”, giọng nói khê khàng, có chút ghen ngào, “Em không muốn chơi nữa”.

Anh mỉm cười: “Được, anh đồng ý, không chơi nữa”.

Ba năm sau đám cưới, Doãn Thiên Dã hai mươi lăm tuổi, Tần Cảnh hai mươi hai tuổi.

Tần Cảnh thấy rằng nhìn Doãn Thiên Dã trông con là vui thú lớn nhất cuộc đời cô. Hai năm trước, lúc bọn trẻ còn bé, anh rất thích trêu chọc chúng, tiếc rằng Khiêu Khiêu và Đường Đường hình như không hợp tính papa. Hai đứa vốn gặp ai cũng cười đáng yêu, vậy mà vừa nhìn thấy Doãn Thiên Dã đã xụ mặt, mắt, mũi, miệng nhăn cả lại. Mà đó là khách sáo rồi đấy. Mấu chốt là anh không thể chạm vào chúng, vừa chạm hai đứa đã khóc toáng lên.

Vì thế, hai bé cưng của nhà họ Doãn hôm nào đấy nếu có khóc thì không phải là do đau bụng hay khát nước, cũng không phải buồn ngủ mà do nị papa

trêu chọc. Bọn trẻ vừa òa lên là y như rằng từ trên xuống dưới nhà họ Doãn cùng đồng thanh quát:

“Thiên Dã, đừng đụng vào Khiêu Đường!”

Đối với việc này, Doãn Thiên Dã vô cùng âm ức, nước mắt chứa chan, đứng từ xa nhìn hai đứa trẻ: Papa rất yêu hai đứa mà!

Nhưng vì không để cho hai đứa con ngoan phải khóc, anh vẫn nỗ lực kiềm chế mong muốn được ôm chúng hôn thấm thiết. Mãi cho đến một ngày nào đó, Doãn Thiên Dã nhìn thấy hai con yêu dẫu bỏ qua bỏ lại trên người Việt Trạch, cười khanh khách mới không bình tĩnh nổi nữa, chất vấn Tần Cảnh: “Em nói xem, hai đứa này là con ruột của anh đấy hả?”.

Tần Cảnh đá bay anh qua một bên.

Tần Cảnh nhìn Doãn Thiên Dã ngồi một mình trong góc lẩm bảm oán niệm, trông đáng thương vô cùng. Thế là cô tốt bụng đỡ hai đứa bé ngủ say, bế đến bên Doãn Thiên Dã. Kết quả chúng lập tức tỉnh ngủ, thay đổi ngay sắc mặt. Doãn Thiên Dã như muốn khóc, Tần Cảnh ở bên thấy vậy cũng không nhịn được cười ha ha.

Doãn Thiên Dã càng oán giận nhiều thêm. Có bà vợ nào hả hê thế không hả?

Đến tận một ngày, Doãn Thiên Dã về nhà muộn, trùng hợp gặp được hai đứa con yêu dẫu đang ngủ say anh gác bụng em, em đá bụng anh trên giường. Anh ngồi bên cạnh sô pha, lẳng lặng nhìn gương mặt say ngủ của con yêu, không đành lòng được mà vuốt ve bàn tay nhỏ bé của chúng. Nhưng không ngờ rằng bàn tay mềm mại của Khiêu Khiêu lại nắm lấy ngón tay út của Doãn Thiên Dã không chịu buông. Bàn tay trẻ con mềm nhũn hết trái tim của papa chúng giờ phút này.

Kết quả, Tần Cảnh về nhà muộn hơn, vừa vào cửa đã thấy cảnh tượng này. Doãn Thiên Dã nằm sấp trên sô pha, một tay gác lên cũi trẻ con, bàn tay nhỏ bé của Khiêu Khiêu Đường Đường nắm chặt lấy ngón tay của papa. Tần Cảnh cười dịu dàng, lấy chân đến đắp cho anh. Bàn thân cũng chui vào chăn, ôm lấy eo anh, hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Ngủ trên sô pha cũng là chuyện mất ngủ đến nhường nào!

Đến khi hơn hai tuổi, Khiêu Khiêu và Đường Đường đã thân thiết với ba hơn. Cuối cùng, Doãn Thiên Dã cũng quên đi “oán khí” của năm đầu tiên có con. Mỗi một lần về nhà, anh đều nhào đến chỗ Khiêu Khiêu và Đường Đường. Hai đứa bé ôm chân anh, ngẩng mặt lên gọi ba, lòng anh ấm áp biết mấy!

Khiêu Khiêu là phiên bản nhỏ của Doãn Thiên Dã, hồn nhiên đơn giản, hiếu động dễ cáu. Đường Đường là phiên bản nhỏ của Tần Cảnh, bình thường dịu dàng ngoan ngoãn, thi thoảng lại để lộ một mặt tinh ranh, cười với người ta hay không hoàn toàn phải xem tâm trạng.

Vào một ngày Chủ nhật, Tần Cảnh ngồi trên sô pha xem kịch bản, Doãn Thiên Dã ngồi trên thảm chơi xếp hình gỗ với Khiêu Khiêu và Đường Đường. Chơi giữa chừng thì Khiêu Khiêu hỏi: “Papa, khi nào thì trên trời sẽ rơi xuống nhiều trẻ con?”.

Doãn Thiên Dã: “Tại sao trên trời sẽ rơi xuống nhiều trẻ con?”.

Đường Đường bổ sung: “Bởi vì có rất nhiều bạn ở nhà trẻ được ba mẹ nhặt ở ven đường. Khiêu Khiêu bảo rơi từ trên trời xuống, nhưng con không nghĩ thế”, rồi nghiêm túc lắc đầu, “Đâu phải là chim mà từ trên trời rơi xuống đất trước sẽ biến thành người quái dị rồi”.

Tần Cảnh phì cười, đưa kịch bản lên che mặt.

Khiêu Khiêu kháng nghị: “Vậy em nói xem trẻ con đến từ đâu. Nếu không phải nhặt được thì sao có thể có nhiều như thế? Không phải em ghen tỵ vì Mộ Lan Lan có em trai sao? Em bảo ba mẹ ra ngoài nhặt một đứa đi”.

Doãn Thiên Dã nhìn Tần Cảnh, xấu xa nháy mắt với cô. Tần Cảnh lườm anh rồi quay đi chỗ khác, mặt nóng ran.

Trước câu hỏi của Khiêu Khiêu, Đường Đường phân tích rành mạch: “Em thấy không phải nhặt được đâu, chắc chắn là có gì đặc biệt ấy”.

Hai đứa bé tranh cãi trong chốc lát, sau đó ánh mắt nhìn vào Doãn Thiên Dã đợi anh ra kết luận: “Papa, không phải bọn con cũng được nhặt về chứ?”.

Tần Cảnh ở bên cười trộm, ôi, câu hỏi con chui ra từ đâu này không đến lượt cô phải trả lời rồi.

Doãn Thiên Dã hết sức điềm tĩnh, vuốt tóc hai đứa con: “Con của người ta đến từ đâu thì ba không biết, nhưng Khiêu Khiêu và Đường Đường của chúng ta không phải đồ nhặt về đâu”.

Đôi mắt hai đứa bé đen láy, nhìn ba chăm chú. Ôi, không phải đồ nhặt về thì tốt quá rồi.

Tần Cảnh đặt kịch bản xuống, tò mò xem Doãn Thiên Dã giải thích thế nào.

Doãn Thiên Dã cầm lấy tấm bảng con, vẽ ra một cái hình na ná dạ con, hỏi: “Đây là gì?”.

Tần Cảnh sùng sốt, một giây sau, Khiêu Khiêu lập tức hô lên: “Con biết, con biết, đó là hoa loa kèn, hoa loa kèn”.

Đường Đường nghiêm chỉnh bổ sung: “Trong sách nói là hoa bìm bìm”.

“Đúng rồi.” Doãn Thiên Dã vỗ tay, lại sẽ một điểm nhỏ bên cạnh, “Đây là gì?”.

Hai đứa bé nhăn mặt nhăn mày, suy nghĩ thật lâu mới hưng phấn nói: “Là hạt mầm, là hạt mầm”.

“Đúng rồi, bụng mẹ giống như hoa loa kèn. Ba thì sao, ba thả một hạt mầm vào bụng mẹ. Sau đó nó lớn lên từng ngày, trở thành Khiêu Khiêu và Đường Đường đấy.” Doãn Thiên Dã nghiêm túc giải thích, hai đứa bé tập trung tinh thần lắng nghe, ngay cả Tần Cảnh cũng kinh ngạc, không ngờ Doãn Thiên Dã lại nghĩ ra cách giải thích lạ lùng nhưng lại hay đến vậy.

Khiêu Khiêu vui vẻ vỗ tay: “Ồ, chúng mình không phải đồ nhặt được đâu”.

Đường Đường cũng thỏa mãn gật đầu: “Giống táo mọc trên cây, con thích ăn táo”.

Doãn Thiên Dã lặng thinh. Ừ, có điểm giống nhau.

Cuối cùng, Đường Đường ngẩng khuôn mặt nhỏ lên: “Nhưng ba ơi, con muốn có một em trai. Ba gieo vào bụng mẹ một em trai được không?”.

Khiêu Khiêu lẩn qua lẩn lại trên thảm “Con cũng muốn có em trai. Con cũng muốn có em trai”.

Doãn Thiên Dã nói “Được”, rồi quay đầu nhìn chăm chăm vào Tần Cảnh với ánh mắt xấu xa hơn.

Tần Cảnh: Huhu, gà con bị con chồn đẻ mất rồi.

Mà một năm sau Khiêu Khiêu và Đường Đường thật sự có một em trai tên là Thiên Thiên.

Ba năm sau, gia đình phát hiện, xét về tướng mạo, Thiên Thiên rất giống Doãn Thiên Dã, gần như đúc từ một khuôn mà ra, nhưng tính cách thì giống Tần Cảnh hơn, đáng vẻ điềm tĩnh chỉ có hơn chứ không kém cô chị Đường Đường.

Lúc ba đứa con cùng đi với nhau, nếu chỉ xem vẻ mặt, Thiên Thiên ra dáng con cả nhất, tuy bé tin hìn nhưng đã áp đảo mọi sự tồn tại khác.

Dĩ nhiên, đây là cuộc sống hạnh phúc nhiều năm sau nữa rồi.

Năm năm sau đám cưới, Doãn Thiên Dã hai mươi bảy, Tần Cảnh hai mươi tư tuổi.

Doãn Thiên Dã chưa từng có ý nghĩ xiên vẹo về chuyện thư ký trợ lý nên khi anh phát hiện thư ký mới của mình là một nữ sinh ngây thơ vừa mới tốt nghiệp thạc sĩ thì khá kinh ngạc. Nhưng vì anh đã giao toàn quyền tuyển chọn cho Giám đốc bộ phận nhân sự nên không có ý kiến gì. Thư ký thôi mà, làm hết phận sự là được, mặc kệ là nam hay nữ.

Hơn nữa, tuy vừa tốt nghiệp thạc sĩ, chưa từng trải đời nhiều nhưng thư ký này rất giỏi. Bất luận là đàm phán kinh doanh hay quản lý hồ sơ hàng ngày, cô ta đều hoàn thành đâu ra đấy, giảm bớt không ít công việc cho Doãn Thiên Dã. Anh cảm thấy thư ký này không đến nỗi nào.

Đến một ngày, Tần Cảnh quay phim thuận lợi, xong việc về sớm. Lúc lái xe về nhà ngang qua cao ốc Thịnh Hạ thì bỗng muốn hẹn Doãn Thiên Dã cùng đi ăn món Thái. Thế là Tần Cảnh gọi điện cho mẹ chồng rồi rẽ xe vào Thịnh Hạ. Cô vô cùng phấn chấn chạy lên văn phòng của Doãn Thiên Dã, nhưng lại sững sốt vì hình ảnh trước mắt.

Ở nhà, Doãn Thiên Dã luôn thoải mái tự nhiên, đôi khi cáu kỉnh nhưng luôn bị cô hành hạ đủ điều. Vì thế, Tần Cảnh hiếm khi được thấy dáng vẻ lúc anh làm việc nghiêm túc như vậy. Anh đứng khom lưng bên bàn làm việc, vẽ vẽ viết viết gì đó lên tờ giấy trắng trên bàn. Tay ao sơ mi năng động xắn lên, để lộ cánh tay màu nâu đồng rắn chắc.

Bên kia văn phòng là cửa sổ sát đất, rèm cửa mở rộng, ánh nắng chiều soi nghiêng vào phòng, sắc đỏ ảm áp ẩn hiện giữa ánh sáng vàng ươm bao trọn thân hình Doãn Thiên Dã. Góc mặt anh tuấn của anh hư ảo đến mức không chân thật, hệt như hoàng tử trong truyện cổ tích bước ra.

Có điều bên cạnh hoàng tử có một cô gái.

Thư ký đứng cạnh Doãn Thiên Dã cũng khom người, vẻ mặt nghiêm túc và thận trọng, vừa nghe lời Doãn Thiên Dã nói vừa gật đầu vâng dạ.

Tuy Doãn Thiên Dã tập trung vào tờ giấy, cô thư ký nhìn như cũng tập trung, cánh tay chống lên bàn làm việc của hai người cũng cách nhau một khoảng nhưng Tần Cảnh vẫn cảm thấy khoảng cách ấy quá gần. Lòng cô bỗng trào dâng nỗi niềm chua xót. Thiên Dã của cô xưa nay không gần phụ nữ khác đến vậy đâu. Hơn nữa, mặt cô thư ký kia còn ửng hồng mờ ám, không hề giống bị nắng chiều chiếu rọi gì cả.

Cô đưa tay gõ nhẹ cửa, Doãn Thiên Dã nghe tiếng ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn lạnh lùng nghiêm chỉnh lập tức nở nụ cười dịu dàng, vui vẻ. Tần Cảnh thoáng thấy an lòng.

Thư ký ngơ ngác nhìn nụ cười trên mặt anh, dường như bắt gặp được dáng vẻ bất ngờ cô ta chưa từng thấy trước đó.

“Sao em đến đây vậy?” Doãn Thiên Dã đặt bút xuống, đi về phía cô, nắm tay cô vuốt ve theo thói quen: “Xem ra mấy diễn viên kia không gây phiền phức cho em nhỉ?”.

Tần Cảnh nghiêng đầu, hất hàm đắc ý, lại nói: “Có bạn không? Em đang định rủ anh đi hẹn hò đấy!”.

Anh mon tron cầm cô, ra về khó khăn thở dài: “Haiz, nếu cô Tần đã mời... vậy thật sự không nên cự tuyệt. Em chờ một chút, anh đi gọi điện cho bà Doãn đã”.

Tần Cảnh đá anh một cú trách yêu, dường như anh cũng quên mất thư ký Thư Mạn còn đứng ở đây nên lập tức vào phòng nghỉ thay quần áo.

Văn phòng rộng lớn chỉ còn Tần Cảnh và Thư Mạn, không khí hơi lúng túng và kỳ lạ. Thư Mạn im thin thít hồi lâu khiến Tần Cảnh cảm thấy cô gái này nhất định có vấn đề.

“Chào chị, tôi là Thư Mạn, thư ký của Giám đốc Doãn.” Thật lâu sau, Thư Mạn mới nhớ ra cô ta nên chào hỏi trước.

Tần Cảnh gật đầu: “Ừ, tôi là Tần Cảnh”.

Trong đầu cô không khỏi nghĩ đến, Thư Mạn á? Thư Miểu và Tô Man ư? Chết tiệt!

Thư Mạn nói tiếp: “Tôi... tôi rất thích mấy bộ phim của chị”.

“Ừ, cảm ơn.”

Doãn Thiên Dã đi ra khỏi phòng nghỉ, đã thay sang áo sơ mi và quần jeans, phát hiện Thư Mạn vẫn ở đây liền nói: “Cứ làm theo lời tôi dặn, ngày mai tiếp tục. Cô có thể tan sở rồi”.

Thư Mạn gật đầu, đi ra khỏi phòng.

Tần Cảnh nắm tay Doãn Thiên Dã, lúc đi vào thang máy không biết tại sao không nhận được, bất chợt nói: “Anh đổi thư ký từ bao giờ thế? Trông rất dễ thương”.

Ai đó trả lời rất hợp tình hợp lý: “Hồi tháng trước”. Nói xong anh ta mới phát hiện sắc mặt của vợ mình có gì đó không đúng lắm, ánh mắt né tránh, miệng còn mím chặt. Anh nghĩ một lát mới kịp hiểu ra, cười vô cùng rạng rỡ và đáng ghét. “Tần Cảnh, em cũng có lúc ghen tuông à!”

Tần Cảnh hận không thể khoét anh một lỗ. Cái tên ngốc này, lẽ nào anh không biết mình hấp dẫn đến mức nào sao? Nhưng cô chỉ dôi mắt nhìn nơi khác, điềm nhiên nhún vai: “Không có, em chỉ thấy người ta xinh đẹp lại có học vấn cao, nếu thích anh chỉ sợ sẽ đi nhầm đường”.

“Ồ, thế à?” Anh ôm eo cô, đi ra thang máy, không nghĩ sâu vào chuyện này bởi vì anh vốn không mấy để tâm.

Nhưng trong lòng Tần Cảnh từ đó như có một chiếc gai mọc lên, rất khó chịu. Cô đã thăm dò, biết trong lòng tên ngốc Doãn Thiên Dã kia chính đại quang minh, nhưng cô không tin Thư Mạn. Vì vậy, vô số cảnh tượng máu chó xuất hiện trong đầu cô.

Mỗi lần nhìn đồng hồ đeo tay, cô sẽ không nên nổi ảo tưởng Thư Mạn lời “không cần thận” ngã vào lòng Thiên Dã, lỡ mặc đồ vội vã khiến nút áo ngực bị bung ra, lỡ gặp sự cố với áo lót trên đường bàn chuyện làm ăn, cần Thiên Dã giúp đỡ...

Nhưng máu chó là Doãn Thiên Dã hoàn toàn không thiện với lương tâm, Tần Cảnh cũng không tiện nói với anh.

Cô lo ngay ngáy trọn một tuần, sau đó viện cớ mà đến văn phòng của anh. Mà giờ này là buổi trưa, Doãn Thiên Dã đang nhồi ra bàn ngủ, còn Thư Mạn lén lút cầm điện thoại chụp hình anh.

Dám chụp hình chồng tôi ngủ á!

Tần Cảnh vô cùng khó chịu, nhưng khẽ cắn răng chịu đựng, quay người đi. Ra đến cầu thang, cô gọi cho Doãn Thiên Dã, vốn định hùng hổ nói về chuyện Thư Mạn, nhưng lời đến đầu môi, cô liền chấn chỉnh lại cảm xúc, quyết định về nhà bàn sau, thế là cô chỉ nói với anh rằng tối nay về muộn.

Rõ ràng Doãn Thiên Dã vừa mới tỉnh ngủ, lắm bầm dập dò cô về cẩn thận.

Tối đó, Doãn Thiên Dã về nhà rất muộn, Tần Cảnh không chờ được, ngủ gục trên sofa. Trong mơ màng, cô cảm thấy mình được ai đó bế lên, cô cuộn vào lòng anh, tìm một tư thế thoải mái nhất.

Sau khi được anh nhẹ nhàng đặt lên giường, cô lại tham lam ôm lấy cổ anh không buông tay, anh liền theo cô chui vào chăn. Cô ngủ gà ngủ gật, mắt không mở ra nổi, nhỏ giọng thì thầm: “Sao về muộn thế?”.

Giọng nói anh ử ử oai nhưng vẫn rõ ràng từng chữ: “Sa thải thư ký rồi nên hơi luống cuống tay chân”.

Vừa dứt lời cô đã tỉnh ngủ, mở choàng mắt ra: “Thư Mạn? Sao lại sa thải cô ta?”.

Hiển nhiên Doãn Thiên Dã không có hứng thú với đề tài này, ngược lại ôm chặt người trong lòng hơn: “Cô ta làm sai, dĩ nhiên phải sa thải rồi”.

Tần Cảnh ngoan ngoãn khép mi, vùi vào ngực anh, lòng thầm vui vẻ. Ôi, ông trời cũng giúp cô đây mà, hi hi! Nghĩ như thế, cô liền ngọt ngào ngủ say.

Doãn Thiên Dã nhìn khuôn mặt an bình ngủ say của cô, khoe môi gợn nụ cười, hồi lâu sau mới an tĩnh khép mắt lại.

Tình yêu anh dành cho mình cô còn chưa đủ, còn cần người khác đến xen vào hay sao?

Tình huống chiều hôm nay là...

Bởi vì tối hôm trước Khiêu Khiêu, Đường Đường và Thiên Thiên đều bị đưa đến chỗ mẹ Doãn Thiên Dã, trong nhà không ai quấy rầy nên hai người, khuya khuya, không hề tiết chế, ân ái thắm thiết cả đêm. Kết quả trưa nay, Doãn Thiên Dã ngủ quên một lúc. Đến tận khi bị tiếng chuông cài riềng cho Tần Cảnh đánh thức, Doãn Thiên Dã nghe điện thoại mới phát hiện cử chỉ của Thư Mạn hơi quái gở. Mặt cô ta ửng đỏ, trông mừng thâm, còn lén lút cầm điện thoại xem.

Mà trong quá trình anh nghe máy, Thư Mạn đã quen thuộc với anh nên nói chuyện cũng thẳng thắn hơn: “Không có gì ạ, chỉ là thấy sắp rất đẹp trai thôi”.

Nhưng Doãn Thiên Dã không hề thoải mái hay vui vẻ như cô ta dự đoán, anh cho rằng cô ta có việc gì cầu xin mình nên lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì cần tôi giúp đỡ à? Sao miệng tự dưng ngọt thế?”.

Về hững hờ này khác một trời một vực đáng điệu dịu dàng yêu thương khi nói chuyện điện thoại với Tần Cảnh. Thư Mạn thoáng chốc quên mất lập trường của mình, còn không biết chừng mực treu chọc: “Anh chưa ném thư sao biết ngọt chứ?”.

Doãn Thiên Dã quay đầu nhìn cô ta, đôi mắt lạnh lùng, thần nhiên nhưng lại yên tĩnh đến dọa người: “Cô không biết vị trí của mình sao?”.

Thư Mạn giật cả mình, tâm trạng rối loạn, nhất thời luống cuống đưa điện thoại cho anh xem, giải thích: “Câu nói đùa khi nãy là do em sai ạ, nhưng, Giám đốc vốn... Đừng mà”, cô ta đưa tay ngăn cản.

Doãn Thiên Dã xóa tấm ảnh cô ta chụp lén anh nhồi trên bàn ngủ rồi vút lại cho cô ta: “Cô bị sa thải, có thể dọn đi ngay bây giờ”.

Thư Mạn ngây dại, cô ta chạy vạy đủ điều mới vào đây được, mà cô ta đâu phải kiểu bình hoa ngu đần, sao có thể bị sa thải dễ dàng đến thế? Huống chi tình cảm của cô ta dành cho anh sâu đậm đến vậy, sao anh nỡ đối xử với cô ta thế này?

“Giám đốc, em... em thích anh.” Cô ta cắn răng tỏ tình, dù sao đàn ông luôn khoan dung với người phụ nữ thích mình.

Nhưng Doãn Thiên Dã không thèm nhìn đến cô ta: “Không đi tôi sẽ gọi bảo vệ đấy!”.

Anh không muốn nói gì thêm.

Thư Mạn chán nản cúi đầu rời đi, nhưng trước khi đi lại như bị phim thần tượng nhập, hỏi anh: “Là vì anh đã kết hôn ư? Nhưng em vẫn muốn hỏi một câu...”, cô ta thê lương hỏi: “Thời gian qua, anh... chưa hề động lòng với em dù chỉ một chút sao?”.

Doãn Thiên Dã ngạc nhiên nhìn cô ta, ánh mắt quái lạ, ý là: Cô có bệnh à?

Thư Mạn lại bị đá kích, đau lòng rời đi.

Năm thứ bảy sau đám cưới, Doãn Thiên Dã hai mươi chín tuổi, Tần Cảnh hai mươi sáu tuổi.

Doãn Thiên Dã không hề suy nghĩ đến cái ngưỡng bảy năm như người ta thường nói, bởi vì ngày tháng chung sống với Tần Cảnh luôn hạnh phúc, vui vẻ, chưa từng cảm thấy ngọt ngào hay bức bối điều gì.

Thế nên, một ngày nào đó, khi anh rõ ràng phát hiện bạn học Tần Cảnh hình như lạnh nhạt với mình, anh lo lắng vô hạn, tốn rất nhiều thời gian suy nghĩ mới giật mình nhớ ra họ đã kết hôn được bảy năm. Doãn Thiên Dã không bình tĩnh nổi nữa. Tội rồi! Tần Cảnh bé bỏng không thể vượt qua cái ngưỡng bảy năm ư? Òa, đừng mà. Hãy nhìn anh một cái đi, nhìn anh một cái thôi, rõ ràng anh vẫn rất quyến rũ cơ mà.

Tại sao anh cảm thấy Tần Cảnh thờ ơ với mình nhỉ? Là vì Tần Cảnh bận quay phim không có thời gian để ý đến anh ư?

Nhưng trước kia, Tần Cảnh cũng bận quay phim mà.

Được rồi, mới thật thôi! Bởi vì lần này, Tần Cảnh chọn Giang Tinh Vũ vào vai nam chính, báo chí thi nhau đưa tin anh ta rất ngưỡng mộ Tần Cảnh, rất mong lần hợp tác này, còn không chỉ một lần khen cô giữa chốn đông người.

Mỗi lần thấy anh ta trên ti vi, ngọn lửa ghen tuông của Doãn Thiên Dã bốc cao những ba thước. Sau đó anh quát Tần Cảnh ngã xuống giường, miệt mài nỗ lực.

Nhưng lần này, không ngờ Tần Cảnh lại muốn hợp tác với anh ta, tên Giang Tinh Vũ chết tiệt kia sẽ không tìm vợ anh chủ động xin quy tắc ngầm chứ?

Doãn Thiên Dã vô cùng bất mãn, kháng nghị với Tần Cảnh nhưng bị phủ quyết, kháng cáo thì lại bị phủ quyết lần thứ hai.

Doãn Thiên Dã: Huhu, bà xã không cần tôi nữa rồi.

Nhưng sao anh có thể bị đốn ngã dễ dàng như vậy, liền nhanh chóng bày ra một loạt kế hoạch tác chiến.

Chiều đầu tiên: Hình tượng ông xã dịu dàng, ngọt ngào, chu đáo, mẫu mực.

Cứ cách vài ba ngày, anh lại chạy đến phim trường, lúc thì đưa thức ăn, lúc thì đưa nước uống, còn thường nói thuận đường nên đến đây. Tần Cảnh lười vạch trần anh, phim trường này cách trung tâm thành phố sáu mươi ki lô mét, anh thuận đường, thuận cả một tiếng đến đây à?

Không đến mấy ngày, mọi người đều biết đạo diễn Tần có một ông chồng tốt vô địch thiên hạ.

Có lần, anh thấy Giang Tinh Vũ mời toàn bộ ê-kíp ăn lẩu Oden của Nhật, Tần Cảnh vui sướng ăn đến đồ mỡ hôi đầy đầu, Doãn Thiên Dã liền nổi giận. Cái này gọi là muốn chiếm được trái tim phụ nữ phải chiếm được dạ dày trước.

Ngày hôm sau, Doãn Thiên Dã mời mọi người ăn mì Lasagna Ý, xấu xa hưởng thụ mấy lời khen ngợi, còn giả dối bào đùng khách sáo, đùng khách sáo.

Chiều thứ hai: Con trai Thiên Thiên thông minh, điềm tĩnh, đẹp trai.

Trong ba đứa con, Doãn Thiên Dã chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn Thiên Thiên. Thiên Thiên rất tốt, mặt mũi giống hệt Doãn Thiên Dã, tên cũng giống như danh của anh, với lại cậu bé còn là đứa thông minh nhất.

Doãn Thiên Dã quyết định, lúc anh không có ở phim trường sẽ để Thiên Thiên nằm vùng bên cạnh Tần Cảnh, còn đặt một cái tên rất kiêu là “Kế hoạch bảo vệ mẹ”.

Con trai út bốn tuổi đã sớm trưởng thành hết sức bất đắc dĩ nhìn ba mình, non nớt nói: “Papa, con biết rồi, nếu mấy chú khác nói chuyện với mama hơn ba câu, con sẽ chạy đến ôm chân mama, để mama nhìn thấy khuôn mặt giống hệt papa của con”.

Vì thế, Thiên Thiên được Phi Dung đưa đi cùng, cấm mặt ở phim trường cả tuần. Tần Cảnh thấy lạ, con trai như ông cụ non sao đột nhiên lại bám mẹ thế này?

Có điều trong lòng của Thiên Thiên vẫn rất đau khổ, bởi vì mấy dì mấy chị ở phim trường rất thích nựng mặt cậu bé, nói: “Thiên Thiên còn bé đã vậy rồi, lớn lên chắc đẹp trai lắm đấy!”.

Thiên Thiên xụ mặt không đáp, trong lòng nghĩ người lớn bây giờ thật tâm thương.

Có điều mỗi khi nghe họ nói: “Thiên Thiên đẹp trai quá, giống hệt ba con vậy”, Thiên Thiên sẽ bình tĩnh thầm đắc ý: Oh yeah, nhiệm vụ papa giao cho đã hoàn thành hơn phân nửa rồi.

Kế hoạch tác chiến này rốt cuộc đã được loại bỏ vào một buổi tối nào đấy. Doãn Thiên Dã đi làm về rất muộn, sau khi về đến nơi liền rón rén đổi giày, lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, Căn phòng tràn ngập ánh trăng, Tần Cảnh không hề ngủ say trong ánh trăng sáng vằng vặc như lần anh về muộn của mấy năm trước nữa.

Phòng ngủ yên tĩnh dị thường. Anh hơi kinh ngạc, quay người lại, phát hiện phòng con mình sáng đèn, một tia sáng màu cam ấm áp hắt qua khe cửa.

Anh nhẹ nhàng đi đến, khẽ khàng đẩy cửa ra, liền thấy trên chiếc giường trẻ con rộng rãi, Khiêu Khiêu và Đường Đường đã sớm ngủ thẳng cẳng, còn Thiên Thiên dựa vào ngực Tần Cảnh, hàng mi dài nhắm chặt.

Giọng nói dịu dàng của Tần Cảnh chậm chậm vang lên: “Sư tử con hỏi mẹ, mẹ ơi, hạnh phúc ở đâu ạ? Sư tử mẹ nói, hạnh phúc ở ngay đuôi của con ấy. Thế là sư tử con liền chạy vòng vòng bắt chiếc đuôi, lại nói, mẹ ơi sao không bao giờ con bắt được hạnh phúc thế mẹ? Sư tử mẹ nói: đừng nên đứng tại chỗ xoay vòng vòng, hãy ngẩng đầu bước về phía trước, hạnh phúc sẽ luôn đuổi theo con”.

Tần Cảnh kể chuyện xong, cúi đầu nhìn thấy Thiên Thiên đã ngủ, cô nhẹ nhàng đặt cậu bé nằm xuống, lại dèm chăn cho bọn nhỏ rồi mới đứng dậy định rón rén rời đi. Nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Doãn Thiên Dã ở cửa, trong mắt đọng đầy tình cảm trìu mến.

Cô hạnh phúc mỉm cười, tiến lên mấy bước liền nhào vào lòng anh.

Lòng anh xao động. Nơi này chính là thế giới của anh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tần Cảnh Ký* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

